

การพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPING A DIFFERENTIATED INSTRUCTION PROGRAM FOR PROMOTING THAI
LANGUAGE ABILITY IN GRADE 1 STUDENTS

อรทัย ขวณนียมตระกูล

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2564

การพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

DEVELOPING A DIFFERENTIATED INSTRUCTION PROGRAM FOR PROMOTING THAI
LANGUAGE ABILITY IN GRADE 1 STUDENTS

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of DOCTOR OF EDUCATION
(Doctor of Education (Special Education))
Faculty of Education, Srinakharinwirot University

2021

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ของ

อรทัย ชวนนิยมตระกูล

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์พิเศษ

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพิมพ์พงศ์ วัฒนะรัตน์) (ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู)

..... ที่ปรึกษาร่วม กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกพร วิบูลพัฒนะวงศ์) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิดา มิตรานันท์)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุธาวัลย์ หาญขจรสุข)

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ผู้วิจัย	อรทัย ขวณนิยมตระกูล
ปริญญา	การศึกษาดุษฎีบัณฑิต
ปีการศึกษา	2564
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประพิมพ์พงศ์ วัฒนะรัตน์
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กนกพร วิบูลพัฒน์วงศ์

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ 3 ระยะ ดังนี้ ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพความหลากหลายในการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทยในโรงเรียน กลุ่มเป้าหมายคือ ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 5 คน และนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 83 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา ค่าสถิติร้อยละ และค่าเฉลี่ย พบว่าครูใช้การจัดการเรียนการสอนด้วยเนื้อหา กิจกรรม และแบบฝึกหัดเดียวให้แก่ทั้งนักเรียนทั้งชั้นเรียน ยังไม่มีโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายที่นำมาใช้สอนนักเรียน ซึ่งปัญหาที่พบในการสอนวิชาภาษาไทยคือความแตกต่างหลากหลายของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนบางคนเป็นเด็กต่างชาดที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน หรือบางส่วนขาดการสนับสนุนฝึกฝนการอ่านเขียนภาษาไทยจากผู้ปกครอง ระยะที่ 2 สร้างโปรแกรมฯ แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 กลุ่มเป้าหมายคือ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้คือโปรแกรมฯ และแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา ขั้นตอนที่ 2 กลุ่มเป้าหมายคือผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้คือโปรแกรมฯ และแบบประเมินโปรแกรมฯ วิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมฯ ประกอบด้วย 1. วัตถุประสงค์ของโปรแกรม 2. ลักษณะของผู้เรียนที่จะสอนหรือกลุ่มเป้าหมาย 3. คุณสมบัติของผู้สอน 4. กระบวนการเรียนการสอน 5. เนื้อหาสาระ 6. กิจกรรมการเรียนรู้ของโปรแกรม 7. สื่อ วัสดุอุปกรณ์ 8. การวัดและประเมินผล 9. สภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน และ 10. คู่มือการใช้โปรแกรม ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงโปรแกรม กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 คน เครื่องมือวิจัย คือ โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าประสิทธิภาพของโปรแกรมฯ (E_1/E_2) ค่าดัชนีประสิทธิผล ($E.I.$) และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมฯ มีประสิทธิภาพด้านการอ่าน 95.83/98.75 ด้านการเขียน 92.36/97.50 และมีประสิทธิผลค่า $E.I.$ ด้านการอ่านเท่ากับ 0.97 ด้านการเขียนเท่ากับ 0.95

คำสำคัญ : ความหลากหลาย, การจัดการเรียนการสอน, ความสามารถทางภาษาไทย

Title	DEVELOPING A DIFFERENTIATED INSTRUCTION PROGRAM FOR PROMOTING THAI LANGUAGE ABILITY IN GRADE 1 STUDENTS
Author	ORATAI CHUANNIYOMTRAKUL
Degree	DOCTOR OF EDUCATION
Academic Year	2021
Thesis Advisor	Assistant Professor Prapimpong Wattanarat , Ed. D.
Co Advisor	Assistant Professor Kanokporn Vibulpatanavong , Ph.D.

The purpose of this research is to develop a differentiated instruction program for promoting Thai language ability among Grade One students, divided into three phases as follows : the first phase was concerned with differences in the learning of Grade One students, which affected the ability to learn the Thai language at school. The target group consisted of five Thai subject teachers and 83 Grade One students. The instruments were semi-structured interview forms and a questionnaire. The data was analyzed by content analysis, percentage and mean. The research showed that teachers did not utilize a differentiated instruction program for each student. The problems with Thai language class were the diversity of students because some students were aliens, who did not use the Thai language in daily life and some students lacked parental support to practice reading and writing in the Thai language. In the second phase, the program was developed and divided into two steps. In step one, the target group consisted of eight experts. The instruments were a differentiated instruction program for promoting Thai language ability among Grade One students and a focus group record form. The data was analyzed using content analysis. In step two, the target group consisted of five experts. The instruments were differentiated instruction programs for promoting the Thai language ability of Grade One students and a program assessment form. The data was analyzed using mean. The research showed that program consisted of the following: (1) program objectives; (2) student qualifications; (3) teacher qualifications; (4) instruction; (5) content; (6) program activities; (7) media and equipment; (8) measurement and evaluation; (9) environment; and (10) program manual. The third phase was the trial and improvement of the program. The target group consisted of eight students in Grade One. The instrument was a differentiated instruction program for promoting Thai language ability among Grade One students. The data was analyzed using statistics, such as mean, standard deviation, program efficiency values (E1/E2), effectiveness index (EI) and content analysis. The results showed that the differentiated instruction program for promoting Thai language ability among Grade One students yielded the Efficient of reading 95.83/98.75, efficiency in writing at 92.36/97.50, effective EI for reading at 0.97, and effective EI for writing value at 0.95, respectively.

Keyword : Differentiated, Instruction, Thai language ability

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ด้วยความเมตตากรุณา และความอนุเคราะห์ช่วยเหลือเป็นอย่างดีจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพิมพ์พงศ์ วัฒนะรัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกพร วิบูลพัฒนาวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่คอยให้คำปรึกษา คำแนะนำ และชี้แนะแนวทางในกระบวนการวิจัยอย่างดีเยี่ยมเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ประธานกรรมการสอบปากเปล่า ปริญญาานิพนธ์ (ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิดา มิตรานันท์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธาวัลย์ หาญขจรสุข ในความกรุณาที่ได้สละเวลาอันมีค่ามาเป็นคณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญาานิพนธ์ และให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจและให้คำแนะนำอันมีประโยชน์และคุณค่าอย่างยิ่งในการพัฒนาเครื่องมือและกระบวนการวิจัยในแต่ละระยะของการดำเนินการวิจัย ทั้งการสนทนากลุ่ม การตรวจคุณภาพเครื่องมือ และการตรวจคุณภาพโปรแกรม ขอขอบพระคุณครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตบางรักทั้ง 5 โรงเรียน ในการให้ความอนุเคราะห์ในการสัมภาษณ์และให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ในการวิจัย รวมทั้งนักเรียนที่เข้าร่วมการวิจัย ทำให้การดำเนินการวิจัยและเขียนปริญญาานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณครอบครัว คณาจารย์ และกัลยาณมิตรทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือ เป็นกำลังใจ และให้การสนับสนุนทั้งร่างกายแรงใจให้แก่ผู้วิจัยเสมอมา คุณค่าและประโยชน์ของปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบไว้เพื่อเป็นเครื่องบูชาแต่บิดา มารดา ครอบครัวอันเป็นที่รัก ตลอดจนคณาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนผู้วิจัยในอดีตถึงปัจจุบัน

อรทัย ชวนนิยมตระกูล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ	ฑ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
คำถามการวิจัย.....	6
ความมุ่งหมายของการวิจัย	6
ความสำคัญของการวิจัย	7
ขอบเขตของการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
กรอบแนวคิดในการวิจัย	11
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย	13
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางภาษา.....	58
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรวม.....	96
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรม.....	99
บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย	106

ระยะที่ 1 ศึกษาแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย และศึกษา ความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1	109
ระยะที่ 2 สร้างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนา ความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	117
ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความ หลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1	133
บทที่ 4 ผลการศึกษา	171
ระยะที่ 1 ผลการศึกษาแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย และผลการศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	171
ระยะที่ 2 ผลการสร้างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	181
ระยะที่ 3 ผลการทดลองใช้และปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อ ความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1	200
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	246
สรุปผลการวิจัย.....	248
อภิปรายผล	253
ข้อเสนอแนะ	264
บรรณานุกรม	267
ภาคผนวก.....	274
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	275
ภาคผนวก ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการสนทนากลุ่ม	277

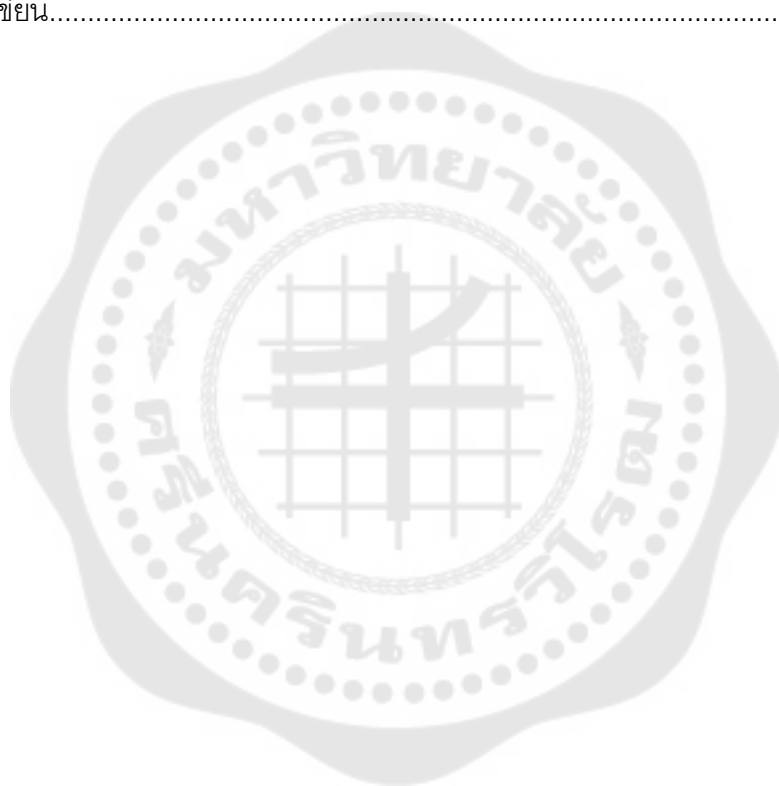
ภาคผนวก ค รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรม การจัดการเรียน
การสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 251

ภาคผนวก ง ใบรับรองจริยธรรมการวิจัยที่ทำในมนุษย์..... 252

ภาคผนวก จ ตัวอย่างเครื่องมือการวิจัย 216

ภาคผนวก ฉ ค่าสถิติ 254

ประวัติผู้เขียน..... 257

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 การเปรียบเทียบระหว่างการชั้นเรียนปกติและชั้นเรียนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย	14
ตาราง 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการอ่าน.....	62
ตาราง 3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการเขียน	63
ตาราง 4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการฟัง การดู และการพูด.....	63
ตาราง 5 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านหลักการใช้ภาษาไทย.....	65
ตาราง 6 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านวรรณคดีและวรรณกรรม.....	65
ตาราง 7 ระดับความสามารถทางการอ่าน จากการประเมินความสามารถทางการอ่าน (RT)	75
ตาราง 8 เกณฑ์ระดับคุณภาพความสามารถทางด้านภาษา ในการทดสอบความสามารถพื้นฐานของผู้เรียนระดับชาติ (National Test: NT)	78
ตาราง 9 รูปแบบการสอนที่สอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย	122
ตาราง 10 รายละเอียดการดำเนินการทดลองในแต่ละสัปดาห์	153
ตาราง 11 สรุปการดำเนินการโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	157
ตาราง 12 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความหลากหลายด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน	180

ตาราง 13 วิเคราะห์ข้อมูลหลากหลายด้านความชอบของนักเรียนในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนวิชาภาษาไทย.....	181
ตาราง 14 ผลการพิจารณาร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นปีที่ 1 จากการสนทนากลุ่ม...	190
ตาราง 15 การตรวจสอบคุณภาพร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	194
ตาราง 16 ผลการตรวจสอบคุณภาพองค์ประกอบของโปรแกรมฯ	196
ตาราง 17 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของของนักเรียนได้จากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน	201
ตาราง 18 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความหลากหลายของนักเรียนได้จากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน	202
ตาราง 19 การวิเคราะห์ผลคะแนนความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ฉบับก่อนเข้ารับโปรแกรมฯ.....	203
ตาราง 20 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเข้ารับโปรแกรม	204
ตาราง 21 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเข้ารับโปรแกรม	205
ตาราง 22 การเปรียบเทียบวิเคราะห์ผลคะแนนความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ก่อนและหลังเข้ารับโปรแกรมฯ.....	206
ตาราง 23 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 1 เรื่องสระอัว	207
ตาราง 24 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 1 เรื่องสระอัว	208
ตาราง 25 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 2 เรื่องสระอะ	209
ตาราง 26 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 2 เรื่องสระอะ	210

ตาราง 27 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 3 เรื่องสระเอะ.....	211
ตาราง 28 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 3 เรื่องสระเอะ.....	212
ตาราง 29 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 4 เรื่องสระแอะ.....	213
ตาราง 30 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 4 เรื่องสระแอะ.....	214
ตาราง 31 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 5 เรื่องสระโอะ.....	215
ตาราง 32 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 5 เรื่องสระโอะ.....	216
ตาราง 33 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 6 เรื่องสระเออ.....	217
ตาราง 34 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 6 เรื่องสระเออ.....	218
ตาราง 35 ประสิทธิภาพของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการอ่าน (N = 8).....	219
ตาราง 36 ประสิทธิภาพของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการเขียน (N = 8).....	220
ตาราง 37 การวิเคราะห์ค่าประสิทธิผลของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (ด้านการอ่าน).....	221

ตาราง 38 การวิเคราะห์ค่าประสิทธิผลของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความ
หลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
(ด้านการเขียน) 222

ตาราง 39 การเปรียบเทียบผลจากกระบวนการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน 233

ตาราง 40 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อ
ความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปี
ที่ 1 ก่อนและหลังทดลองใช้..... 238

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	11
ภาพประกอบ 2 แนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย	16
ภาพประกอบ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	108
ภาพประกอบ 4 การสร้างแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเพื่อศึกษาสภาพความหลากหลายในการ เรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทย ในโรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพใต้ เขตบางรัก.....	112
ภาพประกอบ 5 การสร้างแบบสอบถามความหลากหลายในการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพใต้ เขตบางรัก	114
ภาพประกอบ 6 ขั้นตอนการสร้างร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความ หลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	119
ภาพประกอบ 7 การจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายที่ใช้ในโปรแกรมฯ ..	120
ภาพประกอบ 8 ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมการจัดการเรียน การสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	131
ภาพประกอบ 9 ขั้นตอนการสร้างคู่มือโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความ หลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	145
ภาพประกอบ 10 ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อ ความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 1 และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	170

ภาพประกอบ 11 ร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อ
พัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 183

ภาพประกอบ 12 แผนการปฏิบัติการในชั้นเรียนของโปรแกรมฯ 223

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ความสามารถทางด้านภาษาเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความจำเป็นและสำคัญสำหรับการแสวงหาความรู้และนำเอาความรู้ที่ได้มาใช้ในการปรับตัว เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ อันจะช่วยเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ ความสามารถของบุคคล และพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์ในระยะยาว รวมทั้งสามารถนำเอาความรู้ที่ได้รับจากการอ่านไปใช้ในการพัฒนาประเทศต่อไป (ฉวีวรรณ คูหาภินันท์, 2542; เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ, 2550) ในระบบการศึกษาประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับความสามารถทางด้านภาษาไทย มีการบรรจุรายวิชาภาษาไทยในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยระบุนิยามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ซึ่งประกอบด้วยความสามารถ 5 สาระ คือ 1. การอ่าน 2. การเขียน 3. การฟัง การดูและการพูด 4. หลักการใช้ภาษาไทย 5. วรรณคดีและวรรณกรรม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้และฝึกฝนทักษะทางด้านภาษาไทยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 แต่ถึงแม้ว่านักเรียนจะได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยตั้งแต่เด็ก ก็ยังพบว่าระดับความสามารถทางด้านภาษาของเด็กไทยยังอยู่ในเกณฑ์ที่ควรได้รับการส่งเสริมพัฒนามากยิ่งขึ้น เห็นได้จากรายงานผลทดสอบความสามารถด้านการอ่านออกของผู้เรียน (Reading Test: RT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2563 พบว่า โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละด้านการอ่านออกเสียง ร้อยละ 77.92 และการอ่านรู้เรื่อง ร้อยละ 75.15 รวมทั้ง 2 สมรรถนะอยู่ที่ ร้อยละ 70.82 และผลการประเมินความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนทั้งประเทศมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละด้านการอ่านออกเสียง ร้อยละ 74.14 และคะแนนเฉลี่ยด้านการอ่านรู้เรื่อง ร้อยละ 71.86 รวมทั้ง 2 สมรรถนะอยู่ที่ ร้อยละ 73.02 (สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2563a) และจากรายงานผลการทดสอบความสามารถพื้นฐานของผู้เรียนระดับชาติ (National Test: NT) ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2563 พบว่า ระดับความสามารถทางด้านภาษาของนักเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 47.18 และระดับความสามารถทางด้านภาษาของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้านความสามารถทางภาษาของนักเรียนทั้งประเทศมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 47.46 ซึ่งอยู่ระดับคุณภาพพอใช้ (สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2563b) จากผลการทดสอบระดับชาติทางด้านการอ่านระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และระดับความสามารถทางด้านภาษาของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครและระดับประเทศข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่าครูผู้สอนวิชาภาษาไทยควรให้ความสำคัญในการดูแล

พัฒนาทักษะความสามารถทางภาษาของนักเรียนตั้งแต่วัยแรกเริ่มการอ่านเขียน เพื่อให้นักเรียนได้มีความรู้ความสามารถพื้นฐานทางด้านภาษาและนำไปต่อยอดทักษะการเรียนรู้ภาษาและวิชาอื่น ๆ ในระดับต่อไปที่มีความซับซ้อนและยากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร งานวิจัยและการสอบถามอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงปัญหาที่พบในการสอนและเรื่องที่มีการวิจัยมากที่สุดในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คือปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้เนื่องจากนักเรียนไม่สามารถจำพยัญชนะ สระและหลักเกณฑ์ในการอ่านเขียน รวมทั้งมีปัญหากลัวการอ่านเขียนสะกดคำตัวสะกดตรงตามมาตรา และไม่ตรงตามมาตราไม่ได้ (ดารณี ศักดิ์ศิริผล, 2555; ศิวพร ธีรดานนท์, 2556; อัญชิสา ธนศิริกุล, 2559) นอกจากนี้ยังพบปัญหาในการอ่านคำที่มีอักษรนำ คำพ้องรูป คำที่มีเครื่องหมายประกอบไม่ถูกต้อง การอ่านวรรณคดีตอนผิด การอ่านออกเสียงและเขียนคำต่าง ๆ ผิด การอ่านช้า การอ่านจับใจความสำคัญ และสื่อความหมายไม่ได้ (กรรณิการ์ พวงเกษม, 2533; สุขนิษฐ์ บัณฑิตกุล, 2557) ซึ่งเนื้อหาสาระในการเรียนวิชาภาษาไทยที่กล่าวมานี้เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่จะต่อยอดความรู้ไปสู่การเรียนรู้ในเนื้อหาลำดับต่อไป หากนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นวัยแรกเริ่มในการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นระบบและเป็นช่วงวัยที่มีพัฒนาการทางด้านความจำ โดยเด็กจะมีความพยายามในการเรียนรู้หาความสัมพันธ์ระหว่างเสียงสระ พยัญชนะกับรูปของตัวอักษร (Chall, 1983, อ้างถึงใน กอบกุล สกุลแก้ว, 2553) จึงนับว่าเด็กนักเรียนในช่วงชั้นนี้ควรได้รับการสนับสนุนส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ทางด้านภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้ในการใช้ภาษาไทย อันจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ และการเรียนหลักภาษาที่มีระดับความยากมากขึ้นต่อไป

ทั้งนี้ สาเหตุที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาของเด็กนั้นเกิดจากปัจจัยต่าง ๆ หลายประการ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาภายในจากความบกพร่องของตัวเด็กเอง ได้แก่ ความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ปัญหาทางการเรียนรู้อันเกิดจากความบกพร่องในการทำงานของสมอง หรือปัญหาทางพฤติกรรมและอารมณ์ในเด็ก (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553) รวมทั้งปัจจัยภายนอก เช่น พื้นฐานของครอบครัวที่เป็นคนต่างด้าวที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันของครอบครัว ปัญหาจากการสอนของครูผู้สอนที่ไม่เข้าใจวิธีการสอนภาษาไทยอย่างแท้จริง และมีความรู้ทางการสอนไม่เพียงพออันเนื่องมาจากไม่ได้จบเอกภาษาไทย (ณัฐพงศ์ เชื้อเพชร, 2560; สุพันธ์ มั่นเศรษฐวิทย์, 2540) อีกทั้งลักษณะการจัดกิจกรรมการสอนของครูที่มีลักษณะยึดครูเป็นศูนย์กลางส่งผลให้นักเรียนไม่ได้ฝึกการใช้ภาษาทั้งการอ่าน เขียน ฟัง พูดเท่าที่ควร (นงลักษณ์ คำยิ่ง, 2541) นอกจากนี้เด็กแต่คนยังได้รับการดูแลเอาใจใส่ สนับสนุน ฝึกฝนทางด้าน

การอ่าน เขียน ฟัง พูดจากครอบครัวไม่เท่ากัน จึงทำให้ประสบการณ์และระดับความสามารถทางภาษาของเด็กมีความแตกต่างกัน (สุชนินทร์ บัณฑิตนันท์กุล, 2557) โดยในเด็กที่ขาดประสบการณ์ทางด้านการใช้ภาษาไทย และไม่ได้รับการดูแลฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเหมาะสมจะมีระดับความสามารถทางภาษาน้อยกว่าเด็กที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ ดังนั้นเด็กทุกคนไม่ว่าจะเป็นเด็กปกติ เด็กที่มีความต้องการพิเศษระดับเล็กน้อย และเด็กปกติที่มีปัญหาในการเรียนรู้ทางด้านภาษาที่เรียนในชั้นเรียนจึงควรได้รับการดูแลจัดการเรียนการสอนอย่างเหมาะสมเพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาของเด็กในด้านการอ่าน เขียน ฟัง ดู และพูดสื่อสารให้เป็นไปอย่างเต็มศักยภาพของนักเรียนแต่ละบุคคล และเพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรายวิชาอื่น ๆ ที่ต้องใช้ทักษะทางด้านภาษาไทยในการเรียนรู้และการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ในการจัดการเรียนการสอนและพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับเด็กนั้น ครูผู้สอนควรคำนึงถึงพัฒนาการทางด้านภาษาในแต่ละช่วงวัย เพื่อให้เด็กมีความพร้อมทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และประสบการณ์ทางภาษาที่เหมาะสมในการเรียนรู้ อย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งช่วงวัยของเด็กที่เหมาะสมในการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาคือช่วง 6-7 ปี หรือเทียบเท่ากับเด็กในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 จัดอยู่ในขั้นเตรียมความพร้อมก่อนการสอนให้เด็กอ่านเขียนอย่างเป็นทางการ ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรจัดการเรียนการสอนโดยเน้นให้นักเรียนฟังเรื่องราวที่สนุกสนาน เป็นคำที่อยู่ใกล้ตัว สามารถพบเห็นได้บ่อย เพื่อเป็นการเตรียมให้เด็กมีความคุ้นเคยกับตัวอักษรและคำเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าการสอนหลักภาษาไทยซึ่งเป็นการเรียนเนื้อหาแบบแผนด้านโครงสร้างทางภาษาอย่างจริงจัง ซึ่งหากนักเรียนได้เรียนรู้อย่างถูกต้องและเกิดความเข้าใจในขั้นต้นได้อย่างถ่องแท้ ย่อมจะส่งต่อความสามารถทางภาษาลำดับต่อไป และทำให้เกิดศักยภาพในการเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ ได้ดี (Chall, 1983, อ้างถึงใน กอบกุล สกุลแก้ว, 2553; กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553)

การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนด้วยรูปแบบการสอนหรือวิธีการสอนในลักษณะเดียวกันนั้นไม่สามารถตอบสนองต่อการเรียนรู้ของเด็กทุกคนได้อย่างสมบูรณ์ โดยเฉพาะกับการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนรวม ซึ่งเป็นแนวคิดในการจัดการศึกษาในปัจจุบันที่จัดการศึกษาให้นักเรียนทุกคนโดยไม่มีแบ่งแยก ทั้งนักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนอยู่ในชั้นเรียนเดียวกัน เพื่อให้นักเรียนได้เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนหรือสังคมที่อาศัยอยู่ (สมเกตุ อุทโยธา, 2560) และทางโรงเรียนต้องดำเนินการจัดการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน ทั้งการให้ความรู้ สื่อ สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการอื่น ๆ ทางด้านการศึกษา ซึ่งแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายนั้นเป็น

แนวทางหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนที่มีความเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่นักเรียนมีความหลากหลายให้ประสบผลสำเร็จได้ โดยครูต้องทำการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคนแล้วนำมาออกแบบ วางแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาตามหลักสูตร และนำมาออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งการมอบหมายงานที่หลากหลายตามความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคนในชั้นเรียน ซึ่งจะประเมินนักเรียนตามพัฒนาการในการทำงาน รวมทั้งประเมินตามลักษณะความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละรายบุคคล ซึ่งนักเรียนมีลักษณะความหลากหลายในด้านความพร้อม ความสนใจ และรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเป็นแนวทางการสอนที่มีความยืดหยุ่น สามารถช่วยกระตุ้นให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ (Tomlinson, 2001; ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย, 2548-2549) ทั้งนี้กระบวนการและรูปแบบการสอนที่มีความสอดคล้องกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายในชั้นเรียน ได้แก่ รูปแบบการสอนตรง รูปแบบการเสริมต่อการเรียนรู้ และรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (ทิตนา แชมมณี, 2556) ซึ่งรูปแบบการสอนเหล่านี้มีลำดับขั้นตอนและการจัดเรียงเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้จากง่ายไปสู่ยากอย่างเหมาะสม มีการทบทวนความรู้เดิมของนักเรียน ใช้การจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนแต่ละคนมีบทบาทหน้าที่และมีส่วนร่วมในชั้นเรียน มอบหมายงานที่มีความยืดหยุ่นสอดคล้องต่อลักษณะรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน ซึ่งการจัดการเรียนการสอนในลักษณะนี้จะช่วยกระตุ้นส่งเสริมพฤติกรรมการเรียนรู้และความสามารถในการเรียนให้แก่เรียน นอกจากรูปแบบการสอนที่กล่าวไปข้างต้นแล้วสิ่งที่ครูผู้สอนควรคำนึงถึงในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนให้ประสบผลสำเร็จคือวิธีการสอน ซึ่งวิธีการสอนภาษาไทยนั้นมีหลากหลายวิธีการด้วยกัน ได้แก่ วิธีประสมอักษร การสอนเดาคำจากภาพ การสอนอ่านจากรูปร่างของคำ การสอนด้วยการเดาคำจากบริบท การสอนโดยใช้หลักภาษา และการสอนอ่านตามครู (อัญชิสรา ธนศิริกุล, 2559) วิธีการสอนภาษาไทยต่าง ๆ เหล่านี้ครูผู้สอนสามารถเลือกนำไปใช้ร่วมกับรูปแบบการสอนต่าง ๆ ให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างเหมาะสมต่อความหลากหลายของนักเรียน รวมทั้ง

จากแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายนั้น สิ่งที่ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาควรคำนึงถึงในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยครูจัดเตรียมเนื้อหาให้มีความสอดคล้องกับหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ นำมาคัดเลือกเนื้อหาที่มีความสำคัญและจัดเรียงลำดับเนื้อหาจากเนื้อหาที่ง่ายไปสู่เนื้อหาที่ยากขึ้นเพื่อให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างเป็นลำดับและเกิดกระบวนการคิดอย่างเป็นขั้นตอน อันจะนำไปสู่ความรู้

ความเข้าใจในเนื้อหาอย่างแท้จริง การเลือกใช้วิธีการสอน และกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีความหลากหลายสอดคล้องต่อความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน ทั้งทางด้านประสบการณ์การใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ฐานะของผู้ปกครองที่ส่งผลต่อการสนับสนุนส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน ความรู้พื้นฐานในวิชาภาษาไทย ความสนใจในสิ่งต่าง ๆ ที่จะช่วยส่งเสริมกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียน และรูปแบบการเรียนรู้ที่มีความแตกต่างกันอันส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้และการตอบสนองต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียน (Tomlinson, 1999) ทั้งนี้ การจำแนกรูปแบบการเรียนรู้สามารถทำได้โดยการสำรวจ และวิเคราะห์จากระดับความสามารถทางสติปัญญาหรือผลการเรียนรู้ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเก่ง คือ ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ที่ดี สามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว กลุ่มปานกลาง คือ ผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนรู้ได้รวดเร็วพอสมควร แต่ยังช้ากว่ากลุ่มเก่ง ซึ่งครูต้องให้เวลาในการเรียนหรือการทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ เพิ่มขึ้น และกลุ่มอ่อน คือ ผู้เรียนที่มีผลการเรียนรู้ที่ค่อนข้างต่ำ สามารถทำความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ช้า ทำให้เรียนรู้บทเรียนได้บางส่วน ซึ่งครูผู้สอนจำเป็นต้องให้คำแนะนำหรือความช่วยเหลือในการเรียนเพิ่มเติมเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจและสามารถปฏิบัติงานต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้ (ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย, 2548-2549) ดังนั้น หากครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนให้มีความยืดหยุ่นหลากหลายและมีความเหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของเด็กแต่ละคน ย่อมจะส่งผลให้นักเรียนได้พัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กิจพิพรรณ โชติวิเชียร (2561) ที่ได้ทำการศึกษาศึกษาเรื่องการพัฒนารอบอ่านเขียนคำที่มีสระเปลี่ยนรูปโดยใช้ชุดกิจกรรมที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนระดับชั้น Year 1 หลักสูตรนานาชาติ พบว่าภายหลังจากนักเรียนได้เรียนด้วยชุดกิจกรรมที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสารรายงานผลการประเมินความสามารถทางด้านภาษาไทยของนักเรียน จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัย รวมทั้งการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ผลการประเมินความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียนในภาพรวมยังอยู่ในระดับชั้นพอใช้ถึงระดับดี นักเรียนบางส่วนมีปัญหาในการเรียนรู้และด้านความสามารถในการใช้ภาษาไทยอันเนื่องมาจากความแตกต่างหลากหลายของนักเรียนทั้งทางด้านความสามารถในการเรียนรู้ภาษาไทย และความแตกต่างทางด้านภาษาอันเนื่องมาจากครอบครัวเป็นคนต่างด้าว ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยโปรแกรมสร้างขึ้นโดยใช้แนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อ

ความหลากหลาย และแนวความคิดจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการสอนที่หลากหลาย ได้แก่ การสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ การเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งองค์ประกอบของโปรแกรมประกอบด้วย 1) วัตถุประสงค์ของโปรแกรม 2) ลักษณะของผู้เรียน 3) คุณสมบัติของผู้สอน 4) กระบวนการเรียนการสอน 5) เนื้อหาสาระ 6) กิจกรรมการเรียนรู้ 7) สื่อ วัสดุอุปกรณ์ 8) การวัดและประเมินผล 9) สภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน และ 10) คู่มือการใช้โปรแกรม มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพ มีความเหมาะสม สอดคล้องต่อความต้องการและศักยภาพของนักเรียนแต่ละบุคคลที่มีความแตกต่างกัน รวมทั้งช่วยป้องกันและลดปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน การเขียน คำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทุกคนในชั้นเรียนรวม อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมพัฒนาความสามารถภาษาไทยของนักเรียนอย่างเต็มศักยภาพอันจะนำไปสู่ความสามารถในการเรียนรู้เนื้อหาการอ่าน การเขียนคำศัพท์ที่มีระดับความยากสูงขึ้นในการเรียนลำดับต่อไป

คำถามการวิจัย

1. สภาพปัจจัยความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นอย่างไร
2. โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียนสำหรับนักเรียนระดับชั้นปีที่ 1 เป็นอย่างไร และมีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายหลักคือ เพื่อพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และได้ตั้งความมุ่งหมายย่อยไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อสร้างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3. เพื่อทดลองใช้ และปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ความสำคัญของการวิจัย

1. ความสำคัญในเชิงนโยบาย เพื่อเป็นแนวคิดในการวางแผนจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายด้านความสามารถทางภาษาไทย ซึ่งสามารถนำไปต่อยอดเพื่อส่งเสริม พัฒนาการจัดการเรียนการสอนด้านความสามารถทางภาษาไทยในเด็กระดับชั้นอื่นรวมทั้งนำแนวคิดนี้ไปใช้ในโรงเรียนอื่นต่อไป ซึ่งเมื่อนักเรียนมีความสามารถทางด้านภาษาไทยสูงขึ้นจะส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น

2. ความสำคัญในเชิงวิชาการ ได้องค์ความรู้ในเชิงวิชาการเกี่ยวกับกระบวนการและแนวคิดในการสอนภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย

3. ความสำคัญในเชิงปฏิบัติ ได้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียน เพื่อให้ครูสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย และพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาไทยของนักเรียนให้ดีขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีขอบเขตในการวิจัยดังต่อไปนี้

ขอบเขตด้านประชากร แบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย และศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มเป้าหมาย คือ

1. ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนเขตบางรัก กลุ่มกรุงเทพใต้ สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 โรงเรียน ละ 1 คน รวมจำนวน 5 คน

2. นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนเขตบางรัก กลุ่มกรุงเทพใต้ สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 โรงเรียน จำนวน 83 คน

ระยะที่ 2 สร้างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนที่ 2.1 ผู้ให้ข้อมูลในการสนทนากลุ่ม จำนวน 8 คน ประกอบด้วย

1. ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย หรือครูประจำชั้นระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 คน

2. ครูการศึกษาพิเศษ ที่สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 คน

ขั้นตอนที่ 2.2 ผู้ให้ข้อมูลในการตรวจคุณภาพและองค์ประกอบของโปรแกรมฯ จำนวน 5 คน ประกอบด้วย

1. อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 2 คน
2. อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 คน

2.3 อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน

ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 คน ที่ศึกษาในโรงเรียนและชั้นเรียนปกติ โดยเด็กได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองให้เข้าร่วมวิจัยได้ และสามารถเข้าร่วมโปรแกรมฯ ได้ต่อเนื่องจนสิ้นสุดการวิจัย

ตัวแปรที่ศึกษา

โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความหลากหลาย หมายถึง ลักษณะความแตกต่างหลากหลายของนักเรียน ได้แก่ ความรู้พื้นฐานในการเรียนภาษาไทย ที่แบ่งตามระดับความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียนที่ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน โดยการแบ่งระดับความสามารถของนักเรียน 3 กลุ่ม ตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดโดยใช้เกณฑ์ตามสูตรการคำนวณทางสถิติ กลุ่มเก่ง คือ นักเรียนที่มีผลการประเมินการอ่านและการเขียนคำได้อยู่ที่ร้อยละ 67 ขึ้นไป กลุ่มปานกลาง คือ นักเรียนที่มีผลการประเมินการอ่านและการเขียนคำ ร้อยละ 33-66 และนักเรียนที่ได้ผลการ

ประเมินการอ่านและการเขียนคำ น้อยกว่าร้อยละ 33 คือนักเรียนกลุ่มอ่อน นอกจากนี้ยังรวมถึง ความสนใจ หรือความชอบต่อสิ่งต่าง ๆ ของนักเรียนแต่ละคนที่มีความแตกต่างหลากหลาย ได้แก่ การเล่นเกม การวาดรูประบายสี การฟังหรือร้องเพลง และลักษณะการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งผล ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียน ซึ่งสำรวจได้จากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการ เรียนรู้ของนักเรียน และแบบประเมินความสามารถทางด้านภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง การที่นักเรียนอ่านออกเสียงคำและเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปได้อย่างถูกต้อง ได้แก่ สระอัว สระอะ สระเอะ สระแอะ สระโอะ และสระเออ ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่อยู่ในบัญชีคำศัพท์ ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และหนังสือแบบเรียนชุดกิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาการคิด วิเคราะห์ ภาษาไทย ประถมศึกษาปีที่ 1 ของสถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) โดยผู้วิจัย ดำเนินการทดสอบความสามารถทางภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียนคำของนักเรียนก่อนและ หลังเข้าโปรแกรมฯ ด้วยคำศัพท์ จำนวน 40 คำ แบ่งออกเป็น การอ่าน 20 คำ การเขียน 20 คำ เมื่อ นักเรียนอ่าน เขียนได้ถูกต้อง ได้ 1 คะแนน หากนักเรียนอ่าน เขียนคำไม่ถูกต้อง ได้ 0 คะแนน คำศัพท์ที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกคำศัพท์ที่นำมาใช้ในการทดสอบ แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

ระดับง่าย คือ คำศัพท์ที่ประสมสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป มีพยัญชนะต้น 1 ตัว ไม่มี ตัวสะกด ไม่มีวรรณยุกต์ คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม หรือคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ ตัว นะคะ เตะ แกะ โปะ เจอ

ระดับปานกลาง คือ คำศัพท์ที่ประสมสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป มีตัวสะกดหรือไม่มี ตัวสะกด หรือคำที่มีตัวสะกดแต่มีวรรณยุกต์ พยัญชนะต้น 1-2 ตัว คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม หรือ คำศัพท์นามธรรม ได้แก่ สวย วัด เล็บ และ ไต่เงิน

ระดับยาก คือ คำศัพท์ที่ประสมสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป มีตัวสะกด มีวรรณยุกต์ มี พยัญชนะต้น 1-2 ตัว คำศัพท์ที่เป็นนามธรรม ได้แก่ ป่วย สั้น เจ็บ แคระแกร็น ล้ม เคย

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง นักเรียนที่มีอายุ 7-8 ปี ที่กำลังศึกษาใน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนชั้นเรียนปกติในปีการศึกษา 2564 ซึ่งมีคุณสมบัติตาม เกณฑ์ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด โดยนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือนักเรียน จำนวน 8 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งเป็น โรงเรียนขนาดเล็ก ผู้วิจัยดำเนินการประเมินความสามารถทางภาษาไทย ด้านการอ่าน การเขียน คำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างซึ่งสามารถแบ่งนักเรียนได้เป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเก่ง จำนวน 2 คน กลุ่มปานกลาง จำนวน 4 คน และกลุ่มอ่อน จำนวน 2 คน

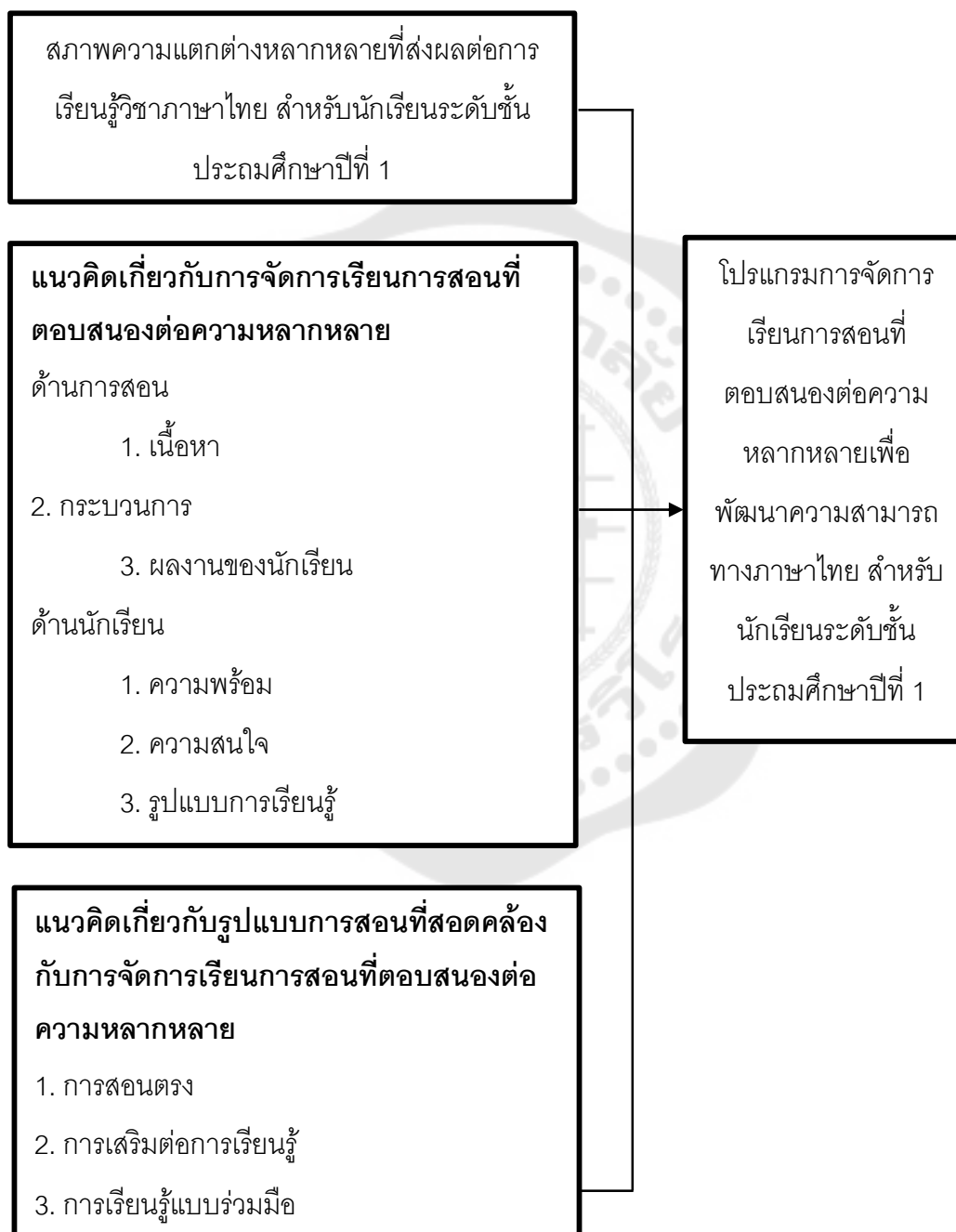
โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย หมายถึง กระบวนการที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทย เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จนสามารถพัฒนาให้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่นักเรียนในชั้นเรียนมีความแตกต่างหลากหลายมีความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปสูงขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย และทฤษฎีการจัดการเรียนการสอน นำมาใช้ในการสร้างโปรแกรมที่มีรูปแบบโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ การเรียนรู้แบบร่วมมือ การฝึกฝนเรียนรู้คำศัพท์ที่แบ่งตามระดับความสามารถของนักเรียน และการใช้กิจกรรมที่สอดคล้องกับ ความสนใจและรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างของนักเรียนแต่ละคน โดยโปรแกรมมีทั้งหมด 3 ระยะ คือ

1. ระยะก่อนการใช้โปรแกรม ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลความแตกต่างหลากหลายของนักเรียนจากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนและการประเมินความสามารถทางภาษาไทย ด้านอ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปก่อนเข้าร่วมโปรแกรม จำนวน 1 ฉบับ โดยการประเมินด้านการอ่าน ประกอบด้วยคำศัพท์จำนวน 20 คำ และด้านการเขียน ประกอบด้วยคำศัพท์จำนวน 20 รวมจำนวน 40 คำ คำเพื่อนำข้อมูลมาวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องต่อความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน

2. ระยะได้รับโปรแกรม เป็นการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยตามแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ที่เรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหาตามหลักสูตรภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย 1) แบบทดสอบประเมินความสามารถทางภาษาไทยแต่ละสระ จำนวน 6 ฉบับ ซึ่งแต่ละฉบับแบ่งเป็นการทดสอบด้านการอ่านคำศัพท์ รวมจำนวน 54 คำ และการเขียนคำศัพท์จำนวน 54 คำ เพื่อประเมินผู้เรียนเป็นรายบุคคลก่อนและหลังเรียนในแต่ละสระ 2) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 24 แผน ระยะเวลา 6 สัปดาห์ ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ในแต่ละสระจะใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลาย ได้แก่ การสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ การสอนแบบร่วมมือ ซึ่งแบบฝึกหัดและการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนมีความสอดคล้องตามลักษณะความแตกต่างของนักเรียน 3) สื่อการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายด้านความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้แก่ เกม ใบงาน เพลงการสอนเนื้อหาแต่ละสระ และสื่อวีดิทัศน์จากอินเทอร์เน็ต 4) แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในชั้นเรียน

3. ระยะเวลาสิ้นสุดโปรแกรม ผู้วิจัยประเมินความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ทั้ง 6 สระ ของผู้เรียนภายหลังเข้าโปรแกรมฯ เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ ด้วยแบบประเมิน จำนวน 1 ฉบับ ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับระยะก่อนการใช้โปรแกรม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
 - 1.1 แนวคิดของการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
 - 1.2 ความหมายของการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
 - 1.3 องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
 - 1.4 กลยุทธ์ในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
 - 1.5 ข้อดีของการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
 - 1.6 รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
 - 1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางภาษา
 - 2.1 ความหมายของความสามารถทางภาษา
 - 2.2 การสอนภาษาไทย
 - 2.3 พัฒนาการทางภาษา
 - 2.4 การประเมินความสามารถทางภาษา
 - 2.5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาของเด็ก
 - 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางภาษา
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรวม
 - 3.1 ความหมายของการเรียนรวม
 - 3.2 หลักการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนรวม
 - 3.3 บทบาทของครูและบุคคลากรที่เกี่ยวข้องกับชั้นเรียนรวม
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรม
 - 4.1 ความหมายของโปรแกรม
 - 4.2 องค์ประกอบของโปรแกรม
 - 4.3 การพัฒนาโปรแกรม

4.4 การประเมินโปรแกรม

4.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรม

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย

1.1 แนวคิดของการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย

จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 ได้ระบุให้การจัดการเรียนการสอนนั้นต้องเน้นที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล พัฒนาการทางสมอง เน้นคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์ โดยครูมีบทบาทในการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีความหลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และบรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตร นอกจากนี้ ครูต้องจัดทำพัฒนา เลือกลงใช้สื่อการเรียนรู้ที่ดี มีประสิทธิภาพเหมาะสมตามความแตกต่างของผู้เรียน ดังนั้นสถานศึกษาควรส่งเสริม สนับสนุนให้มีการนำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผู้เรียนอย่างหลากหลายและเพียงพอ เพื่อให้มีความสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้และศักยภาพของผู้เรียน รวมทั้งต้องมีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลาย เหมาะสมกับธรรมชาติของวิชาและพัฒนาการของผู้เรียน เพื่อนำผลที่ได้มาใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนา ปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ให้มีคุณภาพสูงสุดต่อผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) เห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนด้วยวิธีการเดียวอาจไม่เหมาะสมกับการตอบสนองต่อการเรียนรู้และความสามารถของนักเรียนแต่ละบุคคล (Gregory และ Chapman, 2007) เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างหลากหลาย ทั้งทางด้านทักษะความสามารถ ความสนใจ รูปแบบการเรียนรู้ และปัจจัยอื่น ๆ เช่น พื้นฐานทางครอบครัว ซึ่งความแตกต่างเหล่านี้เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียน และเพื่อให้การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนอย่างสูงสุดนั้น ครูผู้สอนควรส่งเสริมและหาแนวทางในการสอนที่มุ่งเน้นพัฒนาศักยภาพของนักเรียนแต่ละคน (Tomlinson, 1999)

การเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่นักเรียนมีความแตกต่างหลากหลาย ซึ่งเป็นแนวทางที่มีประโยชน์และมีความเหมาะสมสำหรับนักเรียนทุกคน ส่งผลให้นักเรียนในชั้นเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนมากที่สุด ซึ่งเป็นการยกระดับและมุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนให้มีความสอดคล้องกับการเข้าถึงสู่ระบบการศึกษาทั่วไปตามกฎหมาย No Child Left Behind (NCLB) ในปี 2001 ที่ระบุว่าเด็กทุกคนต้องได้รับการดูแลช่วยเหลืออย่างเท่าเทียมและทั่วถึง รวมถึงกฎหมายการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ Individuals with Disabilities Education (IDEA) ที่เด็กพิการทุกคนต้องได้รับการศึกษา และได้รับการจัดการศึกษาอย่างเหมาะสม (Broderick, Mehta-Parekh, และ Reid, 2005)

ซึ่งครูผู้สอนที่จัดการเรียนการสอนตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายจำเป็นต้องเรียนรู้ถึงความแตกต่างกันของนักเรียนในชั้นเรียนแต่ละคนซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันไปแต่ละรูปแบบ และเลือกใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ที่หลากหลาย รวมทั้งการได้เรียนตามระดับความสามารถ ความสนใจ และรูปแบบในการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคนมาใช้ในชั้นเรียน ซึ่งเป็นรูปแบบที่มีความยืดหยุ่น และสามารถตอบสนองต่อการเรียนรู้ของนักเรียนได้ (Tomlinson, 2001)

แนวคิดของการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ผู้สอนต้องคำนึงถึงประเด็นต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ในการจัดเตรียมการเรียนการสอนในชั้นเรียน ดังนี้ 1. ความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน 2. เน้นความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก 3. การจัดกิจกรรมที่มีความน่าสนใจ 4. ความเมตตากรุณาต่อผู้เรียน 5. การท้าทายให้ผู้เรียนอยากรู้ 6. การตระหนักถึงเวลาที่เหมาะสมที่ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ 7. การสร้างบรรยากาศหรือสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการปฏิบัติจริง 8. การสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนรู้ 9. การมีจุดมุ่งหมายของการสอน 10. การเข้าใจผู้เรียน ภูมิหลังของผู้เรียน 11. การไม่ยึดวิธีการใดวิธีหนึ่งเท่านั้น 12. การเรียนการสอนที่ดีเป็นพลวัต (Dynamic) คือมีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาทั้งในด้านการจัดกิจกรรมการสร้างบรรยากาศ จัดเนื้อหาสาระเทคนิควิธีการ 13. การสอนในสิ่งที่ไม่ไกลตัวผู้เรียนมากเกินไป (มาเรียม นิลพันธุ์ และ คนอื่น ๆ, 2555) ซึ่งแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายมีความแตกต่างจากแนวคิดการสอนแบบปกติในชั้นเรียน ดังตารางนี้

ตาราง 1 การเปรียบเทียบระหว่างการชั้นเรียนปกติและชั้นเรียนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย

ชั้นเรียนปกติ	ชั้นเรียนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
ความแตกต่างของนักเรียนจะถูกแก้ไขเมื่อเจอปัญหาในชั้นเรียน	ทำการศึกษาความแตกต่างของนักเรียนเพื่อเป็นพื้นฐานในการวางแผนการจัดการเรียนรู้
การประเมินผลในรูปแบบเดียวเมื่อจบการเรียนเพื่อประเมินว่าใครสามารถทำได้	การประเมินผลเป็นการวินิจฉัยถึงความเข้าใจของนักเรียนว่าสามารถตอบสนองต่อการเรียนรู้ที่ต้องการจำเป็น
แนวทางในการสอนมีความสัมพันธ์กับสติปัญญาดีความของความสามารถในลักษณะเดียว	ให้ความสำคัญของรูปแบบสติปัญญาที่หลากหลายตีความของความฉลาดด้วยเครื่องมือขนาดใหญ่ โดยพัฒนาการของแต่ละบุคคล
ประเมินความสนใจของนักเรียนนาน ๆ ครั้ง	นักเรียนได้เลือกเรียนในลักษณะตามความสนใจ

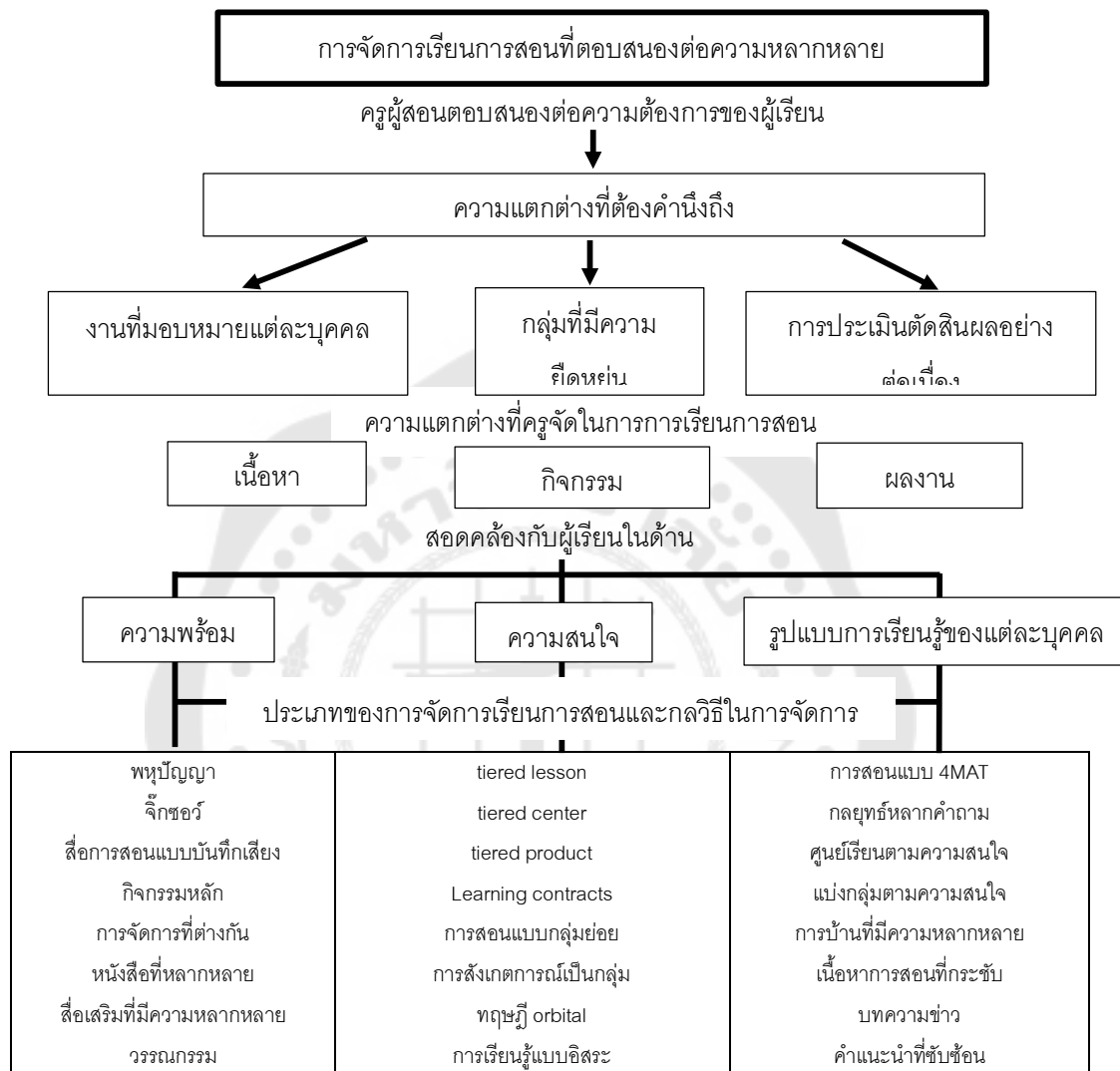
ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้นเรียนปกติ	ชั้นเรียนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
ใช้รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนบางส่วนในการจัดการเรียนการสอน	ดำเนินการจัดเตรียมการสอนตามทางเลือกของรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย
จัดการเรียนการสอนในรูปแบบเดียวทั้งชั้นเรียน	ใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย
ใช้ตำราและคู่มือการสอนในการจัดการเรียนการสอน	ความพร้อม ความสนใจ และรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนประกอบในการจัดการเรียนการสอน
ให้ความสำคัญกับความจริงของเนื้อหาและทักษะในการแสดงออกของบริบทความรู้	เน้นการใช้ทักษะที่สำคัญ ที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจในหลักการ และใจความสำคัญของหลักสูตร
การมอบหมายงานในรูปแบบเดียวในลักษณะที่เป็นบรรทัดฐาน	ใช้การมอบหมายงานที่มีทางเลือกที่หลากหลายอย่างสม่ำเสมอ
ระยะเวลาในการเรียนไม่มีความยืดหยุ่น	เวลาในการเรียนรู้ที่มีความยืดหยุ่นตามความต้องการของนักเรียน
ใช้ตำราในการเรียนเป็นหลัก	จัดเตรียมสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย
ใช้การค้นหาคำตอบในการตีความความคิดหรือเหตุการณ์ในรูปแบบเดียว	มุมมองที่หลากหลายบนแนวความคิดและเหตุการณ์ในการค้นหาอย่างเป็นกิจวัตร
ครูเป็นผู้ควบคุมพฤติกรรมของนักเรียน	ครูเป็นผู้สนับสนุนทักษะของนักเรียนที่ส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้เรียนที่มีความเชื่อถือในตนเอง
ครูเป็นผู้แก้ปัญหาต่าง ๆ ในการเรียน	นักเรียนเป็นผู้ช่วยเหลือเพื่อนนักเรียนและครูในการแก้ไขปัญหา
ครูผู้สอนจัดประเมินผลนักเรียนทั้งชั้น	นักเรียนทำงานร่วมกับครูในการตั้งเป้าหมายการเรียนรู้ของตนเองและของชั้นเรียน
ใช้แบบประเมินรูปแบบเดียวในการประเมินผล	ประเมินนักเรียนด้วยกระบวนการที่หลากหลาย

(Tomlinson, 1999)

จากตาราง 1 เห็นได้ว่าแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย มีความสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไทย ที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญต่อความแตกต่างหลากหลายของผู้เรียน โดยครูผู้สอนมีหน้าที่ในการจัดเตรียมเนื้อหา สื่อการเรียนการสอน และกิจกรรมให้สอดคล้องเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละบุคคลทั้งทางด้านศักยภาพ ความพร้อม ความสนใจ และรูปแบบในการเรียนรู้ ซึ่งครูผู้สอนดำเนินการวิเคราะห์ สํารวจผู้เรียนเพื่อนำมาวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีความหลากหลาย ยืดหยุ่น เน้นความรู้ความเข้าใจผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนลงมือปฏิบัติเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีครูเป็นผู้ส่งเสริม สนับสนุนการ

เรียนรู้ ทั้งนี้ แนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายมีองค์ประกอบและรายละเอียดภาพประกอบต่อไปนี้

(Tomlinson, 1999)

ภาพประกอบ 2 แนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย

จากภาพประกอบ 2 จะเห็นได้ว่าครูเป็นผู้ส่งเสริมและจัดเตรียมการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความแตกต่างหลากหลายของนักเรียนในชั้นเรียนเดียวกันได้ โดยการพิจารณาถึงความยืดหยุ่นของงานที่มอบหมายให้นักเรียนแต่ละคน การจัดกลุ่ม และรูปแบบการประเมินผล ซึ่งสิ่งที่คำนึงถึงความแตกต่างได้แก่ เนื้อหาในการจัดการเรียนการสอน กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ และผลผลิตหรืองานของนักเรียนแต่ละคนที่จะแตกต่างกันไปตามความพร้อมใน

การเรียนรู้ ความสนใจ และรูปแบบการเรียนรู้ ทั้งนี้ ครูผู้สอนสามารถเลือกใช้ทฤษฎี หรือกลวิธีในการจัดการชั้นเรียนได้อย่างหลากหลาย

ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาศักยภาพของเด็กให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ครูผู้สอนควรพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ให้แก่เด็กตั้งแต่วัยแรกเริ่มของการศึกษา โดยเฉพาะการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษา ถ้าหากนักเรียนไม่ได้รับการส่งเสริมพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาให้เป็นไปตามระดับความสามารถที่ควรจะเป็นด้วยวิธีการที่ถูกต้องเหมาะสม ย่อมส่งผลกระทบต่อการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว การเรียนรู้ทางวิชาการในวิชาอื่น ๆ และการเรียนรู้ในระยะยาวที่มีความจำเป็นต้องใช้ความสามารถทางภาษาอันได้แก่ ทักษะการอ่าน เขียน ฟัง พูด ในการศึกษาเรียนรู้และต่อยอดความรู้ไปสู่เนื้อหาวิชาที่มีความยากและซับซ้อนขึ้นไปได้ ซึ่งนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นระยะที่เด็กมีพัฒนาการทางด้านความจำ มีการหาความสัมพันธ์ระหว่างเสียงสระ พยัญชนะกับรูปของตัวอักษร และมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาที่มากขึ้น ดังนั้นเพื่อเป็นการหาแนวทางพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาสำหรับเด็กอย่างเหมาะสม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายของทอมลินสัน รวมทั้งรูปแบบการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ การสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งเป็นรูปแบบที่มีความยืดหยุ่น เพื่อพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษา สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต่อไป

1.2 ความหมายของการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย

Tomlinson (2000) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายคือการที่ครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนที่สามารถตอบสนองต่อความแตกต่างหลากหลายของผู้เรียนในชั้นเรียน โดยใช้รูปแบบต่าง ๆ ทั้งการจัดเป็นการสอนที่มีลักษณะเฉพาะสำหรับนักเรียนเป็นรายบุคคลหรือจัดเป็นการสอนกลุ่มเล็ก ให้มีความเหมาะสมต่อความพร้อม ความสนใจ และลักษณะการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละบุคคล เพื่อให้นักเรียนสามารถเข้าถึงเนื้อหาที่ครูต้องการสอนด้วยกระบวนการและกิจกรรมในชั้นเรียนเพื่อสร้างความเข้าใจ และนักเรียนแต่ละคนสามารถปฏิบัติงานของตนเองที่ได้จากการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายนั้นเป็นการจัดเตรียมการเรียนการสอนเชิงรุกที่ครูจะต้องตั้งสมมติฐานและคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียนและนำมาจัดเตรียมวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีรูปแบบในการเรียนรู้ที่หลากหลาย เหมาะสมต่อ

นักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อให้นักเรียนสามารถแสดงออกถึงสิ่งที่เรียนรู้จากการสอนได้ โดยการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายนี้มุ่งเน้นการเรียนรู้ที่นักเรียนได้รับในเชิงคุณภาพมากกว่าเชิงปริมาณ ให้ความสำคัญในการสร้างความรู้ความเข้าใจในเนื้อหามากกว่าการท่องจำ เพื่อให้ นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง ซึ่งครูผู้สอนจำเป็นต้องมีการประเมินนักเรียนแต่ละบุคคลอย่างสม่ำเสมอทั้งก่อนและหลังเรียนเพื่อประเมินพัฒนาการ ระดับความพร้อม ความสนใจ และความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียน ทั้งนี้ ในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนครูจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน 3 ด้าน คือ 1) เนื้อหา 2) กระบวนการ และ 3) ผลลัพธ์หรือผลงาน ซึ่งวิธีการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างมีส่วนช่วยในการสนับสนุนการพัฒนานักเรียนในการไปสู่เป้าหมายในการเรียนรู้ และนำไปสู่การเรียนรู้ขั้นสูงต่อไปทั้งในการเรียนรู้ของทั้งชั้นเรียนและการเรียนรู้รายบุคคล ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยการจัดการเรียนการสอนทั้งชั้นเรียนในรูปแบบการเรียนรู้ร่วมกันทั้งชั้น การแบ่งเป็นกลุ่ม หรือ การเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน แต่ทั้งนี้จะไม่ได้เป็นการจัดการเรียนการสอนเฉพาะหรือแยกเด็กออกจากชั้นเรียนหรือการจัดการเรียนการสอนในกลุ่มเด็กกลุ่มเดียว แต่เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมและสอดคล้องต่อการเรียนรู้ของเด็กแต่ละบุคคล

ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย (2548-2549) ได้กล่าวว่า การศึกษาความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน เป็นการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ผู้สอนทราบว่าผู้เรียนมีความพร้อมในการเรียนมากน้อยเพียงใด และใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการออกแบบการเรียนหรือใช้สื่อที่เหมาะสมกับวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน นอกจากนี้ อติยศ สรรคบุรานุรักษ์ และ ศศิณัฐ สรรคบุรานุรักษ์ (2557-2558) ได้กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายว่าคือ การที่ครูผู้สอนมีความเข้าใจกับความต้องการของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกัน และสามารถจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนได้ โดยการจัดกลุ่ม การสอนทักษะ หรือการเน้นเนื้อหาการสอนให้แก่ นักเรียนเฉพาะกลุ่ม จัดการส่งเสริมความสามารถทางด้าน การอ่าน หรือการใช้วิธีการต่าง ๆ ที่ช่วยตอบสนองต่อการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับหลักสูตร โดยเป้าหมายในการสอนคือความก้าวหน้าและพัฒนาการทางด้านความสามารถของผู้เรียนแต่ละบุคคล ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนนักเรียนทั้งชั้นเรียนย่อมมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์การประเมินและมีบางส่วนที่ไม่ผ่าน เนื่องจากมีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่มีความรู้ความเข้าใจในบทเรียนตั้งแต่การเปิดภาคเรียน และบางส่วนที่มาเรียนรู้และเข้าใจบทเรียนในชั้นเรียน ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรดำเนินการประเมินผลการเรียนอย่างระมัดระวัง เนื่องจากการประเมินผลนักเรียนเป็นรายบุคคลนั้นจะเป็นตัวชี้วัดการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน

จากข้อมูลข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย หมายถึง รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการวางแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นผู้สนับสนุน จัดเตรียมการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เต็มศักยภาพ และการสำรวจลักษณะของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียนทั้งชั้นเรียนแต่ละคนเป็นสำคัญ ทั้งในด้านความพร้อม ความสนใจ และรูปแบบในการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถได้เรียนเนื้อหา ทำกิจกรรม และได้รับมอบหมายงานในการเรียนได้อย่างหลากหลาย เหมาะสม และสอดคล้องกับหลักสูตร รวมทั้งการได้รับการประเมินที่มีความยืดหยุ่น แตกต่างกันไปตามการเรียนรู้และการปฏิบัติงานของผู้เรียนแต่ละคน โดยเน้นถึงการเรียนรู้อย่างเข้าใจในแก่นเนื้อหามากกว่าการท่องจำความรู้ตามตำรา

1.3 องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย

จากแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายของ Tomlinson ที่ได้กล่าวไปในข้างต้น จะเห็นได้ว่าความแตกต่างที่ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ด้าน คือ 1) ด้านการจัดการเรียนการสอน และ 2) ด้านนักเรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (Tomlinson, 1999)

1.3.1 ความแตกต่างด้านการจัดการเรียนการสอน

ความแตกต่างด้านการจัดการเรียนการสอนคือสิ่งที่ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงและจัดเตรียมให้แก่ผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันจึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้สิ่งที่ครูผู้สอนต้องการสอนในสิ่งเดียวกันได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าเทียมกัน ซึ่งสิ่งที่ครูผู้สอนต้องจัดเตรียมให้มีความแตกต่างและสอดคล้องกับลักษณะของผู้เรียนแต่ละคนประกอบด้วย

1. เนื้อหา (Content)

เนื้อหา คือ สิ่งที่ต้องการให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทั้งด้านข้อมูลความรู้หรือทักษะ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เนื่องจากครูผู้สอนต้องจัดสรรเนื้อหาที่แตกต่างกันให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน เพื่อให้ผู้เรียนทั้งชั้นเรียนได้เข้าถึงเนื้อหาที่แท้จริง ซึ่งความคิดรวบยอดและทักษะที่เกิดขึ้นจากเนื้อหาและการจัดสื่อการเรียนการสอนที่ผู้สอนได้วางแผนจัดเตรียมในการจัดการเรียนการสอน และอำนวยความสะดวกในการเรียนให้แก่ผู้เรียน โดยเนื้อหานั้นเป็นไปตามมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดตามหลักสูตรกำหนด มีความสอดคล้องต่อลักษณะของผู้เรียนแต่ละบุคคล และเป็นทักษะหรือเนื้อหาที่สำคัญจำเป็นต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ทั้งนี้ หัวใจของการจัดเตรียมเนื้อหาในการจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนนั้น ครูผู้สอนไม่ใช่แค่เพียงคำนึงถึงว่าจะเลือกใช้เนื้อหาอะไรในการสอน แต่ต้องคำนึงว่าทำอย่างไรให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาของหัวข้อที่เรียนอย่างแท้จริงหรือไม่ ดังนั้น

ครูผู้สอนจึงต้องเตรียมสิ่งต่าง ๆ ทางด้านเนื้อหาให้แก่นักเรียนในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ (Stephen, Marlene, Gerard, และ Leela, 2013; Tomlinson, 2000)

1. จัดเรียงเนื้อหาที่มีความง่ายไปสู่ลำดับที่ยาก เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถและความพร้อมของผู้เรียน
2. ใช้เรื่องราวที่มีความเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้เรียน เพื่อให้ นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับประสบการณ์เดิม ซึ่งจะทำให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ
3. จัดเตรียมสื่อการสอนที่หลากหลายให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ ของผู้เรียน ได้แก่ โสตทัศนูปกรณ์ วัสดุทัศน เป็นต้น
4. จัดเตรียมเนื้อหาที่สำคัญจำเป็น และสอนให้นักเรียนมีความรู้ความ เข้าใจในเนื้อหาอย่างกระจ่างชัด เพื่อให้ นักเรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้อย่างเท่าเทียม และ อาจมีการสอนเสริมให้แก่ นักเรียนที่ยังไม่เข้าใจในเนื้อหานั้นเพิ่มเติม
5. ครูตระหนักถึงความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ อันประกอบด้วย ความต้องการทางด้านร่างกาย ความต้องการด้านความมั่นคงปลอดภัย ความต้องการความรัก และความเป็นเจ้าของ ความต้องการในด้านการยอมรับนับถือตนเอง และความต้องการในการ ได้รับความยอมรับนับถือจากผู้อื่น และครูต้องดำเนินการจัดการเรียนการสอนให้ตอบสนองต่อ ความต้องการเหล่านั้นด้วยการสนับสนุนและการเติมเต็มศักยภาพของเด็กให้สมบูรณ์
6. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนเป็นผู้เลือกหัวข้อหรือหน่วยในการเรียนรู้ด้วย ตัวเอง ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามความต้องการของตนเอง
7. ครูผู้สอนสามารถเลือกใช้เนื้อหาการสอนที่แตกต่างกันโดยการจัดกลุ่ม นักเรียนเป็นกลุ่มย่อยแบ่งตามระดับความสามารถเพื่อให้ เนื้อหาการจัดการเรียนการสอน สอดคล้องกับผู้เรียนในด้านความสามารถ ความสนใจ หรือรูปแบบในการเรียนรู้ของเด็กได้ ซึ่งจะ ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ ที่เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. กระบวนการ (Process)

กระบวนการคือสิ่งที่ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงในการจัดการชั้นเรียน ซึ่งหมายถึง กระบวนการจัดกิจกรรมการสอนของครู และกระบวนการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียน โดยมีเป้าหมายของกระบวนการในการจัดการเรียนการสอนคือเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการ เรียนรู้ มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่สอน และเกิดทักษะในการเรียนรู้อย่างแท้จริง ซึ่งในการ จัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนนั้นครูผู้สอนจะดำเนินการสอนเนื้อหาหรือหัวข้อเดียวกันให้แก่

นักเรียนทั้งชั้นเรียน แต่เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างหลากหลาย และความแตกต่างหลากหลายเหล่านี้ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียน ถึงแม้ว่าครูจะจัดเตรียมเนื้อหาที่มีความหลากหลายให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องต่อผู้เรียนแล้วก็ตามก็อาจยังไม่เพียงพอ ดังนั้น ครูผู้สอนจึงอาจเลือกใช้กระบวนการในการจัดการเรียนการสอนที่มีลักษณะแตกต่างหลากหลาย และนำมาจัดกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนเพื่อช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนของตนเองได้

ทั้งนี้ กระบวนการในการจัดการเรียนการสอนที่ประสบผลสำเร็จนั้นต้องสามารถตอบสนองต่อความแตกต่างหลากหลายของนักเรียนในด้านความพร้อม ความสนใจ และรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งกระบวนการที่แตกต่างนี้มีความเชื่อมโยงกับการจัดการเรียนการสอนที่สนับสนุนการทำงานที่แตกต่างกันของนักเรียนแต่ละคน ให้นักเรียนแต่ละคนสามารถเลือกกระบวนการที่แสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจในการเรียนหรือการทำงานของตนเอง ซึ่งความหลากหลายในกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนนั้นขึ้นอยู่กับวิธีการและรูปแบบในการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน ครูผู้สอนสามารถเลือกใช้กระบวนการที่แตกต่างกันในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายได้หลากหลายรูปแบบการสอน รวมทั้งหลากหลายวิธีการ ดังนี้

1. การเลือกใช้กิจกรรมเป็นลำดับขั้นในการสอน เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้านระดับความสามารถในการเรียนรู้ ดังนั้นครูผู้สอนจึงสร้างเสริมความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาหรือทักษะที่สำคัญที่สอดคล้องกับระดับความสามารถของเด็กโดยใช้ความท้าทายหรือความซับซ้อนของเนื้อหาที่ต่างกัน
2. จัดเตรียมศูนย์การเรียนรู้ที่จัดตามความสนใจให้แก่นักเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้ค้นคว้าเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นหัวข้อในการเรียนการสอนได้ตามความสนใจของตนเอง
3. การสร้างข้อตกลงร่วมกันในชั้นเรียน โดยการกำหนดรายการงานที่นักเรียนจะได้รับมอบหมายในชั้นเรียนร่วมกัน รวมทั้งข้อตกลงตามความต้องการของนักเรียนรายบุคคลเมื่อนักเรียนทำงานได้บรรลุตามที่ตั้งไว้
4. ครูผู้สอนคอยช่วยเหลือนักเรียนตามที่นักเรียนต้องการ
5. มีระยะเวลาในการทำงานที่ยืดหยุ่นหลากหลาย เพื่อช่วยสนับสนุนนักเรียนที่เรียนรู้อย่างยากลำบากได้มีเวลาในการทำงานหรือเรียนรู้มากขึ้น และช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้เรียนที่มีความสามารถได้เรียนรู้เนื้อหาอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น
6. ครูผู้สอนจัดเตรียมรูปแบบการเข้าถึงสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลายให้ตรงตามเป้าหมายของนักเรียนที่แตกต่างกันทั้งด้านความต้องการและความพร้อมในการเรียนรู้

7. พัฒนารูปแบบกิจกรรมให้เหมาะสมสอดคล้องต่อรูปแบบความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน เช่น การเรียนรู้ด้วยสายตา การเรียนรู้ด้วยการฟัง หรือการเรียนรู้ด้วยการลงมือปฏิบัติ

8. จัดพื้นที่ในการเรียนรู้ให้นักเรียนสามารถได้เรียนรู้อย่างอิสระ

9. เลือกใช้วิธีการการจัดกลุ่มนักเรียนที่มีความยืดหยุ่นตามลักษณะของผู้เรียน เช่น การจัดกลุ่มตามเนื้อหา ตามความสามารถ หรือตามความสนใจ

3. ผลงานของนักเรียน (Product)

นอกจากนี้อาจเนื้อหา และกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงเพื่อนำไปวางแผนการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายแล้ว การมอบหมายให้นักเรียนทำงานหรือผลงานของนักเรียนก็เป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากผลงานของนักเรียนคือ สิ่งที่นักเรียนได้แสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจและความสามารถที่ได้จากการเรียนในชั้นเรียน ซึ่งความแตกต่างทางด้านความสามารถ ความสนใจ และรูปแบบในการเรียนรู้ของนักเรียนที่แตกต่างหลากหลายจะส่งผลต่อการแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจที่นักเรียนได้จากการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน ดังนั้น ผู้เรียนจึงควรมีตัวเลือกในการแสดงออกถึงสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้ในชั้นเรียนอย่างหลากหลายตามความรู้ ความสนใจ และศักยภาพของตนเองที่มีอยู่ เช่น การเขียน การวาดภาพ การพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน ซึ่งการให้นักเรียนมีโอกาสในการแสดงออกถึงการเรียนรู้ของตนเองด้วยกระบวนการหรือรูปแบบที่หลากหลายจะส่งผลดีต่อผู้เรียนทั้งทางด้านเรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพและสภาวะทางจิตใจที่ได้นำเสนอสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้ของตนเองได้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งครูผู้สอนสามารถใช้การประเมินผลงานในแต่ละกิจกรรมการเรียนด้วยการติดตามความก้าวหน้าหรือพัฒนาการในการเรียนรู้ของเด็ก จากแบบประเมินความก้าวหน้ารายข้อ (Checklist) หรือการประเมินผลแบบ Rubric ทั้งนี้การมอบหมายงานให้แก่เด็กนักเรียนนั้นควรเป็นการสร้างสรรค์ผลงานตามระดับความสามารถของเด็กและจัดให้มีความยากขึ้นทีละระดับเพื่อให้เกิดความท้าทายในการเรียนและการปฏิบัติงานของผู้เรียน ซึ่งในการจัดเตรียมการทำงานของนักเรียนที่มีความแตกต่างหลากหลายนั้น ครูผู้สอนสามารถใช้วิธีการได้ดังต่อไปนี้ (Taylor, 2015; Tomlinson และ Imbeau, 2010)

1. อนุญาตให้นักเรียนเป็นผู้ช่วยในการออกแบบผลงานที่ได้เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ในการเรียน

2. ส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลาย

3. อนุญาตให้นักเรียนได้เลือกรูปแบบการทำงานได้ตามต้องการ เช่น การทำงานเดี่ยว หรือการทำงานกลุ่ม
4. จัดเตรียมหรือส่งเสริมให้นักเรียนใช้ทรัพยากรหรือวัสดุอุปกรณ์ที่หลากหลายในการสร้างสรรค์ผลงาน
5. ใช้รูปแบบการประเมินที่หลากหลาย โดยอาจเป็นการประเมินจากการอภิปรายกลุ่มย่อยระหว่างนักเรียนและครูผู้สอน การอภิปรายทั้งชั้นเรียน การประเมินจากงานเขียน การประเมินจากกิจกรรมตอบคำถามในชั้นเรียน การทำแบบฝึกหัด การประเมินความก้าวหน้าจากแฟ้มสะสมผลงาน
6. มอบหมายงานตามพัฒนาการในการทำงานของนักเรียนที่มีความหลากหลายในรูปแบบรูปิก
7. ใช้รูปแบบที่มีความต่อเนื่องทั้งในด้านความยากง่าย ที่จัดให้การทำงานเรียงจากการทำงานที่ง่าย ๆ ไปสู่งานที่ยากขึ้น งานที่ต้องอาศัยความช่วยเหลือของผู้อื่นไปสู่การทำงานด้วยตนเอง งานที่มีปัญหาที่ไม่ซับซ้อนเข้าใจง่ายไปสู่งานที่มีปัญหาที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

1.3.2 ความแตกต่างด้านนักเรียน

นอกเหนือจากด้านการจัดการเรียนการสอนที่ครูต้องคำนึงถึงในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายแล้วนั้น ปัจจัยด้านความแตกต่างของนักเรียนนั้นเป็นส่วนหนึ่งที่ครูผู้สอนต้องนำมาพิจารณา เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ซึ่งความแตกต่างเหล่านี้ส่งผลต่อการเรียนรู้และรูปแบบการเรียนรู้ที่ครูผู้สอนจัดขึ้นในชั้นเรียน โดยนักเรียนแต่ละคนนั้นมีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ความพร้อม

ความพร้อม หมายถึง สภาพความพร้อมของบุคคลที่จะเรียนรู้สิ่งหนึ่งสิ่งใดได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลตามที่ควรจะเป็น ทั้งนี้ความพร้อมของบุคคลย่อมขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะ (Maturity) ประสบการณ์หรือการฝึกฝน และความสนใจหรือแรงจูงใจ จะเห็นได้ว่าความพร้อมเป็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้เรียนแต่ละคน ซึ่งสามารถพิจารณาโดยอาศัยอายุและความสามารถทางสติปัญญาหรือเชาวน์ปัญญาเป็นเกณฑ์ รวมทั้งประสบการณ์ของเด็กที่แต่ละคนที่เคยได้รับมา อันส่งผลให้ความสนใจที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือความต้องการในการเรียนรู้ของตนเอง และจากแนวคิดพื้นที่รอยต่อพัฒนาการของไวทอสกี (Vygotsky, 1978) ที่กล่าวว่านักเรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ดีตามพัฒนาการเรียนรู้ที่แตกต่างกันไปในแต่ละคน ซึ่งครูผู้สอนมีหน้าที่ในการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ให้นักเรียนสามารถเรียนรู้และลงมือปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ได้ และเมื่อนักเรียนได้ฝึกฝนเรียนรู้จนมีความเข้าใจหรือความเชี่ยวชาญจะทำให้นักเรียนมีความพร้อมใน

การเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนครูจึงควรให้ความสำคัญถึงพัฒนาการและความพร้อมในการเรียนของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งนี้ Tomlinson และ Imbeau (2010) ได้กล่าวว่า ความพร้อมไม่ได้หมายถึงเพียงแค่ระดับความสามารถในการเรียนของนักเรียนเท่านั้น เพราะนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงอาจไม่ได้มีความเก่งหรือพร้อมในทุกด้าน ซึ่งในทางกลับกันในเด็กที่มีความสามารถในการเรียนน้อยกว่าอาจมีความสามารถในบางเรื่องมากกว่าเด็กที่เก่งทางวิชาการ

เห็นได้ว่าพัฒนาการของเด็กในแต่ละช่วงวัยก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ครูผู้สอนต้องนำมาพิจารณาถึงความพร้อมในการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับนักเรียนได้ ซึ่งพัฒนาการของเด็กในวัยเรียนตอนต้น (6-9 ปี) มีรายละเอียดโดยแบ่งเป็นพัฒนาการแต่ละด้าน ดังนี้ (วรธรณี โสมประยูร, 2553)

พัฒนาการทางด้านร่างกาย

1. เด็กจะเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่วว่องไวและไม่อยู่นิ่ง ถ้าเด็กไม่ได้เคลื่อนไหวจะระบายอารมณ์ด้วยการกัดเล็บ ทาะดินสอ ม้วนผมเล่น ครูควรให้เด็กได้มีการเคลื่อนไหวบ้างในขณะที่ทำงาน แต่ละต้องระมัดระวังอุบัติเหตุในขณะที่เล่นด้วย
2. เด็กจะเบื่อหน่ายเมื่อทำงานนาน ๆ และใช้สมาธิมาก ๆ ครูควรจัดให้เด็กได้ทำกิจกรรมเบา ๆ
3. เมื่อเด็กปฏิบัติงานนาน ๆ เด็กมักมีปัญหาในการควบคุมกล้ามเนื้อ ครูจึงไม่ควรให้เด็กฝึกทักษะใด ๆ นานเกินไป ควรจัดกิจกรรมที่ใช้ระยะเวลาสั้น ๆ
4. ความสามารถในการใช้สายตาของเด็กจะสมบูรณ์เมื่ออายุครบ 8 ขวบ ดังนั้นในระยะต้น ๆ ครูไม่ควรให้เด็กใช้สายตาอ่านหนังสือที่มีขนาดเล็กเกินไป
5. เด็กจะเริ่มถนัดมือซ้ายหรือขวา อย่างไรก็ตาม ครูไม่ควรเปลี่ยนเด็กที่ถนัดมือซ้ายให้ใช้มือขวา นอกจากจะมีผู้เชี่ยวชาญแนะนำและควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด
6. หัวใจเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ครูไม่ควรให้เด็กออกกำลังกายเกินควร เพราะอาจทำให้เด็กเป็นโรคหัวใจได้
7. ในระยะนี้สายตาดีพัฒนาการดีขึ้น ครูควรปลูกฝังนิสัยในการอ่านและเขียนให้แก่เด็กพร้อมทั้งเอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิด

พัฒนาการทางอารมณ์

1. เริ่มเข้าใจความรู้สึกของคนอื่น แต่มักจะทำร้ายจิตใจของคนอื่นโดยไม่คิดว่าการกระทำของตนร้ายแรงเพียงใด

2. ต้องการให้ผู้อื่นพอใจและยอมรับตัวเอง อยากได้รับใช้และเอาอกเอาใจครู แต่มักอีกใจคนหนึ่งที่คนให้ความรัก ครูจึงควรมอบหมายงานให้เด็กรับผิดชอบโดยทั่วถึงทุกคน ไม่ควรรีหงานหรือแสดงความรักต่อเด็กคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ

3. รู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ดีขึ้น เนื่องจากต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ครูจึงควรส่งเสริมให้เด็กประสบความสำเร็จกิจกรรมการเรียน และยกย่องชมเชยต่อหน้าเพื่อน ๆ เพื่อให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง เกิดความเชื่อมั่น และเป็นที่ยอมรับของหมู่คณะ

4. มักจะอ่อนไหวต่อคำติเตียน การเยาะเย้ยถากถาง แต่ชอบการชมเชยและการยอมรับ ครูควรหลีกเลี่ยงบรรยากาศที่ไม่น่าพึงพอใจ แต่ควรให้คำชมเชยแก่เด็กในโอกาสอันควร

พัฒนาการทางสังคม

1. เด็กชายและเด็กหญิงจะมีความสนใจในการทำงานและการเล่นแตกต่างกัน จนอาจเกิดการโต้แย้งกันได้ ดังนั้นครูจึงควรเป็นผู้ประนีประนอมและดูแลอย่างใกล้ชิด

2. เริ่มยอมรับกฎ กติกาและระเบียบต่าง ๆ เริ่มเข้าใจสิทธิของคนอื่น และยอมรับการอยู่ร่วมกันระหว่างกลุ่ม ครูอาจส่งเสริมให้เด็กมีความรับผิดชอบในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของสังคมโดยจัดกิจกรรมกลุ่มให้แก่เด็ก

3. เริ่มรู้จักเลือกคบเพื่อน ครูควรเปิดโอกาสให้เด็กได้เล่นกับเพื่อน เพื่อให้เด็กฝึกการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น โดยครูเป็นผู้ดูแลอยู่ห่าง ๆ

4. เด็กในช่วงหลัง ๆ มักชอบทำกิจกรรมที่จัดเป็นกลุ่มย่อย ดังนั้นกิจกรรมที่จัดให้เด็กควรมีการแบ่งกลุ่มย่อย เพื่อให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมได้อย่างทั่วถึง

5. เด็กในวัยนี้ชอบทะเลาะวิวาททางวาจามากกว่าทางด้านร่างกาย เนื่องจากพัฒนาการทางกายยังเจริญเติบโตไม่เต็มที่

6. ชอบพูดโอ้อวด พูดถึงความสามารถของตนเอง ซึ่งอาจนำไปสู่การอิจฉา และทะเลาะกันในกลุ่มเพื่อน

พัฒนาการทางสติปัญญา

1. เด็กมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ครูจึงควรตอบสนองความต้องการโดยการสร้างแรงจูงใจให้แก่เด็ก

2. เด็กมักชอบพูดมากกว่าเรียน ชอบแย้งกันตอบคำถาม ครูควรเปิดโอกาสให้เด็กได้พูดและแสดงความคิดอย่างเสรี เพื่อไม่ให้เกิดความคับข้องใจ

3. เด็กสามารถสังเกตเห็นอารมณ์หรือความรู้สึกของผู้อื่นได้แต่ยังไม่รู้สาเหตุว่าอารมณ์หรือความรู้สึกของผู้อื่นนั้นเกิดจากอะไร

4. เด็กเข้าใจว่า “ผิดและถูก” มีความแตกต่างกัน จึงควรเริ่มสอนจริยธรรมให้แก่เด็ก

5. เด็กมีพัฒนาการทางทักษะที่เป็นพื้นฐานในการอ่าน เขียน และคิดเลข ครูจึงควรจัดกิจกรรมเหล่านี้ให้เด็กอย่างสม่ำเสมอเพื่อส่งเสริมทักษะดังกล่าว

ทั้งนี้ ในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายที่ครูผู้สอนต้องพิจารณาความพร้อมของนักเรียนนั้น ต้องจัดเตรียมและพิจารณาถึงสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ (Tomlinson, 1999)

1. ลักษณะและระดับความยากง่ายที่แตกต่างกันในการมอบหมายงานให้นักเรียนแต่ละคน
2. จัดเตรียมตัวเลือกรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายในระดับความยากง่ายที่แตกต่างกัน
3. การจัดเตรียมระดับความยากง่ายของชิ้นงานให้มีความท้าทายและมีระดับที่เหมาะสมต่อนักเรียนแต่ละบุคคล
4. การกำหนดชิ้นงานให้นักเรียนโดยคำนึงถึงพื้นฐานด้านประสบการณ์และทักษะในการทำงานของนักเรียนแต่ละคนที่อาจเหมือนหรือแตกต่างกัน
5. ใช้รูปแบบการสอนตรงกับนักเรียนกลุ่มย่อย
6. ใช้ชุดข้อความในการเรียนการสอนหรือการมอบหมายงาน เช่น ชุดข้อความของหัวข้อ และแนวคิดที่เหมือนกันในระดับความยากง่ายที่แตกต่างกัน
7. ใช้ภาพประกอบหรือแผนภูมิประกอบเพื่อช่วยในการจดบันทึกของนักเรียนให้สามารถเข้าใจได้ง่ายและเห็นภาพชัดเจนขึ้น
8. เพิ่มเติมเป้าหมายเฉพาะของนักเรียนแต่ละบุคคลในแบบสำรวจความสำเร็จในการเรียน

2. ความสนใจ

ความสนใจ เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อพัฒนาการในการเรียนรู้ของนักเรียน เนื่องจากเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดความมุ่งมั่นและเกิดการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน ทั้งนี้ความสนใจและการจูงใจเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด หากมีการจูงใจในการเรียนมากขึ้นจะส่งผลต่อผลลัพธ์ให้นักเรียนมีความชื่นชอบใน

การเรียนสูงขึ้นเช่นกัน และทำให้การเรียนในชั้นเรียนมีบรรยากาศที่ดีขึ้น ซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ระยะยาวของนักเรียน ดังนั้นหากครูผู้สอนจัดเตรียมเนื้อหา หรือสื่อการเรียนรู้อื่นที่ไม่สอดคล้องต่อสิ่งที่นักเรียนสนใจย่อมทำให้นักเรียนไม่มีแรงกระตุ้นในการเรียนรู้และอาจก่อความวุ่นวายหรือรบกวนเพื่อในชั้นเรียนทำให้ครูผู้สอนจัดการชั้นเรียนได้ยากลำบากมากยิ่งขึ้น แต่หากครูผู้สอนทราบถึงความสนใจของผู้เรียน และนำข้อมูลที่ได้มาจัดเตรียมเนื้อหา สื่อการสอน หรือจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับลักษณะและความสนใจของผู้เรียนย่อมเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและมีพฤติกรรมการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียนดี โดยวิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจในกิจกรรมการเรียนนั้นมีหลากหลายวิธี เช่น การให้ผลป้อนกลับ การตั้งคำถาม การเสริมแรงด้วยคำชม หรือการให้รางวัล รวมถึงการให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน

ความแตกต่างทางด้านความสนใจของนักเรียนนั้นมีความเกี่ยวข้องกับการจัดการชั้นเรียนที่ครูผู้สอนต้องคำนึงถึง ดังนี้ (Tomlinson และคนอื่น ๆ, 2003)

1. หัวข้อที่จัดในชั้นเรียนมีความเชื่อมโยงหรือเป็นสิ่งที่นักเรียนสนใจหรือไม่อย่างไร
2. ช่วยให้นักเรียนสามารถค้นพบความสนใจสิ่งใหม่ ๆ โดยการจัดเตรียมเชื่อมโยงกับหลักสูตรการสอน
3. การจัดเตรียมทักษะสำคัญและสื่อการสอนสำหรับสร้างความรู้ความเข้าใจในหัวข้อการเรียนที่สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน เช่น นักเรียนที่สามารถเรียนรู้เรื่องวัฒนธรรมหรือยุคสมัยทางประวัติศาสตร์ได้ดีโดยการวิเคราะห์ดนตรีในแต่ละยุคสมัย

ในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายนั้น ครูผู้สอนควรพิจารณาและการจัดการเรียนการสอนตามลักษณะความสนใจ ดังนี้ (Tomlinson และ McTighe, 2006)

1. ให้ผู้ใหญ่หรือเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่มีความรู้มาก่อนเป็นผู้ช่วยในการดูแลเพื่อนที่มีความสนใจร่วมกัน
2. จัดเตรียมพื้นที่สำหรับการค้นหาหัวข้อหรือการแสดงออกในการเรียนรู้ให้มีความหลากหลาย
3. จัดเตรียมการเข้าถึงสื่อและเทคโนโลยีให้มีความทั่วถึงสำหรับนักเรียนทุกคน
4. เสนอตัวเลือกในการทำงาน รวมทั้งการให้นักเรียนได้ออกแบบตัวเลือกในการทำงานของตนเองตามความสนใจ
5. กระตุ้นให้นักเรียนได้เกิดการค้นหาหรือแสดงความประสงค์ในหลักการที่เป็นหัวใจสำคัญหรือหลักการตามที่นักเรียนมีความสนใจ

6. เชื่อมโยงเนื้อหาด้วยวัฒนธรรม ประสบการณ์ หรือความสามารถพิเศษของนักเรียนแต่ละคน

7. ใช้รูปแบบการเรียนรู้ในลักษณะของศูนย์การเรียนรู้ตามความสนใจ การจัดกลุ่มตามความสนใจ กลุ่มพิเศษ หรือกลุ่มที่มีความสามารถเฉพาะ

8. ใช้รูปแบบการสอนแบบจิ๊กซอว์ คือการจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถและให้แต่ละคนในกลุ่มศึกษาเนื้อหาสาระคนละ 1 ส่วน และแยกย้ายไปศึกษาร่วมกับสมาชิกในกลุ่มอื่น แล้วจึงกลับไปกลุ่มของตนเองเพื่อไปสอนเพื่อนในกลุ่ม

9. นำเสนอตัวเลือกในหัวข้อสำหรับสื่อการเรียน

10. นำเสนอตัวเลือกในหัวข้อย่อยที่อยู่ในบริบทของเนื้อหาหรือหัวข้อในการเรียน ความสนใจของนักเรียนในการเรียนนั้น ได้มีนักการศึกษาทำการศึกษารูปแบบการเรียนการสอนที่มีความสอดคล้องต่อความสนใจของนักเรียน นั่นคือแนวคิดของกานเย โดยกานเยได้พัฒนาทฤษฎีเงื่อนไขการเรียนรู้ (Conditions of Learning) ซึ่งมี 2 ส่วน คือ ทฤษฎีการเรียนรู้และทฤษฎีการจัดการเรียนการสอน โดยปรากฏการณ์การเรียนรู้ที่มีองค์ประกอบ ดังนี้ (ทิตนา แชมมณี, 2556)

1. ผลการเรียนรู้หรือความสามารถทางด้านต่าง ๆ ของมนุษย์ ได้แก่ 1) ทักษะทางปัญญา (Intellectual skills) ประกอบด้วย การจำแนกแยกแยะสิ่งต่าง ๆ การสร้างความคิดรวบยอด การสร้างกฎ การสร้างกระบวนการหรือกฎขั้นสูง 2) กลวิธีในการเรียนรู้ (cognitive strategy) 3) ภาษาหรือคำพูด (verbal information) 4) ทักษะการเคลื่อนไหว (motor skills) และ 5) เจตคติ (attitudes)

2. กระบวนการเรียนรู้และจดจำของมนุษย์ มนุษย์มีกระบวนการจัดกระทำข้อมูลในการเรียนรู้โดยจะอาศัยข้อมูลที่จดจำและสะสมไว้ในสมองมาเลือกจัดกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และขณะที่สมองได้เกิดกระบวนการจัดกระทำข้อมูล สิ่งต่าง ๆ ภายนอกร่างกายมนุษย์จะมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมหรือยับยั้งการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นภายใน ดังนั้นครูจึงควรจัดสภาพการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับการเรียนรู้แต่ละประเภทและเอื้อต่อกระบวนการเรียนรู้ภายในของผู้เรียนซึ่งแต่ละคนมีความแตกต่างกัน

กระบวนการจัดการเรียนการสอนของกานเยนั้นมีลำดับขั้นตอน จำนวน 9 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 การกระตุ้นและดึงดูดความสนใจของผู้เรียน โดยในขั้นตอนนี้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และรับข้อมูลต่าง ๆ ในการเรียนได้ดี

ขั้นที่ 2 การแจ้งวัตถุประสงค์ของบทเรียนให้ผู้เรียนทราบ เป็นการแจ้งเพื่อให้นักเรียนได้ทราบรายละเอียดและความคาดหวังที่จะเกิดขึ้นในการเรียน

ขั้นที่ 3 การกระตุ้นให้ระลึกถึงความรู้เดิม เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้คิดระลึก และดึงข้อมูลที่เป็นความรู้เดิมที่อยู่ในหน่วยความจำระยะยาว (working memory) ของตนเองมาใช้งาน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้เกิดการเชื่อมโยงความรู้เดิมและความรู้ใหม่ที่จะได้เรียนรู้ต่อไป

ขั้นที่ 4 การนำเสนอสิ่งเร้าหรือเนื้อหาสาระใหม่ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนดำเนินการจัดสิ่งเร้าให้ผู้เรียนได้เห็นลักษณะสำคัญของสิ่งเร้าอย่างชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสะดวกในการเลือกรับรู้เนื้อหาต่าง ๆ ในการเรียน

ขั้นที่ 5 การให้แนวการเรียนรู้ หรือการจัดระบบข้อมูลให้มีความหมาย เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจกับเนื้อหาสาระในการเรียนได้ง่ายและรวดเร็ว

ขั้นที่ 6 การกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความสามารถ เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้มีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือเนื้อหาสาระที่เรียนไป อีกทั้งเป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ครูผู้สอนได้ทราบถึงการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นของผู้เรียน

ขั้นที่ 7 การให้ข้อมูลป้อนกลับ เป็นขั้นตอนในการให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียนและข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้รู้ เข้าใจและพร้อมพัฒนาตนเอง

ขั้นที่ 8 การประเมินผลการแสดงออกของผู้เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนได้ทราบข้อมูลว่าการเรียนรู้ของตนเองนั้นบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ หรือบรรลุตามวัตถุประสงค์ได้มากน้อยเพียงใด

ขั้นที่ 9 การส่งเสริมความคงทนและการถ่ายโอนการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการฝึกฝนตนเองอย่างเพียงพอ รวมทั้งได้ฝึกฝนในสถานการณ์ที่หลากหลาย ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้และเข้าใจในเนื้อหาการเรียนรู้อันลึกซึ้ง และสามารถถ่ายโอนการเรียนรู้ไปสู่สถานการณ์อื่น ๆ ได้

ซึ่งการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบของกานเยนี ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาสาระและสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว สามารถจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้อย่างคงทน อีกทั้งได้พัฒนาทักษะในการจัดระบบข้อมูล สร้างความหมายของข้อมูล และได้แสดงความสามารถของตนเอง

3. รูปแบบการเรียนรู้

รูปแบบการเรียนรู้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ให้เกิดประสิทธิผลอย่างสูงสุด โดยมีปัจจัยร่วมที่ทำให้รูปแบบการเรียนรู้ของเด็กมีความแตกต่างกัน ได้แก่ ลีลาการเรียนรู้ และความสามารถทางด้านเชาวน์ปัญญา (Tomlinson และ McTighe, 2006) ซึ่งการประเมินรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนตามแนวคิดของการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อ

ความหลากหลาย เป็นขั้นตอนในการสำรวจ วิเคราะห์ผู้เรียนของคุณเพื่อนำเอาข้อมูลที่ได้ไปใช้สำหรับการวางแผน จัดเตรียมการสอนให้เกิดความเหมาะสมอย่างสูงสุดต่อลักษณะของนักเรียนแต่ละคนและเกิดความสอดคล้องกับเนื้อหาหลักสูตรที่นักเรียนต้องเรียนรู้ ซึ่งการประเมินนักเรียนนี้ควรทำเป็นประจำทั้งก่อนการเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน เพื่อให้ได้ทราบข้อมูลและพัฒนาการในการเรียนของผู้เรียนอย่างแท้จริง

ในการประเมินนักเรียนก่อนการเรียนการสอนนั้นครูผู้สอนสามารถทำได้ด้วยการสังเกต การใช้แบบประเมิน รวมถึงแบบทดสอบ และสามารถนำหลักการ KUDs ในการประเมินนักเรียนได้ โดยหลักการ KUDs นี้ คือกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนได้มีความรู้ (Knowledge) ความเข้าใจ (Understandings) และ ความสามารถในการลงมือปฏิบัติ (Do in the unit) นอกจากนี้รูปแบบที่นำมาใช้ในการประเมินที่มีความยืดหยุ่น หลากหลายนั้นมีประโยชน์ในการประเมินก่อนเรียนสำหรับครูเพื่อใช้ในการทำความเข้าใจรูปแบบการเรียนรู้ และความต้องการของนักเรียนได้ดีมากกว่าการประเมินที่มีรูปแบบที่กำหนดตายตัว

การประเมินก่อนการเรียนการสอนนั้นเป็นการประเมินความพร้อมของนักเรียนว่านักเรียนมีความรู้พื้นฐานที่สามารถเชื่อมโยงสู่เนื้อหาในระดับใด และสามารถรู้ว่ นักเรียนมีความเข้าใจในความรู้ได้อย่างถูกต้องหรือไม่ ทั้งนี้รูปแบบในการประเมินก่อนเรียนสามารถใช้เครื่องมือได้ทั้งทางตรง (ทางการ) และทางอ้อม (ไม่เป็นทางการ) รวมทั้งการประเมินนักเรียนก่อนเรียนที่เกี่ยวกับความพร้อม ความสนใจ และรูปแบบการของเรียนรู้ของนักเรียนเพื่อให้มีความเหมาะสมในการเรียนรู้เนื้อหาใหม่ที่จะได้เรียนรู้ โดยข้อมูลที่ได้จากการประเมินก่อนเรียนนั้น ครูผู้สอนจะนำมาใช้เพื่อวางแผนในการจัดการเรียนการสอนนักเรียนต่อไป ซึ่งข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้มาจากข้อมูลในด้านความพร้อมที่มีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหาความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ ความสนใจ และรูปแบบการเรียนรู้ ทั้งในด้านการเรียนรู้ การแสดงออกและการแบ่งกลุ่มตามลักษณะของนักเรียน ความแตกต่างด้านรูปแบบการเรียนรู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ ดังนี้ (Tomlinson และ McTighe, 2006; Tomlinson และ Moon, 2013)

1. เป็นการเปิดเผยให้ทราบถึงข้อมูลลักษณะในการเรียนรู้ของนักเรียน
2. จัดการเรียนการสอนและการใช้ประสบการณ์ในการเรียนรู้อย่างสมดุลตามรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนที่แตกต่างกัน
3. นำเสนอตัวเลือกในประสบการณ์การเรียนรู้และแนวทางในการแสดงออกถึงการเรียนรู้ของนักเรียน

ซึ่งครูผู้สอนต้องคำนึงและพิจารณาถึงความแตกต่างทางด้านรูปแบบการเรียนรู้ในการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

1. สร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ให้มีพื้นที่ที่สามารถปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ได้หลากหลายรูปแบบ
 2. สอนเนื้อหาข้อมูลให้นักเรียนด้วยรูปแบบที่หลากหลาย ทั้งการฟัง การดู และการเคลื่อนไหวหรือการลงมือปฏิบัติ
 3. อนุญาตให้นักเรียนสามารถทำงานเพียงลำพังหรือทำงานร่วมกันกับเพื่อนในชั้นเรียนได้
 4. ต้องมั่นใจได้ว่ามีตัวเลือกในรูปแบบประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย ทั้งการเรียนรู้แบบแข่งขัน การเรียนรู้แบบร่วมมือ และการเรียนรู้แบบอิสระ
 5. จัดมุมมองที่หลากหลายในประเด็นหรือหัวข้อในการเรียนให้มีความสมดุล
 6. จัดเตรียมและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามสภาพจริงด้วยการใช้เขาวงกตปัญหาหลากหลายรูปแบบหรือตามความสามารถพิเศษของตนเอง
 7. แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ขององค์ความรู้บางส่วนไปสู่ความรู้ทั้งหมด และแสดงให้เห็นถึงความรู้ทั้งหมดที่ส่งผลไปยังความรู้ย่อย
 8. สร้างรูปแบบการประเมินให้ตอบสนองต่อรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย
- เห็นได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้นั้นมีความสำคัญต่อการวางแผนจัดการเรียนการสอนของครู ซึ่งลักษณะของผู้เรียนนั้นสามารถแบ่งได้ทั้งจากการประเมินแบ่งผู้เรียนตามระดับความสามารถ แบ่งผู้เรียนตามความสามารถทางสติปัญญา การแบ่งผู้เรียนตามรูปแบบการเรียนรู้ และการแบ่งกลุ่มตามรูปแบบของการคิด ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ประเมินผู้เรียนตามระดับทางด้านสติปัญญาหรือผลการเรียนรู้

การประเมินผู้เรียนตามระดับทางสติปัญญาหรือผลการเรียนรู้ คือ การวิเคราะห์ผู้เรียนโดยวัดตามความสามารถทางสติปัญญา (Intellectual Ability) ซึ่งเป็นตัวแปรสำคัญที่ส่งผลประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียน นักจิตวิทยาและนักการศึกษาพบว่าสติปัญญาของมนุษย์มีความแตกต่างกันตั้งแต่ระดับสูงไปจนถึงระดับต่ำกว่าเกณฑ์ ซึ่งการเรียนการสอนในชั้นเรียนนั้นครูผู้สอนมักจะคิดถึงผู้เรียนทั้งห้องเป็นภาพรวม และคาดหวังให้นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาในระดับปานกลาง ซึ่งเป็นผู้เรียนส่วนมากในชั้นเรียนได้เกิดการเรียนรู้ แต่สภาพความเป็นจริงในห้องเรียนแต่ละห้อง จะประกอบด้วยผู้เรียนที่มีสติปัญญาในระดับสูงและระดับต่ำกว่าปานกลางอยู่ด้วยเสมอ ซึ่งผู้เรียนทั้งสองประเภทนี้มีความจำเป็นที่ต้องได้รับความช่วยเหลือจากครูเป็นพิเศษ

เนื่องจากการสอนในรูปแบบเดียวโดยเน้นการสอนเด็กกลุ่มกลางจะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนในกลุ่มเก่งที่มีความรู้ความเข้าใจหรือสามารถเรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ ได้เร็วกว่าเพื่อนในระดับปานกลาง และในผู้เรียนกลุ่มอ่อนที่ไม่สามารถเรียนรู้เนื้อหาสาระได้ตามมาตรฐาน จำเป็นต้องเรียนรู้อย่างค่อยเป็นค่อยไปตั้งแต่ความรู้พื้นฐาน ซึ่งการประเมินผู้เรียนตามระดับทางสติปัญญาหรือผลการเรียนรู้สามารถแบ่งผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ (ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย, 2548-2549)

1. กลุ่มเก่ง คือ ผู้เรียนมีผลการเรียนรู้ที่ดี สามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว เข้าใจบทเรียนได้เป็นอย่างดีทุกเรื่อง มีผลการเรียนรู้อยู่ในระดับดีถึงดีมาก
2. กลุ่มปานกลาง คือ ผู้เรียนที่มีผลการเรียนรู้ในระดับต่ำกว่ากลุ่มเก่ง มีความเข้าใจเรื่องที่ครูสอนได้พอสมควร แต่ต้องใช้เวลาเรียนหรือการทำแบบฝึกต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นกว่าเพื่อนในกลุ่มเก่ง
3. กลุ่มอ่อน คือ ผู้เรียนที่มีผลการเรียนรู้ที่ค่อนข้างต่ำ มีความเข้าใจและสามารถเรียนรู้บทเรียนได้บางส่วน โดยครูผู้สอนจำเป็นต้องให้คำแนะนำและให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ให้นักเรียนได้เกิดความรู้ความเข้าใจและสามารถปฏิบัติงานต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายได้

ซึ่งการจำแนกผู้เรียนเป็นกลุ่มในลักษณะดังกล่าว มีประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน การออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน เนื้อหา ออกแบบภาระงานตามสภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่ของตนเองได้อย่างเต็มที่

2. การประเมินผู้เรียนตามรูปแบบการเรียนรู้ที่จำแนกตามพฤติกรรมที่แสดงในชั้นเรียน

การประเมินในลักษณะนี้เป็นการประเมินผู้เรียนโดยจำแนกตามพฤติกรรมของผู้เรียนที่แสดงออกในชั้นเรียน ซึ่งแนวคิดของ (Grasha and Reichmann, 1975, อ้างถึงในศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย, 2548-2549) ได้จำแนกพฤติกรรมของผู้เรียนที่แสดงออกในชั้นเรียน 6 แบบ ดังนี้

1. แบบอิสระ (Independent) ผู้เรียนในรูปแบบนี้จะมีความชอบในการทำงานตามความคิดเห็นของตนเอง แต่ยังมีความยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนคนอื่นในชั้นเรียน โดยผู้เรียนจะตั้งใจเรียนในวิชาที่ตัวเองคิดว่ามีความสำคัญ และมีความมั่นใจในความสามารถและการเรียนรู้ของตนเอง

2. แบบพึ่งพา (Dependent) ผู้เรียนที่จะมีความอยากรู้ อยากเห็นทางวิชาการน้อย โดยผู้เรียนจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่กำหนดไว้ให้เท่านั้น และต้องได้รับคำสั่งหรือบอกให้ทำจึงจะลงมือปฏิบัติ

3. แบบร่วมมือ (Collaborative) ผู้เรียนจะเป็นคนที่ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น และเห็นว่าห้องเรียนเป็นสำหรับการเรียนรู้อยู่ร่วมกันกับสังคม ซึ่งจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดจากการได้ร่วมแสดงความคิดเห็นและร่วมกันเรียนรู้กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน

4. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) ผู้เรียนจะมีพฤติกรรมที่ไม่สนใจเนื้อหาวิชาที่เรียนในชั้นเรียน โดยมีความคิดว่าการเรียนในชั้นเรียนเป็นนั่นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ จึงไม่ชอบที่จะมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน และไม่สนใจสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน

5. แบบแข่งขัน (Competitive) ผู้เรียนจะเรียนรู้ด้วยการพยายามกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีกว่าคนอื่นในชั้นเรียน ชื่นชอบการแข่งขันเพื่อที่จะได้รับรางวัล โดยมีความต้องการเป็นผู้ชนะเสมอ

6. แบบมีส่วนร่วม (Participant) ผู้เรียนจะชอบเรียนรู้เรียนในชั้นเรียนและชอบการเรียนรู้ โดยจะมีความรับผิดชอบในการเรียนถึงแม้จะไม่ได้อยู่ในชั้นเรียน และชอบมีส่วนร่วมในการทำสิ่งต่าง ๆ กับเพื่อน แต่หากเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตรหรือไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาการเรียนจะมีส่วนร่วมน้อยมาก

3. จำแนกตามนักจิตวิทยาที่ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ หรือลีลาการเรียนรู้ของมนุษย์ (Learning style)

จากการศึกษาและการประเมินการรับรู้ของผู้เรียนที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ พบว่ามนุษย์สามารถรับรู้ข้อมูลโดยผ่านการรับรู้ 3 ทาง คือ การรับรู้ทางสายตาโดยการมองเห็น (Visual Preceptors) การรับรู้ทางโสตประสาทโดยการได้ยิน (Auditory Preceptors) และการรับรู้ทางร่างกายโดยการเคลื่อนไหวและการรู้สึก (Kinesthetic Preceptors) ซึ่งมีการจัดประเภทของลีลาการเรียนรู้ออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้ (มัทธรา ธรรมบุศย์, 2555, อ้างถึงใน ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย, 2548-2549)

1. ผู้ที่เรียนรู้ทางสายตา (Visual learner) ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีจากรูปภาพ แผนภูมิ แผนผัง หรือจากเนื้อหาที่เขียนเป็นเรื่องราว โดยจะนำเรื่องที่อ่านมาผูกโยงเป็นเรื่องราว เพื่อให้ตนสามารถจดจำเนื้อหาได้ง่ายขึ้น โดยจะพบประมาณร้อยละ 60-65 ของประชากรทั้งหมด

2. ผู้ที่เรียนรู้ทางโสตประสาท (Auditory Learner) ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดจากการฟังหรือพูด ชื่นชอบการฟังเรื่องราวซ้ำ ๆ และชอบเล่าเรื่องให้คนอื่นฟัง มีทักษะในการได้ยิน ได้ฟังเหนือกว่าคนอื่น จึงทำให้มีความสามารถในการเล่าเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างละเอียด รู้จักเลือกใช้

คำพูด สามารถตอบได้ทันที โดยครูสามารถใช้วิธีสอนแบบอภิปรายให้กับผู้เรียนกลุ่มนี้ ซึ่งข้อเสียของผู้เรียนกลุ่มนี้คืออาจเสียสมาธิได้ง่ายจากเสียงอื่น ๆ ที่รบกวน โดยผู้เรียนกลุ่มนี้สามารถพบได้ประมาณร้อยละ 30-35 ของประชากรทั้งหมด

3. ผู้ที่เรียนรู้ทางร่างกายและความรู้สึก (Kinesthetic Learner) ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีโดยผ่านการรับรู้ทางความรู้สึกที่ผ่านการสัมผัส การเคลื่อนไหวและร่างกาย โดยจะมีพฤติกรรมในชั้นเรียน คือ จะนั่งแบบอยู่ในสุข นั่งไม่ติดที่ ไม่สนใจบทเรียนและมีความจดจ่ออยู่กับบทเรียนได้ไม่นาน ซึ่งผู้เรียนในลักษณะนี้จะพบในประชากรประมาณร้อยละ 5-10 เท่านั้น

4 การประเมินตามรูปแบบของการคิด (Cognitive Style)

การประเมินตามรูปแบบของการคิดเป็นการประเมินผู้เรียนตามวิธีการที่บุคคลใช้ในการรับรู้ เก็บและรวบรวมข้อมูล ทำความเข้าใจ จัดจำข้อมูลที่ได้รับและใช้ในการแก้ปัญหา โดยรูปแบบการคิดของแต่ละบุคคลมีผลมาจากสภาพแวดล้อม ลักษณะทางกายภาพ การจำแนกรูปแบบการเรียนรู้ตามแบบของการคิด ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้นำเสนอหลายแนวคิด รวมถึง ทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple Intelligence) ของโฮวาร์ด การ์ดเนอร์ ซึ่งมีแนวคิดดังนี้ (Howard Gardner, 1983, อ้างถึงใน ศิริวรรณ วณิชวัฒนารชัย, 2548-2549)

1. ปัญญาด้านภาษา ผู้เรียนจะมีลักษณะเด่นด้านภาษา เช่น ความสามารถในการอ่าน การเขียน การสอน การไต่สวน การเล่าเรื่อง การอ่านโคลงกลอน ซึ่งบุคคลประเภทนี้จะเรียนรู้ได้ดีด้วยการพูด ฟัง อ่าน และเขียน

2. ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ผู้เรียนจะมีความคิดเป็นเหตุเป็นผล ชอบศึกษาและการทดลองสิ่งต่าง ๆ อันเป็นฐานของวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์

3. ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ ผู้เรียนประเภทนี้จะมีความสามารถในการมองเห็นภาพ หรือคิดเป็นภาพในจินตนาการ ซึ่งจะสามารถเห็นรายละเอียดและจำลองสิ่งที่เห็นเป็นภาพ กราฟ หรือตารางได้ดี

4. ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ผู้เรียนประเภทนี้จะมีความสามารถในการเคลื่อนไหวร่างกายได้คล่องแคล่ว มีความสามารถทางการสัมผัสสูงและเรียนรู้ได้ดีด้วยการลงมือทำ

5. ปัญญาด้านดนตรี บุคคลประเภทนี้จะมีความสามารถในการร้องเพลงได้ตรงตามจังหวะ มีประสาทไวต่อเสียงและจังหวะ

6. ปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์ บุคคลประเภทนี้จะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นได้ดี สามารถสังเกต รับรู้ความรู้สึก อารมณ์ของผู้อื่นได้ดี เป็นมิตรเปิดเผย มีความสามารถในการจัดการหรือเป็นหัวหน้ากลุ่มได้

7. ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง บุคคลประเภทนี้จะชอบทำงานตามลำพัง และใช้ความรู้สึกความเข้าใจของตนเองในการดำเนินชีวิตและวางจุดมุ่งหมายของชีวิตตามความจริง

8. ปัญญาด้านธรรมชาติ บุคคลประเภทนี้จะสามารถรับรู้และสังเกตธรรมชาติ ชอบอยู่กลางแจ้งและมองเห็นรูปแบบหรือลักษณะพิเศษของสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ เข้าใจสิ่งแวดล้อมได้ลึกซึ้ง

เห็นได้ว่าการแบ่งรูปแบบการเรียนรู้มีหลากหลายแนวคิด ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายได้มีการนำแนวคิดต่าง ๆ เหล่านี้ไปใช้เพื่อพิจารณารูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนและนำไปใช้ในการออกแบบการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน โดยแนวคิดเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายของนักเรียนที่มีการนำไปใช้อย่างแพร่หลายคือการแบ่งรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาของไฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ เนื่องจากเป็นรูปแบบที่มีความครอบคลุมรูปแบบในการเรียนรู้ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และการแสดงออกถึงพฤติกรรมการทำงาน โดยไม่ได้พิจารณารูปแบบการเรียนรู้ในมิติเดียวจากความสามารถหรือการแสดงออกของนักเรียน แต่พิจารณาถึงความพึงพอใจของนักเรียนแต่ละคนที่มีความสนใจหรือชื่นชอบในการเรียนรู้ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และพฤติกรรมในการทำงานในลักษณะต่าง ๆ ที่สามารถแบ่งรูปแบบการเรียนรู้ออกเป็น 8 ด้าน คือ ด้านภาษา ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านดนตรี ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านความเข้าใจตนเอง และด้านธรรมชาติ ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้ในแต่ละด้านนี้ ครูผู้สอนสามารถพิจารณาเชื่อมโยงไปสู่การออกแบบจัดกิจกรรมและการมอบหมายงานให้มีความเหมาะสมและช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพให้แก่นักเรียนแต่ละคนได้

1.4 กลยุทธ์ในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย

ในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายมีกลยุทธ์ที่สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ ดังนี้ (Tomlinson และ Imbeau, 2010)

กลยุทธ์ที่ 1 มีเหตุผลที่ชัดเจนในรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ซึ่งใช้พื้นฐานด้านความพร้อม ความสนใจและรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน

ผู้สอนควรอธิบายและแบ่งปันความคิดแนวทางของผู้สอนให้แก่นักเรียนและผู้ปกครองเพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับทัศนคติและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายที่ผู้สอนนำมาใช้ และให้ผู้เรียนและผู้ปกครองช่วยเหลือให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนดไว้ รวมทั้งการปรับตัวให้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

กลยุทธ์ที่ 2 เริ่มต้นใช้ความแตกต่างหลากหลายในการสอนให้เหมาะสมกับผู้สอน

การเลือกใช้นโยบายการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายนั้น สำหรับครูผู้สอนบางคนที่มีประสบการณ์ในการสอนไม่มากอาจเริ่มต้นเลือกใช้นโยบายความแตกต่างหลากหลายในการสอนในชั้นเรียนอย่างง่าย ๆ โดยไม่จำเป็นต้องยุ่งยาก ซับซ้อน เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการวางแผน เตรียมการจัดการเรียนการสอนของตนเองให้มีความเหมาะสมและเกิดประโยชน์อย่างสูงสุด

กลยุทธ์ที่ 3 กิจกรรมที่ใช้เวลาที่แตกต่างกันช่วยสนับสนุนให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน บางคนสามารถใช้เวลาในการปฏิบัติงานหรือเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ยาวนาน แต่นักเรียนบางส่วนก็ไม่สามารถจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้นาน ดังนั้นการจัดการและออกแบบการทำงานของนักเรียนนั้น ครูผู้สอนควรคำนึงการจัดสรรเวลาในการทำงานของนักเรียนให้มีความเหมาะสม และจัดเตรียมแบบฝึกหัดอื่น ๆ เพิ่มเติมให้กับนักเรียนที่เก่งและสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จก่อนเวลาที่กำหนดเพื่อไม่ให้เด็กกลุ่มนี้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน และสนใจในการเรียนได้ตลอดทั้งคาบเรียนโดยไม่ไปรบกวนเพื่อนที่ยังทำงานไม่เสร็จ ซึ่งกลยุทธ์นี้จะช่วยให้นักเรียนทั้งชั้นเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน

กลยุทธ์ที่ 4 ใช้กิจกรรมอิสระ

เนื่องจากในชั้นเรียนที่มีนักเรียนที่มีความแตกต่างหลากหลายนั้น จะพบว่านักเรียนทุกคนไม่ทำงานเสร็จด้วยเวลาพร้อมกันได้ ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรใช้กิจกรรมอิสระให้แก่นักเรียนที่ปฏิบัติงานเสร็จก่อนเวลา โดยให้นักเรียนกลุ่มนี้สามารถเลือกทำกิจกรรมอิสระที่ตนเองต้องการได้ในระหว่างที่เพื่อนร่วมชั้นยังทำงานไม่เสร็จ ซึ่งกิจกรรมอิสระนี้ ได้แก่ กิจกรรมการอ่าน การเขียน การจัดทำแฟ้มสะสมผลงาน หรือการทำแบบฝึกหัด กลยุทธ์นี้ช่วยให้การจัดการชั้นเรียนของครูผู้สอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย อีกทั้งยังกระตุ้นและตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

กลยุทธ์ที่ 5 สร้างและเลือกใช้รูปแบบการสอนอย่างระมัดระวัง

ในการเลือกใช้แนวทางการสอนที่มีความหลากหลายในชั้นเรียนเดียวกันนั้น อาจสร้างความสับสนให้แก่ผู้เรียนได้ ดังนั้นจึงควรสร้างความเข้าใจที่ชัดเจนให้แก่ผู้เรียนโดยการสร้างเอกสารหรือบัตรคำสั่งในการมอบหมายงานของนักเรียนในแต่ละกลุ่ม รวมทั้งการแจ้งรายละเอียดของงานที่จะต้องปฏิบัติต่อไปเพื่อให้นักเรียนได้ทราบ เข้าใจข้อมูลงานที่ได้รับมอบหมายและมีเป้าหมายทำงานของตนเอง

กลยุทธ์ที่ 6 การจัดที่นั่งหรือจัดกลุ่มนักเรียนอย่างเหมาะสม

ในการจัดกลุ่มหรือจัดที่นั่งให้กับนักเรียนควรคำนึงความเหมาะสม โดยครูอาจใช้สีหรือชื่อกลุ่มในการแบ่งกลุ่มเรียกนักเรียนในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

กลยุทธ์ที่ 7 ใช้ฐานที่ตั้งของนักเรียน

ในการเริ่มต้นหรือจบบทเรียนในชั้นเรียนโดยการใช้แนวคิดฐานที่ตั้งหรือการระบุตำแหน่งที่ตั้งจะช่วยให้การจัดการนักเรียนและจัดเตรียมอุปกรณ์ในการเรียนต่าง ๆ นั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เนื่องจากครูสามารถตรวจสอบตำแหน่งที่นั่งในการเรียนหรือการทำงานของเด็กได้เมื่อมีกิจกรรมที่นักเรียนต้องเคลื่อนที่ไปทำงานหรือเรียนในส่วนอื่น ๆ ของห้องเรียน

กลยุทธ์ที่ 8 ต้องมั่นใจได้ว่ามีแผนในการช่วยเหลือนักเรียนเมื่อครูผู้สอนต้องดูแลนักเรียนในกลุ่มอื่น

ในการสอนนักเรียนที่มีความแตกต่างหลากหลายในชั้นเรียนนั้น ครูผู้สอนไม่สามารถดูแลช่วยเหลือนักเรียนหลายคนในเวลาพร้อมกันได้ ดังนั้นครูผู้สอนอาจแนะนำให้นักเรียนสอบถามจากเพื่อนที่มีความเข้าใจหรือเชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ๆ เมื่อนักเรียนติดขัดในการเรียนเพื่อสร้างความเข้าใจอย่างชัดเจน โดยอาจมีตำแหน่งนักเรียนที่เชี่ยวชาญในการให้ความช่วยเหลือในรายวิชานั้น ๆ เพื่อให้เพื่อนที่เกิดข้อสงสัยในการเรียนเข้าไปสอบถามได้ ทั้งนี้ ครูต้องมั่นใจว่านักเรียนที่เป็นตัวแทนในการช่วยเหลือนั้นมีความสามารถและความเข้าใจอย่างแท้จริง และต้องสร้างความเข้าใจให้แก่เด็กเรียนว่าการที่นักเรียนนั่งเฉย ๆ เพื่อรอความช่วยเหลือจากผู้อื่นเมื่อเกิดข้อสงสัยหรือติดขัดในการเรียน หรือทำการรบกวนผู้อื่นในชั้นเรียนนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

กลยุทธ์ที่ 9 เสี่ยงรบกวนน้อยที่สุด

การสอนหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียนนั้น ครูผู้สอนควรดำเนินการจัดการเรียนการสอนด้วยการให้นักเรียนไม่ใช่เสียงที่ก่อให้เกิดการรบกวนการทำงานของเพื่อนร่วมชั้น ครูต้องสอนให้นักเรียนพูดด้วยเสียงที่นุ่มนวลหรือเสียงกระซิบ และส่งสัญญาณเตือนเมื่อนักเรียน

สร้างเสียงรบกวนในชั้นเรียนเพื่อให้นักเรียนหยุดพฤติกรรมดังกล่าว รวมทั้งการมอบหมายให้นักเรียนในชั้นเรียนช่วยกันติดตามตรวจสอบว่าเพื่อนกลุ่มใดที่ใช้เสียงรบกวนผู้อื่น

กลยุทธ์ที่ 10 มีแผนการสำหรับการกลับไปทำงานของนักเรียน

ในการทำงานของนักเรียนที่อาจใช้เวลาแตกต่างกันในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายนั้น นักเรียนที่สามารถทำงานได้รวดเร็วและเสร็จก่อนเวลานั้นอาจจะรบกวนการทำงานของเพื่อนรวมทั้งครูผู้สอนที่กำลังดูแลนักเรียนที่ยังทำงานไม่เสร็จ ดังนั้นกลยุทธ์ในการจัดการชั้นเรียนเมื่อเจอสถานการณ์ดังกล่าว ครูผู้สอนสามารถใช้วิธีการให้นักเรียนที่มีความเชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบงานของเพื่อนที่ทำเสร็จก่อนระยะเวลา ซึ่งหากนักเรียนที่มีความเชี่ยวชาญตรวจและพบข้อที่ควรกลับไปทำหรือแก้ไขเพิ่มเติมก็ให้เพื่อนนำไปทำต่อให้เสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์

กลยุทธ์ที่ 11 สอนนักเรียนในการจัดตำแหน่งของเครื่องใช้ในห้องเรียน

ครูควรมีผังการจัดเรียงเครื่องใช้ต่าง ๆ ในห้องเรียนประมาณ 3-4 แบบ และสอนให้นักเรียนรู้จักวิธีการเคลื่อนย้ายที่นั่งหรือเครื่องใช้อย่างรวดเร็วและไม่ทำให้เกิดเสียงดังขณะเคลื่อนย้าย ซึ่งจะทำให้การจัดการกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียนที่ต้องมีการจัดเคลื่อนย้ายเครื่องใช้ต่าง ๆ นั้นมีอิสระและยืดหยุ่นมากยิ่งขึ้น เนื่องจากนักเรียนเป็นผู้ช่วยในการจัดห้องให้เกิดความเหมาะสมต่อรูปแบบการเรียนที่มีความแตกต่างกันและทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจถึงความหลากหลายในรูปแบบการเรียนหรือการทำงานในห้องเรียนของตนเอง

กลยุทธ์ที่ 12 ลดการเคลื่อนที่ที่ไม่จำเป็น

ในการจัดการเรียนการสอนนั้น ครูผู้สอนไม่จำเป็นต้องให้นักเรียนต้องนั่งอยู่กับที่ตลอดเวลา เนื่องจากธรรมชาติและพัฒนาการตามช่วงวัยของเด็กนั้นชอบเคลื่อนที่ไปรอบ ๆ แต่ทั้งนี้ ครูต้องให้นักเรียนได้เข้าใจและเรียนรู้ว่าเมื่อไรนักเรียนถึงจะสามารถลุกออกจากที่นั่งและเคลื่อนที่ไปทำสิ่งต่าง ๆ ได้ เพื่อให้การจัดการชั้นเรียนของครูเป็นไปด้วยความเหมาะสม เรียบร้อย และเป็นการเคลื่อนที่ของนักเรียนเท่าที่จำเป็นที่สุด

กลยุทธ์ที่ 13 ส่งเสริมงานด้านพฤติกรรม

เพื่อให้นักเรียนไม่เกิดความรู้สึกแตกต่างว่าเหตุใดจึงได้รับมอบหมายงานแตกต่างหรือมากกว่าเพื่อนร่วมชั้นเมื่อตนเองปฏิบัติงานเสร็จก่อนเพื่อน ครูผู้สอนควรสร้างความเข้าใจให้แก่เด็กนักเรียนว่างานที่ได้รับมอบหมายนั้นมีคุณค่าและช่วยให้นักเรียนมีความสามารถมากยิ่งขึ้น อีกทั้งครูควรเลือกการมอบหมายงานให้มีความเหมาะสมต่อนักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีสมาธิจดจ่ออยู่กับงานได้นานและไม่รู้สึกว่ายุงยาก หรือลำบากที่ต้องทำงานเพิ่ม

กลยุทธ์ที่ 14 แผนสำหรับนักเรียนที่ปฏิบัติงานเสร็จอย่างรวดเร็ว

ครูต้องจัดเตรียมและวิเคราะห์งานที่ทำทนายเพื่อมอบหมายเพิ่มเติมให้แก่นักเรียนที่ทำงานเสร็จก่อนเพื่อน ซึ่งงานที่ครูเลือกสรรมานั้นควรมีความยากหรือซับซ้อนมากกว่างานหรือแบบฝึกหัดเดิมเล็กน้อย

กลยุทธ์ที่ 15 แผนสำหรับการแจ้งเตือนให้หยุดการทำงาน

ในขณะการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่มีความแตกต่างหลากหลายนั้น ระยะเวลาในการเรียนแต่ละหน่วยการเรียนหรือการทำแบบฝึกหัดของนักเรียนต้องมีระยะเวลาที่กำหนด ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินการจัดการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย เมื่อพบว่านักเรียนยังปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายไม่เสร็จตามช่วงเวลา ครูผู้สอนจึงควรมีการจัดเตรียมวางแผนการทำงานและการแจ้งเตือนให้นักเรียนนำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมกลับไปทำต่อที่บ้านให้เสร็จ

กลยุทธ์ที่ 16 การมอบหมายให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของพวกเขาเท่าที่เป็นไปได้

ในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนให้มีประสิทธิภาพนั้นการมีส่วนร่วมของนักเรียนไม่ได้หมายถึงเฉพาะการเป็นผู้จัดการชั้นเรียนเท่านั้น แต่ยังหมายถึงการให้นักเรียนมีอิสระในการวางแผนเป้าหมายในการเรียนรู้ของตนเอง และการเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ในการปฏิบัติงาน ซึ่งการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถและการตัดสินใจอย่างอิสระ และทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

กลยุทธ์ที่ 17 ส่งเสริมให้นักเรียนพูดคุยเกี่ยวกับการเรียนการสอนและกระบวนการทำงานกลุ่ม

การที่ครูผู้สอนใช้ความคิดขั้นสูงของตนเองและการพูดถึงสิ่งที่ตนเองคิดออกมาให้นักเรียนได้ฟังจะช่วยให้นักเรียนได้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ครูมุ่งหวัง รวมทั้งช่วยให้นักเรียนพัฒนาตนเองให้เป็นไปตามที่ครูต้องการ ซึ่งจะส่งผลให้การทำงานให้ชั้นเรียนเป็นไปอย่างเรียบร้อยและไม่ยุ่งยาก

1.5 ข้อดีของการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย

การจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายมีข้อดีต่าง ๆ โดยสามารถช่วยให้นักเรียนสามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จมากขึ้น และรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในโรงเรียนเนื่องจากครูผู้สอนได้จัดการเรียนการสอนและหลักสูตรที่มีความแตกต่างอย่างมีคุณภาพ โดย Tomlinson (2000) ได้กล่าวถึงข้อดีของการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายไว้ว่า

1. ครูสามารถมั่นใจได้ว่าหลักสูตรการสอนมีความชัดเจน มุ่งไปสู่ข้อมูลและความเข้าใจได้มากยิ่งขึ้น
2. บทเรียน กิจกรรม และผลงานของนักเรียนได้ถูกออกแบบอย่างมั่นใจว่านักเรียนสามารถปฏิบัติได้อันนำไปสู่ความเข้าใจถึงความจำเป็น
3. การเลือกใช้วัสดุและรูปแบบวิธีในการทำงานจากสิ่งที่นักเรียนสนใจและเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับตนเอง
4. เป็นการเรียนรู้ในรูปแบบการปฏิบัติ
5. นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้และความสนุกในการเรียนรู้ร่วมกัน

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเป็นรูปแบบการสอนที่ครูผู้สอนต้องดำเนินการวางแผน จัดรูปแบบการสอน จัดกิจกรรมให้มีความหลากหลาย สามารถตอบสนองต่อความต้องการและรูปแบบในการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละบุคคล เพื่อให้ นักเรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมและเกิดประสิทธิภาพในการเรียนสูงสุด ซึ่งนอกจากจะเกิดประโยชน์ต่อตัวนักเรียน ยังสามารถช่วยให้การสอนของครูประสบผลสำเร็จมากยิ่งขึ้น

1.6 รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย

จากแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เห็นได้ว่ารูปแบบการจัดการเรียนการสอนนั้นเป็นกระบวนการที่สำคัญที่ครูผู้สอนควรพิจารณาและเลือกใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับความแตกต่างหลากหลายของผู้เรียน เพื่อให้ นักเรียนในชั้นเรียนทุกคนได้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพในการเรียนของตนเองได้อย่างสูงสุด ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีความเหมาะสมสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ควรมีกระบวนการในการจัดการเรียนการสอนที่ยืดหยุ่น มีการลำดับความยากง่ายของเนื้อหา มีรูปแบบการสอนที่เป็นลำดับขั้น เพื่อให้ นักเรียนที่มีความแตกต่างกันสามารถเรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ ที่ครูผู้สอนได้จัดเตรียมได้ ซึ่งรูปแบบการสอนที่มีลักษณะที่เหมาะสมในการสอนชั้นเรียนที่นักเรียนมีความแตกต่างกัน มีรูปแบบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. การสอนตรง (Direct Instruction)

การสอนตรงเป็นรูปแบบการสอนรูปแบบหนึ่งที่เน้นการบูรณาการในการพัฒนาการเรียนรู้ต่าง ๆ ของผู้เรียนไปพร้อมกันทั้งด้านเนื้อหาสาระและวิธีการการสอน มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระและการฝึกปฏิบัติทักษะต่าง ๆ จนเกิดความสามารถในการปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองในระยะเวลาที่จำกัด เน้นกระบวนการสอนที่เร็ว

(Fast-paced) มีความต่อเนื่องตามลำดับ (Well-sequenced) และทำให้เด็กจดจ่อกับบทเรียน (Highly-focused) โดยมักนำรูปแบบการสอนนี้ไปใช้กับนักเรียนกลุ่มเล็กหรือนักเรียนกลุ่มที่มีความต้องการพิเศษในกลุ่มที่มีพัฒนาการล่าช้าหรือมีความบกพร่องระดับเล็กน้อยถึงปานกลาง เนื่องจากวิธีการจัดการเรียนการสอนลักษณะนี้ทำให้เด็กได้มีโอกาสตอบคำถามและได้รับข้อมูลป้อนกลับทันทีจากครูที่เป็นผู้นำเสนอข้อมูลเนื้อหาโดยตรง ซึ่งกระบวนการในการจัดการเรียนการสอนตรงนี้มีความสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายในการสอนแก่นักเรียนที่แบ่งออกเป็นกลุ่มเล็กตามความแตกต่างของนักเรียนแต่ละบุคคล (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553; ทิศนา แคมมณี, 2556)

กุลยา ก่อสุวรรณ (2553) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการสอนตรง ดังนี้

1. การนำเข้าสู่บทเรียน (Anticipatory Set หรือ Open the Lesson) เป็นการนำเข้าสู่บทเรียน โดยครูสร้างความเข้าใจและอธิบายถึงความมุ่งหมายของบทเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้เตรียมพร้อมและจัดระเบียบหัวข้อที่จะเรียน

2. เนื้อหา (Content หรือ Concept) โดยครูต้องอธิบายเนื้อหาหรือแนวคิดของเนื้อหาให้นักเรียนรับทราบและเข้าใจอย่างชัดเจน มีการเรียงเรียงเนื้อหา อธิบายขั้นตอนด้วยภาษาที่นักเรียนเข้าใจได้ง่าย อธิบายศัพท์ใหม่ และทบทวนหรือย้ำประเด็นสำคัญของเนื้อหา ต้องมีการวิเคราะห์งาน (Task analysis) ที่มีความยากออกเป็นขั้นตอนย่อย ๆ เรียงตามลำดับ รวมทั้งมีการยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้นักเรียนเข้าใจได้ง่าย และดึงความสนใจของนักเรียนไปที่ประเด็นสำคัญของเนื้อหา

3. การตรวจสอบความเข้าใจ (Check for Understanding) ครูสามารถเลือกใช้การตั้งคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของเด็ก ซึ่งคำถามที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้ครูสามารถวิเคราะห์ได้ว่านักเรียนมีความเข้าใจในบทเรียนหรือไม่ ซึ่งขั้นตอนนี้จะทำให้นักเรียนเกิดการตื่นตัวและสนใจในการเรียน หากนักเรียนไม่สามารถตอบคำถามได้หรือตอบคำถามไม่ถูกต้อง ครูอาจใช้การชี้แนะ การขยายเวลาในการตอบคำถามให้เด็กได้มีเวลาในการคิดมากขึ้น หรือการตั้งคำถามเพิ่มเติมเพื่อให้นักเรียนสามารถตอบได้อย่างถูกต้อง

4. การฝึกฝนโดยมีครูชี้แนะ (Guided Practice) การให้นักเรียนได้มีโอกาสในการฝึกฝนเรียนรู้ฝึกทักษะต่าง ๆ นั้นเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญ โดยครูควรคอยให้การช่วยเหลือ ชี้แนะ ตั้งคำถาม และการให้ข้อมูลป้อนกลับทันที ซึ่งจะทำให้นักเรียนทั้งชั้นเรียนสามารถรับทราบและเกิดการเรียนรู้เข้าใจในคำตอบที่ถูกต้องร่วมกัน และเมื่อนักเรียนฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ได้ถูกต้องควรให้คำชมเชยอย่างจริงใจทันทีเพื่อให้นักเรียนทราบว่าตนเองทำได้ถูกต้อง

หรือไม่ และหากไม่ถูกต้องต้องได้รับการแก้ไขทันทีเพื่อป้องกันการเกิดความสับสน รวมทั้งควรมีการชี้แนะประเด็นสำคัญของเนื้อหาในการเรียนด้วย

5. ให้โอกาสนักเรียนในการฝึกเอง (Independent Practice) เพื่อให้ นักเรียนเกิดความชำนาญในทักษะที่ได้เรียนรู้ใหม่นั้น ครูควรต้องมีการวางแผนกิจกรรมให้นักเรียน ได้คงความรู้ที่เรียนไปได้ด้วยการฝึกฝนทำงานด้วยตนเอง ซึ่งในการทำงานด้วยตนเองนี้ยังทำให้ครู สามารถประเมินความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการเรียนของนักเรียนแต่ละคนว่า สามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์ในการเรียนที่ครูได้ตั้งไว้หรือไม่ ทั้งนี้ กิจกรรมหรือแบบฝึกหัดที่ให้ นักเรียนฝึกฝนควรมีความเหมาะสมกับบทเรียนและนักเรียนแต่ละคน

6. การสรุป (Closure) เป็นขั้นตอนที่ครูทบทวนประเด็นสำคัญที่นักเรียน ได้เรียน โดยครูอาจใช้คำถามถามให้นักเรียนเป็นผู้สรุป โดยครูอาจย้าักเรียนในเรื่องที่ได้เรียนรู้ หรือตรวจสอบถึงความเข้าใจในคำสั่งที่มอบหมายให้นักเรียนโดยให้นักเรียนทบทวนสิ่งที่ครูสั่ง ซึ่ง อาจใช้การสุ่มเรียกนักเรียนตัวแทนในการพูดสรุป และอาจใช้การสรุปเพื่อเตือนให้นักเรียนทราบถึง สิ่งที่ต้องทำหรือปฏิบัติต่อไป

ทศนา แหมมณี (2556) ได้กล่าวถึงกระบวนการในการจัดการเรียนการสอน ในรูปแบบการสอนตรง ไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ครูผู้สอนดำเนินการแจ้งวัตถุประสงค์ของบทเรียน และระดับการ เรียนรู้หรือพฤติกรรมการเรียนรู้ที่คาดหวังให้ผู้เรียนรับทราบ

2. ครูผู้สอนแจ้งสาระของบทเรียนที่จะสอนและเชื่อมโยงความรู้และ ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนอย่างคร่าว ๆ

3. ครูผู้สอนชี้แจงกระบวนการเรียนรู้ในคาบเรียนและหน้าที่ของผู้เรียน ที่ต้องรับผิดชอบในการเรียนแต่ละขั้นตอน

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอบทเรียน

1. ในการนำเสนอหรือสอนเนื้อหาสาระนั้น ครูผู้สอนต้องทำการ กลั่นกรองเนื้อหาที่สำคัญจำเป็นและนำมาใช้ในการสอนแก่นักเรียนอย่างชัดเจน รวมทั้งอธิบาย โดยยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน และทำการสรุป เนื้อหาอีกครั้งเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจอย่างแท้จริง

2. ตรวจสอบความเข้าใจในเนื้อหาของนักเรียนก่อนให้นักเรียนลงมือปฏิบัติงาน ว่าตรงตามวัตถุประสงค์หรือไม่ หากนักเรียนไม่เข้าใจครูผู้สอนต้องดำเนินการสอนซ่อมเสริมให้เข้าใจก่อน

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติตามแบบ (structured practice)

ผู้สอนดำเนินการปฏิบัติงานให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่างก่อนให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยตัวเอง โดยผู้สอนมีหน้าที่ในการให้ข้อมูลป้อนกลับ เสริมแรง และแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียน

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ (guided practice)

เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยผู้สอนทำการดูแลอยู่ห่าง ๆ และทำการประเมินการเรียนรู้และความสามารถของผู้เรียนได้จากความสำเร็จหรือข้อผิดพลาดในการทำงานของผู้เรียน รวมทั้งคอยให้ความช่วยเหลือ ให้ข้อมูลป้อนกลับ และแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในระหว่างการปฏิบัติงาน

ขั้นที่ 5 การฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ (independent practice)

ภายหลังจากการปฏิบัติงานได้ถูกต้องจากขั้นตอนที่ 4 ได้ประมาณ 85-90% แล้ว ผู้สอนดำเนินการให้ผู้เรียนปฏิบัติงานต่อไปอย่างอิสระเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเชี่ยวชาญ และเกิดการเรียนรู้ที่คงทน ทั้งนี้ผู้สอนสามารถให้ข้อมูลป้อนกลับภายหลังได้โดยไม่ต้องให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียนในทันที และเพื่อให้การเรียนรู้คงทนในการฝึกในขั้นตอนนี้ควรมีการฝึกเป็นระยะ ไม่ควรทำติดต่อกันในครั้งเดียว

ทั้งนี้ ผดุง อารยะวิญญู (2533) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสอนตรง ดังนี้

1. ทดสอบนักเรียนก่อนดำเนินการสอน เพื่อให้ครูผู้สอนได้ทราบระดับความสามารถและทักษะของเด็ก โดยใช้การทดสอบอิงเกณฑ์

2. สอนนักเรียนตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยกำหนดวัตถุประสงค์และเนื้อหาการสอนให้มีความเหมาะสมกับความสามารถของเด็กที่ได้ทำการทดสอบก่อนหน้า โดยกิจกรรมการเรียนการสอนต้องมีความน่าสนใจที่ช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ของเด็กและสร้างความเพลิดเพลินในการเรียนรู้

3. ทดสอบเด็กตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ว่าเด็กสามารถบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ตามเกณฑ์ 95% โดยครูต้องจัดการสอนให้เพิ่มเติมหากเด็กไม่ผ่านเกณฑ์จนกว่าเด็กจะผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

4. เมื่อเด็กมีทักษะดีแล้วจึงเริ่มสอนทักษะใหม่ในระดับขั้นต่อไปและดำเนินการสอนและทดสอบตามลำดับ

สำหรับการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการสอนตรงนี้จะดำเนินการไปในลักษณะเป็นลำดับขั้นตอน มีความตรงไปตรงมา ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทั้งทางด้านพุทธิพิสัยและทักษะพิสัยได้อย่างรวดเร็วในระยะเวลาที่จำกัด อีกทั้งยังไม่เกิดความสับสนในการเรียน และผู้เรียนจะได้ฝึกปฏิบัติงานตามความสามารถของตนเองจนดำเนินงานได้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนและความภาคภูมิใจในตนเอง

Kenny (1980) ได้กล่าวถึงการสอนตรงไว้ว่า รูปแบบการสอนตรงนี้ได้รับการพัฒนารูปแบบจาก Becker & Engelmann ซึ่งมีพื้นฐานแนวคิดจากการสอนที่มีความแม่นยำ และหลักการของเทคโนโลยีที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม จึงทำให้เกิดรูปแบบและกลยุทธ์ในการจัดการชั้นเรียนขั้นสูงขึ้นมา โดยรูปแบบในการจัดการชั้นเรียนของครูนั้นสามารถเลือกใช้วิธีการแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยเพื่อให้ครูสามารถดูแลติดตามได้อย่างทั่วถึง ทั้งนี้ ผลลัพธ์ของนักเรียนที่ได้จากการสอนด้วยการสอนตรงนั้นครูต้องดำเนินกิจกรรมการโดยมีเป้าหมายและหลักการดังนี้

1. แจ้งเป้าหมายที่ชัดเจนให้นักเรียนรับทราบ
2. การจัดสรรเวลาในการสอนให้เพียงพอและมีความต่อเนื่อง
3. เนื้อหาที่นำมาใช้ในการสอนมีความครอบคลุมและกว้างขวางต่อการเรียน
4. มีการติดตามผลการทำงานของนักเรียน
5. การใช้คำถามในชั้นเรียนที่ไม่ยากหรือซับซ้อนจะได้รับการตอบสนองในการเรียนของนักเรียนได้ดีกว่า

6. ให้ข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียนในทันที
7. ครูเป็นผู้ควบคุมเป้าหมายในการเรียน
8. ครูเป็นผู้เลือกวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนให้แก่แก่นักเรียนแต่ละระดับที่มีความแตกต่างกัน

9. ครูผู้สอนดำเนินการสอนด้วยกาเดินไปติดตามการทำงานของนักเรียน
10. ปฏิบัติสัมพันธ์ระหว่างในชั้นเรียนเป็นไปอย่างมีโครงสร้างแต่ไม่ได้เป็นไปในรูปแบบของแผนจัดการที่ครูเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน

สรุปได้ว่า การสอนตรงเป็นรูปแบบการสอนที่เน้นการบูรณาการในการพัฒนาการเรียนรู้เพื่อช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระและการฝึกปฏิบัติทักษะ จนสามารถปฏิบัติงานต่าง ๆ ได้

ด้วยตนเอง ซึ่งเน้นการสอนที่เร็วและมีความต่อเนื่องเป็นลำดับ ทำให้นักเรียนได้จดจ่อกับบทเรียน มีความเหมาะสมกับการนำไปใช้ในการสอนนักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษกลุ่ม ที่มีพัฒนาการที่ล่าช้าหรือมีความบกพร่องเล็กน้อยถึงปานกลาง โดยขั้นตอนในการสอน ประกอบด้วย 1) ช้่นนำ เพื่อให้นักเรียนได้รับทราบวัตถุประสงค์ สาระของการเรียน และ กระบวนการเรียนรู้ในคาบเรียน 2) ช้่นนำเสนอบทเรียน โดยครูดำเนินการสอนให้ความรู้แก่นักเรียน โดยเลือกใช้น้เนื้อหาที่สำคัญ มีการยกตัวอย่างประกอบ ร่วมกับการสรุปเนื้อหา และตรวจสอบ ความรู้ความเข้าใจของนักเรียน ซึ่งหากนักเรียนยังไม่เข้าใจ ครูจะต้องดำเนินการสอนเสริมให้ นักเรียนมีความเข้าใจก่อน 3) ช้่นฝึกปฏิบัติตามแบบ เพื่อให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติอย่างถูกต้อง โดยการดูครูเป็นตัวอย่าง 4) ช้่นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ เป็นขั้นที่ให้นักเรียนได้เรียนรู้ ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองโดยมีครูเป็นผู้ดูแลและประเมินการเรียนรู้ของนักเรียน พร้อมการช่วยเหลือ เมื่อนักเรียนปฏิบัติได้ไม่ถูกต้องทันที และ 5) ช้่นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ เป็นระยะที่ให้นักเรียนได้ลง มือปฏิบัติงานด้วยตนเองอย่างอิสระ เพื่อให้นักเรียนเกิดความเชี่ยวชาญ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตรง

นิยลักษณ์ คนใจดี (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถเขียนประโยค และแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตรงร่วมกับสื่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) และแบบฝึก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีระดับการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดนนทบุรี จำนวน 7 คน ซึ่งนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทุกคนต้องได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา และมีใบรับรองความพิการ โดยต้องไม่มีความพิการอื่นแทรกซ้อน และมีทักษะพื้นฐานการเขียนคำศัพท์ง่าย ๆ รวมทั้งมีความสามารถในการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ในการเปิดปิดเครื่องและใช้เมาส์ได้ ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง คือ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 60 นาที ระยะเวลา 5 สัปดาห์ รวมจำนวน 20 ครั้ง โดยดำเนินการทดลองเสริมนอกเวลาเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดกาเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตรงร่วมกับสื่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) แบบฝึก แบบทดสอบวัดความสามารถเขียนประโยค และแบบวัดแรงจูงใจในการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตรงร่วมกับสื่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) และแบบฝึกอยู่ในระดับดี และความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนสูงขึ้น ในด้านแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับดีมาก

ชัยณรงค์ ขำบัณฑิต (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการใช้โปรแกรมสอนอ่านทางตรง ส่งเสริมความพยายามที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสะกดคำของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีภาวะเสี่ยงต่อปัญหาด้านการอ่าน โดยเป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียวแบบหลายเส้นฐานข้ามบุคคล แบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือระยะเส้นฐาน และระยะที่ได้รับการช่วยเหลือ จำนวน 20 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงต่อปัญหาด้านการอ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนเตรียมสาธิตศึกษา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 3 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ โปรแกรมการสอนอ่านทางตรงส่งเสริมความพยายาม แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสะกดคำ และแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็น สถิติที่ใช้คือ วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนต่ำสุด-สูงสุด วิเคราะห์ตัวนกราฟเส้นเพื่อแสดงพัฒนาการของทักษะการอ่านสะกดคำ และวิเคราะห์ประเด็นความคิดเห็นจากการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยทั้ง 3 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสะกดคำเพิ่มขึ้นหลังได้รับโปรแกรมฯ ซึ่งระยะที่ได้รับการช่วยเหลือมีคะแนนการอ่านสะกดคำเพิ่มขึ้นสูงกว่าระยะเส้นฐาน และจากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักเรียน ครู และผู้ปกครองที่มีต่อโปรแกรมฯ พบว่ามีผลเชิงบวกต่อการใช้โปรแกรมฯ และเห็นควรนำไปใช้เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงต่อปัญหาด้านการอ่านต่อไป

2. การเสริมต่อการเรียนรู้

การเสริมต่อการเรียนรู้เป็นแนวคิดทฤษฎีที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการช่วยเหลือนักเรียนบนพื้นฐานประสบการณ์เดิมเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามศักยภาพของตนเอง ซึ่งมีพื้นฐานมาจากแนวคิดการเรียนรู้กลุ่มคอนสตรัคติวิสต์เชิงสังคมของ Vygotsky ที่มีกล่าวว่าการทำงานของสมองที่ส่งผลต่อพัฒนาการของเด็กนั้นเกิดขึ้นครั้งแรกจากการให้ความสนับสนุนของผู้ใหญ่ โดยอ้างถึงพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of Proximal Development) ที่หมายถึง พื้นที่ระหว่างพัฒนาการจริงซึ่งพิจารณาจากการปัญหาได้ด้วยตนเอง กับระดับพัฒนาการที่พัฒนาได้จากการแก้ปัญหาภายใต้การได้รับการแนะนำและรับความร่วมมือกับผู้ที่มีความสามารถมากกว่า ดังนั้นการช่วยเหลือ สนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ของครูย่อมมีผลต่อความสามารถในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ของผู้เรียนได้ ทั้งการเป็นแบบอย่าง การสาธิต การตั้งคำถาม การฝึก การมอบหมายงานกลุ่มเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้จากการช่วยเหลือทำงานร่วมกัน การให้ผลป้อนกลับ และการเสริมแรงกระตุ้นการเรียนรู้ด้วยการชมเชย โดยครูผู้สอนต้องทราบข้อมูลความสามารถและความแตกต่างของนักเรียน ทำการปรับรูปแบบและจำนวนครั้งในช่วยเหลือนักเรียนในระหว่างพัฒนาการเรียนรู้ของตนเอง (Vygotsky, 1978)

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าการเสริมต่อการเรียนรู้ คือ การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบที่ช่วยเหลือนักเรียนที่ไม่สามารถทำงานหรือเรียนรู้ได้ด้วยตนเองให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้และการทำงานได้ด้วยตนเอง ซึ่งวิธีการจัดการเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามแต่พื้นที่รอยต่อพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละคนที่มีความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับระยะห่างระหว่างระดับของการพัฒนาจากระดับที่เป็นอยู่จริงไปยังระดับที่สามารถเป็นไปได้อันนี้การเสริมต่อการเรียนรู้ต้องลดบทบาทลงเมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการด้วยตนเองทั้งหมด

แนวทางในการเสริมต่อการเรียนรู้

จากแนวความคิดการเสริมต่อการเรียนรู้มีผู้นำเสนอวิธีการหรือแนวทางที่ครูผู้สอนสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่นักเรียนมีความหลากหลายได้แก่

Hogan และ Pressley (1997) ได้นำเสนอแนวทางทั้งหมด 8 ข้อ ดังนี้

1. เลือกงานให้มีความเหมาะสมกับเป้าหมายของนักเรียนและมีความสอดคล้องต่อหลักสูตร
2. ตั้งเป้าหมายและวางแผนการปฏิบัติงานร่วมกัน
3. วินิจฉัยความต้องการและความเข้าใจนักเรียนเป็นรายบุคคลเพื่อใช้การพิจารณาความก้าวหน้าของนักเรียนในการเรียน
4. ใช้วิธีการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลายและมีความเหมาะสมกับความต้องการของนักเรียนเป็นรายบุคคล
5. ติดตามเป้าหมายของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้นักเรียนได้เห็นความสำคัญของเป้าหมายในการทำกิจกรรม
6. ให้ผลป้อนกลับแก่นักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้เห็นความก้าวหน้าและความสำเร็จในการเรียนหรือการทำงานของตนเอง
7. จัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนมิให้เกิดความรู้สึกปลอดภัยและเหมาะสมต่อการเรียนรู้
8. ให้นักเรียนมีโอกาสในการปฏิบัติงานที่หลากหลายและให้นักเรียนได้รับการช่วยเหลือจากครูในรูปแบบการเสริมต่อการเรียนรู้บ่อยลงเรื่อย ๆ

Wood, Bruner, และ Ross (1976) ได้นำเสนอแนวทางในการเสริมต่อการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนไว้ 6 ข้อ ดังนี้

1. ครูผู้สอนต้องจัดสรรและมอบหมายงานให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียน โดยมีการแจกแจงประเด็นที่นักเรียนมีความสนใจ และอธิบายถึงสิ่งที่ต้องการให้นักเรียนปฏิบัติเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมาย

2. จัดสรรแจกแจงงานให้เป็นขั้นตอนย่อย ๆ ให้มีความซับซ้อนน้อยลง ซึ่งจะช่วยให้ครูผู้สอนให้ข้อมูลป้อนกลับให้แก่นักเรียนได้ง่ายและชัดเจนมากยิ่งขึ้น

3. สร้างและรักษาระดับความสนใจในการเรียนของนักเรียนสม่ำเสมอ โดยการมอบหมายงานที่มีความท้าทายเพิ่มมากขึ้น

4. ชี้แจงให้ผู้เรียนได้เห็นข้อสำคัญในการเรียนอย่างชัดเจน ทั้งในด้านความสำเร็จหรือข้อผิดพลาดในการเรียนการทำงาน

5. ครูผู้สอนต้องควบคุมการเกิดความคับข้องใจของผู้เรียนในชั้นเรียน ไม่ให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวลในการทำงานที่ผิดพลาด และลดความเสี่ยงในการพึ่งพาครูผู้สอนในการปฏิบัติงานมากเกินไป

6. ครูสามารถใช้การสาธิตการทำงานเพื่อให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง และทำให้เห็นถึงแนวทางในการแก้ไขปัญหาเมื่อเจอในระหว่างปฏิบัติงาน และจึงให้นักเรียนลงมือปฏิบัติตาม

Eggen และ Kauchak (2016) ได้เสนอกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ไว้ 5 ประการ ได้แก่

1. การเป็นตัวแบบ (Modeling) ให้แก่ผู้เรียน ได้แก่ การแสดงวิธีทำ การแสดงวิธีแก้ปัญหา

2. การคิดดัง ๆ (Think aloud) คือการที่ครูผู้สอนพูดความคิดหรือแนวทางการแก้ไขปัญหาด้วยเสียงดัง ๆ เพื่อให้นักเรียนทั้งชั้นเรียนได้รับทราบถึงกระบวนการคิดของครูผู้สอนในขณะปฏิบัติงาน

3. การใช้คำถาม (Question) เป็นการสร้างความสนใจและแนะนำทางเลือกในการปฏิบัติงานเพื่อช่วยเหลือการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนด้วยการใช้คำถามกระตุ้นความคิด

4. การปรับปรุงสื่อการเรียนการสอน (Adapting instructional material) ครูผู้สอนสามารถปรับรูปแบบหรือระดับความยากง่ายของชิ้นงานออกเป็นส่วนย่อย ๆ เพื่อให้นักเรียนได้ปฏิบัติงาน

5. การกระตุ้นเตือนและการชี้แนะ เป็นการให้ความช่วยเหลือให้นักเรียนให้ฝึกจัดระบบความคิดของตนเองก่อนปฏิบัติ โดยการเสริมตอนนี้จะหยุดลงเมื่อผู้เรียนได้ซึมซับการจัดระบบเหล่านี้ได้ด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า การเสริมต่อการเรียนรู้เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่สามารถช่วยเหลือนักเรียนที่ไม่สามารถทำงานหรือเรียนรู้ได้ด้วยตนเองให้สามารถเรียนรู้และทำงานได้โดยนักเรียนจะได้รับการสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้จากครูผู้สอนหรือบุคคลที่มีความสามารถสูงกว่า ซึ่งครูควรวินิจฉัยความต้องการและลักษณะของนักเรียนแต่ละคนเพื่อนำไปวางแผนดำเนินการเลือกงานให้มีความเหมาะสมกับเป้าหมายของนักเรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกันภายใต้หลักสูตรเนื้อหาในบทเรียน มีการให้ผลป้อนกลับ ติดตามเป้าหมายของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการพัฒนาตนเอง รวมทั้งการจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมต่อการเรียนรู้ของนักเรียน เมื่อนักเรียนมีความรู้ความสามารถที่เพิ่มมากขึ้นจึงให้การช่วยเหลือในการเรียนรู้และปฏิบัติงานน้อยลง ซึ่งครูอาจใช้การเป็นต้นแบบในการทำงาน การพูดความคิดเพื่อแก้ไขปัญหาในการปฏิบัติงานให้นักเรียนได้ยิน การใช้รูปแบบการตั้งคำถามเพื่อให้นักเรียนใช้ความคิดของตนเองปรับปรุงสื่อและแบบฝึกหัดให้เป็นส่วนย่อย ๆ เพื่อให้นักเรียนปฏิบัติงานทีละส่วน ซึ่งการสอนด้วยการเสริมต่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมต่อการนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่นักเรียนมีความหลากหลายเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และประสบผลสำเร็จในการเรียนและปฏิบัติงาน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมต่อการเรียนรู้

สุขนินทร์ บัณฑุ์นันทกุล (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนากระบวนการสอนซ่อมเสริมตามแนวประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม โดยนักเรียนผ่านการคัดกรองและเข้าร่วมการวิจัยด้วยความสมัครใจ จำนวน 13 คน ระยะเวลาในการวิจัย 13 สัปดาห์ ดำเนินการวิจัยด้วยรูปแบบการวิจัยแบบศึกษากลุ่มเดียววัดสองครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ มัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบที โดยผลการวิจัยพบว่า ผลของการใช้กระบวนการสอนซ่อมเสริมฯ คือ นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประเทือง ทาอามาตย์ (2560) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทยโดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์การเขียน สำหรับ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งการวิจัยเป็นแบบผสมวิธี (Mix Method) ขั้นตอนการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทย กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยคือ ครูภาษาไทย จำนวน 40 คน ใช้การเลือกแบบเจาะจง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 169 คน เลือกโดยการสุ่มแบบกลุ่ม นักเรียนโรงเรียนบ้านโสกยาง จำนวน 11 คน และนักเรียนโรงเรียนชุมชนบ้านหนองทุ่ม จำนวน 18 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 1 ได้แก่ แบบสอบถามครู แบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ และระยะที่ 2 การยืนยันประสิทธิผลการใช้รูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ รูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ และแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานโดยใช้ T-test ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทยโดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์การเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการแนวคิดทฤษฎี 2) จุดมุ่งหมายของรูปแบบ 3) เนื้อหา 4) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และ 5) การวัดและประเมินผล ค่าดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/5 โรงเรียนวาปีปทุม มีค่าร้อยละ 76.89 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการสอนอยู่ในระดับมากที่สุด การยืนยันประสิทธิผลของรูปแบบการสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/6 โรงเรียนวาปีปทุม มีค่าดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการสอนเท่ากับร้อยละ 84.15 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

3. การเรียนรู้แบบร่วมมือ

จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson & Johnson, 1974, อ้างถึงในทิศนา แคมมณี, 2556) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงการจัดการเรียนการสอนว่าควรให้ผู้เรียนร่วมมือในการเรียนรู้มากกว่าการแข่งขัน เนื่องจากมีความเหมาะสมกับผู้เรียนทางด้านจิตใจและสติปัญญามากกว่า เพราะไม่มีการแพ้หรือชนะ แต่ทุกคนจะประสบความสำเร็จในการเรียนหรือการทำงานอย่างเท่าเทียมกัน ทั้งนี้ การเรียนรู้แบบร่วมมือมีหลักการทั้งหมด 5 ประการด้วยกัน ประกอบด้วย

1. การเรียนรู้ต้องอาศัยหลักการพึ่งพากัน (positive interdependence) โดยถือว่าผู้เรียนทุกคนมีความสำคัญเท่าเทียมกัน ต้องมีการพึ่งพา และประสบผลสำเร็จในการทำงานร่วมกัน

2. การเรียนรู้ที่ดีต้องอาศัยการหันหน้าเข้ากัน มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน (face to face interaction) เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูล และเกิดการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ร่วมกัน

3. การเรียนรู้ร่วมกันต้องอาศัยทักษะทางสังคม (social skills) โดยเฉพาะทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นเพื่อทำให้การเรียนรู้และการทำงานร่วมกันประสบผลสำเร็จ

4. การเรียนรู้ร่วมกันควรมีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (group processing)

5. การเรียนรู้ร่วมกันจะต้องมีผลงาน หรือผลสัมฤทธิ์ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มที่สามารถดำเนินการตรวจสอบและวัดประเมินได้ (individual accountability)

ทั้งนี้ รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระด้วยตนเองและเรียนรู้ด้วยการร่วมมือหรือการช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน และยังทำให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาทักษะทางสังคม ทักษะการสื่อสาร ทักษะการสร้างความสัมพันธ์ ทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น และทักษะในการค้นหาความรู้ การคิดแก้ปัญหา

Slavin (2010) ได้กล่าวถึงหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. การได้รับรางวัลเป็นกลุ่ม (team reward) โดยรางวัลที่ผู้เรียนทั้งกลุ่มได้รับอาจเป็นรางวัลหรือประกาศนียบัตร จากความสามารถที่เรียนรู้ถึงเกณฑ์ที่กำหนด

2. ความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ของแต่ละคน (individual accountability) เป็นการเน้นให้สมาชิกของกลุ่มทุกคนมีความรับผิดชอบการเรียนรู้ของเพื่อนในกลุ่ม ซึ่งจะทำให้กระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนเกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

3. ทุกคนมีโอกาสในการประสบผลสำเร็จอย่างเท่าเทียมกัน (equal opportunities for success) เนื่องจากการช่วยเหลือให้เพื่อนสมาชิกส่งผลให้นักเรียนทุกคนเกิดการพัฒนาศักยภาพของตนเอง ซึ่งเน้นให้เห็นว่านักเรียนทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการเรียนไม่ว่าจะเป็นนักเรียนกลุ่มเก่ง กลาง หรืออ่อนก็ตาม

Johnson และ Johnson (1994) ได้อธิบายลักษณะในการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. สมาชิกกลุ่มมีความรับผิดชอบต่อกัน ช่วยกันทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จโดยมีจุดมุ่งหมายในการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือ แบ่งปันข้อมูล และอุปกรณในการทำงานร่วมกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม

2. สมาชิกในกลุ่มมีความสัมพันธ์ต่อกัน ร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

3. สมาชิกกลุ่มแต่ละคนมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมีจุดมุ่งหมายในการทำงานคือการทำงานของตนเองอย่างเต็มความสามารถ

4. สมาชิกในกลุ่มมีทักษะในการทำงานกลุ่มและมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี โดยครูมีหน้าที่ในการสอนทักษะการทำงานกลุ่มและประเมินการทำงานกลุ่มของนักเรียน

นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ นั้นมีขั้นตอนในการสอนดังนี้

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน ใช้เวลาประมาณ 8-15 นาที เพื่อทบทวนเรื่องที่เรียนมาแล้ว และทบทวนบทบาทในการทำงานกลุ่ม การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน อธิบายชี้แจงให้นักเรียนได้รับทราบและเข้าใจถึงความแตกต่างกันระหว่างบุคคลซึ่งนักเรียนจะต้องอาศัยกันและกันในการทำงาน

2. ขั้นทำงานกลุ่ม ใช้เวลาประมาณ 25-30 นาที ให้สมาชิกในกลุ่มทำงานตามบทบาทที่ได้รับ ร่วมกันปรึกษาหารือ อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยนักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่มและรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

3. ขั้นระดมสมอง ใช้เวลาประมาณ 10-15 นาที ในการนำเสนอผลงาน โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มได้แสดงความคิดเห็น โดยครูจะต้องมีบทบาทในการซักถามเพื่อให้นักเรียนได้เสนอความคิดเห็นได้เต็มที่และมีส่วนร่วมในการเรียน

กุลยา ก่อสุวรรณ (2553) ได้กล่าวถึงข้อดีของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ ดังนี้

1. เสริมสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้
2. ลดปัญหาพฤติกรรมในชั้นเรียน
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของสมาชิกในกลุ่มสูงขึ้น
4. มีการพัฒนาความคิดเชิงสร้างสรรค์
5. นักเรียนมีอิสระในการตัดสินใจ
6. นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง
7. พัฒนาทักษะความเป็นผู้นำ
8. เป็นการเตรียมผู้เรียนในการใช้ชีวิตจริง

สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือมีความเหมาะสมกับผู้เรียนทางด้านจิตใจและสติปัญญาเนื่องจากการเรียนจะเน้นให้นักเรียนได้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรมร่วมกันจนสามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนและการทำงานอย่างเท่าเทียม ซึ่งนักเรียนได้จะได้เกิดทักษะทางสังคมด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น และการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม โดยการจัดการเรียนการสอนนั้นประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ 1) ชี้นำเข้าสู่บทเรียน เป็นการทบทวนความรู้และหน้าที่ในการปฏิบัติงานกลุ่ม 2) ชี้นำทำงานกลุ่ม เป็นกระบวนการที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติงานและดำเนินการปรึกษา อภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และ 3) ชี้นำระดมสมอง เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น และครูดำเนินการซักถามเพื่อให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

กันตวรรณ มีสมสาร (2554) ได้ดำเนินการวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาโดยบูรณาการแนวสมดุคภาษาและการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร (ปฐมวัยและประถมศึกษา) ระดับประถมศึกษา จำนวน 70 คน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุม 35 คน และกลุ่มทดลอง 35 คน ดำเนินการวิจัยเป็นระยะเวลา 16 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดความสามารถทางภาษาและแบบประเมินความสามารถทางภาษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการเรียนการสอนภาษาแนวบูรณาการสมดุคภาษาและการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 มีองค์ประกอบ 5 ส่วน ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน 4) ระยะเวลาในการดำเนินงาน และ 5) การประเมินผล โดยมีขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนจำนวน 4 ขั้น คือ ขั้นสาธิต ขั้นการให้ความรู้ ขั้นการนำการฝึก และขั้นการจัดกิจกรรมการใช้ โดยจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันตามความสามารถทางภาษาของนักเรียนทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน รูปแบบการจัดกลุ่มสำหรับการทำกิจกรรมมีในรูปแบบรายบุคคล รายคู่ กลุ่มย่อย และกลุ่มใหญ่ สื่อที่ใช้ในการสอนคือสื่อทางภาษาที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และเชื่อมโยงประโยชน์สู่การดำเนินชีวิต ผลการวิจัยพบว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางภาษาของกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 และคะแนนเฉลี่ยของความสามารถทางภาษาของกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นารี ศรีปัญญา และ กระพัน ศรีงาน (2555) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาลาว ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 17 คน ซึ่งเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน จำนวน 15 ชุด 2) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 15 แผน 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.65/85.29 ผ่านเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นประสิทธิผลของการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน มีค่าเท่ากับ 0.7 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

กมลทิพย์ ศรีนุ้ม (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนวัดพุทธปรางค์ปราโมทย์ จังหวัดนนทบุรี นักเรียนจำนวน 30 คน โดยได้มาจากการสุ่มระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง คือ 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 8 ชั่วโมง 2) แบบฝึกการเขียนสะกดคำ จำนวน 4 ชุด รวมทั้งหมด 20 กิจกรรม 3) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และ 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึก ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบที่แบบไม่อิสระต่อกัน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถของการเขียนสะกดคำของนักเรียนหลังเรียนกลุ่มตัวอย่างสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

พจนีย์ บุญสว่าง (2558) ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิค STAD ที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดแม่ กกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งดำเนินการวิจัยตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา แบ่งออกเป็น 2 ชั้น คือ การสร้างและหาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค STAD และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดแม่ กกด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลราชบุรินทร์เจริญ จำนวน 28 คน ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองคือ จำนวน 6 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง รวมจำนวน 12 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการจัดการเรียนรู้ และเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามความสามารถในการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t) ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค STAD มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาและมีประสิทธิภาพ 78.85/77.70 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดแม่ กกด หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษารูปแบบและทฤษฎีการจัดการเรียนการสอนทั้ง 3 รูปแบบข้างต้น เห็นได้ว่ากระบวนการของแต่ละรูปแบบมีประเด็นสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ที่มีลักษณะการสอนเป็นลำดับขั้นหรือมีกระบวนการสอนที่ชัดเจน โดยให้นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านครู เพื่อนร่วมชั้น หรือการปฏิบัติการณ์ด้วยตนเอง รวมทั้งสื่อ วัสดุอุปกรณ์ และกิจกรรมที่มีความหลากหลาย ซึ่งครูผู้สอนสามารถนำวิธีการของรูปแบบการสอนแต่ละรูปแบบไปประยุกต์ใช้ในการจัดเตรียมการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่นักเรียนมีความหลากหลายให้มีประสิทธิภาพสูงสุดตามลักษณะของนักเรียน

1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย

มาเรียม นิลพันธุ์ และ คนอื่น ๆ (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาวัตกรรมการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือผู้บริหารศึกษานิเทศก์ ครูโรงเรียนแกนนำ 7 แห่ง และโรงเรียนเครือข่าย 70 แห่ง เครื่องมือที่ใช้การวิจัยคือแบบสอบถาม แบบทดสอบ และประเด็นสนทนากลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารของโรงเรียนแกนนำและโรงเรียนเครือข่ายพยายามส่งเสริมให้ครูจัดการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วยการนิเทศติดตามอย่างต่อเนื่อง โดยยังไม่มีแบบแผนที่เป็นรูปธรรม ซึ่งการจัดกลุ่มผู้เรียนที่มีความแตกต่างระหว่างบุคคลส่งผลต่อการเพิ่มภาระให้แก่

ครูผู้สอน และส่งผลกระทบต่อทางด้านความรู้สึกของผู้เรียน ครูได้ใช้นวัตกรรมสำหรับการจัดการเรียน การสอนจากประสบการณ์ของครู ซึ่งไม่ได้ผ่านกระบวนการวิจัย นักเรียนมีความกระตือรือร้นใน การทำกิจกรรมในชั้นเรียนและมีพัฒนาการในการเรียนดีขึ้น ครูมีความรู้ความเข้าใจในการ ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น สามารถวิเคราะห์ให้ผู้เรียนและออกแบบกิจกรรมที่สอดคล้อง กับคุณลักษณะของผู้เรียนได้ และครูมีความพึงพอใจในเนื้อหาของหลักสูตรการอบรมและรูปแบบ การจัดการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล ผลการประเมินประสิทธิผลของ รูปแบบและหลักสูตรการอบรมที่ส่งเสริมศักยภาพของครูในการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างคุณค่า ความแตกต่างระหว่างบุคคล พบว่า ครูมีความรู้ความเข้าใจในการพัฒนานวัตกรรมการเรียน การสอนและการประเมินผลที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยภาพรวมทุกด้านผ่านเกณฑ์การ ประเมินความรู้ความเข้าใจที่ร้อยละ 80 ครูมีความสามารถในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้น ความแตกต่างระหว่างบุคคล และมีความสามารถในการเขียนงานวิจัยอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับความพึงพอใจของครูต่อรูปแบบฯ และหลักสูตรการอบรมพบว่า ครู ผู้บริหาร และ ศึกษานิเทศก์มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

Mastropieri และคนอื่น ๆ (2006) ได้ศึกษาเรื่อง หลักสูตรความแตกต่างเสริมใน โรงเรียนวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาที่เป็นโรงเรียนเรียนรวม กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนใน โรงเรียนเรียนรวมแบ่งออกเป็นนักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องระดับเล็กน้อย โดยมี เครื่องมือในการวิจัยคือ รูปแบบกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน อุปกรณ์ในการเรียนการสอน สำหรับนักเรียน ใบงาน แบบทดสอบความรู้ทางวิทยาศาสตร์ และแบบสำรวจความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ANCOVA ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่สอนด้วยวิธีการเรียนแบบปกติ และนักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนุกสนาน กับกิจกรรมการเรียนในชั้นเรียน

Piasta (2014) ได้ทำการศึกษาเรื่องการประเมินแนวทางการสอนที่ตอบสนองต่อ ความหลากหลายในการช่วยเหลือความรู้เรื่องตัวอักษรของเด็ก พบว่า การสอนให้เด็กได้มีความรู้ เรื่องตัวอักษรเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากในวัยเด็กก่อนวัยเรียนและเด็กปฐมวัย เนื่องจากจะช่วย พัฒนาความสามารถทางด้านภาษาให้แก่เด็กอย่างต่อเนื่อง ซึ่งรูปแบบการสอนที่เน้นความ ต่างกันระหว่างบุคคลสามารถช่วยส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับตัวอักษรให้แก่เด็กได้ทั้งในการลำดับ ตัวอักษร การออกเสียงตัวอักษร การจำแนกลักษณะของตัวอักษรที่มีความคล้ายคลึงกัน รวมถึง การออกเสียงตัวอักษรที่สามารถออกได้หลายเสียง เนื่องจากการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่าง บุคคลไม่ได้เป็นการสอนที่ใช้รูปแบบเดียวในการสอนแตกต่างจากการสอนในรูปแบบเดิมที่มี

ลักษณะเดียว ซึ่งเป็นการสอนที่ไม่เหมาะกับการเรียนรู้ของเด็กแต่ละคนที่แตกต่างกัน โดยในการวิจัยได้มีวิธีการทำเป็นขั้นตอนโดยขั้นต้นคือการประเมินความรู้พื้นฐานของเด็กในเรื่องของตัวอักษรและบันทึกคะแนนและขั้นสองคือการทดสอบการระบุการเรียกตัวอักษรและการออกเสียงของเด็กแต่ละคนว่ามีความรู้หรือไม่ เพื่อพิจารณาว่าควรทำการสอนในตัวอักษรใด ขั้นที่สาม คือการวางแผนในการจัดกิจกรรมการสอนที่มีประสิทธิภาพโดยเลือกใช้ตัวอักษรที่ได้คัดเลือกมาจากตัวอักษรที่เด็กไม่มีความรู้ ซึ่งรูปแบบการในการจัดการเรียนการสอนตัวอักษรที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลนี้สามารถช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ตัวอักษรที่หลากหลายและตรงกับความต้องการของนักเรียนในชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสม

Rachmawati, Nu'man, Widiasmara, และ Wibisono (2016) ได้ทำการศึกษาเบื้องต้น: การสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายสำหรับความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนรวม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คืออาจารย์ที่สอนในโรงเรียนเรียนรวม เครื่องมือที่ใช้การวิจัยคือแบบสัมภาษณ์ และแบบสังเกต การวิเคราะห์ข้อมูล (Content Analysis) ในการวิเคราะห์ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการจำเป็นในหลายมุมมองพบว่า ในบริบทของครูมีความต้องการความเชื่อมั่นในความสำเร็จของกระบวนการสอนและการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนรวม โดยประกอบด้วย 3 ด้าน ดังนี้ 1. ความพร้อมในการปฏิบัติการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล 2. เข้าใจความแตกต่างในความสนใจของนักเรียนจำนวนมาก 3. การตัดสินใจเลือกวิธีการเรียนรู้บนข้อมูลการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน ในบริบทของนักเรียนที่มีการพัฒนาจากแบบสังเกตนักเรียนในด้านความพร้อมที่จะได้รับการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบการเน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล พบว่า มีการประเมินผลความสนใจของนักเรียนและประเมินรูปแบบการเรียนของนักเรียนบนพื้นฐานทฤษฎีพหุปัญญาของโฮเวิร์ด การ์ดเนอร์

กิจพิวรรณ โชติวิเชียร (2561) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาการอ่านเขียนคำที่มีสระเปลี่ยนรูปโดยใช้ชุดกิจกรรมที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนระดับชั้น Year 1 หลักสูตรนานาชาติ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการงานวิจัย เป็นนักเรียนระดับชั้น Year 1 จำนวน 10 คน โดยดำเนินการแบ่งกลุ่มเป้าหมายเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเก่ง ปานกลาง และอ่อน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดกิจกรรมที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านและเขียนคำที่มีสระเปลี่ยนรูป แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องสระเปลี่ยนรูปจำนวน 7 แผน สื่อประกอบการสอน และใบงานกิจกรรมที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลที่แบ่งระดับง่าย ระดับกลาง และระดับยากสำหรับการสอนนักเรียนแต่ละกลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็นจำนวน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2-3 วัน วันละ 50 นาที สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิง

ปริมาณใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้การวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับชั้น Year 1 หลักสูตรนานาชาติ มีความสามารถด้านการอ่านและการเขียนคำที่มีสระเปลี่ยนรูปสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนด้วยชุดกิจกรรมที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล

จากการศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายสามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเป็นแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมและส่งผลต่อการเรียนรู้ในรายวิชาและการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ของนักเรียนในทางบวก ที่นำมาใช้ในชั้นเรียนที่นักเรียนมีความแตกต่างหลากหลายทั้งทางด้านความพร้อม ความสนใจ รูปแบบการเรียนรู้ หรือความแตกต่างทางด้านภาษา เชื้อชาติ วัฒนธรรม หรือเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งครูผู้สอนต้องออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ให้เนื้อหา กระบวนการสอน การมอบหมายงาน และการประเมินนักเรียนมีความยืดหยุ่น โดยพิจารณาถึงความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน เพื่อให้ นักเรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาได้อย่างเหมาะสมกับตนเองและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การสอนที่ตั้งไว้ ซึ่งครูสามารถจัดเตรียมสื่อ และเลือก ใช้วิธีการสอนที่หลากหลายเพื่อให้นักเรียนสามารถพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ของตนเองต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด รวมทั้งทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนดีขึ้นเนื่องจากนักเรียนจะมีความกระตือรือร้นในการเรียนที่ตนเองสนใจ และสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนตามรูปแบบของตนเอง อีกทั้งยังช่วยให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้สภาพสังคมจริงที่ในสังคมมีบุคคลที่มีความแตกต่างหลากหลายอยู่ร่วมกัน ทำให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้และยอมรับความแตกต่างหลากหลายของบุคคลอื่น

ทั้งนี้ การจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายมีการนำไปใช้ในชั้นเรียน ทั้งชั้นเรียนปกติ และชั้นเรียนรวมที่มีนักเรียนมีความหลากหลาย และมีการนำไปใช้ในหลากหลายวิชา รวมทั้งวิชาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ทั้งการอ่านและการเขียน เพื่อให้ นักเรียนได้เรียนรู้และพัฒนาศักยภาพทางภาษาของตนเองได้อย่างสูงสุด ซึ่งทักษะการใช้ภาษาเป็นทักษะที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อการดำรงชีวิตและการนำความรู้ความสามารถในการอ่าน เขียน ฟัง พูดไปใช้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ต่อไป

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางภาษา

ความสามารถทางภาษาประกอบด้วยทักษะด้านต่าง ๆ ทั้งการ อ่าน เขียน ฟัง พูด และการจับใจความ ซึ่งมนุษย์ต้องใช้ภาษาในการดำรงชีวิตเพื่อการสื่อสารกับบุคคลอื่นให้ผู้อื่นได้ทราบถึงความคิดเห็นหรือความต้องการของตนเองและของผู้อื่น นอกจากนี้ทักษะหรือความสามารถทาง

ภาษายังเป็นส่วนหนึ่งที่มนุษย์นำมาใช้ในการศึกษาหาความรู้ นำมาสร้างความคิดและ ความสุนทรีย์ให้แก่ตนเองในชีวิตประจำวัน รวมทั้งนำเอาความรู้หรือความสุนทรีย์เหล่านี้มาพัฒนา ตนเองให้ดียิ่งขึ้น และอาจนำมาประกอบอาชีพของตนเองในอนาคตได้ ดังนั้นหากบุคคลที่มีทักษะ ความสามารถทางภาษาน้อยจะทำให้การรับสารหรือการส่งสารไม่มีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้ เกิดความผิดพลาดหรือคลาดเคลื่อนในการสื่อสาร รวมทั้งสูญเสียโอกาสในการพัฒนาตนเองอย่าง เต็มศักยภาพได้

2.1 ความหมายของความสามารถทางภาษา

ความสามารถทางภาษา คือ การรับรู้และส่งข้อมูล ข่าวสาร เรื่องราว หรือความนึก คิดของตนเองผ่านกระบวนการฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องเรียนรู้และฝึกฝนเพื่อให้ ทักษะในแต่ละด้านเหล่านี้มีประสิทธิภาพในการสื่อสารกับผู้อื่น โดยทักษะในแต่ละด้านมี ความหมาย ดังนี้ (นิภาพรรณ ศรีพงษ์, 2548)

1. การฟัง หมายถึง การรับรู้ เข้าใจ จับประเด็นและแปลความหมายจากเสียงที่ เป็นคำพูด สัญญาณต่าง ๆ ที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสารได้ถูกต้อง ซึ่งการฟังนั้นต่างจากการได้ยิน เนื่องจาก การฟังเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการทำงานอย่างตั้งใจของประสาท อันประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ การได้ยิน การรับรู้ การเข้าใจ การพิจารณา และการนำไปใช้ ซึ่งเป็นการรับสารและ การความหมายของสารที่ได้ยินจึงเป็นทักษะที่ต้องใช้ความคิด (ฐิติรัตน์ ฤดาวลัย, 2542, อ้างถึงใน นิภาพรรณ ศรีพงษ์, 2548)

2. การพูด หมายถึง การสื่อสารหรือสื่อความหมายในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร ด้วยการใช้เสียง ทั้งการสื่อความรู้ ความคิด ความรู้สึก และทัศนคติต่าง ๆ ของตนเองให้ผู้รับสาร หรือผู้ฟังได้รับทราบ โดยอาจมีท่าทางประกอบร่วมด้วยเพื่อให้เกิดความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งการพูด ที่ดีมีความชัดเจนนั้น ผู้พูดต้องต้องมีการใช้องค์ประกอบทั้ง 5 ที่ดี ได้แก่ น้ำเสียง ความดัง ระดับ เสียง จังหวะในการพูด และการหายใจที่ถูกต้อง

3. การอ่าน หมายถึง การรับรู้ เข้าใจความหมายจากตัวหนังสือโดยผ่าน กระบวนการมองด้วยสายตา และผ่านกระบวนการทางสมองตีความสาระสำคัญที่ได้เพื่อนำข้อมูล จากสารไปใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของการอ่าน อันได้แก่ การอ่านเพื่อศึกษา อ่านเพื่อความ รอบรู้ อ่านเพื่อเสริมความคิดและสร้างสรรค์ อ่านเพื่อค้นหาข้อเท็จจริงและคำตอบ อ่านเพื่อความ เพลิดเพลิน และการเพื่อเสริมสร้างบุคลิกภาพและความมั่นใจของตัวผู้อ่าน

4. การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิด ความต้องการของ ตนเองให้ผู้เขียนออกมาผ่านตัวอักษรเพื่อให้ผู้อื่นสามารถรับทราบด้วยการอ่าน ซึ่งเป็นทักษะที่

ผู้เขียนต้องมีความรู้ ความสามารถทางด้านภาษาในการเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมในการถ่ายทอดให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจได้ถูกต้องที่สุด ทั้งนี้ การเขียนสามารถแบ่งออกเป็น การเขียนเพื่อบันทึกความรู้หรือความจำ การเขียนเพื่อการสื่อสาร ให้ความรู้ ชี้แจงอธิบาย แสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วิจารณ์ และเพื่อความเพลิดเพลินได้

2.2 การสอนภาษาไทย

การสอนทางภาษาไทย คือการสอนและฝึกฝนทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน และการสื่อสารด้วยภาษาไทยให้กับนักเรียนในสถานศึกษา ซึ่งการจัดการศึกษาในประเทศไทยได้มีการบรรจุหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้ครูผู้สอนได้จัดการเรียนการสอนที่เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ ซึ่งในปัจจุบันได้ใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยหลักสูตรในกลุ่มสาระภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้ระบุเนื้อหาที่นักเรียนจะต้องได้เรียนรู้ในวิชาภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วยทักษะและประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

1. การอ่าน อ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตรประจำวัน

2. การเขียน การเขียนสะกดคำตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสารรูปแบบต่าง ๆ การเขียนเรียงความ ย่อความ เขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า เขียนตามจินตนาการ เขียนวิเคราะห์ วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

3. การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่าง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งเป็นทางการและเป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

4. หลักการใช้ภาษาไทย ศีลธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่าง ๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

5. วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และเพื่อความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่ บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียม ประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

โดยประเด็นทั้ง 5 ข้อ ข้างต้น สามารถนำมาแบ่งเป็น 5 สารและมาตรฐานการเรียนรู้ได้ ดังนี้

สารที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

สารที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สารที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิดและความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ ได้อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สารที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สารที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

2.2.1 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จากสารและมาตรฐานการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทยนั้นยังประกอบด้วยรายละเอียดของตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางแบ่งตามระดับชั้น โดยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีรายละเอียดดังนี้

สารที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

ตาราง 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการอ่าน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ	การอ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำ คำคล้องจอง และข้อความที่ประกอบด้วย คำพื้นฐาน คือ คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่น้อยกว่า 600 คำ รวมทั้งคำที่ใช้เรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ประกอบด้วย <ul style="list-style-type: none"> - คำที่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีรูปวรรณยุกต์ - คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา - คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ - คำที่มีอักษรนำ
2. บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน	การอ่านจับใจความจากสื่อต่างๆ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - นิทาน - เรื่องสั้น ๆ - บทร้องเล่นและบทเพลง - เรื่องราวจากบทเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และกลุ่มสาระอื่น ๆ
3. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน	
4. เล่าเรื่องย่อจากเรื่องที่อ่าน	
5. คาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน	
6. อ่านหนังสือตามความสนใจอย่างสม่ำเสมอและนำเสนอเรื่องที่อ่าน	การอ่านหนังสือตามความสนใจ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - หนังสือที่นักเรียนสนใจและเหมาะสมกับวัย - หนังสือที่ครูและนักเรียนกำหนดร่วมกัน
7. บอกความหมายของเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์สำคัญที่มักพบเห็นในชีวิตประจำวัน	การอ่านเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ ประกอบด้วย <ul style="list-style-type: none"> - เครื่องหมายสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน - เครื่องหมายแสดงความปลอดภัยและแสดงอันตราย
8. มารยาทในการอ่าน	มารยาทในการอ่าน เช่น <ul style="list-style-type: none"> - ไม่อ่านเสียงดังรบกวนผู้อื่น - ไม่เล่นกันขณะที่อ่าน - ไม่ทำลายหนังสือ

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตาราง 3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการเขียน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด	การคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดตามรูปแบบการเขียนตัวอักษรไทย
2. การเขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่าย ๆ	การเขียนสื่อสาร - คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน - คำพื้นฐานในบทเรียน - คำคล้องจอง - ประโยคง่าย ๆ
3. มีมารยาทในการเขียน	มีมารยาทในการเขียน เช่น - เขียนให้อ่านง่าย สะอาด ไม่ขีดฆ่า - ไม่ขีดเขียนในที่สาธารณะ - ใช้ภาษาเขียนเหมาะสมกับเวลา สถานที่ และบุคคล

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิดและความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ ได้อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

ตาราง 4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการฟัง การดู และการพูด

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ฟังคำแนะนำ คำสั่งง่าย ๆ และปฏิบัติตาม	การฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำ คำสั่งง่าย ๆ
2. ตอบคำถามและเล่าเรื่องที่ฟังและดูทั้งที่เป็นความรู้และความบันเทิง	การจับใจความและพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกจากเรื่องที่ฟังและดู ทั้งที่เป็นความรู้และ
3. พูดแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจากเรื่อง	ความบันเทิง เช่น

ตาราง 4 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ที่ฟังและดู	<ul style="list-style-type: none"> - เรื่องเล่าและสารคดีสำหรับเด็ก - นิทาน - การ์ตูน - เรื่องขบขัน
4. พูดสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์	<p>การพูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - การแนะนำตนเอง - การขอความช่วยเหลือ - การกล่าวคำขอบคุณ - การกล่าวคำขอโทษ
5. มีมารยาทในการฟัง ดู และการพูด	<p>มารยาทในการฟัง เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตั้งใจฟัง ตามมองผู้พูด - ไม่รบกวนผู้อื่นขณะที่ฟัง - ไม่ควรนำอาหารหรือเครื่องดื่มไปรับประทาน <p>ขณะที่ฟัง</p> <ul style="list-style-type: none"> - ให้เกียรติผู้พูดด้วยการปรบมือ - ไม่พูดสอดแทรกขณะที่ฟัง <p>มารยาทในการดู เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตั้งใจดู - ไม่ส่งเสียงดังหรือแสดงอาการรบกวนสมาธิของผู้อื่น <p>มารยาทในการพูด เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ใช้ถ้อยคำและกิริยาที่สุภาพเหมาะสมกับกาลเทศะ - ใช้น้ำเสียงนุ่มนวล - ไม่พูดสอดแทรกในขณะที่ผู้อื่นกำลังพูด

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ตาราง 5 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านหลักการใช้ภาษาไทย

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. บอกและเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย	- พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ - เลขไทย
2. เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ	- การสะกดคำ การแจกถูก และการอ่านเป็นคำ - มาตราตัวสะกดที่ตรงมาตราและไม่ตรงมาตรา - การผันคำ - ความหมายของคำ
3. เรียบเรียงคำเป็นประโยคง่าย ๆ	- การแต่งประโยค
4. ต่อกำล้องจองง่าย ๆ	- คำคล้องจอง

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

ตาราง 6 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านวรรณคดีและวรรณกรรม

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. บอกข้อคิดที่ได้จากการอ่านหรือการฟัง วรรณกรรมร้อยแก้วและร้อยกรองสำหรับเด็ก	วรรณกรรมร้อยแก้วและร้อยกรองสำหรับเด็ก เช่น - นิทาน - เรื่องสั้นง่าย ๆ - ปริศนาคำทาย - บทร้องเล่น - บทอาขยาน - บทร้อยกรอง

ตาราง 6 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	- วรรณคดีและวรรณกรรมในบทเรียน
2. ห้องจำบทอาขยานตามที่กำหนดและบทร้อยกรองตามความสนใจ	บทอาขยานและบทร้อยกรอง - บทอาขยานตามที่กำหนด - บทร้อยกรองตามความสนใจ

2.2.2 วิธีการสอนการอ่านเขียน

ในประเทศไทยได้เห็นถึงความสำคัญของทักษะการอ่านเขียนซึ่งเป็นทักษะเบื้องต้นในการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาเป็นอย่างมาก ได้มีการจัดทำคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ ซึ่งเป็นวิธีการสอนการอ่านเขียนเบื้องต้นที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นวิธีสอนที่สร้างความเข้าใจทางภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพสำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ที่แบ่งการสอนเป็นหน่วย จำนวน 10 หน่วย เริ่มต้นจากการสอนเขียน อ่าน รูปและเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ การแจกลูกสะกดคำในแม่ ก กา การผันวรรณยุกต์คำในแม่ ก กา การแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา การผันวรรณยุกต์คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา การแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา การแจกลูกสะกดคำที่มีอักษรควบ และการแจกลูกสะกดคำที่มีอักษรนำ ซึ่งมีรายละเอียดในการสอนดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559)

สอนโดยวิธีประสมอักษร เป็นการสอนที่ใช้กันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แสดงถึงภูมิปัญญาการสอนอ่านแบบไทยซึ่งทำให้เด็กอ่านหนังสือไทยได้แตกฉานวิธีหนึ่ง โดยการนำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ มาประสมกัน แล้วฝึกอ่านแบบแจกลูก การอ่านแบบสะกดคำ เป็นการสอนอ่านที่เน้นการฟังเสียงของพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ที่นำมาประสมกันเป็นคำเมื่อฝึกฝนบ่อย ๆ จนชินหูก็จะอ่านได้ถูกต้องแม่นยำ การอ่านแบบแจกลูก เป็นการอ่านโดยยึดพยัญชนะต้นเป็นหลัก ยึดสระเป็นหลัก หรือยึดสระและตัวสะกดเป็นหลัก

ยึดพยัญชนะต้น เป็นหลัก	-ะ	-า	-ิ	-ึ	-ึ	-ุ	-ู	-ุ
ก	กะ	กา	กิ	กี	กี	กือ	กู	กู
ข	ขะ	ขา	ขิ	ขี	ขี	ขือ	ขู	ขู
ค	คะ	คา	คิ	คี	คี	คือ	คู	คู

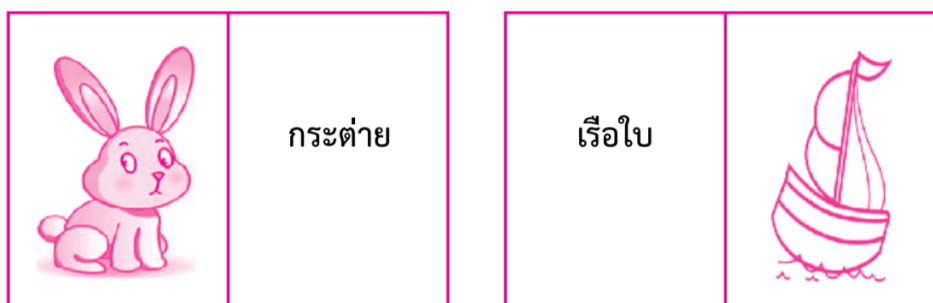
ยี่ดสระเป็นหลัก	ก	จ	ต	อ	ข	ส	ม	ย
-า	กา	จา	ตา	อา	ขา	สา	มา	ยา
-ิ	กิ	จิ	ติ	อิ	ขิ	สิ	มิ	ยิ
-ุ	กุ	จุ	ตุ	อุ	ขุ	สุ	มุ	ยุ

ยี่ดสระและตัวสะกด เป็นหลัก	ก	จ	ต	อ	ข	ส	ม	ย
-า ง	กา ง	จา ง	ตา ง	อา ง	ขา ง	สา ง	มา ง	ยา ง
-า น	กา น	จา น	ตา น	อา น	ขา น	สา น	มา น	ยา น
-า ด	กา ด	จา ด	ตา ด	อา ด	ขา ด	สา ด	มา ด	ยา ด

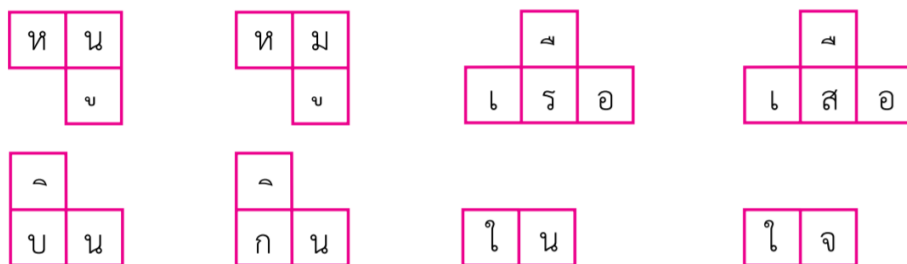
การอ่านแบบสะกดคำ เป็นการอ่านโดยสะกดคำ หรือออกเสียงพยัญชนะ สระ ตัวสะกด วรรณยุกต์ การันต์ ที่ประกอบเป็นคำ

ตา สะกดว่า ตอ - อา → ตา
 บ้าน สะกดว่า บอ - อา - นอ → บาน - ไม้โท → บ้าน
 เรื่อง สะกดว่า รอ - เอื้อ - งอ → เรื่อง - ไม้เอก → เรื่อง
 ถนน สะกดว่า ถอ - นอ - โอะ - นอ → ทะ - หุนน
 สัตว์ สะกดว่า สอ - อะ - ตอ - วอการันต์ → สัต

สอนด้วยการเดาคำจากภาพ หรือการสอนอ่านจากภาพ โดยการเด็กเริ่มหัดอ่านจากรูปภาพก่อน แล้วจึงนำไปสู่การอ่านจากตัวอักษร รูปภาพจะเป็นสิ่งที่ชี้แนะให้เด็กอ่านคำนั้นได้

สอนอ่านจากรูปร่างของคำ เมื่อเด็กเห็นรูปร่างของคำโดยส่วนรวมก็จะสามารถจำได้แล้วนำไปเปรียบเทียบกับคำที่เคยอ่านออก คำใดที่มีรูปร่างคล้ายคลึงกันก็จะสามารถเดาและเทียบเสียงได้ว่าอ่านอย่างไร การสอนแบบนี้ครูต้องตีกรอบคำที่ทำให้เด็กสามารถมองเห็นรูปร่างคำได้อย่างชัดเจน เน้นการฝึกให้เด็กสังเกตรูปร่างของคำ

สอนด้วยการเดาคำจากบริบท หรือคำที่อยู่แวดล้อม สำหรับเด็กมักจะใช้บริบทที่เป็นปริศนาคำทาย หากครูต้องการให้เด็กอ่านคำใดก็สร้างปริศนาคำทาย เมื่อเด็กทายคำได้ถูก ก็สามารถอ่านคำนั้น ออก

ตัวอย่างปริศนาคำทายที่ใช้สระอะ

- ฉันทน์เป็นผักสวนครัว เนื้อตัวเป็นตะปุ่มตะป่ำ แต่มีคุณค่าเลิศล้ำ คั้นเอาน้ำแม่ขมหนอย อร่อยดี (มะระ)
- ฉันทน์เป็นของใช้ มีไว้ในครัว เอาไว้มัดคั่ว ทั่วทุกบ้านต้องมี (กระทะ)

สอนอ่านโดยให้รู้หลักภาษา วิธีนี้เด็กจะรู้หลักเกณฑ์ของภาษาเพื่อการอ่านการเขียน เช่น อักษร 3 หมู สระเสียงเดียว สระเสียงประสม มาตราตัวสะกด การผันวรรณยุกต์ การอ่านคำควบกล้ำ การอ่านอักษรนำ เป็นต้น วิธีนี้ต้องหาวิธีสอนที่หลากหลาย จัดกิจกรรมที่น่าสนใจให้เด็กเรียนรู้หลักภาษาที่ง่าย ๆ ด้วยวิธีง่าย ๆ ที่ทำให้เด็กสนุกสนาน กิจกรรมที่เด็กชอบเล่น เช่น เล่นนิทาน ร้องเพลง เล่นเกม เป็นต้น

สอนอ่านตามครู วิธีนี้เป็นการสอนที่ง่าย ครูส่วนใหญ่นำไปใช้ แต่หากครูไม่พิจารณาให้ดีว่าเมื่อใดควรสอนด้วยวิธีนี้จะอันตรายต่อเด็ก ครูจะใช้วิธีนี้ต่อเมื่อเป็นคำยาก คำที่มีตัวสะกดแปลก ๆ หรือครูได้ใช้วิธีอื่นแล้วเด็กยังอ่านไม่ได้ โดยสำหรับนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครูสามารถใช้วิธีนี้ได้เพื่อให้นักเรียนอ่านตาม เมื่อเด็กสามารถอ่านได้แล้ว จึงฝึกให้อ่านเป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคล และในส่วนของบทร้อยกรองนั้น ครูจำเป็นต้องอ่านนำก่อนเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้จังหวะ และลีลา การอ่านบทร้อยกรองตามประเภทของคำประพันธ์นั้น ๆ

การสอนอ่านมีหลากหลายวิธี ทั้งการอ่านแบบแจกลูก การสอนอ่านแบบเทียบเสียงโดยยึดเสียง สระ หรือตัวสะกด การสอนอ่านแบบสอนอ่านเป็นคำโดยผู้เรียนดูภาพและอ่านคำได้ภาพ และการสอนอ่านแบบเป็นประโยค ทั้งนี้การเลือกวิธีการสอนต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยผู้สอนต้องบูรณาการวิธีการแต่ละวิธีให้เหมาะสมกับผู้เรียนมากที่สุด (อัญชิสา ธนศิริกุล, 2559)

2.3 พัฒนาการทางภาษา

ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้เกิดประสิทธิภาพอย่างสูงสุด นอกจากต้องคำนึงถึงมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดตามหลักสูตรและวิธีการสอนอ่านเขียนแล้ว ครูผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจและตระหนักถึงพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กในแต่ละช่วงวัย และวางแผนการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสม เนื่องจากพัฒนาการทางด้านภาษามีผลต่อความพร้อม ความสามารถ และมีอิทธิพลต่อความสนใจในการเรียน ซึ่งเพียร์เจย์ (Piaget) ได้แบ่งพัฒนาการทางด้านสติปัญญาตามช่วงวัยออกเป็น 4 ระยะ ได้แก่

1. Sensorimotor stage คือ เด็กในช่วงวัย 0-2 ปี เป็นช่วงที่เด็กเรียนรู้ต่อยอดจากการตอบสนองอัตโนมัติและอาศัยการเทียบเคียงกับประสบการณ์เดิม และหากสิ่งที่รับรู้แตกต่างจากความเข้าใจเดิม เด็กจะปรับความคิดและความเข้าใจของตนเองใหม่ ซึ่งเป็นการต่อยอดพัฒนาการด้านสติปัญญา

2. Preoperational stage คือ เด็กในช่วงวัย 2-7 ปี ในระยะนี้เด็กจะมีการพัฒนาไปสู่ความเข้าใจในมุมมองหรือความคิดของคนอื่น และยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง เนื่องจากยังไม่เข้าใจมุมมองและความคิดของผู้อื่นที่แตกต่างจากตนเอง ซึ่งในช่วงนี้เด็กจะมีพัฒนาการทางด้านความจำ สามารถจดจำและบรรยายสิ่งที่ตนเห็นได้

3. Concrete operational stage คือ เด็กในช่วงวัย 7-12 ปี เป็นระยะที่เด็กมีความคิดเป็นรูปธรรม เข้าใจความเปลี่ยนแปลงและความแตกต่างของสิ่งรอบตัว สามารถแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการใช้เหตุผลแก้ปัญหาได้ดีและชัดเจนขึ้น จากการที่ได้สัมผัสและมีประสบการณ์มาก่อน

4. Formal operational stage คือ ช่วงวัย 12 ปี – ผู้ใหญ่ เป็นระยะที่เด็กพัฒนาจากความเข้าใจที่เป็นรูปธรรมมาเป็นความเข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ชัดเจน และสามารถคาดการณ์สิ่งที่ไม่เคยผ่านประสบการณ์ด้วยตนเองมาก่อน และสามารถคิด ตัดสินใจ วางแผน หรือแก้ปัญหาด้วยข้อมูลรอบด้านอย่างเป็นระบบมากขึ้น

นอกจากนี้ วรธรณี โสมประยูร (2553) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (6-7 ขวบ) ดังนี้

- พูดยากขึ้น และมักใช้ตัวเองเป็นศูนย์กลางในการพูด บางครั้งก็ชอบบ่น
- สามารถใช้คำศัพท์ในชีวิตประจำวันได้เพิ่มมากขึ้น
- ชอบฟังนิทานหรือนิยายที่ยาวขึ้น

- รู้จักใช้ภาษาแสดงอารมณ์รักใคร่หรือเกลียดชัง และแสดงความรู้สึกของตนเองเมื่อเห็นหรือโต้แย้ง

- สนใจหนังสือที่มีภาพเกี่ยวกับเรื่องธรรมชาติ

- ชอบหัดอ่านหนังสือด้วยตัวเอง และชอบอ่านเสียงดัง

- เขียนรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนได้ เพราะสามารถควบคุมการใช้กล้ามเนื้อให้ประสานกับตา

แชล (Chall, 1983, อ้างถึงในกอบกุล สกุลแก้ว, 2553) ได้แบ่งพัฒนาการทางการอ่านออกเป็น 6 ชั้น คือ

ชั้นที่ 0 ชั้นเตรียมอ่าน (0-6 ขวบ) เป็นชั้นเตรียมความพร้อมก่อนการสอนให้เด็กอ่านอย่างเป็นทางการ ซึ่งควรเน้นการฟังเรื่องราวที่สนุกสนาน และควรเป็นคำที่อยู่ใกล้ตัว สามารถพบเห็นได้บ่อย ๆ เพื่อเป็นการเตรียมให้เด็กมีความคุ้นเคยกับตัวอักษรและคำมากกว่าการสอนอย่างจริงจัง

ชั้นที่ 1 ชั้นเริ่มอ่าน (ระดับป. 1- ป. 2) เป็นชั้นหัดอ่านเบื้องต้น โดยเด็กในชั้นนี้จะพยายามหาความสัมพันธ์ระหว่างเสียงสระ พยัญชนะกับรูปของตัวอักษร ซึ่งเด็กอาจจะสามารถอ่านเป็นคำหรืออ่านเป็นประโยคได้ แต่การอ่านยังช้าอยู่ สำหรับการสอนในชั้นนี้ส่วนมากเป็นการสอนเป็นคำ วลี ประโยค มากกว่าการสอนแบบแจกลูก

ชั้นที่ 2 ชั้นอ่านคล่อง (ระดับป. 2 – ป. 3) พัฒนาการชั้นนี้เป็นระยะที่เด็กได้เรียนรู้และมีประสบการณ์ในการอ่านมากขึ้น มีความคล่องแคล่วในการอ่านเพิ่มขึ้น เด็กบางคนมีความเร็วในการอ่านประมาณ 140-160 คำต่อนาที

ชั้นที่ 3 ชั้นอ่านเพื่อเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ (ระดับป. 4 – ม. 2) เด็กในชั้นนี้มีทักษะในการอ่านด้วยตนเองมากเพียงพอที่จะใช้การอ่านเพื่อเป็นการศึกษาหาความรู้ใหม่ ๆ เด็กมีความสามารถในการอ่านในใจและอ่านเรื่องยาวได้ สำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ที่อยู่ในชั้นนี้อาจไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน อันเนื่องมาจากไม่สามารถเก็บข้อมูลต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้ โดยพัฒนาการของเด็กบางคนอาจอยู่ในชั้นที่ 3 หรือชั้นที่ 2 เท่านั้น

ชั้นที่ 4 ชั้นแนวความคิดหลากหลาย (ระดับม. 3 – ม. 6) เด็กที่อยู่ในชั้นนี้มีความสามารถในการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจในแนวคิดและปรัชญาต่าง ๆ สามารถเปรียบเทียบแนวคิดเดียวกันที่ได้จากการอ่านหลาย ๆ แหล่งได้ และสามารถประเมินคุณภาพของเรื่องที่อ่านได้

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างความรู้และแสวงหาความรู้ใหม่ ในขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้อ่านอยู่ในวัยผู้ใหญ่ สามารถอ่านตำราเรียนในระดับยาก ๆ ได้ และสามารถนำข้อมูลที่อ่านมาจัดระบบใหม่ให้ สอดคล้องกับความต้องการของตนและปรับให้เป็นแนวคิดของตนได้

กุลยา ก่อสุวรรณ (2553) ได้กล่าวถึงกระบวนการพัฒนาการด้านการอ่านว่า เป็นทักษะที่ ต้องผ่านการเรียนรู้ในขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

ระยะที่ 1 เด็กมีความสามารถด้านการอ่านตั้งแต่ช่วงก่อนอายุ 5 ปี คือเด็กเรียนรู้ พยัญชนะและเสียงของพยัญชนะนั้น ๆ

ระยะที่ 2 การเริ่มต้นการอ่าน เป็นระยะที่เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับกฎพื้นฐานในการอ่าน ได้แก่ พยัญชนะ ความสัมพันธ์ระหว่างรูปพยัญชนะ เสียงของพยัญชนะ และคำง่าย ๆ ใน ชีวิตประจำวัน ซึ่งเด็กในระยะนี้คือเด็กในระดับอนุบาลและประถมศึกษาปีที่ 1

ระยะที่ 3 เป็นระยะที่เด็กเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น เด็กในระยะนี้จะมีทักษะ ความสามารถในการประสมคำ และจำคำต่าง ๆ ได้ สามารถอ่านได้ยาวขึ้น รวมถึงสามารถอ่าน ประโยคที่ซับซ้อนได้มากขึ้นกว่าระยะที่ผ่านมา ซึ่งเด็กในระยะที่ 3 คือ เด็กระดับประถมศึกษาปีที่ 2-3

ระยะที่ 4 การอ่านเพื่อการเรียนรู้ เป็นระยะที่เด็กมีความรู้ความสามารถในการอ่าน สามารถนำทักษะการอ่านไปใช้เพื่อหาความรู้จากสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ได้ โดยเด็กระยะนี้คือเด็กระดับ ประถมศึกษาปีที่ 4-6

ระยะที่ 5 เด็กเริ่มอ่านสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ ซึ่งระยะนี้เด็กจะใช้การอ่านเพื่อรับรู้ข้อมูล ข่าวสารต่าง ๆ เพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ และสามารถทำการประเมินเนื้อหาที่อ่านว่าดีหรือไม่ดี อย่างไม่

ผดุง อารยะวิญญู (2542) ได้กล่าวถึงการสอนเขียนตามพัฒนาการของเด็กไว้ตาม ระดับชั้นและช่วงอายุ ดังนี้

เตรียมอนุบาล (0-4 ขวบ)

ระยะเตรียมความพร้อมฝึกทักษะเกี่ยวกับการฟังเป็นหลัก เน้นการฝึกทักษะด้าน receptive language เป็นสำคัญ มุ่งเน้นให้เด็กนำประสบการณ์กับคำพูดมาสัมพันธ์กันเพื่อให้เด็ก เกิดมโนทัศน์เกี่ยวกับคำศัพท์

อนุบาล (5-6 ขวบ)

ส่งเสริมพัฒนาเกี่ยวกับระบบการสื่อความหมาย ให้เด็กรู้จักการเปล่งเสียงและมี ปฏิกริยาโต้ตอบโดยการเปล่งเสียงและการพูด และให้สื่อความหมายได้โดยไม่ใช้ท่าทางประกอบ ฝึกการเปล่งเสียงฝึกความพร้อมในการพูด รวมทั้งฝึกการเปล่งเสียงสระและพยัญชนะ

ประถมศึกษาตอนต้น (7-10 ขวบ)

ฝึกต่อจากระดับที่ 1 และ 2 เน้นการฝึกเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านการพูด ฟังกา รี่ใช้วลี ถ้อยคำ สำนวน และประโยคที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เน้นเกี่ยวกับระบบเสียงในภาษา ตัวอักษรและตัวพิมพ์เพื่อให้เด็กสามารถอ่านออก เขียนได้ ฝึกเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาและ ไวยากรณ์

ประถมศึกษาตอนปลาย (11-13 ปี)

ฝึกต่อจากระดับที่ 1 2 และ 3 เกี่ยวกับความถูกต้องในการเปล่งเสียง ความ ชัดเจนของการพูด เน้นความเข้าใจเกี่ยวกับนามธรรม ฝึกการสะกดตัวอักษร การเขียน การใช้ พจนานุกรม โดยเด็กจะต้องรู้ว่าตนเองสามารถพูดได้ดีหรือไม่ และรู้จักแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง

มัธยมศึกษา (14-19 ปี)

ฝึกต่อจากระดับที่ 1 2 3 และ 4 โดยเด็กในระดับต้องการการสอนซ่อมเสริม ต้อง มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาในระดับที่สามารถใช้งานได้ สามารถทำงานเป็นกลุ่มได้ พูด อภิปรายปัญหาเป็นกลุ่มได้ รู้คำศัพท์มากขึ้น เข้าใจโครงสร้างของประโยคทุกประเภท รู้ข้อบกพร่อง ในการพูดของตนเองและหาทางแก้ไข

2.4 การประเมินความสามารถทางภาษาในประเทศไทย

ในประเทศไทยได้มีนโยบายให้สถานศึกษาดำเนินการวัดผลความสามารถทางภาษา ให้แก่นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาทุกระดับชั้นในแต่ละเดือนและส่งผลคะแนนให้ทาง กระทรวงศึกษาธิการรวบรวมข้อมูลความสามารถทางด้านการอ่าน เพื่อวัดและประเมินและเก็บ ข้อมูลความสามารถทางด้านการอ่านของผู้เรียนทั้งประเทศ รวมทั้งมีการจัดการประเมิน ความสามารถด้านการอ่านของผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (RT) และมีการวัด ความสามารถพื้นฐานของผู้เรียนระดับชาติ (NT) ด้านความสามารถทางภาษาสำหรับนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อนำผลการทดสอบไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาความสามารถ ของผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพต่อไป

ซึ่งสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการจัดทำเครื่องมือวัดและประเมินผลความสามารถและทักษะอ่านออก สำหรับนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ ที่สถานศึกษานำไปใช้ประเมินนักเรียนในทุกเดือนจะประกอบไป ด้วยคำชี้แจงการอ่าน เครื่องมือวัดและประเมินผลความสามารถและทักษะการอ่าน และแบบ บันทึทคะแนน แบบประเมินจะประกอบไปด้วยแบบทดสอบ 4 ฉบับ แต่ละฉบับแบ่งตามทักษะการ อ่าน 4 ด้าน ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

ฉบับที่ 1 การอ่านออกเสียงพื้นฐาน โดยครูจะให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่กำหนดให้จำนวน 20 คำ ภายในเวลา 5 นาที

ฉบับที่ 2 การอ่านออกเสียงข้อความจากเรื่องที่กำหนด จำนวน 1 เรื่อง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงเรื่องที่กำหนดให้ภายในเวลา 10 นาที

ฉบับที่ 3 การเข้าใจความหมายของคำพื้นฐาน เป็นแบบทดสอบจำนวน 5 ข้อ ที่ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่เติมแล้วได้ใจความสมบูรณ์ โดยการทำเครื่องหมายกากบาททับตัวอักษร ก. ข. หรือ ค. หน้าคำตอบที่ถูกต้อง

ฉบับที่ 4 ความเข้าใจในการอ่าน ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้อง จำนวน 5 ข้อ โดยการทำเครื่องหมายกากบาททับตัวอักษร ก. ข. หรือ ค. หน้าคำตอบที่ถูกต้อง

สำหรับวิธีและเกณฑ์การประเมินจะแบ่งตามทักษะด้านต่าง ๆ และนำผลในแต่ละด้านมาสรุปความสามารถในการอ่านของนักเรียนแต่ละคน ซึ่งการประเมินทักษะการอ่านในแต่ละด้าน มีวิธีการประเมิน ดังนี้

ฉบับที่ 1 การอ่านออกเสียงพื้นฐาน คะแนนเต็ม 20 คะแนน ครูจะประเมินและบันทึกความสามารถในการอ่านของนักเรียนว่าอ่านคำได้ถูกต้องทุกพยางค์หรือไม่ รวมถึงการอ่านคำควบกล้ำต้องมีความชัดเจน ซึ่งหากนักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้องจะคิดคะแนนคำที่ถูกต้อง ข้อละ 1 คะแนน หากอ่านผิดพยางค์ใดพยางค์หนึ่ง ให้ข้อละ 0 คะแนน โดยบันทึกคะแนนของนักเรียนแต่ละคนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนอ่านคำประเภทใดไม่ได้ เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงพัฒนาการอ่านของนักเรียนต่อไป ซึ่งในแบบบันทึกจะมีช่อง “รวมคะแนน” และ “คะแนนรวม” เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัย ปรับปรุงแก้ไขการอ่านออกเสียงพื้นฐานและการจัดการเรียนการสอนเป็นรายบุคคลและภาพรวม

ฉบับที่ 2 การอ่านออกเสียงข้อความจากเรื่องที่กำหนด คะแนนเต็ม 20 คะแนน ในฉบับนี้การประเมินจะใช้รูปแบบของ Rubric Score ที่มีระดับคะแนนตั้งแต่ 1-4 คะแนน โดยแบ่งรายละเอียดการประเมินเป็น 5 ข้อ ดังนี้

1. การอ่านคำ
2. การอ่านคำเพิ่ม
3. การอ่านข้ามคำ
4. การเว้นวรรคตอนในการอ่าน
5. ความชัดเจนในการอ่าน
 - 5.1 อ่านชัดถ้อยชัดคำ

5.2 อ่านด้วยจังหวะสม่ำเสมอ

5.3 อ่านเสียงดังฟังชัด

แบบบันทึกคะแนนการอ่านออกเสียงข้อความจากเรื่องที่กำหนดนี้ ครูจะต้องบันทึกโดยการทำเครื่องหมายที่กำหนดให้ลงบนคำที่นักเรียนอ่านไม่ถูกต้องในตารางแบบบันทึกแล้วนำไปเทียบกับระดับคะแนนที่กำหนด

ฉบับที่ 3 การเข้าใจความหมายของคำพื้นฐาน เป็นการวัดความสามารถในการแปลความหมายของคำตามบริบท มีคะแนนเต็ม 5 คะแนน หากนักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้อง ให้ข้อละ 1 คะแนน หากตอบผิด ให้ข้อละ 0 คะแนน ซึ่งในแบบบันทึกการทดสอบนี้จะมีการบันทึกข้อมูลคำตอบของนักเรียนแต่ละคนเป็นรายชื่อ เพื่อให้รู้ว่าคุณนักเรียนไม่เข้าใจความหมายของคำใด สำหรับใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการอ่านและการเข้าใจความหมายของคำพื้นฐานของนักเรียนต่อไป

ฉบับที่ 4 ความเข้าใจในการอ่าน มีวิธีการประเมินคำตอบที่ถูกต้อง ให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน หากตอบผิด ให้ข้อละ 0 คะแนน คะแนนเต็ม 5 คะแนน แบบบันทึกการทดสอบจะมีการบันทึกข้อมูลคำตอบของนักเรียนเป็นรายชื่อเพื่อให้รู้ว่าคุณนักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านหรือไม่ สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนต่อไป

เมื่อได้คะแนนในแต่ละบททดสอบแล้วทั้ง 4 ฉบับ ครูจะต้องนำคะแนนจากการประเมินมารวมกันเป็นจำนวนเต็ม 50 คะแนน และนำมาเทียบกับเกณฑ์การประเมินในแต่ละช่วงคะแนน และแปลผลนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อให้ทราบถึงระดับความสามารถและนำไปใช้ในการพัฒนาการสอนอ่านให้แก่นักเรียนต่อไป

ในส่วนของ การประเมินความสามารถทางการอ่าน (RT) ซึ่งวัดระดับความสามารถของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีการทดสอบสมรรถนะ 2 ด้าน คือ การอ่านออกเสียง และการอ่านรู้เรื่อง ประกอบด้วยเครื่องมือและรายละเอียดดังนี้

ฉบับที่ 1 การอ่านรู้เรื่อง จำนวน 50 คะแนน เป็นการประเมินโดยใช้แบบทดสอบประกอบด้วย

ตอนที่ 1 การอ่านรู้เรื่องเป็นคำ เป็นข้อสอบแบบจับคู่แบบลากเส้นโยงคำ มี 10 คำ คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ตอนที่ 2 การอ่านรู้เรื่องเป็นประโยคมี 15 ข้อ ประกอบด้วย

- ข้อสอบแบบเขียนประโยคเล่าเรื่องจากภาพมี 5 ภาพ คะแนนเต็ม 10 คะแนน

- ข้อสอบแบบเลือกตอบมี 10 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน

ตอนที่ 3 การอ่านรู้เรื่องเป็นข้อความ เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบมี 5 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ฉบับที่ 2 การอ่านออกเสียง จำนวน 50 คะแนน เป็นการประเมินภาคปฏิบัติ ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 การอ่านออกเสียงเป็นคำมี 20 คำ คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ตอนที่ 2 การอ่านออกเสียงประโยคมี 10 ประโยค คะแนนเต็ม 20 คะแนน

ตอนที่ 3 การอ่านออกเสียงข้อความมี 1 ข้อความ คะแนนเต็ม 20 คะแนน

ในการประเมินผลความสามารถทางการอ่านแบ่งออกเป็น 4 ระดับ ตามตารางดังนี้

ตาราง 7 ระดับความสามารถทางการอ่าน จากการประเมินความสามารถทางการอ่าน (RT)

ความหมายในภาพรวม	ระดับ ความสามารถ
ความสามารถของนักเรียนในการอ่านออกเสียง อ่านรู้เรื่อง คำ ประโยค และข้อความในวงคำศัพท์ที่กำหนดได้ถูกต้องร้อยละ 75 ขึ้นไป	ดีมาก
ความสามารถของนักเรียนในการอ่านออกเสียง อ่านรู้เรื่อง คำ ประโยค และข้อความในวงคำศัพท์ที่กำหนดได้ถูกต้องร้อยละ 50 ขึ้นไป แต่น้อยกว่าร้อยละ 75	ดี
ความสามารถของนักเรียนในการอ่านออกเสียง อ่านรู้เรื่อง คำ ประโยค และข้อความในวงคำศัพท์ที่กำหนดได้ถูกต้องร้อยละ 25 ขึ้นไป แต่น้อยกว่าร้อยละ 50	พอใช้
ความสามารถของนักเรียนในการอ่านออกเสียง อ่านรู้เรื่อง คำ ประโยค และข้อความในวงคำศัพท์ที่กำหนดได้ถูกต้องต่ำกว่าร้อยละ 25	ปรับปรุง

ในการประเมินความสามารถด้านการอ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (RT) แบ่งออกเป็น 2 สมรรถนะ คือ สมรรถนะที่ 1 การอ่านออกเสียง สมรรถนะที่ 2 การอ่านรู้เรื่อง ซึ่งมีโครงสร้างแบบทดสอบ ดังนี้

ซึ่งเกณฑ์การตัดสินระดับคุณภาพในแต่ละด้านมีรายละเอียด ดังนี้

ระดับ คุณภาพ	ช่วงคะแนนและคะแนนร้อยละในแต่ละระดับคุณภาพ					
	การอ่านออกเสียง		การอ่านรู้เรื่อง		รวม 2 ด้าน	
	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
ดีมาก	50-5.37	100-75	50-5.37	100-75	100-75	100-75
ดี	49.37-25	99.74-50	49.37-25	99.74-50	99.74-50	99.74-50
พอใช้	99.24-5.12	99.49-25	99.24-5.12	99.49-25	99.49-25	99.49-25
ปรับปรุง	49.12-0	99.24-0	49.12-0	99.24-0	99.24-0	99.24-0

ในการทดสอบความสามารถพื้นฐานของผู้เรียนระดับชาติ (National Test: NT) สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีการทดสอบความสามารถด้านภาษา (Literacy) โดยมีตัวชี้วัด ดังนี้

1. บอกความหมายของคำและประโยคจากเรื่องที่ฟัง-ดู/อ่าน
2. บอกความหมายของเครื่องหมาย/สัญลักษณ์
3. ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟัง-ดู/อ่าน
4. บอก เล่าเรื่องราวที่ได้จากการฟัง-ดู/อ่านอย่างง่าย ๆ
5. คาดคะเนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นจากเรื่องที่ฟัง-ดู/อ่าน
6. สื่อสารความรู้ ความเข้าใจ ข้อคิดเห็นจากเรื่องที่ฟัง-ดู/อ่านอย่างเหมาะสม

ซึ่งในแบบทดสอบความสามารถทางด้านภาษามีทั้งหมด 30 ข้อ แบ่งออกเป็น การเลือกตอบ 27 ข้อ การเขียนตอบสั้น 2 ข้อ และการเขียนตอบอิสระ 1 ข้อ คะแนนเต็ม 35 คะแนน ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบความสามารถด้านภาษา 60 นาที มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1. แบบเลือกตอบ จำนวน 27 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน (ในแต่ละข้อมี 4 ตัวเลือก ให้ นักเรียนระบายคำตอบ 1 ตัวเลือก จะมีคะแนน 0, 1 คะแนน)
2. แบบเขียนตอบสั้น จำนวน 2 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน (สำหรับกรรมการตรวจให้คะแนน แต่ละข้อจะมีคะแนน 0, 1, 2 คะแนน)
3. แบบเขียนตอบอิสระ จำนวน 1 ข้อ ให้คะแนน 4 คะแนน (สำหรับกรรมการตรวจให้คะแนนจะมีคะแนน 0, 2, 4 คะแนน)

การตัดสินระดับคุณภาพมีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 8 เกณฑ์ระดับคุณภาพความสามารถทางด้านภาษา ในการทดสอบความสามารถพื้นฐานของผู้เรียนระดับชาติ (National Test: NT)

ระดับคุณภาพ	ด้านภาษา	
	คะแนน	ร้อยละ
ดีมาก	25.00-35.00	71.42-100
ดี	19.00-24.99	54.28-71.41
พอใช้	11.00-18.99	31.42-54.27
ปรับปรุง	0-10.99	0-31.41

เห็นได้ว่าการจัดการศึกษาในประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการวัดระดับความสามารถทางภาษา จึงได้จัดให้มีการทดสอบและวัดระดับความสามารถทางภาษาไทยในเด็กระดับชั้นประถมศึกษาเป็นประจำอย่างต่อเนื่องทั้งการทดสอบการอ่านของนักเรียนเป็นรายเดือน การประเมินระดับชาติสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อให้ครูผู้สอนนำผลมาใช้ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนและพัฒนาศักยภาพทางด้านภาษาไทยให้แก่เด็ก ซึ่งความสามารถทางภาษานี้ นอกจากจะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ยังส่งผลต่อการเรียนรู้ในรายวิชาอื่น ๆ ดังนั้นเพื่อให้ความสามารถทางด้านภาษาไทยของนักเรียนอยู่ในระดับที่สูงยิ่งขึ้นจึงจำเป็นต้องพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมในการส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพทางภาษาของนักเรียนแต่ละคนอย่างสูงสุด ซึ่งการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายก็เป็นอีกแนวทางหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนและพัฒนาความสามารถทางภาษาของนักเรียนตามศักยภาพเป็นรายบุคคล

2.5 ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถทางภาษาของเด็ก

ความสามารถทางภาษาของนักเรียนที่มีระดับความสามารถที่แตกต่างกันนั้นมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย ทั้งจากปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน ซึ่งปัจจัยภายนอก ได้แก่ บุคคลภายนอก การเลี้ยงดู สิ่งแวดล้อมหรือสภาพแวดล้อมของนักเรียน ปัจจัยภายในคือสภาวะภายในจิตใจและความบกพร่องของนักเรียนในลักษณะต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการรับรู้หรือเรียนรู้ทางด้านภาษา อันส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพหรือได้

เท่ากับคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกัน โดยปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลที่ส่งผลต่อการเรียนรู้และการพัฒนาความสามารถทางภาษาของนักเรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ (วรวิณี โสมประยูร, 2539)

1. ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาของนักเรียน

1. ครูผู้สอน

เนื่องจากครูผู้สอนเป็นบุคคลสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับนักเรียน โดยนักเรียนจะเรียนรู้และเลียนแบบจากสิ่งที่ครูสอนและประพฤติ ดังนั้นบุคลิกลักษณะและบทบาทของครูจึงมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียนในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ความรู้ของครู หากครูมีความรู้เกี่ยวกับหลักการและวิธีการพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็ก ครูจะมีความเข้าใจและสามารถเลือกวิธีการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างเหมาะสมกับวุฒิภาวะของนักเรียนของเด็กแต่ละระดับ โดยคำถึงเด็กแต่ละคนจะส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และบรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2. เจตคติของครู โดยการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง แววตา และคำพูดของครูที่แสดงออกมาให้นักเรียนเห็นจะเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงความคิดหรือความรู้ของครูผู้สอน ซึ่งหากครูผู้สอนมีเจตคติที่ดีนักเรียนจะสามารถเห็นคุณค่าของการฝึกทักษะต่าง ๆ และครูที่มีเจตคติที่ดีต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาจะเห็นคุณค่า และมีความพยายามในการหาวิธีการสอนรวมทั้งเวลาสำหรับฝึกให้กับนักเรียน อย่างเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ซึ่งหากครูผู้สอนมีเจตคติที่ไม่ดีก็จะไม่เห็นคุณค่าของการฝึกทักษะทางภาษา และปล่อยให้เด็กพัฒนาทักษะต่าง ๆ เองเองตามธรรมชาติ

3. บุคลิกภาพและพฤติกรรมของครู เป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นและเรียนรู้จากครูผู้สอนในชั้นเรียนเป็นประจำ จึงเกิดการเรียนรู้และเลียนแบบได้ตลอดเวลา ดังนั้น หากครูผู้สอนเป็นผู้ฟังที่ดี มีความสนใจและตั้งใจฟังเมื่อนักเรียนพูด นักเรียนก็จะเห็นและเลียนแบบพฤติกรรมดังกล่าว ทำให้นักเรียนมีมารยาทในการฟังที่ดีต่อเพื่อน ๆ และครู หากครูมีบุคลิกภาพหรือต้นแบบที่ไม่ดี เช่น การพูดขณะนักเรียนคุยกัน หรือมีพฤติกรรมที่ไม่สนใจการฟังและการพูดของนักเรียน จะส่งผลให้นักเรียนเรียนรู้และเลียนแบบพฤติกรรมดังกล่าว

4. ความสามารถทางการใช้ภาษาของครู เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียน เนื่องจากหากครูมีความสามารถในการใช้ภาษาก็จะสามารถเลือกใช้คำหรือประโยคได้ถูกต้องและเหมาะสม และเป็นต้นแบบสำหรับนักเรียนได้เรียนรู้และเอาอย่าง

5. การสอนของคุณ ครูมีบทบาทหน้าที่โดยตรงในการกำหนดและจัดกิจกรรมการฝึกทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน ให้กับนักเรียน หากครูจัดกิจกรรมฝึกทักษะทางภาษาไทยให้นักเรียนได้ครบตามความมุ่งหมายและทักษะแต่ละประเภทจะส่งให้การพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียนดีขึ้นและมีประสิทธิภาพสูง หากครูฝึกทักษะทางภาษาเพียงบางด้าน ไม่มีการบูรณาการทักษะต่าง ๆ เข้าด้วยกัน จะส่งผลให้พัฒนาทักษะของนักเรียนไม่ครบถ้วน และมีผลต่อการนำทักษะทางภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้น การสอนของคุณจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญโดยตรงต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียน และมีความสำคัญมากที่สุดอีกประการหนึ่ง

2. ครอบครัวของนักเรียน

1. การเลี้ยงดู ส่งสอน ของครอบครัวเป็นสิ่งที่ส่งผลต่อการได้รับประสบการณ์ในชีวิตและมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการฟัง ดู พูด อ่าน และเขียนของนักเรียน โดยเรื่องที่ได้ฟัง หรืออ่านหากเป็นเรื่องที่ใกล้เคียง เกี่ยวข้องกับความรู้พื้นฐานหรือประสบการณ์ จะส่งผลให้เกิดการรับรู้และเข้าใจสิ่งนั้นได้อย่างดีในเวลาอันรวดเร็ว เนื่องจากนักเรียนจะแปลเสียงและภาพให้เชื่อมโยงกับประสบการณ์หรือความรู้เดิมเป็นความเข้าใจ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนของคุณ จึงควรเลือกเรื่องราวที่นักเรียนเคยมีประสบการณ์มาใช้ในการฝึกทักษะการฟังหรือการอ่านย่อมจะส่งผลดีต่อการฝึกทักษะการฟัง การอ่าน การพูดและการเขียนให้กับนักเรียน

2. ภูมิหลังของนักเรียน หมายถึง เชื้อชาติ ศาสนา อาชีพของบิดามารดา สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัว ภูมิลำเนา และเพศของนักเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียนและผลสัมฤทธิ์ในการใช้ทักษะทางภาษา

3. จำนวนพี่น้องในครอบครัวของเด็ก เนื่องจากพ่อแม่ที่มีลูกจำนวนไม่มากจะมีโอกาสใกล้ชิดสนิทสนมกับลูก รวมทั้งมีเวลาในการดูแลลูกแต่ละคนได้มากกว่า จึงทำให้เด็กที่มีจำนวนพี่น้องไม่มาก มีพัฒนาการทางทักษะภาษามากกว่าและเร็วกว่าเด็กที่พ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลใกล้ชิด

3. สภาพแวดล้อม

1. ภาษาที่ใช้ในบ้าน ภาษาที่บ้านซึ่งเด็กใช้มาตั้งแต่เริ่มแรกนั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็ก เนื่องจากเมื่อเด็กจะมีความเคยชินกับภาษาสำเนียงอย่างหนึ่งแล้ว เมื่อต้องมาฟังภาษาสำเนียงที่แตกต่างไปทำให้เด็กไม่สามารถเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมที่มีได้

2. สถานะเศรษฐกิจของครอบครัว สำหรับเด็กที่มีฐานะความเป็นอยู่ของครอบครัวดีนั้นจะมีพื้นฐานปัจจัยในชีวิตที่สามารถช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา เช่น

โทรทัศน์ วิทยุ และคอมพิวเตอร์ ซึ่งช่วยส่งผลให้เด็กมีประสบการณ์ทางภาษากว้างขวางกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่ฐานะที่ไม่ดีที่อาจขาดโอกาสเหล่านั้น

3. สังคมที่แวดล้อมเด็ก เด็กที่อยู่ในสังคมเมืองที่มีประชาชนหนาแน่น จะได้รับรู้ รับฟังสิ่งต่าง ๆ มาก ส่งผลให้มีประสบการณ์กว้างและเด็กมีการพัฒนาทักษะทางภาษาได้ดีกว่าเด็กที่อยู่ในสังคมที่ประชาชนน้อยกว่า ส่งผลให้ไม่ได้มีประสบการณ์ทางภาษา รวมทั้งสังคมภายในครอบครัวยังมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะทางภาษาให้ดีขึ้น

4. ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ในชั้นเรียนที่ครูที่มีความเป็นกันเองกับนักเรียน จำทำให้นักเรียนเกิดศรัทธาและความรู้สึกดีต่อครูผู้สอน ซึ่งความสัมพันธ์เชิงบวกจะทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนดี และช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะทางภาษาได้มากขึ้น

5. ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อน ๆ ในชั้นและในโรงเรียน ในการจัดการเรียนการสอน ครูควรส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกัน เพื่อช่วยในการพัฒนาทักษะทางภาษาและทักษะทางด้านมนุษยสัมพันธ์ รวมทั้งยังเป็นการสร้างเสริมสุขภาพจิตที่ดีของนักเรียนในชั้นเรียนแต่ละคน

2. ปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาของนักเรียน

1. อารมณ์ของนักเรียน

อารมณ์ของนักเรียนในช่วงขณะที่เรียนมีผลต่อทักษะทางภาษาเนื่องจากนักเรียนที่มีอารมณ์ไม่ปกติในขณะที่ฟังหรืออ่าน จะไม่สามารถรับรู้เรื่องราวใด ๆ ที่ฟังหรืออ่านได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ เช่น การฟังขณะที่มีอารมณ์โกรธ เสียใจ ดีใจ หรือเศร้าใจ นักเรียนจะไม่ได้สนใจในสิ่งที่ฟัง ทำให้ไม่เข้าใจเรื่องราวที่รับฟัง ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรคำนึงอารมณ์ของนักเรียนในชั้นเรียนเพื่อให้สามารถพัฒนาทักษะภาษาของนักเรียนแต่ละคนได้อย่างเต็มที่

2. ความสนใจของนักเรียน

เนื่องจากความสนใจเป็นรากฐานสำคัญที่ทำให้คนเรามีความตั้งใจต่อการทำกิจกรรมต่าง ๆ และส่งผลให้การทำกิจกรรมนั้นมีประสิทธิภาพ ดังนั้นหากครูสามารถสร้างความสนใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียนย่อมส่งผลให้นักเรียนตั้งใจฝึกทักษะนั้น ๆ อย่างจริงจังและทำให้เกิดการพัฒนาทักษะภาษาในด้านต่าง ๆ

3. ภาวะความบกพร่องของนักเรียน

นอกเหนือจากปัจจัยภายในทางด้านอารมณ์และความสนใจของนักเรียนแล้ว ภาวะทางด้านภายในอันเกิดจากความบกพร่องหรือผิดปกติของร่างกายก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ทางด้านภาษาของเด็กให้อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ของเด็กปกติ ซึ่งภาวะความบกพร่องของเด็กที่ส่งผลต่อการเรียนรู้และความสามารถในการใช้ภาษา มีดังนี้

3.1. เด็กบกพร่องทางการเรียนรู้

เด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ คือ เด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทหนึ่ง ซึ่งความบกพร่องนี้เกิดจากความผิดปกติของระบบประสาททำให้พัฒนาการทางสมองไม่ดำเนินไปอย่างราบรื่น ส่งผลให้เด็กมีปัญหาในการฟังการอ่าน การสะกด การสัมผัส ความสามารถในการจำ รวมทั้งด้านสมาธิในการจำแนก สังเคราะห์ข้อมูล การแก้ไขปัญหา ทำให้มีความยากลำบากในการฟัง พูด อ่าน เขียน การให้เหตุผลและความสามารถทางคณิตศาสตร์ โดยสาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้นั้นมีการจำแนกได้ดังนี้ (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553; ผดุง อารยะวิญญู, 2544a)

1. การได้รับบาดเจ็บทางสมอง ซึ่งเด็กอาจได้รับบาดเจ็บในช่วงก่อนคลอด ระหว่างคลอด หรือหลังคลอด ซึ่งการบาดเจ็บนี้ส่งผลต่อระบบส่วนกลางทำให้ไม่สามารถทำงานได้เต็มที่ ทั้งนี้ลักษณะของการบาดเจ็บนั้นต้องเป็นการบาดเจ็บที่ไม่รุนแรงมาก ทำให้สมองและระบบประสาทส่วนกลางส่วนมากยังสามารถทำงานได้ดี

2. กรรมพันธุ์ จากงานวิจัยจำนวนมากพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้อาจมีพี่น้องหรือคนในครอบครัวที่เป็นญาติใกล้ชิดมีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยเฉพาะปัญหาในการอ่าน การเขียน และการเข้าใจภาษา

3. สิ่งแวดล้อม คือ สิ่งที่ส่งผลและมีความเสี่ยงต่อเด็กที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้ในทางอ้อม เช่น สาเคมี สภาพมลพิษจากสิ่งแวดล้อม การขาดสารอาหารในวัยทารกหรือวัยเด็ก การสอนของครูที่ไม่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งการขาดโอกาสทางการศึกษา ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ส่งผลให้สภาพการเรียนรู้ของเด็กมีความบกพร่องมากยิ่งขึ้น

ทั้งนี้ ผดุง อารยะวิญญู (2544a) ได้กล่าวถึงมีลักษณะของความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ความบกพร่องทางการพูด
2. ความบกพร่องทางการสื่อสาร
3. มีปัญหาในการเรียนวิชาที่ใช้ทักษะ
4. มีปัญหาในการสร้างแนวความคิดรวบยอด
5. การทดสอบผลการเรียนรู้ให้ผลไม่แน่นอน
6. มีความบกพร่องทางการรับรู้
7. มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหว
8. มีอารมณ์ไม่คงที่ ขึ้น ๆ ลง ๆ
9. โยกตัว หรือผงกศีรษะบ่อย ๆ

10. ลักษณะการสอนไม่คงที่ หลับไม่เป็นเวลา
11. มีพัฒนาการทางร่างกายไม่คงที่
12. มีพฤติกรรมไม่คงเส้นคงวา
13. เสียสมาธิง่าย
14. แสดงพฤติกรรมแปลก ๆ
15. มีปัญหาในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อน

เนื่องจากเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีปัญหาในรูปแบบและลักษณะที่หลากหลายแตกต่างกัน ทั้งทางด้านการใช้ภาษา กระบวนการคิด การตัดสินใจ จึงมีการจำแนกประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ตามลักษณะของปัญหาในการเรียนของเด็ก โดยสามารถแบ่งประเภทความบกพร่องที่ส่งผลต่อความสามารถทางด้านภาษาได้ดังนี้

1. ความบกพร่องทางการฟังและการพูด

เด็กที่มีความบกพร่องทางการฟังและการพูดจะมีลักษณะปัญหาที่แสดงออกทางพฤติกรรมทางการพูดดังนี้

1. มีพัฒนาการทางการพูดล่าช้า
2. ไม่เข้าใจสัญลักษณ์ทางภาษา
3. รู้คำศัพท์น้อย
4. จำแนกเสียงพูดไม่ได้
5. ใช้วิธีวะในการพูดไม่ถูกต้องทำให้พูดไม่ชัด
6. ไม่สามารถสื่อสารออกมาเป็นคำพูดได้ทั้งที่ทราบว่าจะพูดอะไร
7. ไม่เข้าใจคำพูดของคนอื่น
8. พูดไม่เป็นประโยค
9. พูดไม่ถูกหลักภาษาไทย
10. ใช้คำศัพท์ไม่ตรงกับความหมายที่จะพูด
11. พูดแล้วผู้อื่นฟังไม่รู้เรื่อง
12. ไม่เข้าใจโครงสร้างทางภาษา

โดยลักษณะของความบกพร่องทางการพูดที่ปรากฏนี้ในเด็กอาจมีทั้งระดับเล็กน้อยจนถึงระดับรุนแรงแตกต่างกันไปในเด็กแต่ละคน ซึ่งความผิดปกติเหล่านี้เป็นผลมาจากกาได้รับบาดเจ็บทางสมอง ดังนั้นความบกพร่องที่เกิดจากความบกพร่องทางร่างกายอื่น ๆ เช่น การพูดติด

อย่าง การพูดไม่ชัดจากความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเด็กมีความเข้าใจสัญลักษณ์ทางภาษาคำศัพท์ และโครงสร้างของประโยคแตกต่างจากเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

2. ความบกพร่องทางการอ่าน

การที่เด็กไม่สามารถอ่านออกเขียนได้อาจมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย เช่น การขาดเรียนบ่อย การใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ไม่จัดอยู่ในกลุ่มเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านซึ่งเป็นความบกพร่องทางสมอง พันธุกรรม หรือสิ่งแวดล้อมตามที่กล่าวมาข้างต้น ไม่ใช่จากปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อภายนอก ทั้งนี้ลักษณะปัญหาของเด็กกลุ่มนี้แสดงออกทางพฤติกรรมดังนี้

1. จำตัวอักษรไม่ได้ ทำให้ไม่สามารถอ่านเป็นคำ
2. จำตัวอักษรได้บ้าง แต่ไม่สามารถอ่านเป็นคำ
3. ความสามารถในการอ่านต่ำกว่านักเรียนอื่นในชั้นเรียนเดียวกัน
4. ระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์ปกติหรือสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ย แต่ไม่สามารถอ่านออกได้
5. ในเด็กบางคนมีความไวในการใช้สายตา
6. ในเด็กบางคนมีความไวในการฟัง
7. พูดไม่เป็นประโยค
8. เด็กสามารถเข้าใจภาษาไทยได้ดี หากได้เรียนรู้หรือรับสารจากการฟัง แต่ไม่สามารถอ่านได้เองหรืออ่านไม่เข้าใจ ไม่สามารถจับใจความจากสิ่งที่อ่านได้
9. อ่านคำสลับตัวอักษร เช่น กบ เป็น บก เป็นต้น
10. ไม่เข้าใจลำดับของตัวอักษรว่าตัวใดมาก่อน มาหลัง หรือตัวอักษรใดอยู่ทางซ้ายหรือขวา
11. ไม่สามารถแยกแยะเสียงสระในคำได้ เช่น คำว่า แมลง เป็น แม-ลง หรือ มะ-แลง-ลง

3. ความบกพร่องทางการเขียน

การเขียนนับว่าเป็นทักษะสูงสุดในกระบวนการทางภาษา เนื่องจากเป็นการแสดงออกถึงแนวความคิดออกมาผ่านตัวอักษรเป็นถ้อยคำอย่างเป็นระบบและถูกต้องตามหลักภาษาไทย ซึ่งในเด็กในที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มักมีปัญหาในการเรียงลำดับจึงส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเขียนหนังสือของเด็ก ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ (ผดุง อารยะวิญญู, 2544a)

1. ดิสกราฟิยา (Dysgraphia) หมายถึง เด็กที่ไม่สามารถเขียนหนังสือได้ หรือลายมืออ่านยาก ไม่สามารถจับดินสอ ลอกคำศัพท์ ตัวอักษร ตัวเลข รูปทรงเรขาคณิตจากกระดานลงสมุดจดของตนเองได้

2. ความบกพร่องในการจำ (Recall Deficits) เด็กจะไม่สามารถจำสิ่งที่เห็น หรือบอกชื่อของสิ่งของไม่ได้ในขณะที่ไม่ได้จ้องมองอยู่ ซึ่งเด็กจะมีความสามารถในการจำด้วยสายตาได้ไม่ดี

3. ความบกพร่องทางโครงสร้างของภาษา (Syntax Deficits) ในเด็กกลุ่มนี้จะสามารถเรียนหนังสือได้ดี แต่ไม่สามารถเขียนสื่อสารความรู้สึกคิดของตนเองออกมาเป็นตัวอักษรได้ หรือเขียนได้ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

ทั้งนี้ สามารถสรุปลักษณะพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเขียนปรากฏให้เห็นได้ในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. ไม่สามารถลอกคำที่ครูเขียนบนกระดานลงบนสมุดได้อย่างถูกต้อง
2. ไม่สามารถเขียนประโยคตามครูได้
3. ไม่สามารถแยกรูปทรงทางเรขาคณิตได้
4. ไม่สามารถผูกเชือกทรงเท้าหรือใช้มือหยิบจับสิ่งของได้ในเด็กบางคน
5. ใช้สายตาในการจดสิ่งของไม่ได้
6. เขียนไม่เป็นคำ ไม่สามารถอ่านได้
7. เขียนเป็นประโยคไม่ได้ เรียงคำไม่ถูกต้อง
8. ลักษณะของตัวอักษรที่เขียนไม่มีความแน่นอนในแต่ละครั้งที่เขียน

3.2 เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเล็กน้อย

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเล็กน้อย หมายถึง บุคคลที่มีพัฒนาการช้ากว่าคนปกติและมีระดับสติปัญญาต่ำกว่าคนปกติเมื่อวัดระดับสติปัญญาโดยแบบทดสอบมาตรฐาน ซึ่งจะมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากบุคคลปกติทั่วไปในวัยเดียวกัน โดยระดับสติปัญญาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเล็กน้อยที่สามารถเรียนหนังสือได้ เมื่อวัดจากแบบทดสอบมาตรฐานจะมีระดับสติปัญญาอยู่ที่ 50-70 มีพัฒนาการล่าช้าอันส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยสาเหตุของภาวะบกพร่องทางสติปัญญา สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ปัจจัยใหญ่ ๆ คือ (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553; ผดุง อารยะวิญญู, 2533)

1. พันธุกรรม โดยเด็กอาจมีความผิดปกติที่ยีน และการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ ซึ่งภาวะบกพร่องทางสติปัญญาที่มีสาเหตุทางพันธุกรรมที่พบเห็นได้บ่อย 3 ประเภท ได้แก่ ดาวน์ซินโดรม ภาวะฟีเคยู หรือฟีนิลคีโตยูเรีย และ วิลเลียมส์ ซินโดรม

2. ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม เนื่องจากสิ่งแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมของครอบครัวมักส่งผลกระทบต่อเด็ก ทั้งจากการเลี้ยงดู การขาดแคลนอาหาร ทำให้เด็กไม่สามารถเจริญเติบโตและพัฒนาสมองได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ เช่น การติดเชื้อหรือการใช้สารเสพติดของแม่ในขณะตั้งครรภ์ การได้รับสารพิษ และการถูกทอดทิ้ง

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อยมักจะมีพฤติกรรมและลักษณะ ดังนี้

1. มีความไม่มั่นใจในตนเอง มีทัศนคติไม่ดีต่อตนเอง มักคิดว่าตนเองจะประสบความสำเร็จล้มเหลวในการทำสิ่งต่าง ๆ ทั้งในด้านการเรียนหรือการทำงาน อันเนื่องมาจากประสบการณ์ที่ไม่สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้สำเร็จเป็นประจำมาก่อน จนทำให้ชอบพึ่งพาผู้อื่นในการทำหรือแก้ไข ปัญหาต่าง ๆ

2. มีสมาธิและความสนใจในบทเรียนสั้น ๆ และมีปัญหาในด้านความจำ การถ่ายโยงความรู้ ไม่เข้าใจในสิ่งที่เป็นนามธรรม

3. มีปัญหาทางด้านพัฒนาการทางภาษา โดยเด็กมักจะมีปัญหาในการพูดไม่ชัด รู้คำศัพท์ในวงจำกัด เขียนประโยคไม่ถูกต้อง จึงส่งผลต่อการเรียนในวิชาอื่น ๆ และทำให้มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ

4. มีปัญหาทางทักษะสังคม สามารถเข้าเรียนร่วมกับเพื่อนปกติได้น้อย

ทั้งนี้ ผดุง อารยะวิญญู (2533) ได้เสนอแนวทางในการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ไว้ดังนี้

1. ควรเน้นการให้เด็กท่องจำคำหรือข้อความ โดยให้เด็กพูดให้ได้ยินชัดเจน
2. ควรเน้นการจำแนกส่วนต่าง ๆ พร้อมบอกชื่อและวาดภาพประกอบ
3. เน้นการหาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งของสองสิ่งหรือหลาย ๆ สิ่ง
4. แบ่งเนื้อหาเป็นส่วนย่อย และให้เด็กทำกิจกรรมเป็นลำดับขั้น
5. เนื้อหาในการสอนเป็นสิ่งที่มีความหมายและเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับใกล้ตัวเด็ก
6. เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้ผ่านการสัมผัส
7. ทบทวนสิ่งที่นักเรียนได้เรียนแล้วเป็นประจำเพื่อให้เด็กสามารถจดจำได้ดี
8. ใช้ภาพในการอธิบายประกอบเนื้อหา
9. เสริมแรงด้วยคำพูด คำชมให้กับเด็กอย่างสม่ำเสมอ

10. ควรเป็นแบบอย่างที่ถูกต้องให้แก่เด็ก หรือหาแบบอย่างที่ดีให้เด็กได้เรียนรู้

11. ให้เด็กสำรวจพฤติกรรมของตนเอง เพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจและตระหนักถึงปัญหาของตนเอง และให้เด็กเสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหานั้นภายใต้การควบคุมของครูผู้สอน

3.3. เด็กที่มีภาวะออทิสซึม

เด็กที่มีภาวะออทิสซึม หรือที่เรียกว่า เด็กออทิสติก หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติและความล่าช้าทางพัฒนาการด้านสังคม การสื่อความหมาย ภาษาและจินตนาการ มีพฤติกรรมแสดงออกที่ผิดปกติ เช่น ไม่สบตา ทำอะไรซ้ำ ๆ หรือมีการกระตุ้นตนเองโดยไม่สนใจสิ่งแวดล้อม เช่น การสะบัดมือ การหมุนตัว ซึ่งมีสาเหตุมาจากความบกพร่องของสมองส่วนที่มีหน้าที่เกี่ยวกับระบบประสาทสัมผัสและการรับรู้ หรือจากสารเคมีที่ควบคุมการสั่งการของสมอง ซึ่งความผิดปกติเหล่านี้ส่งผลต่อพัฒนาการ ความสามารถในการเรียน และการดำรงชีวิตของเด็กและครอบครัว โดยลักษณะของเด็กที่มีภาวะออทิสซึม มีดังนี้ (นิชรา เรื่องดารกานนท์, 2551; เพ็ญแข ลิ้มศิลา และ ธีรรัตน์ แทนขำ, 2540; ศรียา นิยมธรรม, 2550)

1. ความบกพร่องของพัฒนาการทางสังคมและการสื่อสาร (Social/communication deficits) ความบกพร่องของพัฒนาการทางสังคมนั้นได้แก่ มีความบกพร่องในการมองหน้าสบตา (eye contact) การใช้ภาษากาย (gestures) การแสดงออกของสีหน้า (facial expressions) ไม่ชี้บอกความต้องการ ไม่รู้จักแสดงสิ่งของเวลาที่มีสิ่งของใหม่ ๆ หรือสิ่งของที่ตนสนใจ (showing objects) ขาดความสนใจในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ชอบเล่นคนเดียว มีพัฒนาการในการเล่นบกพร่องไม่เป็นไปตามวัย และในส่วนของความบกพร่องของพัฒนาการทางภาษาของเด็กกลุ่มนี้คือมีทักษะการใช้ภาษาสื่อสาร และความเข้าใจทางภาษาล่าช้า ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ทักษะการใช้ภาษาสื่อสาร (expressive language)

- ไม่ส่งเสียงโต้ตอบกับผู้เลี้ยงดู ซึ่งในเด็กปกติจะเริ่มเมื่ออายุ

6 เดือน

- ไม่มีการเล่นเสียงริมฝีปาก (babbling) ซึ่งในเด็กปกติจะเริ่ม

เมื่ออายุ 6 เดือน

- ไม่พูดคำเดียวที่มีความหมาย ซึ่งในเด็กปกติจะเริ่มก่อนอายุ

1 ปี

- พูดซ้ำคำ (echolalia) ซึ่งในเด็กปกติอาจพบได้ก่อนอายุ 2 ปี แต่ควรจะน้อยลงและหายไปเมื่ออายุมากขึ้น
- ไม่พูดคำ 2 คำติดกัน (combined word) ซึ่งในเด็กปกติจะเริ่มประมาณอายุ 2 ปี
- ไม่พูดเป็นประโยคสั้น ๆ ซึ่งในเด็กปกติจะเริ่มประมาณอายุ 3 ปี

2. ความเข้าใจทางภาษา (receptive language)

- ไม่สนใจเสียงเรียก หรือเสียงคุยของผู้อื่นที่พยายามคุยด้วย
- จำเสียงพ่อแม่หรือผู้ที่เลี้ยงดูไม่ได้
- มีความบกพร่องหรือเบี่ยงเบนในการใช้ภาษาท่าทาง ประกอบร่วมกับความบกพร่องในการแสดงออกทางอารมณ์ เช่น ตบมือเมื่อเห็นผู้อื่นเสียใจ
- ไม่มีกรใช้ท่าทางประกอบหรือมีน้อย
- ไม่เข้าใจความหมายของภาษาตามระดับที่เด็กปกติเข้าใจ

2. ความผิดปกติทางพฤติกรรม คือ เด็กจะมีพฤติกรรมซ้ำ ๆ มีความสนใจเฉพาะเรื่องที่จำกัด ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง (fixated interests and repetitive behaviors) โดยพฤติกรรมซ้ำ ๆ ที่พบ ได้แก่ การหมุนตัว กระโดด สะบัดมือ โยกตัว ชอบเรียงวัตถุในแนวเส้นตรง สนใจแต่วัตถุที่กำลังหมุน หรือในเด็กบางคนจะชอบหมกหมุ่นทำอะไรซ้ำ ๆ ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง หากมีการเปลี่ยนแปลงเด็กจะรู้สึกกังวลใจต่อการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ส่งผลให้เด็กขาดโอกาสในการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ และเป็นปัญหาในการเข้าสังคมกับเด็กคนอื่น

3.4 เด็กสมาธิสั้น

เด็กสมาธิสั้น คือเด็กมีลักษณะเสียสมาธิได้ง่าย ไม่ค่อยฟังหรือปฏิบัติตามคำสั่ง ไม่สามารถทำงานหรือทำสิ่งใดนาน ๆ ได้ เป็นคนไม่มีระเบียบ ขาดทักษะในการเรียนหนังสือ ซึ่งลักษณะเหล่านี้ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนในชั้นเรียนของเด็ก รวมทั้งอาจทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาได้ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ ทั้งนี้ สามารถแบ่งกลุ่มเด็กสมาธิสั้นได้ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ สมาธิสั้นอย่างเดียว ซึ่งภาษาอังกฤษใช้คำว่า Attention Deficit Disorder (ADD) และ สมาธิสั้นและอยู่นิ่ง ภาษาอังกฤษใช้คำว่า Attention Deficit Hyperactive Disorder (ADHD) ซึ่งลักษณะของเด็กทั้ง 2 กลุ่มมีลักษณะและพฤติกรรมเหมือนกัน โดยในกลุ่มเด็กสมาธิสั้นและอยู่นิ่งจะมีลักษณะพฤติกรรมเพิ่มเติมจากเด็กสมาธิอย่างเดียว คือ

ลักษณะการอยู่ไม่นิ่ง มีความหุนหันพลันแล่น ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ เช่น การพูดโพล่ง ไม่รู้จักการรอคอย ชอบขัดจังหวะผู้อื่น พูดมาก ก่อความรำคาญให้กับผู้อื่น มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เด็กบางคนอาจแสดงพฤติกรรมเพียงบางอย่าง รุนแรงมากหรือน้อยบาง โดยต้องพิจารณาถึงความถี่และความคงเส้นคงวาที่ปรากฏพฤติกรรม (ผดุง อารยะวิญญู, 2544b)

สาเหตุของภาวะสมาธิสั้น อาจมีองค์ประกอบจากสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. กรรมพันธุ์
2. สารเคมีในสมอง
3. การได้รับบาดเจ็บระหว่างมารดาตั้งครรภ์หรือระหว่างคลอด
4. สารพิษ เช่น สารตะกั่ว
5. อาหาร สารอาหารบางอย่างอาจเป็นอันตรายต่อเด็ก
6. ยา หรือสารเสพติดบางชนิดที่เด็กได้รับผ่านทางมารดาขณะตั้งครรภ์

เนื่องจากเด็กสมาธิสั้นมีพฤติกรรมที่ส่งผลกระทบต่อการศึกษา ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรหาวิธีการในการจัดการชั้นเรียนที่มีเด็กสมาธิสั้นร่วมอยู่ในชั้นเรียน โดยมีวิธีการจัดการชั้นเรียนและการสอน ดังนี้

1. จัดที่นั่งให้เด็กสมาธิสั้นนั่งในบริเวณที่ไม่มีสิ่งรบกวนด้วยสายตาหรือเสียง หรือห่างจากทางเดิน ประตู หน้าต่าง
2. ให้เด็กนั่งท่ามกลางเด็กที่มีความตั้งใจเรียน เพื่อเป็นตัวอย่างให้แก่เด็กสมาธิสั้น และจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อน
3. ลดสัดส่วนระหว่างครูกับนักเรียน
4. พยายามหลีกเลี่ยงการเปลี่ยนแปลงที่เฉียบพลัน หรือหาต้องมีการเปลี่ยนแปลง ต้องแจ้งให้เด็กทราบและเตรียมตัวล่วงหน้า
5. มองหน้าเด็กเวลาสอน ใช้คำพูดที่ไม่ซับซ้อนและมีความชัดเจนเข้าใจง่าย
6. ใช้การรับรู้หลายด้าน ทั้งการฟัง พูด สัมผัส ในการทำกิจกรรมการเรียนเพื่อให้เด็กมีส่วนร่วมในการเรียน
7. จัดกิจกรรมเป็นระบบง่าย ๆ โดยเรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยากขึ้น
8. เอกสารประกอบการสอนไม่ควรมีเนื้อหาเป็นจำนวนมาก
9. แยกงานออกเป็นส่วนย่อย เรียงลำดับขั้นและให้เด็กปฏิบัติทีละขั้น
10. ให้เด็กจัดการบ้านลงสมุดบันทึกการบ้าน และให้ผู้ปกครองช่วยดูแลการบ้านเด็ก

11. หากเด็กมีพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง สามารถให้เด็กลุกจากที่นั่งได้บ้าง หรือจัดกิจกรรมที่让孩子สามารถเคลื่อนไหว
12. 让孩子มีบทบาทส่วนร่วมในการเรียน เช่น การเป็นผู้พูด หรือเป็นตัวแทนแสดงบทบาทสมมติ
13. ใช้เทคโนโลยีในการช่วยสอน
14. แสดงความเอาใจใส่ต่อเด็กด้วยการเดินมาหาเด็ก หรือเรียกชื่อเด็กบ่อย ๆ
15. เสริมแรงเด็กอย่างต่อเนื่องเพื่อให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นอย่างคงทน
16. แบ่งการสอนเป็นช่วงระยะเวลาสั้น ๆ
17. ลดบรรยากาศความตึงเครียดในการเรียน โดยหลีกเลี่ยงการกำหนดระยะเวลาในการส่งงาน และการเรียนในรูปแบบการแข่งขัน ควรเน้นให้เรียนรู้ผ่านการร่วมมือ เพื่อไม่ให้เด็กเกิดความตึงเครียด

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางภาษา

สกุณา นองมณี (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำที่มีประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 1 ปีการศึกษา 2548 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 30 แผน เพลงที่ประสมด้วยสระเอีย เอือ อัว และแบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเอีย เอือ อัว วิเคราะห์ข้อมูลวิจัยด้วยค่ามัธยฐาน และพิสัยควอไทล์ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาทักษะในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เพลงอยู่ในระดับดี ความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เพลงสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กิริติ กุลบุตร (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการอ่าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่ได้รับการประเมินจากโรงเรียนว่ามีความบกพร่องทางการเรียนรู้จำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ โปรแกรมบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน แผนการจัดการเรียนรู้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ The Wilcoxon Match Pairs Signed-Ranks Test ผลการวิจัยพบว่า เมื่อนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน

เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ลดลง เนื่องจากได้ใกล้ชิดผู้ปกครอง ส่งผลให้เชื่อฟังผู้ปกครองมากขึ้น

ดารณี ศักดิ์ศิริผล (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถอ่านและเขียนคำที่สะกดตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้วิธี P-Lips กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน การเขียนสะกดคำ กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนวัดสารอด กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 คน เลือกโดยใช้วิธีเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้อ่านและเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้วิธี P-Lips จำนวน 33 แผน ใช้เวลาสอนแผนละ 60 นาที แบบทดสอบวัดความสามารถอ่านและเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา แบ่งเป็น 2 ฉบับ คือ ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา เป็นแบบทดสอบอัตนัย วัดความสามารถอ่านออกเสียงเป็นคำ และสะกดคำ ใช้ประเมินเป็นรายบุคคล จำนวน 20 ข้อ ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา เป็นแบบทดสอบอัตนัย วัดความสามารถในการเขียนคำตามที่ผู้ทดสอบพูด ใช้ประเมินเป็นรายบุคคล จำนวน 20 ข้อ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยควอไทล์ การเปรียบเทียบความสามารถอ่านและเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธี P-Lips โดยการวิเคราะห์คะแนนก่อนและหลังจากการสอน โดยใช้วิธี P-Lips โดยใช้สถิติทดสอบ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการสอนโดยใช้วิธี P-Lips มีความสามารถอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราอยู่ในระดับดี ความสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราอยู่ในระดับดี หลังการสอนโดยใช้วิธี P-Lips นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสามารถอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราสูงขึ้น และความสามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราสูงขึ้น

ศิวพร ธีรลดานนท์ (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถอ่านและเขียนคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้วิธีการสอนของแฮร์บาร์ต (HERBART FORMAL STEP) ร่วมกับ

เทคนิค CCC (Copy Cover Compare) กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนสะกดคำที่มีระดับสติปัญญาปกติขึ้นไป ซึ่งเป็นนักเรียนที่ไม่มีความบกพร่องทางการมองเห็น การได้ยินหรือการเคลื่อนไหวร่างกาย กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 3 โรงเรียนวัดลาดพร้าว จำนวน 6 คน กลุ่มตัวอย่างเลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้การอ่าน และเขียนคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สื่อการสอนประกอบแผนการจัดการเรียนรู้การอ่าน และเขียนที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสอนของแฮร์บาร์ต ร่วมกับเทคนิค CCC แบบทดสอบความสามารถอ่านคำ และแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้การหาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยควอไทล์ และสถิตินอนพาราเมตริก The Signed Test for Median: One Sample เพื่อนำมาเปรียบเทียบความสามารถอ่าน และเขียนคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีทดสอบ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Rank Test ในการวิจัยพบว่า ภายหลังจากสอนโดยใช้วิธีการสอนของแฮร์บาร์ต ร่วมกับเทคนิค CCC นั้น นักเรียนที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้มีความสามารถอ่านคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดอยู่ในระดับดีมาก ความสามารถเขียนคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด อยู่ในระดับดีมาก ความสามารถอ่านและเขียนสะกดคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด หลังการสอนโดยใช้วิธีการสอนของแฮร์บาร์ต ร่วมกับเทคนิค CCC สูงขึ้น ($T = 0, p < .05$)

สุขนินทร์ บัณษุณันทกุล (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนากระบวนการสอนซ่อมเสริมตามแนวประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ภาคปลาย ปีการศึกษา 2557 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ มัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบที ผลการวิจัยพบว่า ผลการพัฒนากระบวนการสอนซ่อมเสริมตามแนวประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีองค์ประกอบ 5 ประการ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วยขั้นการวินิจฉัยปัญหาการอ่าน ขั้นการสอน ขั้นการประเมินผล และการประเมินผล ผลของการใช้กระบวนการสอนซ่อมเสริมฯ คือ หลังการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เกศรินทร์ ศรีธนะ (2559) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการอ่าน การเขียนของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนเรียนรวม ตามกระบวนการอารีไอ โดยมีกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยคือครูโรงเรียนสาธิตราชภัฏเชียงราย ผู้อำนวยการ หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูภาษาไทย ครูผู้สอน ผู้ปกครอง ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา พิเศษ ครูชำนาญการพิเศษที่มีประสบการณ์ทำงานกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษและโรงเรียนเรียนรวม นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในโรงเรียนสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ รูปแบบการดูแลชั้นเรียนรวม ชุดเทคนิคการสอนเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียนในชั้นเรียน รวมพร้อมคู่มือการใช้ แบบประเมินการอ่าน การเขียน ชุดสื่อและชุดฝึกอบรมการใช้สื่อการสอน พร้อมคู่มือการใช้คู่มือการดูแลนักเรียนในชั้นเรียนรวม แบบประเมินความสามารถด้านการอ่าน การเขียน ชุดเทคนิคการสอนเฉพาะสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาการอ่าน การเขียน แบบประเมิน ความพึงพอใจของครูผู้สอนและผู้ปกครองต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่าน การเขียน แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบการอ่าน การเขียน และแบบประเมินความเหมาะสมของ รูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่าน การเขียน การวิจัยในเรื่องนี้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS และใช้สถิติค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1. คุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่าน การเขียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนเรียนรวม ตามกระบวนการอารีไอ อยู่ใน ระดับดี 2. ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่าน การเขียนของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนเรียนรวม ตามกระบวนการอารีไอ 2.1 ความสามารถด้านการอ่าน การเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องด้านการอ่าน การเขียนของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สูงขึ้น 2.2 ความพึงพอใจต่อการใช้รูปแบบการช่วยเหลือด้านการอ่าน การเขียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับพึงพอใจมาก 3. ความเหมาะสมของ การนำรูปแบบการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่าน การเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับดี

อัญชิสรา ธนศิริกุล (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้แอปพลิเคชันการสอน อ่านสะกดคำภาษาไทยร่วมกับวิธีการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการอ่าน สะกดคำภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาทางการอ่าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ที่มีปัญหาการอ่าน ภาคปลาย ปีการศึกษา 2559 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ

แบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบหลังเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ และแอปพลิเคชันการสอน สะกดคำ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบค่าที่ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านสะกดคำเมื่อเรียนด้วยแอปพลิเคชันการสอน สะกดคำภาษาไทยร่วมกับวิธีการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ณัฐพงศ์ เชื้อเพชร (2560) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพและแนวทางแก้ไขปัญหาการอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนที่มีผลการสอบ NT ระดับสูง ปานกลาง และน้อย จากเขตการศึกษาของสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 6 เขต รวม 18 โรงเรียน และผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาไทยจำนวน 3 ท่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ แบบสังเกต และแบบสัมภาษณ์ ครูผู้สอน ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัญหาเรื่องการสอนสะกดคำและเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในโรงเรียน สังกัดสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่า 1) ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้น ประถมศึกษาตอนต้นได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่อื่นในโรงเรียนและไม่ได้สอนในวิชา ภาษาไทย 2) ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาต้นไม่ได้จบเอกภาษาไทย ส่งผลให้ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับหลักในการสอนวิชาภาษาไทย 3) นักเรียนในโรงเรียนมีปัญหาในลักษณะที่ หลากหลาย เช่น เป็นผู้ปกครองเป็นแรงงานต่างด้าว มีสภาวะเรียนรู้ช้า และเด็กบางส่วนเป็นเด็ก พิเศษที่มีใบรับรองแพทย์และบางส่วนไม่มีใบรับรองแพทย์ 4) ข้อจำกัดด้านเวลาที่ครูจะได้ใช้ในการ ช่อมเสริมเด็กที่อ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำไม่ได้ 5) โรงเรียนมีข้อจำกัดด้านงบประมาณ บุคลากร เวลา และความตระหนักถึงปัญหาของการอ่านออกเขียนได้จึงส่งผลให้ขาดกิจกรรม ส่งเสริมการอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำ สำหรับแนวทางในการแก้ไขปัญหาการสอนอ่านสะกด คำและเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่า 1) ควรให้ครูที่จบเอกภาษาไทยซึ่งรู้หลักในการสอนวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะเรื่องการอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำเป็นผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมต้น 2) ควรดำเนินการฝึกฝนการสอนอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำบ่อย ๆ และทำอย่างต่อเนื่อง อย่างน้อยวันละ 5-10 นาที 3) ควรมีการอบรมเรื่องเทคนิคการสอนและการสร้างนวัตกรรมที่ ส่งเสริมการอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำอย่างต่อเนื่องให้กับครูผู้สอนวิชาภาษาไทย 4) ครูท่าน

อื่น ผู้ปกครอง ชุมชน ซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องควรร่วมมือกันในการส่งเสริมความสามารถในการอ่าน สะกดคำและเขียนสะกดคำของเด็กจนกว่าจะสามารถอ่านออกเขียนได้เพื่อต่อยอดการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้น 5) ฝ่ายบริหารควรมีนโยบายในการลดภาระงานที่ไม่จำเป็นของครูลง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพเชิงวิชาการจากการให้ครูได้มีเวลาในการพัฒนาและแก้ปัญหาเด็กอ่านไม่ออกและเขียนไม่ได้ 6) ควรมีการส่งเสริมให้มีการผลิตสื่อการสอนและนวัตกรรมที่ช่วยให้นักเรียนสามารถอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำได้ในรูปแบบที่ทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานและเพลิดเพลิน แต่ได้รับความรู้โดยไม่รู้สึกว่าเป็นการเรียน

จากงานวิจัยสามารถสรุปได้ว่า รูปแบบการสอนอ่านมีวิธีการที่หลากหลาย โดยขึ้นอยู่กับเรื่องที่นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ ผักผ่อนเพื่อให้เกิดความชำนาญและต่อยอดไปยังการอ่านขั้นสูงต่อไป ซึ่งสามารถใช้เทคนิคการสอนหลายวิธีร่วมกัน หรือการใช้สื่อเทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการฝึกฝนเด็กที่มีปัญหาทางการอ่านอันเกิดจากหลายปัจจัย เช่น การเลี้ยงดู การสอน และปัญหาที่ตัวบุคคล เพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ได้อย่างสูงสุด

จากการศึกษาเรื่องการความสามารถทางภาษาและการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เห็นได้ว่าความสามารถทางภาษาเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความสำคัญของมนุษย์ เนื่องจากเป็นทักษะที่จะสามารถนำไปใช้ในการต่อยอดสู่ทักษะ และความรู้ในด้านอื่น ๆ ถ้าหากเด็กเกิดปัญหาทางด้านภาษาทั้งจากปัจจัยภายนอก เช่น การขาดการอบรมอย่างถูกต้อง หรือปัจจัยภายใน อันเกิดจากภาวะทางการสมองของเด็กเอง ย่อมส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเรียนในวิชาต่าง ๆ ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และอาจส่งผลกระทบไปสู่ปัญหาทางด้านจิตใจของเด็กต่อไป เช่น การขาดความมั่นใจ ความภาคภูมิใจ และความยอมรับนับถือตนเอง ดังนั้น ครูผู้สอนและผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับเด็กควรตระหนักถึงความสำคัญของปัญหา และหาแนวทางวิธีการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของเด็กตั้งแต่วัยประถมศึกษา ซึ่งรูปแบบแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายนับได้ว่าเป็นอีกแนวทางหนึ่งในการช่วยเหลือทั้งทางด้านความรู้ ทักษะการอ่านและทางด้านอารมณ์ สังคม จิตใจของเด็ก ที่เด็กจะได้รับการยอมรับในความสามารถและการเรียนร่วมกับเพื่อนอย่างเท่าเทียม โดยการจัดการเรียนการสอนมีรูปแบบมาจากการวางแผนการจัดการเรียนการสอนให้มีความหลากหลายและสอดคล้องต่อการเรียนรู้ของเด็กแต่ละคน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรวม

3.1 ความหมายของการเรียนรวม

การเรียนรวม หมายถึง การจัดการศึกษาให้เด็กทุกคนทั้งเด็กปกติและเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เข้าเรียนร่วมชั้นเดียวกัน ซึ่งการรับนักเรียนเข้าเรียนร่วมกันนั้นจะดำเนินการตั้งแต่เริ่มเข้ารับการศึกษ โดยมีพื้นฐานของความคิดที่ว่าเด็กทุกคนเมื่ออายุถึงเกณฑ์เข้าเรียน จะต้องได้เข้าเรียนในโรงเรียนที่อยู่ในท้องถิ่นเดียวกัน ทำให้เด็กได้อาศัยอยู่กับครอบครัวและเป็นสมาชิกของชุมชนที่อาศัยอยู่ (สมเกตู อุทโยธา, 2560) ดังนั้น เด็กที่มีความต้องการพิเศษนั้นย่อมมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานตามความต้องการพิเศษและตามศักยภาพของเด็กแต่ละคน โดยรัฐต้องจัดการศึกษาให้ตั้งแต่แรกเกิดหรือแรกพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย รวมทั้งการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่น ๆ ทางการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษตามสิทธิ ซึ่งจะส่งผลต่อเด็กในการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อนที่มีความแตกต่าง การเข้าถึงหลักสูตรทั่วไปได้ง่าย มีความก้าวหน้าทางวิชาการ ทั้งผู้เรียนปกติและผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ

3.2 หลักการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนรวม

ในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนรวมนั้นไม่แตกต่างจากการสอนเด็กปกติทั่วไป แต่ผู้สอนควรคำนึงถึงลักษณะของความต้องการของเด็กที่มีความต้องการพิเศษเพิ่มเติม โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้ (กรองทอง จุลิรัชนิกร, 2556)

3.2.1 สอนจากสิ่งที่ย่างที่สุด โดยดำเนินการสอนเนื้อหาที่ต่ำกว่าระดับความสามารถของเด็กเล็กน้อย

3.2.2 การสอนโดยใช้ประสบการณ์ตรง เนื่องจากเด็กจะสามารถเรียนรู้ได้ดีจากการใช้ประสบการณ์เดิมของตนเอง โดยครูผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนที่เน้นการสร้างประสบการณ์ตรงให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เช่น การให้เด็กได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง หรือการลงมือปฏิบัติทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง

3.2.3 การส่งเสริมให้เด็กเรียนรู้ตามขีดความสามารถของตน เนื่องจากเด็กแต่ละคนมีความสามารถและความถนัดที่แตกต่างกัน รวมถึงความพร้อมในการเรียนรู้ที่ไม่เท่ากัน ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนต้องมีความเข้าใจในเด็กแต่ละคน รวมทั้งควรใช้เวลาแก่นักเรียนในการเรียนรู้และทำสิ่งต่าง ๆ

3.2.4 การใช้แรงเสริมอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการเสริมแรงจากครูผู้สอนจะช่วยส่งเสริมสร้างกำลังใจให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งการเสริมแรงอาจทำได้ด้วยการใช้คำชมเชย การให้ของรางวัล การให้เกียรติยศ เป็นต้น

3.2.5 การกระตุ้นให้เด็กใช้ความคิด โดยครูผู้สอนสามารถใช้การตั้งคำถามให้นักเรียนได้คิดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมา ซึ่งช่วยให้เด็กได้เกิดการใช้ความคิดสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีเหตุผล หรือการใช้ปริศนาคำทาย รวมทั้งการกำหนดสถานการณ์สมมติ

3.2.6 การให้เด็กได้แสดงความเป็นผู้นำ เพื่อให้เด็กพัฒนาความเป็นผู้นำ ถึงแม้จะเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยครูผู้สอนใช้กิจกรรมที่ทำให้เด็กได้เป็นผู้นำและเป็นที่ยอมรับของเพื่อนร่วมชั้น ซึ่งจะช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของห้องเรียน

3.2.7 การให้เด็กเรียนรู้จากเพื่อน โดยการให้เด็กปกติเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ แต่ทั้งนี้ครูผู้สอนต้องพิจารณาคัดเลือกเด็กที่มีคุณสมบัติเฉพาะ เช่น เป็นเด็กที่มีผลการเรียนดี มีจิตใจดีเพื่อเผื่อแผ่และมีความยินดีในการช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน

3.2.8 การให้โอกาสเด็กเลือกเรียนหรือทำกิจกรรมที่ตนเองสนใจ เช่น การฝึกการทำงานที่ประสานกันระหว่างสายตากับมือ กิจกรรมการเล่นอิสระ หรือกิจกรรมการเล่นบทบาทสมมติ

3.2.9 การสอนจากสิ่งที่เด็กคุ้นเคยไปหาสิ่งที่เด็กไม่คุ้นเคย เนื่องจากเด็กจะสามารถเรียนรู้ได้ดีหากมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เรียนอยู่ ซึ่งในกรณีที่เป็นการสอนเนื้อหาหรือประสบการณ์ใหม่ที่นักเรียนยังไม่เคยเรียน ครูควรสอนโดยการเริ่มจากสิ่งที่ยากไปหาสิ่งที่ง่ายตามลำดับ จะช่วยให้เด็กเกิดความคิดรวบยอดในการเรียนรู้

3.2.10 การจัดสภาพห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก เนื่องจากเด็กที่มีความต้องการพิเศษมักจะมีสมาธิในการเรียนหรือทำสิ่งต่าง ๆ น้อย ดังนั้นการจัดห้องเรียนจึงควรมีฝาผนังกันทั้ง 4 ด้าน สีเส้นและบรรยากาศในชั้นเรียนควรมีความเรียบง่าย สวยงาม ไร้เสียงรบกวน และควรมีมุมการเรียนรู้เพื่อให้ห้องเรียนมีบรรยากาศที่เหมือนนักเรียนได้อยู่ที่บ้าน มีความผ่อนคลาย

3.3 บทบาทของครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับชั้นเรียนรวม

บุคลากรที่มีความเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาในโรงเรียนที่มีชั้นเรียนรวม ได้แก่ ผู้บริหาร และครูในด้านต่าง ๆ ทั้งครูผู้สอนในรายวิชาปกติ และครูการศึกษาพิเศษ ซึ่งบุคลากรทางการศึกษาเหล่านี้ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการจัดการชั้นเรียนรวม โดยแต่ละบุคคลมีบทบาทหน้าที่แตกต่างกันไป ดังนี้

3.3.1 ครูปกติ มีบทบาทหน้าที่ในการสอนประจำชั้นในโรงเรียนปกติ ซึ่งหากโรงเรียนไม่มีครูการศึกษาพิเศษเฉพาะ รูปแบบการจัดชั้นเรียนพิเศษควรดำเนินการจัดตามสภาพ

ความบกพร่องของเด็ก ดังนั้น ครูปกติที่ประจำชั้นเรียนพิเศษควรได้รับการฝึกอบรมเฉพาะด้านด้วย เช่น การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

3.3.2 ครูการศึกษาพิเศษ เป็นครูที่ทำหน้าที่สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และประสานความร่วมมือ ให้คำปรึกษาและสนับสนุนครูที่สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษคนอื่น ๆ

3.3.3 ครูเดินสอน คือครูการศึกษาพิเศษที่เดินทางจากโรงเรียนหนึ่งไปยังอีกโรงเรียนหนึ่งเพื่อทำหน้าที่สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ การจัดครูเดินสอนมักจะจัดในกรณีที่โรงเรียนแต่ละแห่งมีนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษจำนวนไม่มาก โดยครูเดินสอนจะมีตารางการปฏิบัติงานสอนที่แน่นอนและจะเวียนกลับมาสอนที่โรงเรียนเดิม ซึ่งครูเดินสอนอาจไม่ได้สังกัดโรงเรียนใดโรงเรียนหนึ่งโดยตรง แต่อาจสังกัดหน่วยงานกลาง เช่น สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ขึ้นอยู่กับการจัดระบบงานบริหารบุคคลของหน่วยงานทางการศึกษา

3.3.4 ครูเสริมวิชาการ คือครูที่ทำหน้าที่สอนเด็กเพิ่มเติมจากการที่เด็กได้เรียนในห้องเรียนปกติ ครูเสริมวิชาการจะปฏิบัติงานในห้องเรียนเสริมวิชาการ โดยนักเรียนแต่ละคนจะมีตารางเรียนเฉพาะในการเรียนกับครูเสริมวิชาการ นักเรียนแต่ละคนอาจใช้เวลาเรียนในห้องเสริมวิชาการ วันละ 1-2 คาบ (คาบละ 50 นาที) หรือมากกว่า ขึ้นอยู่กับความต้องการของเด็กกับครูปกติในการปฏิบัติต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

3.3.5 ครูที่ปรึกษา มีหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่ครูที่สอนเด็กปกติในการปฏิบัติต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ไปจนถึงการวางแผนจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กแลประสานงานกับครูอื่นในโรงเรียน ซึ่งครูที่ปรึกษาอาจไม่ใช่ผู้สอนเด็กโดยตรง

3.3.6 ครูแนะแนว มีหน้าที่ให้คำแนะนำในด้านการปรับตัว ตลอดจนแนะแนวด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ การเตรียมความพร้อมด้านอาชีพ และการศึกษาต่อของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

3.3.7 ผู้ช่วยครู มีหน้าที่ในการช่วยสนับสนุนดูแลเด็กเมื่อประกอบกิจกรรมร่วมกับครูผู้สอน

3.3.8 นักจิตวิทยา เป็นผู้ที่ทำหน้าที่ศึกษาเด็กและให้การวินิจฉัย จัดสร้างเครื่องมือในการทดสอบและศึกษาเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นกรรมากร่วมกับโรงเรียนในการพิจารณาหรือแนะนำเกี่ยวกับกิจกรรมทางการเรียนการสอน การป้องกันหรือการจัดการพฤติกรรมของนักเรียนร่วมกับครูการศึกษาพิเศษ

3.3.9 นักสังคมสงเคราะห์ เป็นผู้มีหน้าที่ทำประวัติและรายงานเกี่ยวกับเด็กที่ต้องการบริการทางการศึกษาพิเศษ ช่วยเหลือครูและผู้ปกครองให้เข้าใจตัวเด็กและสถานการณ์พร้อมที่จะช่วยปรับปรุงสถานการณ์ ประสานงานระหว่างโรงเรียน บ้าน และชุมชน

3.3.10 นักกิจกรรมบำบัด มีหน้าที่จัดกิจกรรมเพื่อฝึกฝน ฟันฟูทางด้านทักษะพื้นฐานในการประกอบอาชีพให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามความเหมาะสม และพัฒนาโครงการฝึกทักษะอาชีพ ตลอดถึงการหารายได้พิเศษสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเพื่อฝึกนิสัยและทัศนคติทางอาชีพ

3.3.11 มีหน้าที่จัดกิจกรรมเพื่อฝึกฝนฟันฟูทางด้านกล้ามเนื้อและประสาทสัมผัสในกรณีที่เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีความบกพร่องทางด้านร่างกาย

3.3.12 นักอรรถบำบัดหรือนักแก้ไขการพูด มีหน้าที่จัดกิจกรรมเพื่อฟันฟูบำบัดและแก้ไขการพูดผิดปกติสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและผิดปกติทางการพูด

3.3.13 นักโสตวิทยา มีหน้าที่จัดกิจกรรมฟันฟูการได้ยิน ตรวจวัดระดับการได้ยิน และเสนอแนะข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องหรือส่งเสริมการได้ยินของเด็ก

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรม

4.1 ความหมายของโปรแกรมทางการศึกษา

ดวงเดือน อ่อนน่วม, 2529, อ้างถึงใน ศิริประภา พงศ์ไทย (2542) ได้ให้ความหมายของโปรแกรมการสอนว่าหมายถึง รายละเอียดของแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อมุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนโดยทั่วไปหรือผู้เรียนที่มีคุณสมบัติพิเศษ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาไปตามจุดมุ่งหมายหรือลักษณะของโปรแกรมที่วางไว้ ซึ่งโปรแกรมจะประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย ลักษณะของโปรแกรม การคัดเลือกผู้เข้าโปรแกรม วิธีการจัดกิจกรรม และการประเมินผลโปรแกรม

โปรแกรมการสอน หมายถึง รายละเอียดของแนวทางการจัดประสบการณ์การเรียนการสอน เพื่อมุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนโดยทั่วไปหรือผู้เรียนที่มีคุณลักษณะพิเศษ เช่น เด็กที่มีความต้องการพิเศษ เด็กที่มีความสามารถพิเศษ เด็กที่มีผลการเรียนต่ำ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาไปตามจุดมุ่งหมายที่โปรแกรมกำหนด (ประภาศรี รอดสมจิตร, 2542)

โปรแกรมการสอน หมายถึง รายละเอียดของแนวทางการจัดประสบการณ์การเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้ได้รับการพัฒนาไปตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ให้ได้มากที่สุด โดยที่ผู้สร้างโปรแกรมการสอนจะเรียกชื่อของโปรแกรมแตกต่างกันไปตามจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์หรือลักษณะของโปรแกรมที่วางไว้ (อัมพรรัตน์ วัฒนะโชติ, 2536, อ้างถึงในนฤมล มณีงาม, 2547)

สามารถสรุปได้ว่าโปรแกรมที่ใช้ทางการศึกษาคือรายละเอียดของแนวทางในการจัดการเรียนการสอน ที่มีจุดประสงค์มุ่งเน้นในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้เป็นที่ไปตามเป้าหมายที่กำหนด โดยผู้เรียนอาจเป็นนักเรียนทั่วไปหรือเป็นผู้เรียนมีลักษณะพิเศษ เช่น เด็กที่มีความสามารถมากเป็นพิเศษ เด็กที่มีความต้องการพิเศษ หรือเด็กที่มีผลการเรียนต่ำ

4.2 องค์ประกอบของโปรแกรม

เพื่อให้โปรแกรมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพต่อการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ของโปรแกรมให้มีความสอดคล้องกับเป้าหมายของโปรแกรมที่ตั้งไว้ ซึ่งได้มีนักการศึกษาหลายคนได้กล่าวถึงองค์ประกอบของโปรแกรมไว้แตกต่างกัน โดยประภาศรี รอดสมจิตร (2542) ได้กล่าวโปรแกรมว่าประกอบไปด้วยองค์ประกอบดังนี้

1. จุดมุ่งหมาย (เป้าหมาย)
2. ลักษณะของโปรแกรม
3. การคัดเลือกนักเรียนเข้าร่วมโปรแกรม
4. วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
5. การประเมินผลโปรแกรม

ดาวใจ อินทร์จันทร์ (2543) ได้กล่าวโปรแกรมที่สมบูรณ์ต้องมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. หลักการของโปรแกรม
2. วัตถุประสงค์ของโปรแกรม
3. ลักษณะของโปรแกรม
4. คุณสมบัติของผู้ใช้โปรแกรม
5. เอกสารและสื่อของโปรแกรม
6. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
7. การประเมินผลโปรแกรม

สารีพันธ์ุ ศุภวรรณ (2545) ได้กล่าวถึงการพัฒนาโปรแกรมว่าโปรแกรมมีองค์ประกอบ

ดังนี้

1. จุดประสงค์หรือวัตถุประสงค์ของโปรแกรม
2. ความต้องการของผู้เรียน ลักษณะของผู้เรียน ความสามารถของนักเรียน
3. คุณสมบัติของผู้สอน
4. กระบวนการเรียนการสอนหรือรูปแบบการเรียน
5. เนื้อหาสาระ

6. กิจกรรมการเรียนรู้
7. สื่อการสอน
8. การวัดและประเมินผล
- 9 การจัดสภาพแวดล้อมในการเรียน

จากข้อมูลข้างต้น เห็นได้ว่าองค์ประกอบของโปรแกรมมีหลายส่วนที่ส่งผลให้โปรแกรมมีความสมบูรณ์ในการทำงาน และมีการพัฒนาเพิ่มเติมองค์ประกอบของโปรแกรมมากขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อให้มีความละเอียดและครอบคลุมในการพัฒนาผู้เรียนอย่างสูงสุด โดยองค์ประกอบของโปรแกรมที่มีการพัฒนาพบว่าองค์ประกอบหลักร่วมกันคือ 1) จุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของโปรแกรม 2) ลักษณะของโปรแกรม 3) การคัดเลือกลักษณะของผู้เรียนหรือผู้เข้าร่วมโปรแกรม 4) รูปแบบวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และ 5) การวัดหรือประเมินผลโปรแกรม และต่อมาได้มีการเพิ่มเติมองค์ประกอบอื่น ๆ เพิ่มเติมที่เป็นรายละเอียดของโปรแกรมมากยิ่งขึ้น คือ 1) เนื้อหาสาระที่ใช้ในโปรแกรม 2) สื่อการสอนต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในโปรแกรม และ 3) การจัดสภาพแวดล้อมในการเรียน ทั้งนี้ สารีพันธุ์ ศุภวรรณ (2545) ได้มีการตัดองค์ประกอบด้านลักษณะของโปรแกรมออกไป ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีรายละเอียดครอบคลุมในการพัฒนาโปรแกรมที่มีความครบถ้วน เนื่องจากมีการคำนึงถึงปัจจัยด้านรายละเอียดของตัวโปรแกรมที่นำมาใช้งาน ปัจจัยลักษณะของนักเรียนผู้เข้าร่วมโปรแกรม รวมถึงการให้ความสำคัญกับปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการใช้โปรแกรม

4.3 การพัฒนาโปรแกรม

การพัฒนาโปรแกรมเป็นสิ่งที่นักพัฒนาการศึกษาดำเนินการจัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้รับโปรแกรมมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้สูงขึ้น โดยมีการประเมินความต้องการของผู้รับโปรแกรมอย่างถูกต้อง ชัดเจน โดยกระตุ้นความต้องการไปสู่ความสนใจในการเรียนรู้และสร้างประสบการณ์การเรียนรู้อันส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการเรียนรู้ ทักษะ และทักษะของผู้เข้าร่วมโปรแกรม (จุฑารัตน์ ศุภรัตน์, มนต์ทิศา ไชยแก้ว, และ นุรชิตา เพอเสลละ, 2561) ซึ่งได้มีผู้ให้แนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนในการพัฒนาโปรแกรมไว้ ดังนี้

Mclaughlin และ Eaves, 1976, อ้างถึงใน นฤมล มณีงาม (2547) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนการพัฒนาโปรแกรมการสอน ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การประเมินผลผู้เรียน (Assessment) เป็นการประเมินผู้เรียนก่อนเข้าร่วมโปรแกรม โดยอาจได้จากการสัมภาษณ์ การสอบถามผู้ปกครอง ครู หรือนักเรียน การใช้แบบ

ตรวจสอบรายการเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน หรือข้อมูลที่ได้จากการทดสอบหรือการสังเกต เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสร้างโปรแกรม

2. การตั้งเป้าหมายและจุดประสงค์การสอน (Setting Goals and Instructional Objectives) การกำหนดเป้าหมายตามหลักสูตร และกำหนดจุดมุ่งหมายในการสอนที่แสดงถึงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนอย่างเฉพาะเจาะจง

3. การวิเคราะห์ผลงาน (Task Analysis) เป็นขั้นตอนการตีความทักษะและเนื้อหาการเรียนเป็นขั้นตอนย่อย ๆ โดยอาจเรียงตามลำดับความยากง่ายของเนื้อหาเพื่อให้มีความเหมาะสมกับลักษณะความรู้หรือพฤติกรรมของผู้เรียน

4. การเลือกใช้กลยุทธ์และวัสดุอุปกรณ์ในการสอน (Selection and use of Instructional Strategies including Materials) คือการกำหนดถึงวิธีการสอน การฝึกหัด การให้ผลป้อนกลับ การเสริมแรง และการให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนอย่างเหมาะสม รวมทั้งการจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอน

5. การประเมินผลโปรแกรม (Program Evaluation) คือการประเมินพฤติกรรมหรือการบรรลุตามเป้าหมายในการเข้าร่วมโปรแกรมของผู้เรียน ซึ่งหากผู้เรียนไม่สามารถบรรลุได้ตามวัตถุประสงค์ของโปรแกรมต้องมีการตรวจสอบข้อบกพร่องของโปรแกรมและปรับปรุง

บุญชม ศรีสะอาด (2541) กล่าวว่า โปรแกรมที่สมบูรณ์ต้องมีแบบทดสอบวัดความก้าวหน้าของการเรียนโดยทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และทดสอบหลังเรียน (Post-test) แล้วนำมาพิจารณาว่าหลังเรียนผู้เรียนแต่ละคนมีผลคะแนนมากกว่าก่อนเรียนมากน้อยเพียงใด ซึ่งการพัฒนาโปรแกรมที่ดีต้องประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาหลักสูตรอย่างละเอียดเพื่อให้เกิดความเข้าใจถึงสิ่งที่ต้องการสอน ทั้งด้านหลักสูตรและเนื้อหาที่จะนำมาสอน รวมทั้งทฤษฎีในการสอน

ขั้นที่ 2 กำหนดวัตถุประสงค์ในการสร้างโปรแกรมและเครื่องมือที่จะใช้วัดประเมินผลของโปรแกรม เพื่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่คาดหวังว่าภายหลังการใช้โปรแกรมผู้เรียนจะได้เกิดการเรียนรู้อะไร

ขั้นที่ 3 วิเคราะห์ภารกิจ (Task Analysis) เป็นการวิเคราะห์เพื่อให้ผู้สอนทราบว่าในการจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนในเนื้อหานั้น ๆ ต้องอาศัยความรู้พื้นฐานหรือพฤติกรรมใดบ้าง ทั้งก่อน ระหว่างเรียน และพฤติกรรมเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนคืออะไร

ขั้นที่ 4 สร้างแบบทดสอบ เพื่อนำมาใช้ในการวัดประเมินผลโปรแกรมโดยยึดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของผู้เรียนเป็นหลัก ซึ่งนอกจากจะช่วยให้ทราบผลของโปรแกรมยังทำให้ได้ทราบถึงพัฒนาการในการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ได้รับในระหว่างการเข้าร่วมโปรแกรม ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบหลังเรียนกับก่อนเรียน

Boyle (1981) ได้เสนอว่ากระบวนการพัฒนาโปรแกรมเชิงพัฒนา มีลักษณะสำคัญที่การกำหนดวัตถุประสงค์ของโปรแกรม เริ่มจากสภาพความต้องการ และนำมาดำเนินการดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดพื้นฐานในการพัฒนาโปรแกรม

ขั้นตอนที่ 2 การวิเคราะห์สถานการณ์ของชุมชนและกลุ่มผู้รับบริการ

ขั้นตอนที่ 3 พิจารณาผลที่พึงประสงค์

ขั้นตอนที่ 4 กำหนดแหล่งทรัพยากรและการสนับสนุน

ขั้นตอนที่ 5 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 6 โปรแกรมการปฏิบัติงาน

ขั้นตอนที่ 7 ความน่าเชื่อถือของการใช้ทรัพยากร

ขั้นตอนที่ 8 รายงานผลโปรแกรม

4.4 การประเมินโปรแกรม

หลักการและรูปแบบในการประเมินโปรแกรมตามมาตรฐานที่กำหนด ที่พัฒนาโดย The Joint Committee on Standards of Educational Evaluation ภายใต้การดำเนินงานของ Stufflebeam และคณะได้นำเสนอหลักการประเมินเพื่อเป็นบรรทัดฐานของกิจกรรมการตรวจสอบรูปแบบ ประกอบด้วยมาตรฐาน 4 ด้าน ดังนี้ (Yarbrough, Shulha, Hopson, และ Caruthers, 2011)

1. มาตรฐานด้านความเป็นประโยชน์ (Utility Standards) เป็นการประเมินการสนองตอบต่อความต้องการของผู้ใช้โปรแกรม

2. มาตรฐานความเป็นไปได้ (Feasibility Standards) เป็นการประเมินความเป็นไปได้ในการนำโปรแกรมไปปฏิบัติจริง

3. มาตรฐานด้านความเหมาะสม (Propriety Standards) เป็นการประเมินโปรแกรมในด้านความเหมาะสมทั้งในทางด้านกฎหมายและศีลธรรมจรรยา

4. มาตรฐานด้านความถูกต้องครอบคลุม (Accuracy Standards) เป็นการประเมินความน่าเชื่อถือและได้สาระครอบคลุมครบถ้วนตามความต้องการของโปรแกรม

4.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรม

กานดา ศรีพรวิสิฐ (2539) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ โดยใช้กิจกรรมซึ่งการคิดในการอ่าน สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 การวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ 1) การสร้างโปรแกรมส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้กิจกรรมซึ่งการคิดในการอ่าน 2) การทดลองใช้โปรแกรม และ 3) การปรับปรุงโปรแกรม ตัวอย่างประชากรในการวิจัยในครั้งนี้คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนสุขานารี จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 30 คน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที่ ผลการทดลองใช้โปรแกรมพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในระดับการอ่านตามตัวอักษร และการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในระดับการอ่านตีความของนักเรียนหลังเข้าร่วมโปรแกรมสูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังเข้าร่วมโปรแกรม สูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังเข้าร่วมโปรแกรม สูงกว่าเกณฑ์การประเมินก่อนเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อังคณา ชัยมณี (2540) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการวิจัยมี 3 ขั้นตอน คือ 1) การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม 2) การทดลองใช้โปรแกรมเพื่อดูผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังจากการสอนที่จัดในโปรแกรม 3) การปรับปรุงโปรแกรม ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนชุมชนบ้านผือพิทยาคม จังหวัดอุดรธานี จำนวน 24 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที่ ซึ่งผลการทดลองใช้โปรแกรมพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังเข้าร่วมโปรแกรมสูงกว่าเกณฑ์การประเมินหลังเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนบางส่วนที่เข้าร่วมโปรแกรมมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมในโปรแกรมอยู่ในระดับเหมาะสมมาก และนักเรียนบางส่วนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมในโปรแกรมอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง

ศิริประภา พงศ์ไทย (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการสอนภาษาแบบธรรมชาติสำหรับครูอนุบาลโดยใช้วิธีการไตร่ตรองสารนิทัศน์ โดยพัฒนาโปรแกรมฯ 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 เตรียมการ ขั้นที่ 2 สร้างโปรแกรมฯ ขั้นที่ 3 ทดลองใช้โปรแกรมฯ ขั้นที่ 4 ปรับปรุงโปรแกรมฯ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นกรณีศึกษาคือครูอนุบาลจำนวน 17 คน ในกลุ่มชุมชนแห่งการเรียนรู้วัฒนธรรมการสอนภาษาแบบธรรมชาติสองโรงเรียน สังกัดสำนักงานการศึกษา เอกชน กรุงเทพมหานคร และสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร ประเมินการสอนภาษาแบบธรรมชาติด้วยแบบประเมินพฤติกรรมการสอนที่สะท้อนหลักการสอนภาษาแบบธรรมชาติของครูอนุบาล และประเมินความพึงพอใจของครูและผู้บริหารด้วยแบบสัมภาษณ์โปรแกรมฯ ที่ปรับปรุงแล้วจะประกอบด้วยแนวคิด หลักการ ความมุ่งหมาย เนื้อหา การดำเนินการใช้โปรแกรมฯ และการประเมินผล การใช้โปรแกรมฯ จะดำเนินการแบ่งเป็น 4 ระยะ ดังนี้ ระยะที่ 1 ระยะการพัฒนาครู ระยะที่ 2 เริ่มการปฏิบัติงาน ระยะที่ 3 พัฒนางาน ระยะที่ 4 สรุปการปฏิบัติงาน โดยกระบวนการเรียนรู้ของครูจะเริ่มจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับการสอน การเก็บรวบรวมสารนิทัศน์ การไตร่ตรองสะท้อนความคิด การปฏิบัติที่สะท้อนการก่อรูปความรู้ความเข้าใจ ระยะที่ใช้โปรแกรมฯ ไม่ต่ำกว่า 24 สัปดาห์ โดยผลการทดลองพบว่า 1) ภายหลังจากใช้โปรแกรมฯ ครูทั้งหมดมีพฤติกรรมการสอนที่สะท้อนหลักการสอนภาษาแบบธรรมชาติอยู่ในระดับ 3 ขึ้นไปทุกรายการ 2) ผลการประเมินในระยะเริ่มการปฏิบัติงานกับหลังการใช้โปรแกรมฯ ซึ่งมี 20 รายการ พบว่าครูทั้งหมดมีพฤติกรรมการสอนที่สะท้อนหลักการสอนภาษาแบบธรรมชาติสูงขึ้นอย่างน้อยหนึ่งระดับใน 16 รายการ 3) ครูและผู้บริหารทั้งหมดมีความพึงพอใจเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ อยู่ในระดับมาก ลักษณะเด่นของโปรแกรม คือ เน้นให้ครูเป็นผู้สร้างสรรค์องค์ความรู้ด้วยตนเองและเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่มชุมชนแห่งการเรียนรู้การสอนภาษาแบบธรรมชาติ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ความสามารถทางด้านภาษาไทย และการพัฒนาโปรแกรม ผู้วิจัยเห็นว่าแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายมีความเหมาะสมและสามารถนำมาพัฒนาเป็นโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่นักเรียนมีความแตกต่างหลากหลาย เพื่อพัฒนาและส่งเสริมความสามารถทางภาษาในระยะแรกเริ่มและช่วยลดปัญหาที่จะส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาไทยที่จะมีความยากยิ่งขึ้นต่อไปหรือส่งผลต่อความสามารถในการเรียนในรายวิชาอื่น ๆ อย่างเหมาะสมต่อศักยภาพของนักเรียนแต่ละบุคคล

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

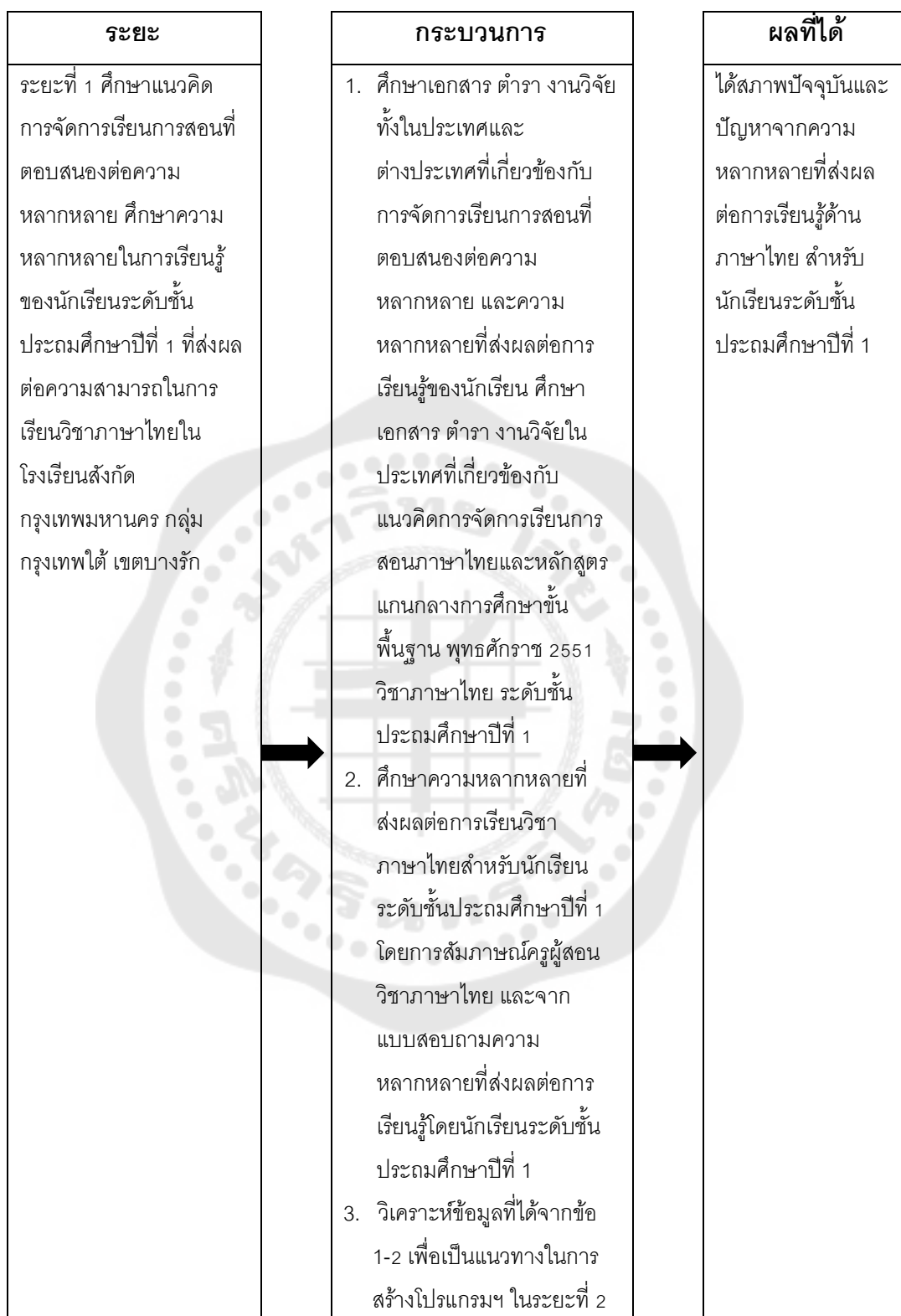
การวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ศึกษาความหลากหลายในการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพใต้ เขตบางรัก

ระยะที่ 2 สร้างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

โดยในแต่ละระยะมีวิธีการดำเนินการ ดังต่อไปนี้

ภาพประกอบ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย

ระยะที่ 1 ศึกษาแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย และ ศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1

ระยะนี้ผู้วิจัยจะดำเนินการ 2 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย และความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยและหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 วิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลที่ได้นำไปสร้างประเด็นคำถามในการสัมภาษณ์ถึงโครงสร้างแก่ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยและแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน เขตบางรัก กลุ่มกรุงเทพใต้ สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่จะนำไปใช้ในการวิจัยขั้นตอนที่ 2 และนำข้อมูลมาเป็นแนวคิดในการพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งกระบวนการในการดำเนินการวิจัยระยะที่ 1 ขั้นตอนที่ 1 ประกอบด้วยกิจกรรมย่อย 3 กิจกรรม ได้แก่

1) ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายและความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

2) ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยทั้งในประเทศที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2552 วิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่องสระลดรูป เปลี่ยนรูป

1.1) แหล่งข้อมูล ได้แก่ วารสาร หนังสือ ตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1.2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบบบันทึกข้อมูล

1.3) การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

2.1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ

1) ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย จำนวน 5 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) คือ เป็นครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เขตบางรัก กลุ่มกรุงเทพใต้ สังกัดกรุงเทพมหานคร และมีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยอย่างน้อย 5 ปี ให้ข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง

2) นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ศึกษาในโรงเรียนเขตบางรัก กลุ่มกรุงเทพใต้ สังกัดกรุงเทพมหานคร ได้จากการสุ่มแบบเจาะจง (Proposive sampling) จำนวน 5 โรงเรียน รวมจำนวน 83 คน ให้ข้อมูลโดยการตอบแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน

2.2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในขั้นตอนนี้ ได้แก่ 1) แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างที่ใช้ในการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย และนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2) แบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างสำหรับการสัมภาษณ์ครูผู้สอน เพื่อตรวจสอบสภาพปัจจุบัน สภาพปัญหา และการแนวทางการสอนหรือแก้ไขปัญหาของครูผู้สอน มีขั้นตอนการสร้างประเด็นสัมภาษณ์และตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน เพื่อเป็นแนวคิดในการสังเคราะห์ประเด็นสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างประกอบด้วย 4 คำถาม คือ 1) สภาพการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน 2) สภาพปัญหา และแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 3) แนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอนของคุณ และ 4) ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

2. นำร่างแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

3. นำร่างแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ได้แก่

- 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 ท่าน
- 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ท่าน และ
- 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 2 ท่าน และ
- 4) ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยทางการศึกษา ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ประเด็นและเนื้อหาที่ต้องการจะวัด ตลอดจนความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย และพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) (โชติกา ภาชีผล, 2559: 98) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านจะให้คะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับตัวแปรและวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับตัวแปรและวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามมีเนื้อหาไม่สอดคล้องกับตัวแปรและวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา

พบว่า ทุกข้อได้ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ 1.00 และมีข้อเสนอแนะให้ปรับการใช้ภาษาให้ชัดเจนและการเรียงลำดับข้อคำถามให้มีความต่อเนื่องในการตอบ ได้แก่ การเรียงข้อคำถามจากสภาพปัญหา สภาพปัจจุบัน และแนวทางในการแก้ไขปัญหา

4. ผู้วิจัยแก้ไขและปรับปรุงพร้อมทั้งตรวจสอบความเหมาะสมและความสมบูรณ์ของแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างก่อนนำไปใช้จริง

1. ศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน เพื่อเป็นแนวคิดในการสังเคราะห์ประเด็นสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. นำร่างแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

3. นำร่างแบบสัมภาษณ์ถึงโครงสร้างไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ได้แก่ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 ท่าน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ท่าน และ 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 2 ท่าน และ 4) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยทางการศึกษา จำนวน 1 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงตามเนื้อหา และเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับหรือมากกว่า 0.5 ขึ้นไป

4. ผู้วิจัยแก้ไขและปรับปรุงพร้อมทั้งตรวจสอบความเหมาะสมและความสมบูรณ์ของแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างก่อนนำไปใช้จริง

ภาพประกอบ 4 การสร้างแบบสัมภาษณ์ถึงโครงสร้างเพื่อศึกษาสภาพความหลากหลายในการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทย ในโรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพใต้ เขตบางรัก

2. แบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อสำรวจความหลากหลายด้านความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการสอนของครูชั้นเรียนและความคิดเห็นของนักเรียนในกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการสกัดประเด็นความหลากหลายของนักเรียนที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน ได้แก่ รูปแบบกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของครู ความหลากหลายในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่นักเรียนชื่นชอบ สนใจ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน เพื่อนำมาสร้างแบบสอบถาม โดยแบบสอบถาม ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 19 ข้อ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ประเด็นสอบถามเกี่ยวกับความหลากหลายในการจัดการเรียนการสอนของครูในชั้นเรียน จำนวน 11 ข้อ ซึ่งการตอบแบบสอบถามจะเป็นการเลือกตอบ โดยทำสัญลักษณ์ / หรือ X ในช่องตาราง 3 ตัวเลือก คือ เป็นประจำ บางครั้ง และไม่เคย และส่วนที่ 2 ประเด็นสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อรายวิชาภาษาไทย ความชอบและความสนใจของนักเรียนในกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน จำนวน 8 ข้อ ซึ่งการตอบแบบสอบถามจะเป็นการเลือกตอบ โดยทำสัญลักษณ์ / หรือ X ในช่องตาราง 3 ตัวเลือก คือ ชอบ เฉย ๆ และไม่ชอบ

2. นำร่างแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ของนักเรียน และนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของข้อคำถามและความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์งานวิจัย

3. นำร่างแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ของนักเรียนให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 ท่าน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ท่าน และ 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 2 ท่าน และ 4) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยทางการศึกษา จำนวน 1 ท่าน ตรวจสอบและพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence: IOC) เท่ากับหรือมากกว่า 0.5 ขึ้นไป (ไซติกา ภาชีผล, 2559: 98) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านจะให้คะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

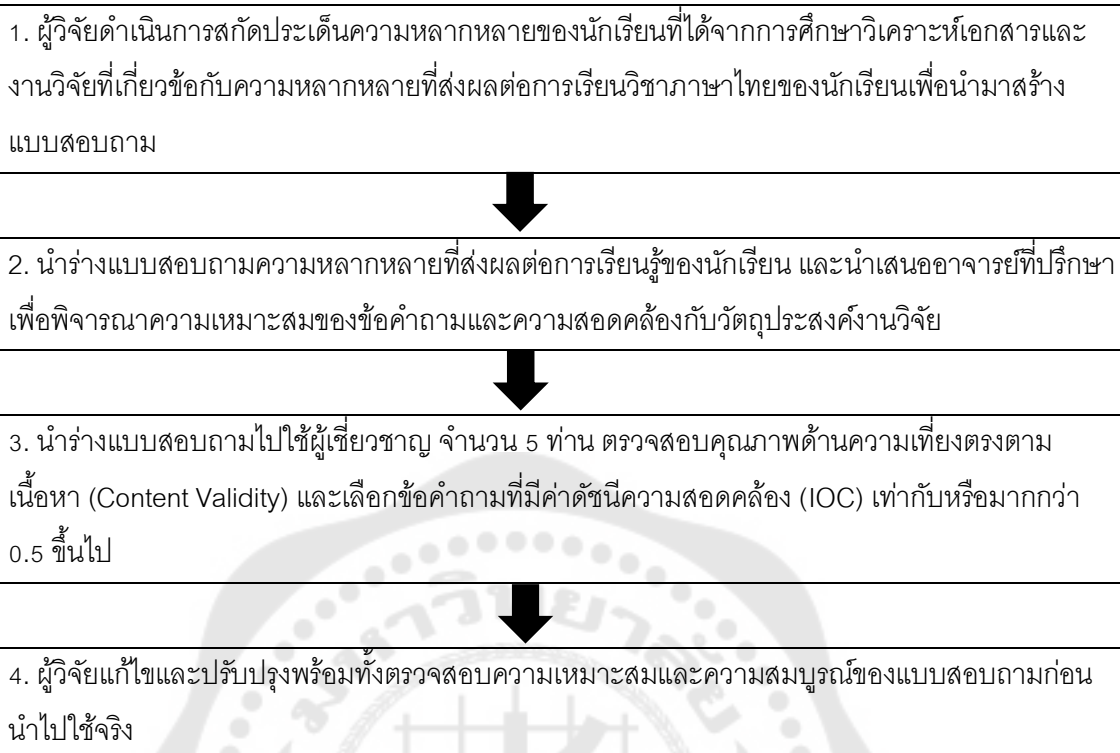
ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับตัวแปรและวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับตัวแปรและวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามมีเนื้อหาไม่สอดคล้องกับตัวแปรและวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา

พบว่า ทุกข้อได้ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ 1.00 และมีข้อเสนอแนะให้ปรับการใช้ภาษา ให้เหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การเรียงข้อความในประโยค เช่น ครูสอนวิชาภาษาไทยให้หนูเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน รวมทั้งมีข้อเสนอแนะให้ครูเป็นผู้อ่านข้อความในแบบสอบถามให้นักเรียนฟัง

4. แก้ไขและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญพร้อมทั้งตรวจสอบความเหมาะสมและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามความหลากหลายในการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนนำไปใช้จริง

ภาพประกอบ 5 การสร้างแบบสอบถามความหลากหลายในการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพใต้ เขตบางรัก

2.3) การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้จะเริ่มดำเนินการเมื่อได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สถาบันยุทธศาสตร์ทางปัญญาและวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เลขที่โครงการวิจัย SWUEC-G 289/2563E เมื่อกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยยินดีเข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยจะชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการดำเนินการ และประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อขอความร่วมมือในการเข้าร่วมการวิจัย พร้อมทั้งชี้แจงว่าการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้จะไม่มีผลกระทบใด ๆ เมื่อกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเข้าใจในวัตถุประสงค์และขั้นตอนการวิจัย และตอบรับเข้าร่วมการวิจัย จะมีเอกสารหนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยให้ลงนามต่อการเข้าร่วมการวิจัย ซึ่งข้อมูลทุกอย่างจะถือเป็นความลับและนำมาใช้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้เท่านั้น รวมทั้งมีการใช้รหัสแทนชื่อจริงของกลุ่มเป้าหมาย ผลการวิจัยจะนำเสนอข้อมูลต่าง ๆ ในภาพรวม และหากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการทำวิจัย สามารถสอบถามผู้วิจัยได้ตลอดเวลา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน คือ 1) การสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 2) แบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1) สัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1.1) ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการสัมภาษณ์ เรื่องความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากบัณฑิตวิทยาลัยถึงผู้อำนวยการเขตบางรัก พร้อมติดต่อนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการขอสัมภาษณ์ ระหว่างวันที่ 1- 30 มีนาคม 2564 ผ่านทางผู้อำนวยการโรงเรียนจำนวน 5 โรงเรียน

1.2) ดำเนินการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 5 คน ตามวัน เวลา สถานที่ที่นัดหมายไว้ โดยใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ดังนี้

วันที่	เวลา	สถานที่
15 มีนาคม 2564	9.30-10.30 น.	โรงเรียนวัดแก้วแจ่มฟ้า
15 มีนาคม 2564	14.00-13.00 น.	โรงเรียนวัดมหาพฤฒาราม
17 มีนาคม 2564	9.30 -10.30 น.	โรงเรียนวัดม่วงแค
24 มีนาคม 2564	9.30-10.30 น.	โรงเรียนวัดสวนพลู
24 มีนาคม 2564	15.00-16.00 น.	โรงเรียนวัดหัวลำโพง

1.3) ขั้นตอนในการสัมภาษณ์ ดำเนินการดังนี้

1.3.1) ผู้วิจัยแนะนำตัว ได้แก่ ชื่อ นามสกุล สาขา คณะ มหาวิทยาลัย และหัวข้อในการทำปฏิญานิพนธ์ ขออนุญาตในการบันทึกเสียงเพื่อนำไปใช้ในการถอดเทปต่อไป ซึ่งหากผู้ให้ข้อมูลไม่อนุญาต ผู้วิจัยจะดำเนินการจดบันทึกข้อมูลจากการสัมภาษณ์เพียงอย่างเดียว

1.3.2) ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียด วัตถุประสงค์ และประเด็นในการสัมภาษณ์ให้ผู้ให้ข้อมูลคือครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 รับทราบก่อนการให้การสัมภาษณ์

1.3.3) ผู้วิจัยขออนุญาตผู้ให้ข้อมูลในการบันทึกเสียงเพื่อนำไปใช้ในการถอดเทปต่อไป ซึ่งหากผู้ให้ข้อมูลไม่อนุญาต ผู้วิจัยจะดำเนินการจดบันทึกข้อมูลจากการสัมภาษณ์เพียงอย่างเดียว

1.3.4) ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลตามหัวข้อที่กำหนด

1.3.5) ผู้วิจัยกล่าวสรุปประเด็นข้อมูลที่ได้จากผู้ให้ข้อมูล เพื่อตรวจสอบความครบถ้วน ถูกต้องจากผู้ให้ข้อมูลอีกครั้ง

1.3.6) ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณผู้ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์ และแจ้งขออนุญาตผู้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ในกรณีผู้วิจัยต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ประเด็นที่ครบถ้วนสมบูรณ์ อาจมีการดำเนินการติดต่อผู้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมภายหลัง

2) แบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนเขตบางรัก กลุ่มกรุงเทพใต้ สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้วยการให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นในระยะที่ 1 ชั้นตอนที่ 2 โดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

2.1) ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลวิจัยเรื่องการสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากบัณฑิตวิทยาลัยและดำเนินการส่งผู้อำนวยการเขตบางรัก เพื่อดำเนินการเก็บข้อมูลจากโรงเรียนในสังกัด

2.2) ติดต่อประสานทางโรงเรียนกลุ่มเป้าหมายทั้ง 5 โรงเรียน และชี้แจงรายละเอียดการทำแบบสำรวจพร้อมนัดหมายวันที่จะเข้าไปเก็บข้อมูล ระหว่างวันที่ 1-30 มีนาคม 2564 ดังนี้

วันที่	เวลา	สถานที่
15 มีนาคม 2564	8.30-9.30 น.	โรงเรียนวัดแก้วแจ่มฟ้า
15 มีนาคม 2564	13.00-14.00 น.	โรงเรียนวัดมหาพฤฒาราม
17 มีนาคม 2564	8.30 -9.30 น.	โรงเรียนวัดม่วงแค
24 มีนาคม 2564	8.30-9.30 น.	โรงเรียนวัดสวนพลู
24 มีนาคม 2564	14.00-15.00 น.	โรงเรียนวัดหัวลำโพง

2.3) ดำเนินการให้นักเรียนทำแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทั้ง 5 โรงเรียน จำนวน 83 คน โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

2.3.1) ผู้วิจัยดำเนินการแนะนำตัว ได้แก่ ชื่อ ชื่อเล่น พร้อมชี้แจงอธิบายรายละเอียดในการเก็บข้อมูล ได้แก่ วัตถุประสงค์ ลักษณะของแบบสอบถาม จำนวนข้อของแบบสอบถาม ขั้นตอนในการตอบแบบสอบถาม วิธีการตอบในช่องคำตอบของแบบสอบถาม วิธีแก้ไขปัญหาของนักเรียนเมื่อฟังข้อคำถามไม่ทันหรือเกิดปัญหาอื่น ๆ เช่น ดินสอหัก ยางลบหาย

2.3.2) ผู้วิจัยตรวจสอบความเข้าใจในการตอบแบบสอบถามของนักเรียน โดยการให้นักเรียนตอบคำถาม

2.3.3) ผู้วิจัยดำเนินการอ่านข้อคำถามในแบบสอบถามที่ละข้อที่หน้าชั้นเรียน และเดินดูรอบห้องเพื่อตรวจสอบความถูกต้องในการตอบแบบสอบถามของนักเรียน

2.3.4) เมื่อนักเรียนทั้งชั้นเรียนตอบแบบสอบถามได้ครบถ้วนทุกข้อ ผู้วิจัยดำเนินการเดินเก็บแบบสอบถามพร้อมแจกขนมให้นักเรียนคนละ 1 ชิ้น

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ในส่วนของข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนักเรียนผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติหาค่าความถี่ และร้อยละ

ผลที่ได้จากระยะที่ 1 ขั้นตอนที่ 2 คือ นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปสร้างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระยะที่ 2 ต่อไป

ระยะที่ 2 สร้างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผู้วิจัยวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูลที่ได้รับจากการเก็บรวบรวมจากระยะที่ 1 ในด้านสภาพปัจจุบัน สภาพปัญหาที่พบ และแนวทางแก้ไขในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากเอกสาร ตำรา จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนและจากแบบสอบถามของนักเรียนมายกร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อ

พัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระยะที่ 2 ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 ยกร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนที่ 2 การตรวจสอบคุณภาพโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ยกร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ในระยะที่ 2 ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้ยกร่างโปรแกรมฯ โดยนำข้อมูลที่ได้จากระยะที่ 1 นำมาดำเนินการสนทนากลุ่มกับผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของโปรแกรมฯ

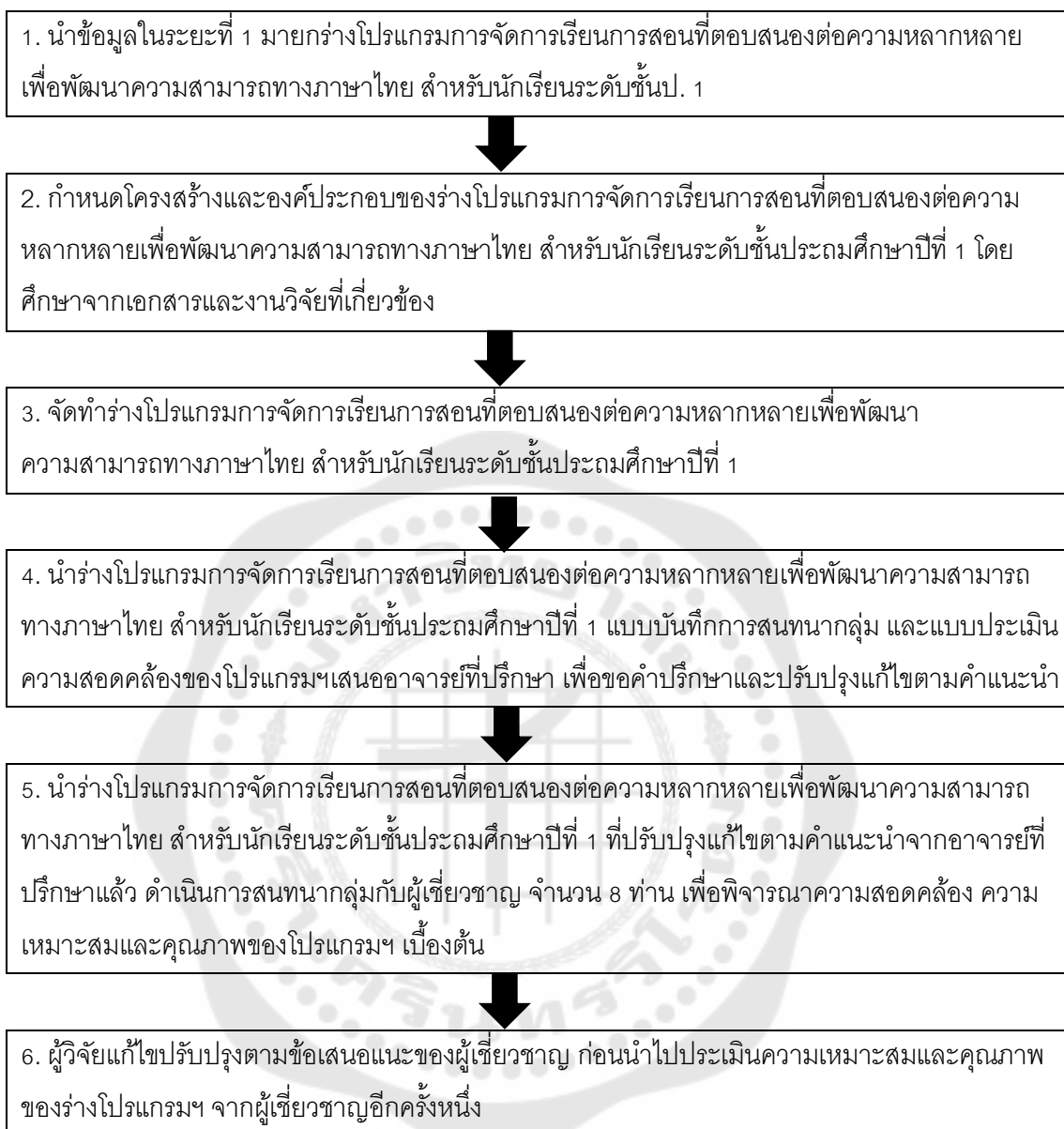
1. ผู้ให้ข้อมูล

1. ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสบการณ์ในการสอนอย่างน้อย 5 ปี จำนวน 6 ท่าน
2. ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาพิเศษ ที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อย่างน้อย 5 ปี จำนวน 2 ท่าน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. แบบบันทึกการสนทนากลุ่มที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น
3. แบบประเมินความสอดคล้อง ความเหมาะสมและคุณภาพของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สำหรับผู้เชี่ยวชาญในการสนทนากลุ่ม

ขั้นตอนในการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 6 ขั้นตอนการสร้างร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จากภาพประกอบ 6 มีรายละเอียดขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมฯ ดังนี้

1) นำข้อมูลในระยะที่ 1 ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 วิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เนื้อหาและคำศัพท์เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป รูปแบบการจัดการเรียนการสอน และการพัฒนาโปรแกรมมายกร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2) กำหนดโครงสร้างและองค์ประกอบของร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3) จัดทำร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้วิจัยแนวคิดที่นำมาใช้ในการยกร่างโปรแกรมฯ ประกอบด้วย 1) แนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย 2) แนวคิดในการพัฒนาโปรแกรม ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1) แนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย

จากแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความแตกต่างหลากหลายก่อนการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน และด้านภาระงานที่มอบหมายให้นักเรียน ร่วมกับการวิเคราะห์ความหลากหลายของผู้เรียน ได้แก่ ด้านความพร้อม ด้านความสนใจ และด้านรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในชั้นเรียน โดยผู้วิจัยได้นำแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย และข้อมูลที่ได้จากสภาพปัจจุบัน สภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน รวมทั้งความหลากหลายในการเรียนของนักเรียนมาวิเคราะห์เพื่อร่างโปรแกรมฯ ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 7 การจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายที่ใช้ในโปรแกรมฯ

จากภาพประกอบ 7 การจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายที่ใช้ในโปรแกรมฯ สรุปได้ว่า การสร้างโปรแกรมฯ ผู้วิจัยจะคำนึงถึงการจัดเตรียมในการเรียนการสอน โดยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้านเนื้อหาที่ใช้ในการสอน คือการแบ่งระดับคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่ได้จากบัญชีคำศัพท์ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และหนังสือแบบเรียนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของสถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) โดยมีการแบ่งระดับคำศัพท์เป็น 3 ระดับ คือ ระดับง่าย ระดับปานกลาง และระดับยาก วิเคราะห์กิจกรรมที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมการวาดภาพระบายสี การร้อง/ฟังเพลง การทำกิจกรรมกลุ่มหรือกิจกรรมร่วมกันกับเพื่อนในชั้นเรียน เพื่อฝึกฝนและพัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป และวิเคราะห์แบบฝึกหัด ภาระงานต่าง ๆ ที่จะมอบหมายให้นักเรียนปฏิบัติ โดยแบ่งแบบฝึกหัดเป็นกิจกรรมย่อย ๆ เพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน และประสบผลสำเร็จในการเรียนจากเนื้อหาผ่านไปสู่อะไรที่มีความซับซ้อนยิ่งขึ้นตามลำดับ ในด้านความแตกต่างหลากหลายของนักเรียนจะดำเนินการสร้างโปรแกรมโดยพิจารณาในด้านความพร้อมของนักเรียน ได้แก่ ความรู้พื้นฐานทางภาษาไทยของนักเรียนตั้งแต่ความรู้เรื่องของพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ความรู้และความสามารถในการอ่าน เขียนคำ และด้านความหมายของคำศัพท์ ด้านความสนใจของนักเรียน ได้แก่ การวาดรูประบายสี การร้อง/ฟังเพลง การทำกิจกรรมกลุ่ม และการทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน ด้านรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการประเมินและแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ตามระดับสติปัญญา คือ นักเรียนกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน

2) แนวคิดในการพัฒนาโปรแกรมในการวิจัย

โดยจากการศึกษาแนวคิดการพัฒนาโปรแกรมจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจึงดำเนินการสร้างโปรแกรมฯ โดยมีองค์ประกอบและรายละเอียด ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของโปรแกรม เพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ด้านความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. ลักษณะของผู้เรียนที่จะสอนหรือกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในชั้นเรียนปกติที่มีความแตกต่างหลากหลายทางด้านระดับความรู้ทางด้านภาษาไทย ที่ผู้วิจัยทดสอบความรู้ของนักเรียนก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ ด้านรูปแบบความชอบและความสนใจที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น การวาดภาพระบายสี การร้องหรือฟังเพลง ความกล้าแสดงออก ความเป็นผู้นำ รวมทั้งการดูแลสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาไทยจากผู้ปกครอง

และครูผู้สอน โดยผู้วิจัยได้สำรวจข้อมูลจากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนก่อนเข้าร่วมโปรแกรม ซึ่งนักเรียนจะต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองให้เข้าร่วมโปรแกรมได้ และสามารถเข้าร่วมการวิจัยได้ต่อเนื่องจนสิ้นสุดโปรแกรม

3. คุณสมบัติของผู้สอน คือ ครูที่ได้รับมอบหมายในการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

4. กระบวนการเรียนการสอนที่ใช้ในโปรแกรม ผู้วิจัยได้เลือกใช้รูปแบบการสอน 3 รูปแบบ คือ การสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ การเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่มีความสอดคล้องกับกลยุทธ์ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ดังตาราง

ตาราง 9 รูปแบบการสอนที่สอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย

การสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย	การสอนตรง	การเสริมต่อการเรียนรู้	การเรียนรู้แบบร่วมมือ
การวิเคราะห์/ประเมินผู้เรียนก่อนสอน	/	/	
เลือกสอนสาระสำคัญ	/		
การลำดับเนื้อหาจากง่ายไปสู่ยาก และแบ่งเนื้อหาเป็นส่วนย่อย ๆ	/	/	
ให้นักเรียนทราบความชัดเจนในการเรียนอย่างเป็นขั้นตอน	/	/	
ทบทวนความรู้หรือประสบการณ์เดิม	/	/	/
มีกิจกรรมหลากหลายให้เหมาะกับผู้เรียน	/	/	
ให้นักเรียนมีส่วนร่วมตัดสินใจในการเรียน			/
ครูเป็นผู้สนับสนุนในการเรียนรู้ของนักเรียนและให้ผลป้อนกลับ	/	/	
ส่งเสริมการทำงานเป็นกลุ่มอย่างยืดหยุ่นตามลักษณะผู้เรียน		/	/
ให้ครูหรือเพื่อนที่มีความรู้มากกว่าเป็นต้นแบบหรือสอน		/	/
ประเมินติดตามความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของนักเรียน	/	/	

จากตาราง 9 การวิเคราะห์รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่ามีความสอดคล้องเหมาะสมกับการนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายในชั้นเรียน เนื่องจากเป็นรูปแบบการสอนที่มีการวิเคราะห์ ประเมิน

ผู้เรียนก่อนสอน พิจารณาลำดับเนื้อหาสาระให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน มีการดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน โดยเลือกใช้กิจกรรมที่หลากหลาย ยืดหยุ่น โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุนการเรียนรู้และประเมินความก้าวหน้าของนักเรียน ซึ่งโปรแกรมฯ จะมีกระบวนการเรียนการสอนในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ดำเนินการสอนด้วยรูปแบบการสอนตรงกับนักเรียนทั้งชั้นเรียน เพื่อเป็นการให้นักเรียนทั้งชั้นเรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระ และทบทวนความรู้ของนักเรียนที่มีความรู้พื้นฐาน จากการสอนที่มีความต่อเนื่องตามลำดับ มีการฝึกปฏิบัติทักษะการอ่านและการเขียนคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้สอนเนื้อหาโดยตรงและให้ผลป้อนกลับในการปฏิบัติทักษะการอ่าน เขียนของนักเรียนทันทีเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้อง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ดำเนินการสอนด้วยรูปแบบการสอนตรง และการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยการสอนตรงในขั้นต้นเพื่อเป็นการทบทวนให้ความรู้กับนักเรียนทั้งชั้นเรียน และสอนเน้นย้ำให้กับกลุ่มที่มีความสามารถน้อยกว่าเกณฑ์หรือนักเรียนที่ยังอ่าน เขียนได้ไม่ถูกต้อง และใช้การเสริมต่อการเรียนรู้กับนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่าน เขียนได้ถูกต้อง เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะจากการทำแบบฝึกหัดด้วยตนเอง โดยครูมีหน้าที่ในการช่วยสนับสนุน ตรวจสอบการทำแบบฝึกหัดด้านการอ่าน และเขียนของนักเรียน รวมทั้งให้ผลป้อนกลับแก่นักเรียนจนสามารถเรียนรู้และทำงานได้ด้วยตนเอง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ดำเนินการสอนด้วยรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งจะเป็นการสอนที่ใช้กิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ร่วมมือทำกิจกรรมการฝึกอ่าน เขียน และการเรียนรู้เรื่องความหมายของคำ โดยแต่ละกลุ่มจะคละระดับความสามารถของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ผ่านกระบวนการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ช่วยเหลือในการฝึกการอ่าน เขียนร่วมกัน ซึ่งช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้การมีปฏิสัมพันธ์และฝึกทักษะทางสังคมเพิ่มเติมนอกเหนือจากความสำเร็จที่ได้จากการอ่าน เขียนในชั้นเรียน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ดำเนินการสอนด้วยรูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนในแผนที่ 4 ของทุกสระ จะเป็นการทบทวนความรู้ของนักเรียนด้วยกระบวนการสอนตรง เพื่อตรวจสอบและเน้นย้ำวิธีการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปให้ถูกต้อง ใช้การสอนตรงโดยการมอบหมายแบบฝึกหัดให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองซึ่งครูจะเป็นผู้ให้ผลป้อนกลับนักเรียน และมอบหมายแบบฝึกหัดกลุ่มเพื่อให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติทำงานร่วมกันในการอ่าน เขียน และ

เลือกใช้คำศัพท์ในประโยคที่กำหนดให้เหมาะสม ก่อนที่จะดำเนินการประเมินความรู้ด้านการอ่าน เขียนคำศัพท์หลังเรียน

5. เนื้อหาสาระ คือ เรื่องสระลดรูป เปลี่ยนรูป ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 สระ ได้แก่ สระอัว สระอะ สระเอะ สระแอะ สระโอะ และสระเออ โดยเลือกใช้คำศัพท์ ในการสอนแต่ละแผนการเรียนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

คำศัพท์กลุ่มง่าย คือ คำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่ไม่มีตัวสะกด มีพยัญชนะต้น 1 ตัว ไม่มีวรรณยุกต์ ได้แก่ วัว กะ ตะ แปะ โปะ เจอ

คำศัพท์กลุ่มปานกลาง คือ คำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่ไม่มีหรือมีตัวสะกด มีพยัญชนะต้น 1-2 ตัว ไม่มีวรรณยุกต์ คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมหรือ คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมที่เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ ถั่ว ชัน เด็ก และ โต๊ะ ผอเรือ

คำศัพท์กลุ่มยาก คือ คำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่มีตัวสะกด มีพยัญชนะต้น 1-2 ตัว มีวรรณยุกต์ คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมหรือคำศัพท์ที่เป็นนามธรรม ได้แก่ ล้วน บั้น เหล็ก แข็งแรง ลั่น เพลิน

6. กิจกรรมการเรียนรู้ของโปรแกรม แบ่งเป็น 3 ระยะ ประกอบด้วย

ระยะที่ 1 ระยะก่อนได้รับโปรแกรม ระยะนี้ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน จำนวน 1 ฉบับ และทดสอบความรู้เรื่องสระลดรูป เปลี่ยนรูปของผู้เรียนก่อนเข้าร่วมโปรแกรม ด้วยแบบทดสอบ จำนวน 1 ฉบับ เพื่อทดสอบด้านการอ่าน จำนวน 20 คำ และการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 20 คำ รวมทั้งสิ้น 40 คำ เพื่อวัดระดับความสามารถของนักเรียนก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ โดยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามและผลคะแนนจากทดสอบมาวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องต่อความหลากหลายของนักเรียนแต่ละคน

ระยะที่ 2 ได้รับโปรแกรม ในระยะนี้นักเรียนจะได้รับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยตามแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เรื่องสระลดรูป เปลี่ยนรูป ที่เรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหาตามหลักสูตรภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย 1) แบบทดสอบความสามารถทางภาษาไทยก่อนเข้าสู่บทเรียนแต่ละสระ จำนวน 6 ฉบับ ซึ่งแต่ละฉบับแบ่งเป็นการทดสอบด้านการอ่าน และการเขียนคำศัพท์ โดยการทดสอบการอ่านด้วยคำศัพท์ จำนวน 54 คำ แบ่งออกเป็น สระอัว 10 คำ สระอะ 10 คำ สระเอะ 10 คำ สระแอะ 8 คำ สระโอะ 10 คำ สระเออ 6 คำ และการเขียนคำศัพท์รวมจำนวน 54 คำ แบ่งออกเป็น สระอัว 10 คำ สระอะ 10 คำ สระเอะ 10 คำ สระแอะ 8 คำ

สระโอะ 10 คำ สระเออ 6 คำ เพื่อวัดระดับความสามารถของผู้เรียนเป็นรายบุคคลก่อนเรียนในแต่ละ
 2) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 24 แผน ระยะเวลา 6 สัปดาห์ ซึ่งในแผนการจัดการเรียนรู้
 ประกอบด้วย เนื้อหาในการจัดกิจกรรม ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม สารสำคัญของ
 กิจกรรม จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม รูปแบบที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนตรง
 การเสริมต่อการเรียนรู้ การสอนแบบร่วมมือ โดยมีการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนให้มีความหลากหลาย
 สอดคล้องตามลักษณะความแตกต่างของนักเรียนทั้งด้านความพร้อม ความสนใจ และรูปแบบการ
 เรียนรู้ 3) สื่อการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายด้านความสามารถทางภาษาไทยสำหรับ
 นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้แก่ เกม และบัตรคำศัพท์ 4) แบบสังเกตพฤติกรรมในชั้น
 ของนักเรียนรายบุคคล ที่ครูผู้สอนบันทึกในระหว่างการจัดการเรียนการสอนเพื่อนำข้อมูลมา
 พิจารณาพฤติกรรมในชั้นเรียนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน และ 5) แบบทดสอบ
 ความสามารถทางภาษาไทยหลังเรียนแต่ละบทเรียน จำนวน 6 ฉบับ เพื่อวัดระดับความสามารถ
 ในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปในแต่ละแผนปฏิบัติการสอนแต่ละสระ
 ซึ่งคำศัพท์ที่ใช้ในการทดสอบเป็นชุดคำศัพท์เดียวกับการทดสอบก่อนเรียน

ระยะที่ 3 สิ้นสุดการรับโปรแกรม ผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการอ่าน
 เขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป เปลี่ยนรูปของผู้เรียนภายหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ รวมจำนวน 40
 คำ แบ่งออกเป็น การทดสอบการอ่าน 20 คำ และการทดสอบการเขียน 20 คำ ซึ่งคำศัพท์ที่ใช้ใน
 การทดสอบเป็นชุดคำศัพท์เดียวกับแบบทดสอบก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ

7. สื่อ วัสดุอุปกรณ์ ได้แก่ วัสดุทัศนเพลงประกอบการสอนเรื่องสระลดรูป สระ
 เปลี่ยนรูปซึ่งได้จากอินเทอร์เน็ต บ้ายนิเทศเนื้อเพลง บ้ายนิเทศเรื่องสระ บัตรคำ บัตรภาพ

8. การวัดและประเมินผล ประเมินผลด้วยแบบทดสอบความสามารถ
 ทางด้านภาษาไทยเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 7 ชุด แบ่งออกเป็น การประเมินการอ่าน
 และการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 1 ฉบับ สำหรับการประเมินก่อน
 และหลังเข้าร่วมโปรแกรม และการประเมินการอ่านและการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระ
 เปลี่ยนรูป ฉบับย่อย สำหรับการก่อนและหลังเรียนแต่ละสระ จำนวน 6 ฉบับ

9. สภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน คือ ห้องเรียนของนักเรียน
 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา ประกอบด้วย กระดาน โทรทัศน์ หรือเครื่อง
 ฉายวิดีโอ คอมพิวเตอร์ และเครื่องขยายเสียง ซึ่งในการจัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศในชั้น
 เรียนมีการคำนึงถึงการควบคุมเสียงรบกวนในชั้นเรียนโดยการตั้งกฎกติกาในการเรียนร่วมกัน เช่น
 การให้นักเรียนยกมือเมื่อมีข้อคำถามเพื่อให้ครูทราบและเข้าไปช่วยเหลือหรือตอบคำถาม การให้

นักเรียนตอบคำถามเมื่อครูเป็นผู้ถาม ไม่พูดแทรกในชั้นเรียน ในด้านการจัดที่นั่งของนักเรียนได้มีการกำหนดที่นั่งของนักเรียนให้ชัดเจนเพื่อให้ครูสะดวกในการเข้าไปช่วยเหลือในการเรียนของนักเรียนแต่ละคนได้สำหรับแผนการสอนที่ 1 และ 2 ของแต่ละสัปดาห์ การจัดกลุ่มนักเรียนคละความสามารถเพื่อให้นักเรียนทุกคนได้เกิดการเรียนรู้ แลกเปลี่ยน และทำกิจกรรมร่วมกันในการทำกิจกรรมกลุ่มในแผนการสอนที่ 3 และ 4 ของแต่ละสัปดาห์ ทั้งนี้ ครูได้มีการจัดเตรียมแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมสำรองสำหรับนักเรียนที่ทำงานหรือแบบฝึกหัดได้ถูกต้องและเสร็จก่อนเพื่อนร่วมชั้น เพื่อให้ไม่ให้นักเรียนรบกวนการเรียนของนักเรียนคนอื่น ซึ่งนักเรียนจะเป็นผู้เลือกกิจกรรมด้วยตนเอง เช่น การทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม การอ่านหนังสือหรือบทความสั้น ๆ การเป็นผู้ช่วยครูในการดูแลเพื่อนที่ยังทำแบบฝึกหัดไม่เสร็จ และกิจกรรมการวาดภาพระบายสี

10. คู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

4) นำร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แบบบันทึกการสนทนากลุ่ม และแบบประเมินความสอดคล้องของโปรแกรมฯ เสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอคำปรึกษาและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

5) นำร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว ไปดำเนินการสนทนากลุ่มกับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 8 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาศาสตร์พิเศษจำนวน 2 ท่าน (ดังรายละเอียดในภาคผนวก ข) เพื่อพิจารณารายละเอียดของโปรแกรมฯ พิจารณาความสอดคล้อง ความเหมาะสมและคุณภาพของโปรแกรมฯ เบื้องต้น ในวันที่ 31 กรกฎาคม 2564 เวลา 9.00-12.00 น. โดยใช้แบบบันทึกการสนทนากลุ่มและแบบประเมินความสอดคล้อง ความเหมาะสมและคุณภาพของโปรแกรมฯ แบบเลือกตอบ ซึ่งจะประเมินด้วยคะแนน 3 ระดับ คือ +1 หมายถึง แน่ใจว่าเนื้อหาของโปรแกรมมีความสอดคล้องเหมาะสมและมีคุณภาพ 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าเนื้อหาของโปรแกรมมีความสอดคล้องเหมาะสมและมีคุณภาพ -1 หมายถึง แน่ใจว่าเนื้อหาของเครื่องมือไม่สอดคล้องเหมาะสมและมีคุณภาพ

6) ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำไปประเมินความเหมาะสมและคุณภาพของร่างโปรแกรมฯ จากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย ด้านการศึกษาศาสตร์พิเศษ และด้านวัดประเมินผลอีกครั้ง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสืออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัยถึงผู้ให้ข้อมูลจำนวน 8 ท่าน โดยเลือกแบบเจาะจงจากประสบการณ์ในการทำงานตามคุณสมบัติเฉพาะด้าน เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเข้าร่วมการสนทนากลุ่ม (Focus group)

2. ผู้วิจัยส่งร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พร้อมแบบประเมินความสอดคล้อง ความเหมาะสมและคุณภาพของร่างโปรแกรมฯ พร้อมกำหนดการสนทนากลุ่มและลิงก์สำหรับการเข้าร่วมการสนทนากลุ่มให้แก่ผู้ให้ข้อมูลทางอีเมล

3. ผู้วิจัยดำเนินการสนทนากลุ่ม (Focus group) เพื่อตรวจสอบคุณภาพของโปรแกรมในวันที่ 31 กรกฎาคม 2564 เวลา 9.00-12.00 น. เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ทำให้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการสนทนากลุ่มในรูปแบบออนไลน์ ด้วยโปรแกรม Zoom Cloud Meeting โดยผู้วิจัยเป็นผู้นำในการสนทนา และมีหัวข้อในการสนทนากลุ่ม ดังนี้

3.1 ความสอดคล้องขององค์ประกอบโปรแกรม ประกอบด้วย

3.1.1 วัตถุประสงค์ของโปรแกรม

3.1.2 กระบวนการของโปรแกรม ได้แก่ แบบสอบถาม แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องสระลรูป สระเปลี่ยนรูป แบบฝึกหัดเรื่องสระลรูป สระเปลี่ยนรูป

3.1.3 เนื้อหาสาระของโปรแกรมฯ ได้แก่ เรื่องสระลรูป สระเปลี่ยนรูป ได้แก่ สระอัว สระอะ สระเอะ สระแอะ สระโอะ และสระเออ

3.1.4 กิจกรรมการเรียนรู้ของโปรแกรม ได้แก่ กิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมหน้าชั้นเรียน

3.1.5 สื่อ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในโปรแกรม ได้แก่ สื่อวีดิทัศน์ บัตรคำ บัตรภาพ เกม

3.1.6 การวัดและประเมินผลที่ใช้ในโปรแกรม ได้แก่ แบบฝึกหัดแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละสระ

3.1.7 ประโยชน์และการนำโปรแกรมฯ ไปใช้

3.1.8 ความเป็นไปได้ในการนำโปรแกรมฯ ไปใช้

3.1.9 ความเหมาะสมของโปรแกรมฯ

3.1.10 ความถูกต้องครบคลุมของโปรแกรมฯ

3.1.11 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

4. ผู้วิจัยดำเนินการถอดเทปและนำข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินความสอดคล้อง ความเหมาะสมและคุณภาพของโปรแกรมฯ ที่ผู้เชี่ยวชาญดำเนินการส่งกลับมาให้ผู้วิจัยทางอีเมล มาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลก่อนนำไปวิเคราะห์ สรุป เรียบเรียงข้อมูล และปรับแก้ไขโปรแกรมตามที่ได้ผลจากการสนทนากลุ่มและแบบประเมินความสอดคล้อง ความเหมาะสมและคุณภาพของโปรแกรมฯ เพื่อนำไปตรวจสอบความเหมาะสมของโปรแกรมฯ ในขั้นตอนที่ 2 ต่อไป

4. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องของโปรแกรมฯ

ขั้นตอนที่ 2 การตรวจสอบคุณภาพโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนที่ 2 นำข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 มาพิจารณาความเหมาะสมของร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ มีรายละเอียด ดังนี้

1. ผู้ให้ข้อมูล

ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมของโปรแกรมเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ จำนวน 5 คน โดยเลือกแบบเจาะจง ตามคุณสมบัติที่ผู้วิจัยกำหนดเฉพาะด้าน ดังนี้

1. ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อย่างน้อย 5 ปี จำนวน 2 ท่าน
2. อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ โดยจบวุฒิกการศึกษาด้านการศึกษาพิเศษ ระดับปริญญาโทขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ อย่างน้อย 5 ปี จำนวน 2 ท่าน
3. ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล โดยจบวุฒิกการศึกษาด้านการวัดและประเมินผล ระดับปริญญาโทขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการสอนอย่างน้อย 5 ปี จำนวน 1 ท่าน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

แบบประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีประเด็นการประเมินร่างโปรแกรม ดังนี้ 1) ด้านความเป็นประโยชน์ของโปรแกรม 2) ด้านความเป็นไปได้ของโปรแกรม 3) ด้านความเหมาะสมของโปรแกรม และ 4) ด้านความครอบคลุมของโปรแกรม และมีประเด็นในการประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบในโปรแกรม ได้แก่ 1) วัตถุประสงค์ของโปรแกรม 2) ลักษณะของผู้เรียนที่จะสอนหรือกลุ่มเป้าหมาย 3) คุณสมบัติของผู้สอน 4) กระบวนการเรียนการสอน 5) เนื้อหาสาระเรื่องสละดรูป เปลี่ยนรูป ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 6) กิจกรรมการเรียนรู้ของโปรแกรม 7) สื่อ วัสดุอุปกรณ์ 8) การวัดและประเมินผล 9) สภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน และ 10) คู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

แบบประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ มีดังนี้

1. ศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสังเคราะห์ข้อคำถามในแบบประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมฯ

2. กำหนดโครงสร้างของแบบประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมฯ จากการศึกษาวเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3. สร้างแบบประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมฯ ตามโครงสร้างที่กำหนด โดยเป็นการประเมินแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งในแต่ละระดับมีความหมายดังนี้

5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

การแปลความหมาย

ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นำมาคำนวณความกว้างอันตรภาคชั้น (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2549) โดยใช้สูตร

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

ได้ความกว้างของอันตรภาคชั้นเท่ากับ 0.80 ดังนี้

4.21-5.00 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างโปรแกรมฯ อยู่ในระดับมากที่สุด

3.41-4.20 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างโปรแกรมฯ อยู่ในระดับมาก

2.61-3.40 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างโปรแกรมฯ อยู่ในระดับปานกลาง

4. นำแบบประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้น เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำปรึกษาและนำมาจัดเป็นแบบประเมิน

5. นำแบบประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาไทย จำนวน 2 ท่าน และ 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ประเด็นและเนื้อหาที่ต้องการจะวัด ตลอดจนความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย โดยเกณฑ์ที่ใช้มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ดังนี้

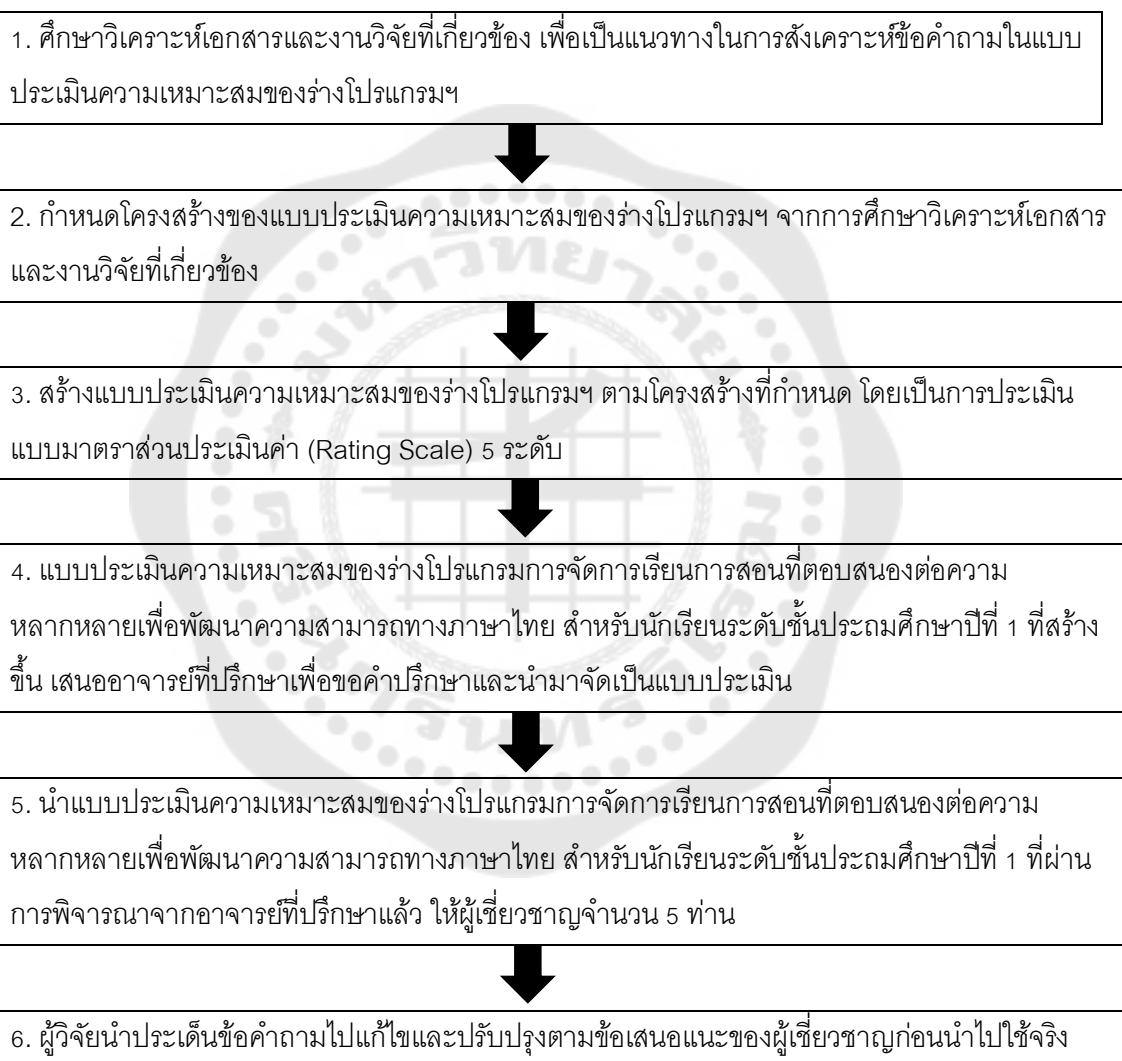
ให้ +1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อคำถามในการแบบประเมินนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้ 0 ถ้าไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามในแบบประเมินนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้ -1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อคำถามในแบบประเมินนั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ในการวิจัยครั้งนี้พบว่า ทุกข้อคำถามในแบบประเมินได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) มีค่าเท่ากับ 1.00 และมีข้อเสนอแนะให้ปรับการใช้ภาษาให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้นเพื่อให้ผู้ประเมินเกิดความเข้าใจในข้อคำถามได้ถูกต้องตามที่ผู้วิจัยต้องการประเมิน

6. ผู้วิจัยนำประเด็นข้อคำถามไปแก้ไขและปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้จริง

ภาพประกอบ 8 ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสืออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัยถึงผู้ให้ข้อมูลจำนวน 5 ท่าน โดยเลือกแบบเจาะจงจากประสบการณ์การเรียนและการทำงานตามคุณสมบัติเฉพาะด้าน เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการพิจารณาประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. ผู้วิจัยส่งร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พร้อมแบบประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมฯ ให้แก่ผู้ให้ข้อมูลทางอีเมลและทางไปรษณีย์จำนวน 5 ท่าน

3. ผู้ให้ข้อมูลดำเนินการส่งข้อมูลการประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ประเมินเรียบร้อยแล้วให้ผู้วิจัยทางอีเมลและทางไปรษณีย์ครบทั้งหมด 5 ท่าน คิดเป็นร้อยละ 100

4. ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมฯ แล้วนำข้อมูลไปวิเคราะห์ สรุป และจัดหมวดหมู่ข้อมูล

5. ผู้วิจัยนำผลที่ได้มาจัดทำเป็นร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สมบูรณ์ตามคำแนะนำของผู้ให้ข้อมูล ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

4. การจัดการกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1) วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินความเหมาะสมและคุณภาพของโปรแกรมฯ โดยการหาค่าความคิด

4.2) วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนจากแบบประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมโดยใช้สูตร

$$\mu = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ μ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน คะแนนเต็ม

4.3) ผู้วิจัยนำเอาค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากแบบประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมฯ มาแปลค่าเป็นระดับความคิดเห็น จากค่าเฉลี่ย แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้ (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2549)

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

ได้ความกว้างของอันตรภาคชั้นเท่ากับ 0.80 ดังนี้

4.21-5.00 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างโปรแกรมฯ อยู่ในระดับมากที่สุด

3.41-4.20 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างโปรแกรมฯ อยู่ในระดับมาก

2.61-3.40 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างโปรแกรมฯ อยู่ในระดับปานกลาง

1.81-2.60 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างโปรแกรมฯ อยู่ในระดับน้อย

1.00-1.80 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างโปรแกรมฯ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

4.4) ผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะของผู้ให้ข้อมูลมาปรับปรุงร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนนำไปใช้จริง

ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

โดยผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ทดลองใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. ประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากค่า E1/E2 และ E.I.

3. ปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังจากนำไปทดลองใช้

ขั้นตอนที่ 1 ทดลองใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มเจาะจง (Purposive sampling) โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

1 เด็กที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (1.1

เด็กที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนขนาดเล็ก (2.1

เด็กได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองให้เข้าร่วมวิจัยได้ และสามารถ (3.1 เข้าร่วมการวิจัยได้ต่อเนื่องจนสิ้นสุดการวิจัย

ทั้งนี้ เนื่องด้วยสถานการณ์โรคระบาดโควิด-19 ตั้งแต่ในปีพ.ศ. 2563-2564 ส่งผลให้ผู้วิจัยไม่สามารถดำเนินการเก็บข้อมูลในกรุงเทพมหานครตามที่กำหนดไว้แต่แรกได้ จึงได้มีการปรับกระบวนการเก็บข้อมูลวิจัยโดยการเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายจากกรุงเทพมหานครเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 คน ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ข้างต้น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วยเครื่องมือต่าง ๆ ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังต่อไปนี้

แบบทดสอบความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยน .1
1 รูปฉบับก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ จำนวนฉบับ (ภาคผนวก ๑) โดยมีขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบ ดังนี้

1.1) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 วิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ศึกษาหนังสือแบบเรียนชุดกิจกรรมการเรียนรู้ พัฒนาการคิดวิเคราะห์ ภาษาไทย ประถมศึกษาปีที่ 1 ของสถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) ซึ่งเป็นเนื้อหาของภาคเรียนที่ 1 เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป และจากบัญชีคำศัพท์พื้นฐาน

ประถมศึกษาปีที่ 1 ของ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

1.2) สังเคราะห์คำศัพท์สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และนำมากำหนดคำศัพท์ที่นำไปใช้ในแบบทดสอบความสามารถทางภาษาไทยเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 1 ฉบับ ประกอบด้วยคำศัพท์ จำนวน 48 คำ แบ่งเป็นการอ่าน จำนวน 24 คำ และการเขียน จำนวน 24 คำ โดยคำศัพท์จะแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ตามกลุ่มของนักเรียน คือ คำศัพท์กลุ่มง่าย กลุ่มปานกลาง และกลุ่มยาก ซึ่งเกณฑ์ในการคัดเลือกคำศัพท์ที่นำมาใช้ในแบบทดสอบความสามารถทางภาษาไทยมีดังนี้

คำศัพท์กลุ่มง่าย คือ คำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่ไม่มีตัวสะกด มีพยัญชนะต้น 1 ตัว ไม่มีวรรณยุกต์ คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม จำนวน 16 คำ แบ่งเป็นการประเมินการอ่าน จำนวน 8 คำ และประเมินการเขียน จำนวน 8 คำ

คำศัพท์กลุ่มปานกลาง คือ คำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่ไม่มีหรือมีตัวสะกด มีพยัญชนะต้น 1-2 ตัว ไม่มีวรรณยุกต์ คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมหรือคำศัพท์ที่เป็นนามธรรมที่เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จำนวน 16 คำ แบ่งเป็นการประเมินการอ่าน จำนวน 8 คำ และประเมินการเขียน จำนวน 8 คำ

คำศัพท์กลุ่มยาก คือ คำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่มีตัวสะกด มีพยัญชนะต้น 1-2 ตัว มีวรรณยุกต์ คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมหรือคำศัพท์ที่เป็นนามธรรม จำนวน 16 คำ แบ่งเป็นการประเมินการอ่าน จำนวน 8 คำ และประเมินการเขียน จำนวน 8 คำ

1.3) นำร่างแบบทดสอบเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของแบบทดสอบด้านเนื้อหา ด้านภาษา และความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

1.4) นำร่างแบบทดสอบความสามารถทางด้านภาษาไทยเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนวิชาภาษาไทย จำนวน 3 คน (ภาคผนวก ก) เพื่อพิจารณาความความถูกต้องและเหมาะสมของคำศัพท์ จำนวน 48 คำ ในการพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence: IOC) (โชติกา ภาชีผล, 2559: 98) จากการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง พบว่าคำศัพท์ที่นำมาใช้ในการวิจัยมีค่าเท่ากับ 1.0 โดยคำศัพท์ทุกคำมีความเหมาะสมสอดคล้องตามหลักสูตรการเรียนรู้และระดับชั้นของนักเรียน และผู้วิจัยเลือกคำศัพท์ที่จะนำไปใช้ในการทดลองใช้ (Try out) จำนวน 40 คำ จาก 48 คำ โดยเลือกตัดคำศัพท์ในการประเมินการอ่านและการเขียน กลุ่มง่าย และกลุ่มปานกลาง รวมกัน

อย่างละ 4 คำ เพื่อให้จำนวนข้อมีความเหมาะสมต่อการประเมินความสามารถของนักเรียนตาม
คำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.5) นำแบบทดสอบความสามารถทางด้านภาษาไทยเรื่องสระลดรูป
สระเปลี่ยนรูป ที่ได้รับการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งประกอบด้วยคำศัพท์กลุ่มง่าย กลุ่มปานกลาง
และกลุ่มยาก จำนวน 40 คำ ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1
ห้องเรียน เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) หาค่าอำนาจจำแนก (r) และหาค่าความเชื่อมั่นของ
แบบทดสอบทั้งฉบับ (Reliability) โดยการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบด้วยสถิติของ
Kuder-Richardson โดยใช้สูตรคำนวณ KR20 จากการนำแบบทดสอบความสามารถทางด้าน
ภาษาไทยเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง พบว่าคำศัพท์
มีค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด คือตั้งแต่ .20-1.00 และ
การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ ด้านการอ่านมีค่าความเชื่อมั่นที่ .90 และด้านการ
เขียนมีค่าความเชื่อมั่นที่ .94 ดังภาคผนวก ข

1.6) แก้ไข ปรับปรุงและตรวจความเหมาะสมของแบบทดสอบ
ความสามารถทางด้านภาษาไทยเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ก่อนนำไปใช้จริง

2. แบบทดสอบก่อนและหลังเรียนในแต่ละสระ จำนวน 6 สระ รวมเป็น 6
ฉบับ โดยมีขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน ดังนี้

2.1) ศึกษาบัญชีคำศัพท์สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
และหนังสือแบบเรียนชุดกิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาการคิดวิเคราะห์ ภาษาไทย ประถมศึกษาปีที่ 1
ของสถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป และจากบัญชีคำศัพท์
พื้นฐาน ประถมศึกษาปีที่ 1 ของ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาขั้นพื้นฐาน

2.2) สังเคราะห์คำศัพท์สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
และนำมาสร้างร่างแบบทดสอบความสามารถทางภาษาไทยเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน
6 ฉบับ ประกอบด้วย คำศัพท์กลุ่มง่าย กลุ่มปานกลาง และกลุ่มยาก ตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด
รวมทั้งหมด 114 คำ แบ่งเป็นการอ่าน จำนวน 57 คำ และการเขียน จำนวน 57 คำ ตาม
รายละเอียดดังนี้

คำศัพท์สระอว รวมจำนวน 21 คำ

การอ่าน กลุ่มง่าย จำนวน 2 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 3 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 5 คำ
รวมจำนวน 10 คำ

การเขียน กลุ่มง่าย จำนวน 2 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 1 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 8 คำ รวมจำนวน 11 คำ

คำศัพท์สระอะ รวมจำนวน 22 คำ

การอ่าน กลุ่มง่าย จำนวน 2 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 4 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 5 คำ รวมจำนวน 11 คำ

การเขียน กลุ่มง่าย จำนวน 2 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 6 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 3 คำ รวมจำนวน 11 คำ

คำศัพท์สระเอะ รวมจำนวน 20 คำ

การอ่าน กลุ่มง่าย จำนวน 1 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 2 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 7 คำ รวมจำนวน 10 คำ

การเขียน กลุ่มง่าย จำนวน 1 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 1 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 8 คำ รวมจำนวน 10 คำ

คำศัพท์สระเออ รวมจำนวน 17 คำ

การอ่าน กลุ่มง่าย จำนวน 2 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 4 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 3 คำ รวมจำนวน 9 คำ

การเขียน กลุ่มง่าย จำนวน 3 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 2 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 3 คำ รวมจำนวน 8 คำ

คำศัพท์สระโอะ รวมจำนวน 21 คำ

การอ่าน กลุ่มง่าย จำนวน 1 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 6 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 3 คำ รวมจำนวน 10 คำ

การเขียน กลุ่มง่าย จำนวน 1 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 7 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 3 คำ รวมจำนวน 11 คำ

คำศัพท์สระเออ รวมจำนวน 13 คำ

การอ่าน กลุ่มง่าย จำนวน 2 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 1 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 4 คำ รวมจำนวน 7 คำ

การเขียน กลุ่มง่าย จำนวน 1 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 1 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 4 คำ รวมจำนวน 6 คำ

2.3) นำร่างแบบทดสอบเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของแบบทดสอบด้านภาษาและความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

2.4) นำร่างแบบทดสอบความสามารถทางด้านภาษาไทยเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนวิชาภาษาไทย จำนวน 3 คน (ภาคผนวก ก) เพื่อพิจารณาความถูกต้องและเหมาะสมของคำศัพท์ จำนวน 60 คำ โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence: IOC) และปรับแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกใช้คำศัพท์ผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องที่มีค่าเท่ากับ 1.0 จำนวน 108 คำ แบ่งออกเป็นการอ่าน จำนวน 54 คำ และการเขียนจำนวน 54 คำ ซึ่งผู้วิจัยคัดคำศัพท์ในกลุ่มง่ายด้านการอ่านและการเขียนออกด้านละ 3 ข้อ เพื่อให้ประเมินความสามารถของนักเรียนมีความเหมาะสมด้านจำนวนคำศัพท์และระยะเวลา ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยมีรายละเอียดดังนี้

คำศัพท์สระอัว รวมจำนวน 20 คำ

การอ่าน กลุ่มง่าย จำนวน 2 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 3 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 5 คำ รวมจำนวน 10 คำ

การเขียน กลุ่มง่าย จำนวน 1 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 1 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 8 คำ รวมจำนวน 10 คำ

คำศัพท์สระอะ รวมจำนวน 20 คำ

การอ่าน กลุ่มง่าย จำนวน 1 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 4 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 5 คำ รวมจำนวน 10 คำ

การเขียน กลุ่มง่าย จำนวน 1 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 6 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 3 คำ รวมจำนวน 10 คำ

คำศัพท์สระเอะ รวมจำนวน 20 คำ

การอ่าน กลุ่มง่าย จำนวน 1 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 2 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 7 คำ รวมจำนวน 10 คำ

การเขียน กลุ่มง่าย จำนวน 1 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 1 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 8 คำ รวมจำนวน 10 คำ

คำศัพท์สระแอะ รวมจำนวน 16 คำ

การอ่าน กลุ่มง่าย จำนวน 1 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 4 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 3 คำ รวมจำนวน 8 คำ

การเขียน กลุ่มง่าย จำนวน 3 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 2 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 3 คำ รวมจำนวน 8 คำ

คำศัพท์สระโอะ รวมจำนวน 20 คำ

การอ่าน กลุ่มง่าย จำนวน 1 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 6 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 3 คำ
รวมจำนวน 10 คำ

การเขียน กลุ่มง่าย จำนวน 0 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 7 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 3
คำ รวมจำนวน 11 คำ

คำศัพท์สระเออ รวมจำนวน 12 คำ

การอ่าน กลุ่มง่าย จำนวน 1 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 1 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 4 คำ
รวมจำนวน 6 คำ

การเขียน กลุ่มง่าย จำนวน 1 คำ กลุ่มปานกลาง จำนวน 1 คำ และกลุ่มยาก จำนวน 4
คำ รวมจำนวน 6 คำ

2.5) แก้ไข ปรับปรุงและตรวจความเหมาะสมของแบบทดสอบ
ความสามารถทางด้านภาษาไทยเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ก่อนนำไปใช้จริง

3.แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป โดย
มีขั้นตอนในการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้จากแผนการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ดังนี้

3.1) ศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3.2) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างตาม
แนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย จำนวน 24 แผน แบ่งออกเป็น
แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องสระอัว จำนวน 4 แผน แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องสระอะ จำนวน 4 แผน
แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องสระเอะ จำนวน 4 แผน แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องสระแอะ จำนวน 4
แผน แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องสระโอะ จำนวน 4 แผน แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องสระเออ จำนวน
4 แผน โดยแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย

- หน่วยการเรียนรู้
- เวลาเรียนต่อหน่วยการเรียนรู้
- ชื่อแผนการจัดการเรียนรู้
- เวลาในการสอนต่อคาบเรียน
- มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด
- จุดประสงค์การเรียนรู้ตัวชี้วัด

- สาระสำคัญ
- สาระการเรียนรู้
- สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
- คุณลักษณะอันพึงประสงค์
- ชิ้นงานหรือภาระงาน (หลักฐาน ร่องรอยแสดงความรู้)
- เนื้อหาคำศัพท์ที่ใช้ในคาบเรียน
- รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
 - ชี้นำ
 - สอน
 - สรุป
- สื่อการเรียนรู้
- การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

3.3) นำร่างแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป รวมจำนวน 24 แผนการจัดการเรียนรู้ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมและความสอดคล้องต่อวัตถุประสงค์ในการวิจัย

3.4) นำร่างแผนการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 คน (ภาคผนวก ก) เพื่อพิจารณาความเหมาะสมสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ ด้านเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence: IOC) โดยผลการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญพบว่าแผนการจัดการเรียนรู้ ด้านเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ มีค่าดัชนีความสอดคล้องที่ 1.0 โดยผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำเพิ่มเติมคือควรพิจารณาถึงลักษณะของนักเรียนที่จะสอนเนื่องจากนักเรียนอาจได้รับผลกระทบจากการหยุดเรียนอันเนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ที่อาจมีระดับความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาได้น้อยกว่าในสถานการณ์ที่นักเรียนได้เรียนในโรงเรียนตามปกติ

3.5) แก้ไขและปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำก่อนนำไปใช้จริง

4. แบบฝึกหัด เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 24 ฉบับ มีขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกหัด ดังนี้

4.1) ศึกษาหนังสือแบบเรียนชุดกิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาการคิดวิเคราะห์ ภาษาไทย ประถมศึกษาปีที่ 1 ของสถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป และจากบัญญัติคำศัพท์พื้นฐาน ประถมศึกษาปีที่ 1 ของ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

4.2) สังเคราะห์คำศัพท์และแบบฝึกหัดสำหรับนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 และนำมาสร้างร่างแบบฝึกหัด 24 ชุด สำหรับ 24 สัปดาห์ โดยใน 1 ชุด จะประกอบด้วยแบบฝึกหัดย่อยที่สอดคล้องกับนักเรียน 3 กลุ่ม คือ กลุ่มความสามารถน้อยกว่าเกณฑ์ ความสามารถตามเกณฑ์ และความสามารถสูงกว่าเกณฑ์ ซึ่งนักเรียนกลุ่มความสามารถน้อยกว่าเกณฑ์หรือกลุ่มอ่อน จะได้รับแบบฝึกหัดที่ละแผน และจะได้รับแบบฝึกหัดที่มีความท้าทายมากขึ้นเมื่อทำแบบฝึกหัดชุดแรกเสร็จ นักเรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มเก่ง จะได้รับแบบฝึกหัดชุดย่อยทั้งหมด เพื่อให้ นักเรียนสามารถเลือกทำได้อย่างอิสระ และแบบฝึกหัดในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ซึ่งเป็นกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนจะได้รับแบบฝึกหัดชุดเดียวกันเพื่อให้ นักเรียนได้เรียนรู้ทำกิจกรรมการหาคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่กำหนดร่วมกัน โดยทุกแบบฝึกหัดในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ครูจะเป็นผู้ดูแลและตรวจสอบความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด การฝึกการอ่านคำศัพท์ในแบบฝึกหัดของนักเรียนทุกคน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งระดับของแบบฝึกหัดตามรายละเอียด ดังนี้

4.2.1) แบบฝึกหัดง่าย ได้แก่ แบบฝึกหัดคัดสระตามรอยประ แบบฝึกหัดการเขียนคำศัพท์ใหม่ และแบบฝึกหัดการเขียนแยกส่วนประกอบของคำ ที่มีพยัญชนะต้น 1 ตัว ผสมกับสระที่กำหนด ไม่มีตัวสะกด แบบฝึกหัดจับคู่คำศัพท์กับภาพ การเติมสระลงในช่องว่าง และการเติมคำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมในประโยคที่กำหนด

4.2.2) แบบฝึกหัดปานกลาง ได้แก่ แบบฝึกหัดการเขียนคำศัพท์ใหม่ และแบบฝึกหัดการเขียนแยกส่วนประกอบของคำ ที่มีพยัญชนะต้น 1-2 ตัว ผสมกับสระที่กำหนด มีตัวสะกด แบบฝึกหัดจับคู่คำศัพท์กับภาพ การเติมสระลงในช่องว่าง และการเติมคำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมหรือนามธรรมในประโยคที่กำหนด

4.2.3) แบบฝึกหัดยาก ได้แก่ แบบฝึกหัดการเขียนคำศัพท์ใหม่ และแบบฝึกหัดการเขียนแยกส่วนประกอบของคำ ที่มีพยัญชนะต้น 1-2 ตัว ผสมกับสระที่กำหนด มีตัวสะกด มีวรรณยุกต์ แบบฝึกหัดจับคู่คำศัพท์กับภาพ การเติมสระลงในช่องว่าง และการเติมคำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมในประโยคที่กำหนด

4.3) นำร่างแบบฝึกหัดเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของแบบทดสอบด้านเนื้อหา ด้านภาษา และความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

4.4) นำร่างแบบฝึกหัด ให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนวิชาภาษาไทย จำนวน 3 คน (ภาคผนวก ก) เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของแบบฝึกหัด โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence: IOC) โดยผลการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญพบว่าแบบฝึกหัดแต่ละฉบับมีค่าดัชนีความสอดคล้องที่ 1.0

4.5) แก้ไข ปรับปรุงและตรวจความเหมาะสมของแบบฝึกหัดตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญโดยการเพิ่มเติมภาพประกอบ และเพิ่มจำนวนแบบฝึกหัดสำหรับนักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถสูงที่ทำงานเสร็จก่อนเพื่อนร่วมชั้น แล้วจึงนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลระยะที่ 3 กับกลุ่มตัวอย่าง

5. คู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ขั้นตอนการสร้างคู่มือการใช้โปรแกรมฯ และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ มีดังนี้

5.1) ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำคู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

5.2) จัดทำคู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 เล่ม ประกอบด้วย

5.2.1) ความหมายของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

5.2.2) คำแนะนำสำหรับครูผู้สอนในโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

5.2.3) รายละเอียดองค์ประกอบของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย

- วัตถุประสงค์ของโปรแกรม
- ลักษณะของผู้เรียนที่จะสอนหรือกลุ่มเป้าหมาย
- คุณสมบัติของผู้สอน
- กระบวนการเรียนการสอน
- เนื้อหาสาระ
- กิจกรรมการเรียนรู้ของโปรแกรม
- สื่อ วัสดุอุปกรณ์
- การวัดและประเมินผล
- สภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน

5.2.4) เกณฑ์การแบ่งระดับคำศัพท์

5.2.5) ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

5.5.6) ตัวอย่างแบบฝึกหัด

5.5.7) ภาคผนวก ประกอบด้วย

- แนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
- ความหมายและขั้นตอนการสอนตรง
- ความหมายและขั้นตอนการเสริมต่อการเรียนรู้
- ความหมายและขั้นตอนการเรียนรู้ร่วมแบบร่วมมือ

5.3) นำคู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่

ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการประเมินและวัดผล จำนวน 1 ท่าน (ดังรายละเอียดในภาคผนวก ก) ประเมินความเหมาะสมของคู่มือโดยใช้แบบประเมิน แบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งในแต่ละระดับมีความหมายดังนี้

5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

การแปลความหมายระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อคู่มือโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นำมาคำนวณความกว้างอันตรภาคชั้น (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2549) โดยใช้สูตร

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

ได้ความกว้างของอันตรภาคชั้นเท่ากับ 0.80 ดังนี้

4.21-5.00 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคู่มือโปรแกรมฯ อยู่ในระดับมากที่สุด

3.41-4.20 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคู่มือโปรแกรมฯ อยู่ในระดับมาก

2.61-3.40 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคู่มือโปรแกรมฯ อยู่ในระดับปานกลาง

1.81-2.60 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคู่มือโปรแกรมฯ อยู่ในระดับน้อย

1.00-1.80 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคู่มือโปรแกรมฯ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คู่มือการใช้โปรแกรมฯ ได้ค่าความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ที่ 4.33

5.4) ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำไปทดลองใช้

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำคู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. จัดทำคู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 เล่ม

3. นำคู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประเมินความเหมาะสมของคู่มือ

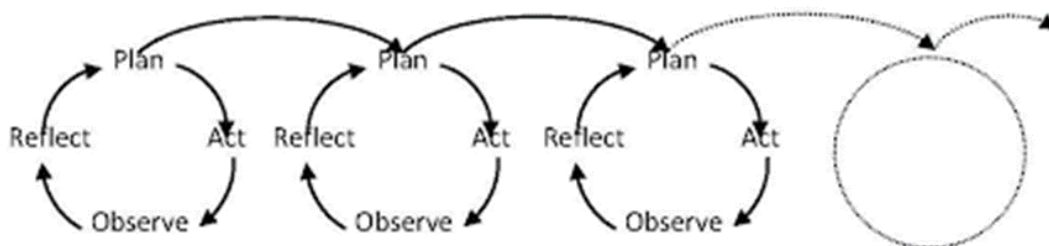
4. ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำไปทดลองใช้

ภาพประกอบ 9 ขั้นตอนการสร้างคู่มือโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

วิธีดำเนินการทดลอง

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบแผนการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom Action Research) ตามขั้นตอนการปฏิบัติการในชั้นเรียน (สุวิมล ว่องวานิช, 2555) โดยมีกระบวนการ 4 ขั้นตอน คือ 1. ขั้นวางแผน (Plan) 2. ขั้นปฏิบัติการ (Act) 3. ขั้นสังเกตผล (Observe) 4. ขั้นสะท้อนผล (Reflect) ดังนี้

ขั้นตอนการทดลอง

เนื่องด้วยสถานการณ์โรคระบาดโควิด 19 ส่งผลให้ผู้วิจัยไม่สามารถดำเนินการเก็บข้อมูลในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ตามที่กำหนดไว้ในตอนต้นได้ จึงได้มีการดำเนินการปรับขั้นตอนการทดลอง โดยเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างจากเดิมคือโรงเรียนวัดแก้วแจ่มฟ้า เป็นนักเรียนจากโรงเรียนวัดวังแดงเหนือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 8 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งคุณสมบัติตรงตามผู้วิจัยกำหนด และมีระดับความสามารถของนักเรียนที่หลากหลาย สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการดำเนินการวิจัย โดยได้ดำเนินการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายด้านความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ซึ่งจัดการทดลองนอกสถานศึกษา อันเนื่องมาจากมาตรการรักษาความปลอดภัยของโรงเรียน โดยขั้นตอนของการวิจัยซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเตรียมการ (ระยะก่อนได้รับโปรแกรม)

ผู้วิจัยเตรียมความพร้อมก่อนดำเนินการวิจัย ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1.1) ผู้วิจัยนำโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 4 แผน จากทั้งหมด 24 แผน นำไปใช้กับกลุ่มทดลองใช้เครื่องมือ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของการใช้ภาษาในโปรแกรมฯ ระยะเวลาในการจัดกิจกรรม สื่อการสอน และข้อความระวางในการใช้โปรแกรม เป็นระยะเวลา 2 วัน วันละ 100 นาที

1.2) ผู้วิจัยประกาศรับสมัครนักเรียนผู้สนใจเข้าร่วมโปรแกรมฯ ผ่านทางครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ในโรงเรียนวัดวังแดงเหนือ ได้กลุ่มเป้าหมาย จำนวน 8 คน

1.3) ผู้วิจัยเก็บข้อมูลความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนจากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นในการวิจัยระยะที่ 1 ขั้นตอนที่ 2 และเก็บข้อมูลความสามารถทางด้านภาษาไทย เรื่องสระลดรูป เปลี่ยนรูป ด้วยแบบทดสอบความสามารถทางภาษาไทยเรื่องสระลดรูป เปลี่ยนรูป จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็นการอ่าน 20 คะแนน การเขียน 20 คะแนน และนำผลคะแนนที่ได้มาแบ่งกลุ่มนักเรียนตามระดับความสามารถทางด้านภาษาไทย โดยผู้วิจัยใช้สูตรในการแบ่งกลุ่มนักเรียนจากการคำนวณความกว้างอันตรภาคชั้น (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2549) ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

ซึ่งเมื่อนำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบมาคำนวณเป็นค่าร้อยละด้วยสูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{คะแนนที่ได้} \times 100}{\text{คะแนนเต็ม}}$$

นำคะแนนที่ได้มาเทียบเกณฑ์การแบ่งกลุ่มนักเรียน ดังนี้

คะแนนร้อยละ 67 ขึ้นไป อยู่ในเกณฑ์ เก่ง

คะแนนร้อยละ 33-66 อยู่ในเกณฑ์ ปานกลาง

คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 33 อยู่ในเกณฑ์ อ่อน

1.4) วางแผนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ในโปรแกรมให้เหมาะสมสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งด้านความรู้ ความสามารถทางภาษาไทยเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ความสนใจในการเรียนรู้และรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน

1.5) จัดเตรียมห้องเรียนและอุปกรณ์ในการเรียนให้มีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ การจัดเตรียมโต๊ะ เก้าอี้ให้เหมาะสมต่อการทำกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่ม การตรวจสอบอุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้า เช่น คอมพิวเตอร์ โทรทัศน์ ให้พร้อมต่อการเปิดวิดีโอทัศน์ที่ใช้ในการสอน จัดเตรียมอุปกรณ์ป้องกันและเตรียมพื้นที่ให้เพียงพอและสอดคล้องกับมาตรการการเฝ้าระวังโรคระบาดโควิด-19 ได้แก่ การจัดเตรียมแอลกอฮอล์เจลสำหรับล้างมือ อุปกรณ์ตรวจวัดอุณหภูมิก่อนเข้าห้องเรียน หน้ากากอนามัยสำรองสำหรับนักเรียน

2. ขั้นตอนปฏิบัติการ (ระยะได้รับโปรแกรม)

2.1) ผู้วิจัยทำการทดลองใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับกลุ่มทดลอง โดยมีกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนอยู่ในชั้นเรียนปกติ และความแตกต่างหลากหลายทางด้านระดับความสามารถทางด้านภาษาไทย ความสนใจ และรูปแบบในการเรียนรู้ จำนวน 8 คน

2.2) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที จำนวน 6 สัปดาห์ รวมเป็น 24 คาบ ระหว่างวันที่ 11 ธันวาคม 2564 ถึง วันที่ 23 มกราคม 2565 โดยแบ่งออกเป็น 6 ขั้นตอนปฏิบัติการ ดังนี้

ขั้นตอนปฏิบัติการที่ 1 สระอัว แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ถึง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

(Plan → Act → Observe → Reflect)

ขั้นตอนปฏิบัติการที่ 2 สระอะ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ถึง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8

(Plan → Act → Observe → Reflect)

ขั้นตอนปฏิบัติการที่ 3 สระเอะ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 ถึง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12

(Plan → Act → Observe → Reflect)

ขั้นตอนปฏิบัติการที่ 4 สระแอะ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 13 ถึง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 16

(Plan → Act → Observe → Reflect)

ขั้นตอนปฏิบัติการที่ 5 สระโอะ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 17 ถึง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 20

(Plan → Act → Observe → Reflect)

ขั้นตอนปฏิบัติการที่ 6 สระเออ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 21 ถึง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 24

(Plan → Act → Observe → Reflect)

ขั้นตอนปฏิบัติการของแต่ละสระมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนปฏิบัติการที่ 1 สระอัว แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ถึง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

ขั้นวางแผน (Plan)

ผู้วิจัยจัดทำวิเคราะห์ข้อมูลนักเรียนที่ได้จากขั้นเตรียมการเพื่อนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระอัว จำนวน 4 คาบ คาบละ 50 นาที ตามโปรแกรมที่ได้พัฒนาขึ้นจะการสร้างโปรแกรมฯ ในระยะที่ 2 ซึ่งประกอบด้วยการสอนเรื่อง การทดสอบความสามารถด้านการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระอัวก่อนเรียน การรู้จักสระ การอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระ การเรียนรู้เรื่องความหมายของคำ การทบทวนความรู้และทดสอบความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระอัวหลังเรียน

ขั้นปฏิบัติการ (Act)

ผู้วิจัยสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระอัว โดยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องรู้จักสระอัว ใช้รูปแบบการสอนตรง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระอัว ใช้การสอนด้วยรูปแบบการสอนตรงและการเสริมต่อการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องความหมายของคำที่ประสมด้วยสระอัว ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องการทบทวนความรู้และทดสอบหลังเรียน ใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ขั้นสังเกตผล (Observe)

ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนขณะเรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระอัว และสังเกตความสามารถในการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระอัวของนักเรียนในระหว่างการเรียนการสอน

ขั้นสะท้อนผล (Reflect)

ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการทดสอบความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระอัว จากการปฏิบัติงานของนักเรียน และสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะเรียนและปฏิบัติ

กิจกรรมในชั้นเรียน ว่ารูปแบบการสอนและแบบฝึกหัดมีความเหมาะสมกับนักเรียนหรือไม่ นักเรียนมีพัฒนาการในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระอวมากขึ้นหรือไม่ พฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียนเป็นอย่างไร

ขั้นตอนปฏิบัติการที่ 2 สระอะ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ถึง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8

ขั้นวางแผน (Plan)

ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์สภาพปัญหาและสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอนในแต่ละคาบของสระอว ในขั้นตอนปฏิบัติงานที่ 1 เพื่อนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ กิจกรรมและแบบฝึกหัดที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระอะ ซึ่งใช้เวลาในการจัดการเรียนการสอนจำนวน 4 คาบ คาบละ 50 นาที

ขั้นปฏิบัติการ (Act)

ผู้วิจัยสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระอะ โดยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องรู้จักสระอะ ใช้รูปแบบการสอนตรง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ใช้การสอนด้วยรูปแบบการสอนตรงและการเสริมต่อการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องความหมายของคำที่ประสมด้วยสระอะ ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องการทบทวนความรู้และทดสอบหลังเรียน ใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ขั้นสังเกตผล (Observe)

ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนขณะเรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระอะ และสังเกตความสามารถในการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะของนักเรียนในระหว่างการเรียนการสอน

ขั้นสะท้อนผล (Reflect)

ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการทดสอบความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ จากการปฏิบัติงานของนักเรียน และสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะเรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน ว่ารูปแบบการสอนและแบบฝึกหัดมีความเหมาะสมกับนักเรียนหรือไม่ นักเรียนมีพัฒนาการในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระอะมากขึ้นหรือไม่ และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียนเป็นอย่างไร

ขั้นตอนปฏิบัติการที่ 3 สระอะ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 ถึง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12

ขั้นวางแผน (Plan)

ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์สภาพปัญหาและสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอนในแต่ละคาบของสระอะ ในขั้นตอนปฏิบัติงานที่ 2 เพื่อนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ กิจกรรมและแบบฝึกหัดที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระอะ ซึ่งใช้เวลาในการจัดการเรียนการสอนจำนวน 4 คาบ คาบละ 50 นาที

ขั้นปฏิบัติการ (Act)

ผู้วิจัยสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระอะ โดยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องรู้จักสระอะ ใช้รูปแบบการสอนตรง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ใช้การสอนด้วยรูปแบบการสอนตรงและการเสริมต่อการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องความหมายของคำที่ประสมด้วยสระอะ ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องการทบทวนความรู้และทดสอบหลังเรียน ใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ขั้นสังเกตผล (Observe)

ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนขณะเรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระอะ และสังเกตความสามารถในการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะของนักเรียนในระหว่างการเรียนการสอน

ขั้นสะท้อนผล (Reflect)

ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการทดสอบความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ จากการปฏิบัติงานของนักเรียน และสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน ว่ารูปแบบการสอนและแบบฝึกหัดมีความเหมาะสมกับนักเรียนหรือไม่ นักเรียนมีพัฒนาการในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระอะมากขึ้นหรือไม่ และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียนเป็นอย่างไร

ขั้นตอนปฏิบัติการที่ 4 สระอะ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 13 ถึง แผนการจัดการเรียนรู้ที่

ขั้นวางแผน (Plan)

ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์สภาพปัญหาและสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอนในแต่ละคาบของสระอะ ในขั้นตอนปฏิบัติงานที่ 1 เพื่อนำมาจัดทำแผนการ

จัดการเรียนรู้ กิจกรรมและแบบฝึกหัดที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระแอะ ซึ่งใช้เวลาในการจัดการเรียนการสอนจำนวน 4 คาบ คาบละ 50 นาที

ขั้นปฏิบัติการ (Act)

ผู้วิจัยสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระแอะ โดยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องรู้จักสระแอะ ใช้รูปแบบการสอนตรง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระแอะ ใช้การสอนด้วยรูปแบบการสอนตรงและการเสริมต่อการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องความหมายของคำที่ประสมด้วยสระแอะ ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องการทบทวนความรู้และทดสอบหลังเรียน ใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ขั้นสังเกตผล (Observe)

ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนขณะเรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระแอะ และสังเกตความสามารถในการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระแอะของนักเรียนในระหว่างการเรียนการสอน

ขั้นสะท้อนผล (Reflect)

ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการทดสอบความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระแอะ จากการปฏิบัติงานของนักเรียน และสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะเรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน ว่ารูปแบบการสอนและแบบฝึกหัดมีความเหมาะสมกับนักเรียนหรือไม่ นักเรียนมีพัฒนาการในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระแอะมากขึ้นหรือไม่ และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียนเป็นอย่างไร

ขั้นตอนปฏิบัติการที่ 5 สระโอะ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 17 ถึง แผนการจัดการเรียนรู้ที่

20

ขั้นวางแผน (Plan)

ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์สภาพปัญหาและสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอนในแต่ละคาบของสระแอะ ในขั้นตอนปฏิบัติงานที่ 1 เพื่อนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ กิจกรรมและแบบฝึกหัดที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระโอะ ซึ่งใช้เวลาในการจัดการเรียนการสอนจำนวน 4 คาบ คาบละ 50 นาที

ขั้นปฏิบัติการ (Act)

ผู้วิจัยสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระโอะ โดยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องรู้จักสระโอะ ใช้รูปแบบการสอนตรง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระโอะ ใช้การสอนด้วยรูปแบบการสอนตรงและการเสริมต่อการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องความหมายของคำที่ประสมด้วยสระโอะ ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องการทบทวนความรู้และทดสอบหลังเรียน ใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ขั้นสังเกตผล (Observe)

ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนขณะเรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระโอะ และสังเกตความสามารถในการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระโอะของนักเรียนในระหว่างการเรียนการสอน

ขั้นสะท้อนผล (Reflect)

ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการทดสอบความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระโอะ จากการปฏิบัติงานของนักเรียน และสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน ว่ารูปแบบการสอนและแบบฝึกหัดมีความเหมาะสมกับนักเรียนหรือไม่ นักเรียนมีพัฒนาการในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระโอะมากขึ้นหรือไม่ และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียนเป็นอย่างไร

ขั้นตอนปฏิบัติการที่ 6 สระเออ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 21 ถึง แผนการจัดการเรียนรู้ที่

24

ขั้นวางแผน (Plan)

ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์สภาพปัญหาและสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอนในแต่ละคาบของสระโอะ ในขั้นตอนปฏิบัติงานที่ 1 เพื่อนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ กิจกรรมและแบบฝึกหัดที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระเออ ซึ่งใช้เวลาในการจัดการเรียนการสอนจำนวน 4 คาบ คาบละ 50 นาที

ขั้นปฏิบัติการ (Act)

ผู้วิจัยสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระเออ โดยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องรู้จักสระเออ ใช้รูปแบบการสอนตรง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระเออ ใช้

การสอนด้วยรูปแบบการสอนตรงและการเสริมต่อการเรียนรู้ แผนการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องความหมายของคำที่ประสมด้วยสระเออ ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องการทบทวนความรู้และทดสอบหลังเรียน ใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ขั้นสังเกตผล (Observe)

ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนขณะเรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระเออ และสังเกตความสามารถในการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระเออของนักเรียนในระหว่างการเรียนการสอน

ขั้นสะท้อนผล (Reflect)

ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการทดสอบความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระเออ จากการทำปฏิบัติงานของนักเรียน และสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะเรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน ว่ารูปแบบการสอนและแบบฝึกหัดมีความเหมาะสมกับนักเรียนหรือไม่ นักเรียนมีพัฒนาการในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระเออมากขึ้นหรือไม่ และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียนเป็นอย่างไร

ตาราง 10 รายละเอียดการดำเนินการทดลองในแต่ละสระ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	เรื่อง	เทคนิคการสอน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ของแต่ละสระ	รู้จักสระและทดสอบความรู้ก่อนเรียน ประกอบด้วย 1) การทดสอบความรู้ก่อนเรียน (เฉพาะในแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องสระอัว) 2. การสอนเรื่องรูปร่างของสระ 3. การออกเสียงของสระ	การสอนตรง โดยครูจะดำเนินการทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์และการอ่านคำศัพท์ก่อนเรียน แล้วจึงดำเนินการสอนบรรยายให้ความรู้พื้นฐานในการรู้จักรูปร่างของสระและการออกเสียงสระให้ถูกต้อง

ตาราง 10 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	เรื่อง	เทคนิคการสอน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ของแต่ละสระ	การอ่านและการเขียน คำที่ประสมด้วยสระ ลครูป สระเปลี่ยนรูป	การสอนตรงและการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยครูบรรยายเนื้อหาเพื่อทวนความรู้ ให้กับนักเรียนทั้งชั้นเรียน และให้ นักเรียนเรียนรู้การเขียนคำที่ประสมด้วย สระลครูป สระเปลี่ยนรูป ซึ่งครูจะเป็นผู้ คอยช่วยเหลือ ให้คำแนะนำในการ ปฏิบัติงานของนักเรียนให้ถูกต้อง รวมทั้งการทดสอบความสามารถในการ อ่านออกเสียงของนักเรียนทีละคน และ สำหรับนักเรียนที่ยังไม่สามารถ ปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง ครูจะเป็น ผู้สอนเพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ ให้กับนักเรียนเพิ่มเติมจนนักเรียน สามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ของแต่ละสระ	การประสมคำและ ความหมายของคำที่ ประสมด้วยสระลครูป สระเปลี่ยนรูป	การเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยครูจะสอน ทบทวนเนื้อหาและให้นักเรียนทำ กิจกรรมกลุ่ม เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ ด้วยตนเองและการเรียนรู้ร่วมกันกับ เพื่อน ซึ่งครูจะเป็นผู้สนับสนุน ช่วยเหลือในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ ถูกต้อง โดยการเข้าไปตรวจสอบการ เขียน และทดสอบการอ่านของนักเรียน แต่ละคน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ของแต่ละสระ	ทบทวนความรู้และ ทดสอบความรู้หลัง เรียน และทดสอบรู้ ก่อนเรียนในสระถัดไป	การสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยครูจะ ทบทวนความรู้ของนักเรียนผ่านกิจกรรม การตอบคำถาม การเล่นเกมทั้งใน

ตาราง 10 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	เรื่อง	เทคนิคการสอน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ของแต่ละสระ (ต่อ)		รูปแบบเดี่ยวและรูปแบบกลุ่ม แล้วจึงทดสอบความสามารถทางด้านการเขียนของนักเรียนทั้งชั้นเรียนหลังเรียน โดยให้นักเรียนทุกคนเขียนคำศัพท์ตามคำบอก แล้วจึงมอบหมายแบบฝึกหัดให้นักเรียนปฏิบัติต่อ ซึ่งครูจะดำเนินการเรียกนักเรียนมาทดสอบการอ่านทีละคนในระหว่างการมอบหมายแบบฝึกหัด

ซึ่งในการดำเนินการทดลองโปรแกรมผู้วิจัยได้มีมาตรการควบคุมเพื่อป้องกันการระบาดของโรคโควิด-19 ดังนี้

1. ดำเนินการคัดกรองไข้ อากาศไอ หอบเหนื่อย จาม หรือเป็นหวัดกับผู้วิจัย และเด็กในกลุ่มทดลองก่อนทำการทดลองทุกครั้ง
2. มีจุดบริการล้างมือด้วยแอลกอฮอล์เจล และอ่างล้างมือพร้อมสบู่
3. ผู้วิจัยและเด็กในกลุ่มทดลองต้องสวมหน้ากากอนามัยหรือหน้ากากผ้าในการทำกิจกรรมตลอดเวลา
4. ได้รับการยินยอมจากผู้ปกครองในการเข้าร่วมกิจกรรม

3. ขั้นสรุป (ระยะสิ้นสุดโปรแกรม)

ผู้วิจัยประเมินความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ของนักเรียน และวิเคราะห์สรุปผลการดำเนินการวิจัย โดยในแต่ละขั้นตอนกระบวนการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

3.1) นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบความสามารถด้านการอ่าน การเขียน คำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปในแต่ละแผนปฏิบัติการมาหาค่าประสิทธิภาพของโปรแกรมฯ และนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกับประสิทธิภาพ E1/E2 ตามเกณฑ์ 80/80 (พิชิต ฤทธิ์ จุฑญา, 2561) ดังนี้

$$E_1 = \frac{\frac{\sum x}{N}}{A} \times 100$$

	E1	แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
กิจกรรม	X	แทน คะแนนรวมของแบบประเมินความสามารถก่อน-หลังทำ
กิจกรรม	A	แทน คะแนนเต็มของแบบประเมินความสามารถก่อน-หลังทำ
	N	แทน จำนวนนักเรียน

และสูตร

$$E_2 = \frac{\sum F}{B} \times 100$$

	E2	แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
ภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	F	แทน คะแนนรวมของกิจกรรมประเมินความสามารถทาง
ภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	B	แทน คะแนนเต็มของกิจกรรมประเมินความสามารถทาง
	N	แทน จำนวนนักเรียน

3.2) ผู้วิจัยทดสอบความสามารถทางภาษาไทย ด้านการอ่านและการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป หลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ (Post-test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่มีชุดคำศัพท์เดียวกันกับการทดสอบความสามารถของนักเรียนก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ เพื่อนำมาหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness index: E.I.) (เผชญ์ กิจระการ และสมนึก ภัททิยธนิ, 2545) โดยใช้สูตรดังนี้

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{total - P_1}$$

P ₁	แทน ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน
P ₂	แทน ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน
Total	แทน ผลรวมของจำนวนนักเรียนกับคะแนนเต็ม

โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถสรุปขั้นตอนและแผนการดำเนินการเป็นตารางได้ ดังนี้

ตาราง 11 สรุปการดำเนินการโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ครั้งที่	รายละเอียดกิจกรรม	สถานที่	ระยะเวลา
ระยะก่อนการทดลองที่ตีที่ตอบ			
1	ประชาสัมพันธ์เปิดรับนักเรียนที่ประสงค์เข้าร่วมโปรแกรมฯ		ต.ค.-พ.ย.64
2	Try out แผนการเรียนรู้ที่ 1-4 เรื่อง สระอ้วน	โรงเรียน	25-26 พ.ย 64
3	นำผล Try out มาปรับปรุง		27 พ.ย.-2 ธ.ค. 64
4	ติดต่อประสานงานผู้ปกครองเพื่อชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการเข้าร่วมโปรแกรมฯ		3-10 ธ.ค. 64
5	- ทดสอบความสามารถทางภาษาไทยเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ - สอนปรับพื้นฐาน เพื่อประเมินความพร้อมเบื้องต้นของนักเรียนเรื่องพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์	ห้องเรียน	5 ธ.ค. 64
ระยะทำการทดลอง			
สัปดาห์ที่ 1			
ขั้นวางแผน			6-10 ธ.ค. 64
ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากระยะก่อนการทดลองมาวางแผนการสอน จัดเตรียมสื่อ วัสดุ อุปกรณ์ และสถานที่ในห้องเรียนให้เหมาะสม			
ขั้นปฏิบัติการที่ 1 เรื่องสระอ้วน			
6	- ทดสอบความสามารถทางภาษาไทยก่อนเรียนเรื่องสระอ้วน - ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง รู้จักสระอ้วน ด้วยรูปแบบการสอนตรง	ห้องเรียน	11 ธ.ค. 64 (50 นาที)

ตาราง 11 (ต่อ)

ครั้งที่	รายละเอียดกิจกรรม	สถานที่	ระยะเวลา
6 (ต่อ)	- ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล		
7	- ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การ อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วย สระอັว โดยรูปแบบการสอนตรง และการเสริมต่อการเรียนรู้ - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล	ห้องเรียน	11 ธ.ค. 64 (50 นาที)
8	- ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การ ประสมคำและความหมายของคำที่ ประสมด้วยสระอັว - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล	ห้องเรียน	12 ธ.ค. 64 (50 นาที)
9	- ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การ ทบทวนสระอັว - ผู้วิจัยทดสอบความสามารถทาง ภาษาไทย เรื่องสระอັว หลังเรียน และทดสอบความสามารถทาง	ห้องเรียน	12 ธ.ค. 64 (50 นาที)

ตาราง 11 (ต่อ)

ครั้งที่	รายละเอียดกิจกรรม	สถานที่	ระยะเวลา
9 (ต่อ)	ภาษาไทยเรื่องสระอะก่อนเรียนด้าน การอ่านและเขียนคำศัพท์ที่ประสม สระอัว และสระอะ - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล		
ขั้นสะท้อนผล			13-17 ธ.ค. 64
ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการทดสอบความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ ประสมด้วยสระอัว จากการปฏิบัติงานของนักเรียน และสังเกต พฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน เพื่อนำไปวางแผนการสอนในแผนปฏิบัติการที่ 2 เรื่องสระอะ ต่อไป			
สัปดาห์ที่ 2			
ขั้นวางแผน			13-17 ธ.ค. 64
ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากแผนปฏิบัติการที่ 1 เรื่องสระอัว มาวางแผนการ สอนแผนปฏิบัติการที่ 2 เรื่องสระอะ			
ขั้นปฏิบัติการที่ 2 เรื่องสระอะ			
10	- ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง รู้จัก สระอะ ด้วยรูปแบบการสอนตรง - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล	ห้องเรียน	18 ธ.ค. 64 (50 นาที)
11	- ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การ อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วย		18 ธ.ค. 64 (50 นาที)

ตาราง 11 (ต่อ)

ครั้งที่	รายละเอียดกิจกรรม	สถานที่	ระยะเวลา
11 (ต่อ)	สระอะ โดยรูปแบบการสอนตรง และการเสริมต่อการเรียนรู้ - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล		
12	- ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การ ประสมคำและความหมายของคำที่ ประสมด้วยสระอะ - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล	ห้องเรียน	19 ธ.ค. 64 (50 นาที)
13	- ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้ เรื่อง การทบทวน สระอะ - ผู้วิจัยทดสอบความสามารถทาง ภาษาไทย เรื่องสระอะ หลังเรียน และทดสอบความสามารถทาง ภาษาไทยเรื่องสระอะ ก่อนเรียน ด้านการอ่านและเขียนคำศัพท์ที่ ประสมสระอะ และสระเอะ - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล	ห้องเรียน	19 ธ.ค. 64 (50 นาที)

ตาราง 11 (ต่อ)

ครั้งที่	รายละเอียดกิจกรรม	สถานที่	ระยะเวลา
ขั้นสะท้อนผล			20-24 ธ.ค. 64
<p>ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการทดสอบความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ ประสมด้วยสระอะ จากการปฏิบัติงานของนักเรียน และสังเกต พฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน เพื่อนำไปวางแผนการสอนในแผนปฏิบัติการที่ 3 เรื่องสระอะ ต่อไป</p>			
สัปดาห์ที่ 3			
ขั้นวางแผน			20-24 ธ.ค. 64
<p>ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากแผนปฏิบัติการที่ 2 เรื่องสระอะ มาวางแผนการ สอนแผนปฏิบัติการที่ 3 เรื่องสระอะ</p>			
ขั้นปฏิบัติการที่ 3 เรื่องสระอะ			
14	<p>ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง รู้จัก สระอะ ด้วยรูปแบบการสอนตรง - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล</p>	ห้องเรียน	25 ธ.ค. 64 (50 นาที)
15	<p>ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การ อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วย สระอะ โดยรูปแบบการสอนตรง และการเสริมต่อการเรียนรู้ - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล</p>	ห้องเรียน	25 ธ.ค. 64 (50 นาที)

ตาราง 11 (ต่อ)

ครั้งที่	รายละเอียดกิจกรรม	สถานที่	ระยะเวลา
16	<p>ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การประสมคำและความหมายของคำที่ประสมด้วยสระอะ</p> <p>- ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล</p>	ห้องเรียน	26 ธ.ค. 64 (50 นาที)
17	<p>- ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การทบทวนสระอะ</p> <p>- ผู้วิจัยทดสอบความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระอะ หลังเรียน และทดสอบความสามารถทางภาษาไทยเรื่องสระอะก่อนเรียน ด้านการอ่านและเขียนคำศัพท์ที่ประสมสระอะและสระแอะ</p> <p>- ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล</p>	ห้องเรียน	26 ธ.ค. 64 (50 นาที)
ขั้นสะท้อนผล			27 ธ.ค. 64
ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการทดสอบความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ จากการปฏิบัติงานของนักเรียน และสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน เพื่อนำไปวางแผนการสอนในแผนปฏิบัติการที่ 4 เรื่องสระแอะ ต่อไป			-
			7 ม.ค. 65

ตาราง 11 (ต่อ)

ครั้งที่	รายละเอียดกิจกรรม	สถานที่	ระยะเวลา
สัปดาห์ที่ 4			
ชั้นวางแผน			27ธ.ค. 64
	ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากแผนปฏิบัติการที่ 3 เรื่องสระอะ มาวางแผนการ		-
	สอนแผนปฏิบัติการที่ 4 เรื่องสระอะ		7 ม.ค. 65
ชั้นปฏิบัติการที่ 4 เรื่องสระอะ			
18	ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง รู้จัก สระอะ ด้วยรูปแบบการสอนตรง - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล	ห้องเรียน	8 ม.ค. 65 (50 นาที)
19	ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การ อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วย สระอะ โดยรูปแบบการสอนตรง และการเสริมต่อการเรียนรู้ - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล	ห้องเรียน	8 ม.ค. 65 (50 นาที)
20	ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การ ประสมคำและความหมายของคำที่ ประสมด้วยสระอะ - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน	ห้องเรียน	9 ม.ค. 65 (50 นาที)

ตาราง 11 (ต่อ)

ครั้งที่	รายละเอียดกิจกรรม	สถานที่	ระยะเวลา
20 (ต่อ)	และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล		
21	- ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การทบทวนสระแอะ - ผู้วิจัยทดสอบความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระแอะ หลังเรียนและทดสอบความสามารถทางภาษาไทยเรื่องสระโอะก่อนเรียนด้านการอ่านและเขียนคำศัพท์ที่ประสมสระแอะ และสระโอะ - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล	ห้องเรียน	9 ม.ค. 65 (50 นาที)
ขั้นสะท้อนผล			27ธ.ค. 64
ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการทดสอบความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระแอะ จากการปฏิบัติงานของนักเรียน และสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียนเพื่อนำไปวางแผนการสอนในแผนปฏิบัติการที่ 5 เรื่องสระโอะ ต่อไป			-
สัปดาห์ที่ 5			7 ม.ค. 65
ขั้นวางแผน			7-14 ม.ค. 65
ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากแผนปฏิบัติการที่ 4 เรื่องสระแอะ มาวางแผนการสอนแผนปฏิบัติการที่ 5 เรื่องสระโอะ			
ขั้นปฏิบัติการที่ 5 เรื่องสระโอะ			
22	ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง รู้จัก	ห้องเรียน	15 ม.ค. 65 (50 นาที)

ตาราง 11 (ต่อ)

ครั้งที่	รายละเอียดกิจกรรม	สถานที่	ระยะเวลา
22 (ต่อ)	สระโอะ ด้วยรูปแบบการสอนตรง - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล		
23	ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การ อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วย สระโอะโดยรูปแบบการสอนตรง และการเสริมต่อการเรียนรู้ - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล	ห้องเรียน	15 ม.ค. 65 (50 นาที)
24	ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การ ประสมคำและความหมายของคำที่ ประสมด้วยสระโอะ - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล	ห้องเรียน	16 ม.ค. 65 (50 นาที)
25	- ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การ ทบทวนสระโอะ- ผู้วิจัยทดสอบ ความสามารถทางภาษาไทย เรื่อง	ห้องเรียน	16 ม.ค. 65 (50 นาที)

ตาราง 11 (ต่อ)

ครั้งที่	รายละเอียดกิจกรรม	สถานที่	ระยะเวลา
25	สระโอะ หลังเรียนและทดสอบ ความสามารถทางภาษาไทยเรื่อง สระเอกก่อนเรียนด้านการอ่านและ เขียนคำศัพท์ที่ประสมสระโอะ และ สระเออ - ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล		
ขั้นสะท้อนผล			16-21 ม.ค. 65
ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการทดสอบความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ ประสมด้วยสระโอะ จากการปฏิบัติงานของนักเรียน และสังเกต พฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน เพื่อนำไปวางแผนการสอนในแผนปฏิบัติการที่ 6 เรื่องสระเออ ต่อไป			
สัปดาห์ที่ 6			
ขั้นวางแผน			16-21 ม.ค. 65
ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากแผนปฏิบัติการที่ 5 เรื่องสระโอะ มาวางแผนการ สอนแผนปฏิบัติการที่ 6 เรื่องสระเออ			
ขั้นปฏิบัติการที่ 6 เรื่องสระเออ			
26	ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง รู้จัก สระเออ ด้วยรูปแบบการสอนตรง- ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม ความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของ นักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล	ห้องเรียน	22 ม.ค. 65 (50 นาที)

ตาราง 11 (ต่อ)

ครั้งที่	รายละเอียดกิจกรรม	สถานที่	ระยะเวลา
27	<p>ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การอ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระเออ โดยรูปแบบการสอนตรงและการเสริมต่อการเรียนรู้</p> <p>- ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล</p>	ห้องเรียน	22 ม.ค. 65 (50 นาที)
28	<p>ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การประสมคำและความหมายของคำที่ประสมด้วยสระเออ</p> <p>- ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมความสามารถในการอ่าน เขียน และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล</p>	ห้องเรียน	23 ม.ค. 65 (50 นาที)
29	<p>- ผู้วิจัยนำคู่มือและแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้สอนนักเรียน เรื่อง การทบทวนสระเออ</p> <p>- ผู้วิจัยทดสอบความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระเออ หลังเรียนด้านการอ่านและเขียนคำศัพท์ที่ประสมสระเออ</p> <p>- ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมความสามารถในการอ่าน เขียน</p>	ห้องเรียน	23 ม.ค. 65 (50 นาที)

ตาราง 11 (ต่อ)

ครั้งที่	รายละเอียดกิจกรรม	สถานที่	ระยะเวลา
29 (ต่อ)	และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียน พร้อมบันทึกข้อมูล		
ขั้นสะท้อนผล			23-31 ม.ค. 65
<p>ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการทดสอบความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระเอก จากการปฏิบัติงานของนักเรียน และสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน เพื่อนำไปสรุปผลของโปรแกรมฯ</p>			
ระยะหลังการทดลอง			
30	ทดสอบความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปหลังเข้าร่วมโปรแกรม (Post-test)	ห้องเรียน	23 ม.ค. 65 (ประมาณ 10-15 นาที)

ขั้นตอนที่ 2 ปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีจุดประสงค์เพื่อนำโปรแกรมที่ได้นำไปทดลองใช้และประเมินผลจากการทดลองใช้แล้ว มาปรับปรุงเป็นโปรแกรมฉบับสมบูรณ์พร้อมที่จะนำไปใช้ และเผยแพร่ต่อไป โดยผู้วิจัยได้นำผลการประเมินโปรแกรมฯ จากผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนในโปรแกรมฯ นี้ มาวิเคราะห์ข้อมูลและปรับปรุงโปรแกรมฯ ที่พัฒนาแล้วให้สมบูรณ์

1. ผู้ให้ข้อมูล

ได้แก่ ผู้วิจัย ในฐานะครูผู้สอนในโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่ แบบบันทึกการประเมินโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 ส่วน

ขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

แบบประเมินโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ มีดังนี้

1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี สำหรับการสร้างแบบประเมินโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2) จัดทำประเมินโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำปรึกษาและนำมาจัดทำเป็นแบบประเมินโปรแกรมฯ โดยแบบประเมินมีทั้งหมด 3 ส่วน คือ 1) ประเมินคู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 2) ประเมินแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องสระลวดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 24 แผน และ 3) ประเมินแบบฝึกหัดเรื่องสระลวดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 6 ชุด

3) นำแบบประเมินโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาไทย จำนวน 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 2 ท่าน (ดังภาคผนวก ค) ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) ประเด็นและเนื้อหาที่ต้องการจะวัดตลอดจนความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย โดยเกณฑ์ที่ใช้มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) (โชติกา ภาชีผล, 2559: 98) ดังนี้

ให้ +1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อที่ประเมินนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้ 0 ถ้าไม่แน่ใจว่า ข้อที่ประเมินนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่
ต้องการวัด

ให้ -1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อที่ประเมินนั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่
ต้องการวัด

ในการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญพบว่า ข้อที่ประเมินทุกข้อได้ค่าดัชนีความ
สอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) มีค่าเท่ากับ 1.00

4) ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงแบบประเมินโปรแกรมฯ ก่อนนำไปใช้จริง

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี สำหรับการสร้างแบบประเมินโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความ
หลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. จัดทำประเมินโปรแกรมฯ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำปรึกษาและนำมาจัดทำเป็นแบบประเมินโปรแกรม
ฯ

3. นำแบบประเมินโปรแกรมฯ ที่ผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน
ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

4. ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงแบบประเมินโปรแกรมฯ ก่อนนำไปใช้จริง

ภาพประกอบ 10 ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อ
ความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิเคราะห์ข้อมูลการประเมินโปรแกรมการจัดการเรียน
การสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังทดลองใช้แล้ว โดยผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนและผู้ใช้โปรแกรมฯ ซึ่ง
การประเมินประกอบด้วย 3 ส่วน คือ 1) ประเมินคู่มือการใช้โปรแกรมฯ 2) ประเมินแผนการ
จัดการเรียนรู้เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 24 แผน และ 3) ประเมินแบบฝึกหัดเรื่องสระ
ลดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 6 ชุด

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้มีการดำเนินการ 3 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 ศึกษาแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ศึกษาความหลากหลายในการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพใต้ เขตบางรัก

ระยะที่ 2 สร้างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพใต้ เขตบางรัก

ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

โดยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 3 ระยะ ดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 ผลการศึกษาแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย และผลการศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ในการเก็บข้อมูลระยะที่ 1 สามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. ผลการศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ได้จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตบางรัก

2. ผลการศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ได้จากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน

1. **ผลการศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ได้จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตบางรัก**

1.1 สภาพการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน

จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตบางรัก จำนวน 5 คน พบว่าสภาพการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน ประกอบด้วย 1) ด้านแนวทางและเนื้อหาการสอน 2) ด้านสภาพกระบวนการจัดการเรียนการสอน 3) ด้านสื่อการสอน และ 4) ด้านการประเมินผล

1) ด้านแนวทางและเนื้อหาการสอน ครูผู้เชี่ยวชาญได้ให้คำสัมภาษณ์ดังคำกล่าวดังนี้

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1 ได้ดำเนินการสอนตามมาตรฐานการ...“ 1 เรียนรู้ ตัวชี้วัด หลักสูตรที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด และสอนตามเนื้อหาจากแบบเรียนที่ทางโรงเรียนคัดเลือกมาใช้ในโรงเรียน ซึ่งเป็นแบบเรียนที่มีแบบฝึกหัดประกอบ โดยมีเนื้อหาตามมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดครบถ้วนตามเกณฑ์มาตรฐาน...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2 “...ทางโรงเรียนได้สอนเน้นทักษะต่าง ๆ ทั้ง การอ่าน เขียน ฟัง พูด ตามที่หลักสูตรกำหนด โดยหนังสือแบบเรียนที่ใช้ ได้แก่ หลักภาษา ภาษาพาที วรรณคดีลำนานา...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3 “...ในการจัดการเรียนการสอน ทางโรงเรียนได้ยึดแนวทางและการสอนเนื้อหาตามมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดที่กำหนดอย่างครบถ้วน โดยใช้แบบเรียนวิชาภาษาไทย จากสถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.)...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4 “...สภาพในการจัดการเรียนการสอนได้ยึดตามแบบเรียนจัดทำ ซึ่งมีความครบถ้วนของเนื้อหาตามมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดที่หลักสูตรกำหนดไว้ โดยรูปแบบการสอนเน้นการบรรยายและฝึกหัดการอ่าน การเขียน ตามแบบเรียน...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5 “...การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดในหลักสูตร ซึ่งเน้นทักษะการอ่าน เขียน ฟัง พูด โดยกระบวนการสอนเน้นการบรรยายและการทำแบบฝึกหัดจากแบบเรียน...”

สรุปได้ว่า ครูผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดได้ใช้หลักสูตรเนื้อหาตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด คือหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2551 โดยจะเน้นทางด้านทักษะการอ่าน เขียน ฟัง พูด ทั้งนี้ลักษณะการสอนของครูยังเป็นลักษณะการสอนบรรยายและให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดจากแบบเรียนเป็นหลัก

2) ด้านสภาพกระบวนการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน ครูผู้เชี่ยวชาญได้ให้คำสัมภาษณ์ ดังคำกล่าวดังนี้

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1 “...ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ไม่ได้มีการแบ่งเนื้อหา หรือเลือกใช้ระดับคำศัพท์ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนตามระดับความสามารถของนักเรียน แต่ได้มีการหาแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมอื่น ๆ ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเพิ่มเติมบางส่วน เช่น นิทานสำหรับเด็กเพื่อฝึกการอ่าน การฟัง กิจกรรมการให้นักเรียนออกมาเล่า นิทานหรือเรื่องราวของตนเองหน้าชั้นเรียน เพิ่มเติม นอกเหนือจากการจัดการเรียนการสอนตามแบบเรียน...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2 “...ในการจัดการเรียนการสอน ได้เลือกใช้กิจกรรมในรูปแบบเดียวกับกับนักเรียนทั้งชั้นเรียน มีการจัดการเรียนการสอนเพิ่มเติมนอกเวลาเรียนให้กับนักเรียนที่อ่าน เขียนไม่คล่อง และมีการจัดหาสื่อภายนอกเพิ่มเติม เช่น นิทาน หรือการเปิดเพลงที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาให้นักเรียนฟังเพิ่มเติม สื่อการสอนที่ใช้เป็นสื่อทำมือและสื่อที่ทำได้จากแหล่งการเรียนรู้ทั่วไป เช่น อินเทอร์เน็ต เพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ด้านการอ่าน เขียน ฟัง และพูดของนักเรียนผ่านกิจกรรมเสริม...”

สรุปได้ว่า ครูผู้สอนได้เลือกใช้เนื้อหา คำศัพท์ และลักษณะของแบบฝึกหัดของนักเรียนเหมือนกันทั้งชั้นเรียน โดยไม่ได้มีการแบ่งเนื้อหา ระดับคำศัพท์ รูปแบบกิจกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพของนักเรียนแต่ละบุคคล ทั้งนี้ มีครูบางส่วนได้หาแบบฝึกหัดอื่น ๆ มาใช้ในการเรียนการสอนผสมผสานเพิ่มเติม

3) ด้านสื่อการสอน ครูผู้เชี่ยวชาญได้ให้คำสัมภาษณ์ดังกล่าวดังนี้

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1 “...ในการจัดกิจกรรมและการใช้สื่อการเรียนรู้อื่น ๆ ทางโรงเรียนได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานอื่น ๆ เพิ่มเติม ทั้งในรูปแบบสื่อเทคโนโลยี และสื่อทำมือ ซึ่งช่วยส่งผลในการกระตุ้นความสนใจและการเรียนรู้ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2 “...สื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ได้เลือกใช้สื่อทำมืออย่างง่าย เช่น บัตรคำ บัตรภาพ หรือสื่อที่ได้จากแหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ เช่น อินเทอร์เน็ต...”

สรุปได้ว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่เป็นลักษณะของสื่อทำมืออย่างง่าย ได้แก่ บัตรคำศัพท์ โดยมีครูจำนวนน้อยที่ใช้สื่อวีดิทัศน์หรือสื่อจากหน่วยงานอื่น ๆ ที่สนับสนุนมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

4) ด้านการประเมินผลการเรียนรู้ ครูผู้เชี่ยวชาญได้ให้คำสัมภาษณ์ ดังคำกล่าวนี้

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1 “...ทางโรงเรียนได้มีการประเมินความรู้ด้านการอ่านของนักเรียนรายบุคคลตามคู่มือที่กระทรวงให้ส่งผลการประเมิน...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2 “...ในส่วนของผลการประเมินผลจะมีการประเมินผลจากการเรียน การทำแบบฝึกหัดและมีการประเมินความสามารถทางด้าน การอ่านรายเดือนของนักเรียนเป็นรายบุคคลตามที่กระทรวงกำหนด...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3 “...มีการประเมินจากผลการเรียนในชั้นเรียน และการประเมินการอ่านรายเดือนที่โรงเรียนต้องปฏิบัติเพื่อส่งผลการประเมินไปยังกระทรวงและเป็นข้อมูลของโรงเรียนที่รวบรวมระดับประเทศต่อไป...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4 “...โรงเรียนได้มีการดำเนินการประเมินผลการอ่านของนักเรียนเป็นรายบุคคลตามที่กระทรวงกำหนด...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5 “...ทางโรงเรียนมีการทดสอบการอ่าน เขียนตามที่กระทรวงกำหนดไว้ ซึ่งเป็นการประเมินนักเรียนรายบุคคล และดำเนินการรวบรวมส่งข้อมูลให้ทางโรงเรียนเพื่อดำเนินการส่งต่อข้อมูลต่อไป...”

สรุปได้ว่า ครูทุกโรงเรียนมีการประเมินผลนักเรียนด้วยการเก็บคะแนนแบบฝึกหัด และการประเมินผลทดสอบตลอดทั้งภาคเรียน อีกทั้งมีการประเมินความสามารถทางด้าน การอ่าน เขียน เป็นประจำทุกเดือนตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

สรุปได้ว่าสภาพปัญหาด้านสภาพการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน พบว่า ด้านครูผู้สอนได้ดำเนินการสอนมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด โดยใช้แบบฝึกหัดจากเรียน โดยเน้นการสอนในรูปแบบการบรรยาย การฝึกหัดการอ่าน เขียน และการทำแบบฝึกหัด ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนสอนด้วยเน้นการบรรยาย และได้ทำกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อนำมาฝึกหัดนักเรียนเพิ่มเติม เช่น การเล่านิทาน ด้านสื่อการสอนที่ครูนำมาใช้ในการสอน พบว่าครูผู้สอนได้ใช้สื่อทำมืออย่างง่าย และการใช้สื่อที่สามารถหาได้จากอินเทอร์เน็ต รวมทั้งการได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานอื่น ๆ ด้านการประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน พบว่า ครูผู้สอนมีการประเมินความรู้ด้านการอ่าน การเขียนของนักเรียนเป็นประจำตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด เพื่อรวบรวมและนำผลการประเมินส่งให้ทางโรงเรียนต่อไป

1.2 สภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย จำนวน 5 คน พบว่าด้านสภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านนักเรียน 2) ปัจจัยด้านครอบครัว และ 3) ปัจจัยด้านสถานการณ์ในสังคม ดังนี้

1) ปัจจัยด้านนักเรียน ครูผู้เชี่ยวชาญได้ให้คำสัมภาษณ์ดังนี้

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1 “...สภาพปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยคือ นักเรียนบางส่วนเป็นนักเรียนต่างชาติ ส่งผลให้ไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน และทำให้มีพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาไทยได้ล่าช้า...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2 “...นักเรียนบางคนในชั้นเรียนมีลักษณะที่อยู่ไม่นิ่ง ไม่มีสมาธิในการเรียน และบางคนมีลักษณะที่เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ช้ากว่าเพื่อนในชั้นเรียนซึ่งส่งผลกระทบต่อผลการจัดการเรียนการสอนและการเรียนรู้ของนักเรียน...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3 “...ปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยคือ นักเรียนจำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ซึ่งเป็นความรู้เบื้องต้นไม่ได้ จึงส่งผลให้ไม่สามารถอ่าน เขียนคำต่าง ๆ ซึ่งเป็นเนื้อหาในระดับชั้นป.1 ได้...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4 “...ปัญหาที่พบ นอกจากการที่นักเรียนเป็นเด็กต่างชาติแล้ว ยังพบว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนในระดับชั้นอนุบาล หรือนักเรียนย้ายโรงเรียนมาจากที่อื่นที่มีการจัดการเรียนการสอนที่ไม่เทียบเท่าโรงเรียนที่เรียนในระดับชั้นป.1 ส่งผลให้มีความรู้พื้นฐานที่แตกต่างจากเพื่อนที่ได้เรียนในระดับชั้นอนุบาล หรือเพื่อนที่เรียนระดับอนุบาลในโรงเรียน...”

สรุปได้ว่า สภาพของนักเรียนเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย อันได้แก่ นักเรียนเป็นชาวต่างชาติจึงไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน นักเรียนมีพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง ไม่มีสมาธิในการเรียน ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียน และปัญหาทางด้านความรู้พื้นฐานของนักเรียนที่มีน้อยอันเนื่องมาจากไม่ได้ผ่านการเรียนวิชาภาษาไทยมาก่อนในระดับชั้นอนุบาลหรือบางส่วนที่จำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ซึ่งเป็นความรู้เบื้องต้นไม่ได้

2) ปัจจัยด้านครอบครัว ครูผู้เชี่ยวชาญได้ให้คำสัมภาษณ์ไว้ดังนี้

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1 “...นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่เป็นชาวต่างชาติที่ไม่สามารถพูด เขียน และสื่อสารภาษาไทยได้ ส่งผลให้นักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันกับครอบครัว และผู้ปกครองไม่สามารถสอนหรือดูแลการเรียนของนักเรียนเพิ่มเติม นอกจากการเรียนที่โรงเรียนได้ จึงทำให้สามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยได้น้อย...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2 “...บางครอบครัวผู้ปกครองไม่มีความรู้เพียงพอที่จะสอน ทบทวนความรู้ที่นักเรียนได้เรียนรู้ และตรวจทานการทำแบบฝึกหัดของนักเรียนได้...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3 “...นักเรียนบางคนที่ครอบครัวมีเศรษฐกิจฐานะไม่ดี ส่งผลให้ไม่สามารถสนับสนุนให้นักเรียนได้เรียนเพิ่มเติม หรือจำเป็นต้องทำงานจนไม่สามารถมีเวลาในการดูแล ทบทวนความรู้ให้กับนักเรียนได้เพียงพอที่จะพัฒนาศักยภาพ...”

สรุปได้ว่า ปัจจัยทางด้านครอบครัวส่งผลต่อพัฒนาการทางการเรียนรู้อิทธิพลภาษาไทย อันได้แก่ การไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันกับครอบครัวเนื่องจากเป็นชาวต่างชาติ การที่ผู้ปกครองไม่มีความรู้ ความสามารถ และเวลาในการสอนทบทวนความรู้ให้กับบุตรหลาน จึงทำให้นักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนให้เกิดความรู้ ความเชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยมากขึ้น รวมทั้งปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจฐานะของผู้ปกครองบางส่วนที่ไม่สามารถสนับสนุนส่งเสริมการเรียนเพิ่มเติมให้นักเรียนได้

3) ปัจจัยด้านสถานการณ์ในสังคม ครูผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็น ดังคำกล่าวนี้

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1 “...จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ที่ส่งผลกระทบต่อการศึกษา เปิดเรียนของโรงเรียน ทำให้นักเรียนขาดช่วงในการพัฒนาการเรียนรู้อันที่โรงเรียน...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2 “...สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอนนักเรียน เนื่องจากทางโรงเรียนไม่สามารถเปิดทำการได้ และนักเรียนไม่มีความพร้อมในการเรียนในรูปแบบออนไลน์ จึงมีความจำเป็นต้องเรียนในรูปแบบออนไลน์ ซึ่งส่งผลให้ครูไม่สามารถควบคุม ดูแลการเรียนของนักเรียนได้ หากผู้ปกครองไม่ช่วยดูแลกำกับนักเรียนในการฝึกฝนเรียนรู้...”

สรุปได้ว่า ปัจจัยทางด้านสถานการณ์ในสังคมซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกที่ไม่สามารถควบคุมได้ เช่น สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ส่งผลให้โรงเรียนไม่สามารถเปิดสถานที่ทำการในการสอนรูปแบบปกติที่โรงเรียนได้ ซึ่งทางโรงเรียนได้มีความพยายามในการปรับรูปแบบให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสถานการณ์และความพร้อมของนักเรียนด้วยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบออนไลน์ ซึ่งส่งผลให้ครูไม่สามารถควบคุมติดตามการเรียนรู้อันที่นักเรียนให้เป็นไปตามมาตรฐานได้ จึงส่งผลให้นักเรียนบางส่วนที่ผู้ปกครองไม่มีความพร้อมในการดูแลด้วยตนเองมีระดับความรู้ ความสามารถทางด้านวิชาภาษาไทยน้อยกว่ามาตรฐานของนักเรียนในสถานการณ์ปกติ

สรุปได้ว่า จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนถึงสภาพปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีปัจจัยที่หลากหลายที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้และการ

พัฒนาระดับความสามารถทางด้านภาษาไทยของนักเรียน อันได้แก่ ปัจจัยด้านนักเรียน ด้านครอบครัว และด้านสถานการณ์ทางสังคม ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรคำนึงปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ ในการวางแผนจัดการเรียนการสอน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยมีความเหมาะสมสอดคล้องต่อความหลากหลายของนักเรียนแต่ละบุคคล

1.3 แนวทางการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอนของครู

จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอน จำนวน 5 คน พบว่าครูผู้สอนมีแนวทางในการแก้ไขปัญหาให้นักเรียนที่ไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ ด้วย 1) การสอนเสริมนอกเวลาเรียน 2) การขอความร่วมมือผู้ปกครองในการดูแลบุตรหลาน และ 3) การใช้แบบฝึกหัดเพิ่มเติม ซึ่งมีรายละเอียดจากการสัมภาษณ์ดังนี้

1) การสอนเสริมนอกเวลาเรียน ครูผู้เชี่ยวชาญได้ให้การสัมภาษณ์ไว้ดังนี้

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1 “...ในการแก้ไขปัญหาที่พบจากการสอนวิชาภาษาไทย ในกรณีที่โรงเรียนเปิดทำการให้นักเรียนมาเรียนที่โรงเรียนจะใช้วิธีการสอนเสริมเพิ่มเติม นอกเวลาเรียน เช่น ตอนเช้าก่อนเข้าแถว ตอนพักกลางวัน หรือตอนเย็นหลังเลิกเรียน...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2 “...ครูจะใช้เวลาอื่น ๆ นอกเวลาเรียนเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยให้แก่เด็กนักเรียนที่อ่านไม่ออก เขียนได้ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ โดยอาจเรียกนักเรียนมาฝึกทบทวนความรู้เป็นรายบุคคล...”

สรุปได้ว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยบางส่วนได้เลือกใช้การสอนนักเรียนนอกเวลาเรียน เช่น ช่วงเช้าก่อนเข้าแถว ช่วงกลางวัน และช่วงเย็น เพื่อช่วยส่งเสริมพัฒนาความสามารถทางด้าน การอ่าน เขียนของนักเรียนที่มีระดับความสามารถน้อยหรือช้ากว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียนให้มีความรู้และสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียนได้ดียิ่งขึ้น

2) การขอความร่วมมือกับผู้ปกครองในการดูแลบุตรหลาน ครูผู้เชี่ยวชาญได้ให้การสัมภาษณ์ไว้ ดังนี้

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1 “...นอกจากการให้นักเรียนมาเรียนเพิ่มเติมกับครูนอกเวลาแล้ว ยังได้ขอให้ผู้ปกครองช่วยดูแล ทบทวนการอ่าน เขียน ตรวจแบบฝึกหัดที่นักเรียนได้รับมอบหมาย เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝน ทบทวนความรู้ในวิชาภาษาไทยเพิ่มเติมนอกเวลาที่อยู่ในโรงเรียน...”

สรุปได้ว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยบางส่วนได้ประสานงานกับผู้ปกครองเพื่อขอความร่วมมือในการดูแล ทบทวนความรู้ของบุตรหลานเพิ่มเติมเมื่ออยู่บ้าน เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาและฝึกฝนทบทวนความรู้ที่ได้จากการเรียนในโรงเรียนเพิ่มเติม

3) การใช้แบบฝึกหัดหรือกิจกรรมอื่น ๆ เพิ่มเติม ครูผู้เชี่ยวชาญได้ให้การสัมภาษณ์ไว้ ดังนี้

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1 “...ครูมีแนวทางในการแก้ไขและพัฒนาความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทย โดยการเลือกใช้กิจกรรมเสริม แบบฝึกหัดอื่น ๆ ที่มีภาพประกอบที่นักเรียนชื่นชอบ เพื่อช่วยในการกระตุ้นความสนใจของนักเรียน...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2 “...ครูเลือกใช้สื่อ กิจกรรมต่าง ๆ เช่น รูปภาพ การ์ตูนที่นักเรียนชื่นชอบ นิทาน การเล่นเกม มาใช้การจัดการกิจกรรมการสอน เพื่อให้นักเรียนมีความตั้งใจ กระตือรือร้น สนใจและมีสมาธิในการเรียนเพิ่มขึ้น...”

สรุปได้ว่า ครูผู้สอนได้พยายามหาแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาไทยของนักเรียนโดยการหาแบบฝึกหัด กิจกรรมหรือสื่อการสอนต่าง ๆ เช่น รูปภาพ เกม นิทาน มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อช่วยกระตุ้นสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ที่ดียิ่งขึ้น

จากการสัมภาษณ์ครูผู้เชี่ยวชาญด้านแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอน สรุปได้ว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่ในการจัดการเรียนการสอนเพิ่มเติมนอกเวลาเรียนในชั้นเรียนให้กับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนน้อย เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ และพัฒนาความสามารถในการอ่าน เขียนได้มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนในชั้นเรียนร่วมกับเพื่อนได้ดียิ่งขึ้น นอกเหนือจากการใช้แบบฝึกหัดหรือกิจกรรมที่จะช่วยส่งเสริม กระตุ้นการเรียนของนักเรียนในการเรียนในชั้นเรียน อีกทั้งมีการดำเนินการขอความร่วมมือกับผู้ปกครองในการช่วยเหลือ ดูแล สนับสนุนการพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียนด้วยการทบทวนความรู้ และดูแลการทำแบบฝึกหัดของนักเรียนเมื่ออยู่ที่บ้าน เพื่อให้นักเรียนได้เกิดการฝึกฝนการอ่าน การเขียนอย่างต่อเนื่อง นอกเหนือเวลาที่เรียนในโรงเรียน

1.4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

จากการสัมภาษณ์ครูผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ได้มีข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพิ่มเติม ดังคำกล่าวต่อไปนี้

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1 “...หากมีการจัดสรรครูผู้สอนให้มีความเพียงพอและเหมาะสม เช่น จบการศึกษาทางด้านการศึกษาวิชาภาษาไทยโดยตรง จะส่งผลที่ดีต่อการพัฒนาความสามารถทางการเรียนให้แก่ให้นักเรียนได้ และควรมีการจัดหาแนวทางในการจัดการ

ภาระหน้าที่ต่าง ๆ ของครูผู้สอนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เนื่องจากปัจจุบันครูมีภาระหน้าที่อื่น ๆ ต้องรับผิดชอบนอกเหนือการสอน...”

ครูผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2 “...ความรู้สึก ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยนั้นมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ซึ่งหากมีรูปแบบหรือโปรแกรมในการจัดการสอนที่คำนึงถึงนักเรียนในชั้นเรียน เช่น ด้านความสามารถในการเรียนรู้ ความสนใจ และความพร้อมของนักเรียนแต่ละคน จะช่วยให้การสอนและการเรียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น...”

สรุปได้ว่า ครูผู้เชี่ยวชาญมีข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยควรมีการจัดหาบุคลากรให้มีความเพียงพอและมีความเชี่ยวชาญในการสอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้การสอนมีศักยภาพสูงสุด รวมทั้งควรลดภาระหน้าที่งานอื่น ๆ เพื่อให้ครูผู้สอนสามารถใช้เวลาในการจัดเตรียมเอกสาร สื่อการสอนให้มีความเหมาะสมกับนักเรียนได้ ซึ่งหากมีรูปแบบหรือโปรแกรมในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายของนักเรียน จะช่วยส่งเสริมให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ผลการศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ได้จากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน ซึ่งแบบสอบถามสามารถแบ่งประเด็นเป็น 2 ส่วน คือ

2.1 ความหลากหลายด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน เพื่อสำรวจถึงประสบการณ์ที่หลากหลายที่นักเรียนได้เรียนในชั้นเรียน

2.2 ความหลากหลายด้านความชอบ ความสนใจของนักเรียนในการเรียนวิชาภาษาไทย เพื่อสำรวจถึงความชอบ ความสนใจ และรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน และนำข้อมูลไปใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ในโปรแกรมฯ ให้มีตอบสนองต่อความหลากหลายของนักเรียน

2.1 ความหลากหลายด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ในชั้นเรียน

ตาราง 12 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความหลากหลายด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

รายการ	เป็นประจำ		บางครั้ง		ไม่เคย	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ได้ทำแบบทดสอบก่อนเรียน	56	67.47	20	24.10	7	8.43
ได้รับคำชมหรือเสียงปรบมือเมื่อตอบคำถาม ได้ถูกต้อง	38	45.78	39	46.99	6	7.23
ได้ทำแบบทดสอบหลังเรียน	36	43.37	30	36.14	17	20.48
ได้คะแนนเพิ่มจากการทำกิจกรรมในชั้นเรียน	26	31.33	34	40.96	23	27.71
ได้ฟังนิทานหรือเรื่องเล่าต่าง ๆ	24	28.92	42	50.60	17	20.48
ได้ฟังเพลงในคาบเรียนวิชาภาษาไทย	23	27.71	38	45.78	22	26.51
ได้เห็นภาพประกอบในขณะเรียน	23	27.71	34	40.96	26	31.33
ได้เล่นเกมในวิชาภาษาไทย	21	25.30	49	59.04	13	15.66
ได้เรียนวิชาภาษาไทยเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน	36	43.37	27	32.53	20	24.10
ได้รับของรางวัลจากครูเมื่อตั้งใจเรียน	21	25.30	41	49.40	21	25.30
ได้ออกมาพูดเล่าเรื่องต่าง ๆ หน้าชั้นเรียน	14	16.87	35	42.17	34	40.96

จากตาราง 12 พบว่าจากแบบสอบถามนักเรียนจำนวน 83 คน มีความคิดเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนใช้ในการจัดการเรียนการสอนเป็นประจำคือ การทดสอบก่อนเรียน โดยมีนักเรียนจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 67.47 แสดงความคิดเห็นว่าครูผู้สอนทำเป็นประจำ รองลงมาคือ การใช้คำชมเชย จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 45.78 และการทดสอบหลังเรียน จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 43.37 คิดว่า โดยนักเรียนจำนวน 34 คน มีความคิดเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่ใช้การสอนน้อยที่สุด คือ การให้นักเรียนออกมาพูดหรือทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน คิดเป็นร้อยละ 16.87

2.2 ความหลากหลายในการเรียนรู้ที่นักเรียนชื่นชอบในวิชาภาษาไทย

ตาราง 13 วิเคราะห์ข้อมูลหลากหลายด้านความชอบของนักเรียนในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนวิชาภาษาไทย

รายการ	มากที่สุด		เฉย ๆ		ไม่ชอบ	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ชอบเรียนวิชาภาษาไทย	69	83.13	7	8.43	7	8.43
ชอบวาดรูป	61	73.49	12	14.46	10	12.05
ชอบร้อง/ฟังเพลงในชั้นเรียน	58	69.88	12	14.46	13	15.66
ชอบและตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทย	56	67.47	25	30.12	2	2.41
ชอบทำกิจกรรมกับเพื่อนมากกว่านั่งเรียนที่โต๊ะ	53	63.86	15	18.07	15	18.07
ชอบเป็นตัวแทนทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน	52	62.65	14	16.87	17	20.48
ชอบภาพประกอบในหนังสือหรือการเรียน	52	62.65	21	25.30	10	12.05
ชอบและสามารถอ่าน เขียน สะกดคำในภาษาไทยได้	49	59.04	28	33.73	6	7.23

จากตาราง 13 พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นและความชื่นชอบในกิจกรรมที่หลากหลาย โดยนักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นชอบเรียนวิชาภาษาไทยมาก จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 83.13 โดยกิจกรรมที่นักเรียน จำนวน 61 คน ชื่นชอบการวาดรูป คิดเป็นร้อยละ 73.49 นักเรียนจำนวน 58 คน ชื่นชอบการร้อง/ฟังเพลง คิดเป็นร้อยละ 69.88

ระยะที่ 2 ผลการสร้างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การสร้างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย 2 ขั้นตอนใหญ่ ได้แก่

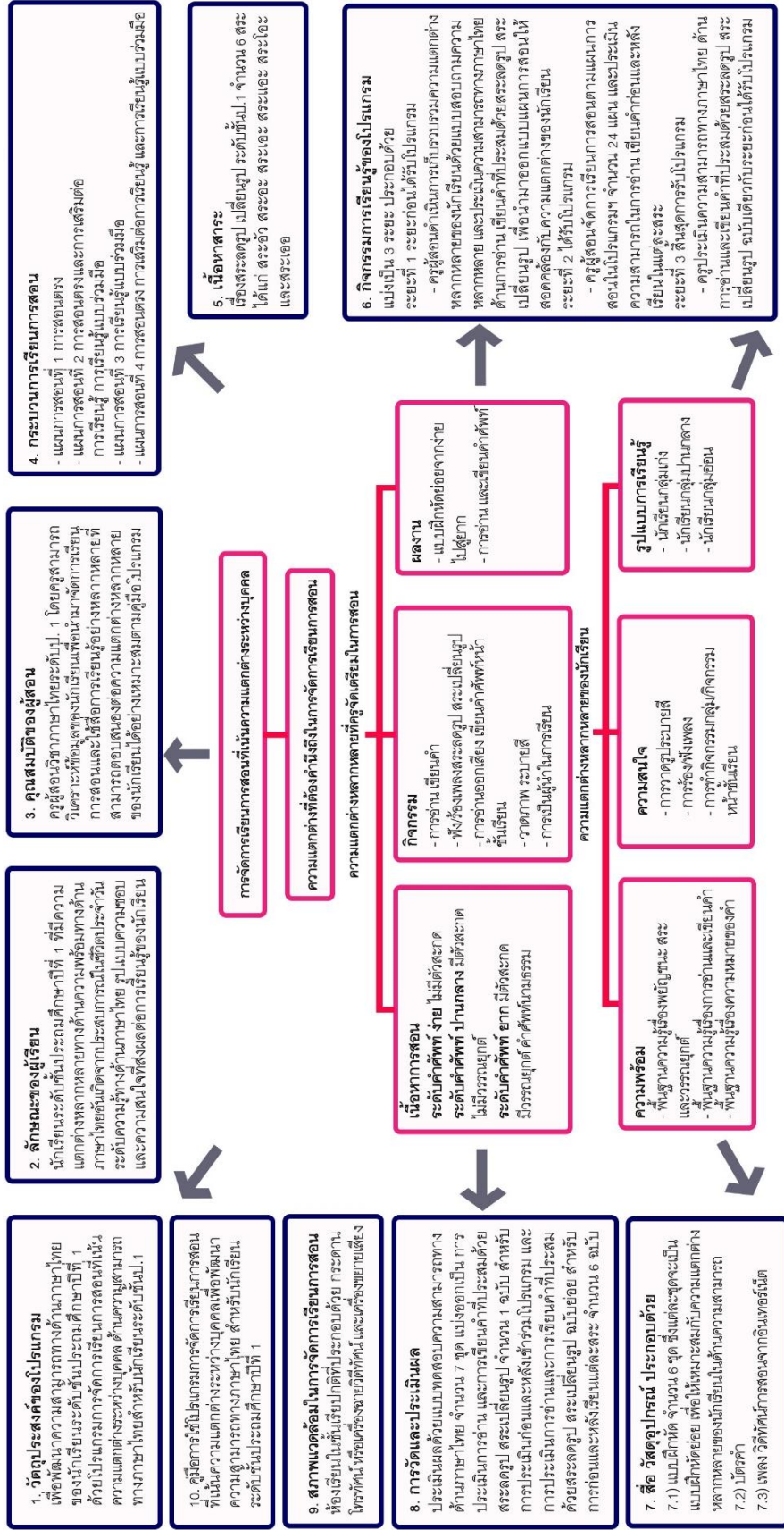
ตอนที่ 1 ผลการยกวางโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 2 ผลการหาคุณภาพโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 1 ผลการยกร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผลการยกร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากข้อมูลระยะที่ 1 พบว่า ร่างโปรแกรมฯ มีรายละเอียดดังภาพประกอบ 11

ภาพประกอบ 11 ร่างไปแผนการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย

สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จากภาพประกอบ 11 ร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีรายละเอียดดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของโปรแกรม เพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ด้านความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. ลักษณะของผู้เรียนที่จะสอนหรือกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความแตกต่างหลากหลายทางด้านความพร้อมทางด้านภาษาไทยอันเกิดจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ระดับความรู้ทางด้านภาษาไทย รูปแบบความชอบและความสนใจที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น การวาดภาพระบายสี การร้องหรือฟังเพลง ความกล้าแสดงออก ความเป็นผู้นำ รวมทั้งการดูแลสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาไทยจากผู้ปกครองและครูผู้สอน ซึ่งอยู่ในชั้นเรียนเดียวกัน ซึ่งเด็กได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองให้เข้าร่วมโปรแกรมได้ และสามารถเข้าร่วมการวิจัยได้ต่อเนื่องจนสิ้นสุดโปรแกรม

3. คุณสมบัติของผู้สอน คือ ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนในโรงเรียนประถมศึกษา โดยครูสามารถวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนเพื่อนำมาจัดการเรียนการสอน และใช้สื่อการเรียนรู้ที่หลากหลายที่สามารถตอบสนองต่อความแตกต่างหลากหลายของนักเรียนได้อย่างเหมาะสม

4. กระบวนการเรียนการสอน ได้แก่ การสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ การเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ของแต่ละสาระ ใช้รูปแบบการสอนตรง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ของแต่ละสาระ ใช้รูปแบบการสอนตรง และการเสริมต่อการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนการสอนที่ 3 ของแต่ละสาระ ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ของแต่ละสาระ ใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนสามารถตอบสนองต่อความแตกต่างหลากหลายในการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคนได้

5. เนื้อหาสาระ คือ เรื่องสระลดรูป เปลี่ยนรูป ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 สาระ ได้แก่ สระอัว สระอะ สระเอะ สระแอะ สระโอะ และสระเออ โดยคำศัพท์ที่ใช้ในการสอนมีความสอดคล้องกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ในการแบ่งเนื้อหาที่สอนให้มีความเหมาะสมกับความแตกต่างหลากหลายของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยแบ่งเนื้อหาคำศัพท์ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับง่าย คือ คำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่ไม่มีตัวสะกด มีพยัญชนะต้น 1 ตัว ไม่มีวรรณยุกต์ ระดับปานกลาง คือ คำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระ

เปลี่ยนรูปที่ไม่มีหรือมีตัวสะกด มีพยัญชนะต้น 1-2 ตัว ไม่มีวรรณยุกต์ คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมหรือคำศัพท์ที่เป็นนามธรรมที่เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และระดับยาก คำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่มีตัวสะกด มีพยัญชนะต้น 1-2 ตัว มีวรรณยุกต์ คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมหรือคำศัพท์ที่เป็นนามธรรม

6. กิจกรรมการเรียนรู้ของโปรแกรม แบ่งเป็น 3 ระยะ ประกอบด้วย

ระยะที่ 1 ระยะก่อนได้รับโปรแกรม

ครูผู้สอนรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน จำนวน 1 ฉบับ และประเมินความรู้เรื่องสระลดรูปเปลี่ยนรูปของนักเรียนก่อนเข้าร่วมโปรแกรม โดยใช้แบบทดสอบ จำนวน 1 ฉบับ เพื่อทดสอบด้านการอ่าน จำนวน 20 คำ และการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 20 คำ รวมทั้งสิ้น 40 คำ เพื่อนำข้อมูลมาวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องต่อความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน

ระยะที่ 2 ได้รับโปรแกรม

นักเรียนจะได้รับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยตามแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เรื่องสระลดรูป เปลี่ยนรูป ที่เรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหาตามหลักสูตรภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย

1) แบบทดสอบประเมินความสามารถทางภาษาไทยก่อนเข้าสู่บทเรียนแต่ละสระ จำนวน 6 ฉบับ ซึ่งแต่ละฉบับแบ่งเป็นการทดสอบด้านการอ่านคำศัพท์ รวมจำนวน 54 คำ แบ่งออกเป็น สระอัว 10 คำ สระอะ 10 คำ สระเอะ 10 คำ สระแอะ 8 คำ สระโอะ 10 คำ สระเออ 6 คำ และการเขียนคำศัพท์ รวมจำนวน 54 คำ แบ่งออกเป็น สระอัว 10 คำ สระอะ 10 คำ สระเอะ 10 คำ สระแอะ 8 คำ สระโอะ 10 คำ สระเออ 6 คำ เพื่อประเมินผู้เรียนเป็นรายบุคคลก่อนเรียนในแต่ละสระ

2) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 24 แผน ระยะเวลา 6 สัปดาห์ ใช้เวลาในการสอน 50 นาที ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระสำคัญ สาระการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ คำศัพท์ที่ใช้ในคาบเรียน การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ และเกณฑ์การประเมินผลซึ่งใช้เกณฑ์ในการประเมินการอ่าน การเขียนของนักเรียนจากแบบฝึกหัดและกิจกรรมในห้องเรียน ซึ่งหากนักเรียนอ่าน เขียนได้ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน หากนักเรียนอ่าน เขียนไม่ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน และครู

จะเป็นผู้สอนอธิบายและเป็นต้นแบบในการอ่าน เขียนให้แก่นักเรียนปฏิบัติตามให้ถูกต้อง โดยครูจะบันทึกและนำข้อมูลที่ได้จากการสอนไปใช้ในการวางแผนการสอนนักเรียนแต่ละคนในครั้งต่อไป ทั้งนี้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 3 ชั้น คือ

ขั้นนำ เป็นการเตรียมความพร้อมและกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียน ด้วยกิจกรรมเกม การตอบคำถาม และการฟังหรือร้องเพลง

ขั้นสอน เป็นการสอนเนื้อหาสาระให้นักเรียน ฝึกปฏิบัติการอ่านออกเสียง การเขียนคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป การทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน การทำกิจกรรมกลุ่ม ตามรูปแบบการสอนที่ได้วางแผนไว้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

ขั้นสรุป เป็นการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการอ่านออกเสียง และการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่ได้สอนในคาบเรียน โดยการใช้คำถามให้นักเรียนตอบ และการสุ่มให้นักเรียนอ่าน หรือเขียนคำศัพท์บนกระดาน

ซึ่งรูปแบบที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรมของแต่ละสระ ประกอบด้วย รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ การสอนแบบร่วมมือ โดยมีการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนคำนึงถึงลักษณะความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคนในด้านความพร้อม ความสนใจ และรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ที่ผู้วิจัยได้ประเมินระดับความพร้อมความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปของนักเรียนจากแบบประเมินความสามารถทางภาษาไทยก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ และลักษณะกิจกรรมที่นักเรียนชื่นชอบ เช่น การวาดภาพระบายสี การทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น การเป็นผู้นำในการทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียนจากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น

3) สื่อการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายด้านความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้แก่ เกม บัตรคำ เพลงและสื่อวีดิทัศน์ เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จากอินเทอร์เน็ต เพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบที่หลากหลาย เช่น การฟังเพลง การร้องเพลง การสังเกตภาพ การเชื่อมโยงความรู้เรื่องคำศัพท์จากภาพ การเล่นเกม เพื่อให้นักเรียนเกิดความเพลิดเพลินในการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้ที่ตนเองชื่นชอบ

4) แบบสังเกตพฤติกรรมในชั้นของนักเรียนรายบุคคล ที่ครูผู้สอนบันทึกในระหว่างการจัดการเรียนการสอนเพื่อนำข้อมูลมาพิจารณาพฤติกรรมในชั้นเรียนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน โดยใช้การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน 5 ด้าน ดังนี้ 1)ความสนใจ 2) การแสดงความคิดเห็น 3) การตอบคำถาม 4) การยอมรับฟังคนอื่น และ 5) การทำงานตามที่ได้รับ

มอบหมาย เพื่อนำมาพัฒนา รูปแบบกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนในครั้งต่อไปตามแบบแผนการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom Action Research)

5) แบบทดสอบเพื่อประเมินความสามารถทางภาษาไทยหลังเรียนแต่ละบทเรียน จำนวน 6 ฉบับ ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับแบบทดสอบประเมินความสามารถทางภาษาไทยก่อนเข้าสู่บทเรียนแต่ละสัปดาห์ เพื่อนำมาประเมินระดับความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปของนักเรียนแต่ละคนหลังเรียนจบเนื้อหาแต่ละสัปดาห์

ระยะที่ 3 สิ้นสุดการวิจัยโปรแกรม

ครูผู้สอนประเมินความรู้เรื่องสระลดรูป เปลี่ยนรูปของผู้เรียนหลังเข้าร่วมโปรแกรม โดยใช้แบบทดสอบ จำนวน 1 ฉบับ เพื่อทดสอบด้านการอ่านและการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเข้าร่วมโปรแกรม

7. สื่อ วัสดุอุปกรณ์ ประกอบด้วย

7.1) แบบฝึกหัด จำนวน 24 ชุด สำหรับแต่ละแผนการสอน ซึ่งแต่ละชุดจะเป็นแบบฝึกหัดย่อยโดยเริ่มจากแบบฝึกหัดที่มีความง่ายไปสู่แบบฝึกหัดที่มีระดับความยากที่เพิ่มขึ้น เพื่อให้เหมาะสมสอดคล้องกับนักเรียน 3 กลุ่ม คือ กลุ่มความสามารถน้อยกว่าเกณฑ์ ความสามารถตามเกณฑ์ และความสามารถสูงกว่าเกณฑ์ ซึ่งนักเรียนกลุ่มความสามารถน้อยกว่าเกณฑ์หรือกลุ่มอ่อน จะได้รับแบบฝึกหัดที่ละเอียด และจะได้รับแบบฝึกหัดที่มีความท้าทายมากขึ้นเมื่อทำแบบฝึกหัดชุดแรกเสร็จ นักเรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มเก่ง จะได้รับแบบฝึกหัดชุดย่อยทั้งหมด เพื่อให้นักเรียนสามารถเลือกทำได้อย่างอิสระ และแบบฝึกหัดในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ซึ่งเป็นกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนจะได้รับแบบฝึกหัดชุดเดียวกันเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ทำกิจกรรมการหาคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่กำหนดร่วมกัน โดยทุกแบบฝึกหัดในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ครูจะเป็นผู้ดูแลและตรวจสอบความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด การฝึกการอ่านคำศัพท์ในแบบฝึกหัดของนักเรียนทุกคน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งระดับของแบบฝึกหัดตามรายละเอียด ดังนี้

7.1.1) แบบฝึกหัดง่าย ได้แก่ แบบฝึกหัดคัดสระตามรอยประ แบบฝึกหัดการเขียนคำศัพท์ใหม่ และแบบฝึกหัดการเขียนแยกส่วนประกอบของคำ ที่มีพยัญชนะต้น 1 ตัว ผสมกับสระที่กำหนด ไม่มีตัวสะกด แบบฝึกหัดจับคู่คำศัพท์กับภาพ การเติมสระลงในช่องว่าง และการเติมคำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมในประโยคที่กำหนด

7.1.2) แบบฝึกหัดปานกลาง ได้แก่ แบบฝึกหัดการเขียนคำศัพท์ใหม่ และแบบฝึกหัดการเขียนแยกส่วนประกอบของคำ ที่มีพยัญชนะต้น 1-2 ตัว ผสมกับสระที่กำหนด มี

ตัวสะกด แบบฝึกหัดจับคู่คำศัพท์กับภาพ การเติมสระลงในช่องว่าง และการเติมคำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมหรือนามธรรมในประโยคที่กำหนด

7.1.3) แบบฝึกหัดยาก ได้แก่ แบบฝึกหัดการเขียนคำศัพท์ใหม่ และแบบฝึกหัดการเขียนแยกส่วนประกอบของคำ ที่มีพยัญชนะต้น 1-2 ตัว ผสมกับสระที่กำหนด มีตัวสะกด มีวรรณยุกต์ แบบฝึกหัดจับคู่คำศัพท์กับภาพ การเติมสระลงในช่องว่าง และการเติมคำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมในประโยคที่กำหนด

7.2) บัตรคำ ขนาด 8x10 เซนติเมตร ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ บัตรคำระดับง่าย คือ บัตรคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ที่ไม่มีตัวสะกด มีภาพประกอบ บัตรคำระดับปานกลาง คือ บัตรคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ที่มีตัวสะกด ไม่มีวรรณยุกต์ มีภาพประกอบ และบัตรคำระดับยาก คือบัตรคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ที่มีตัวสะกด มีวรรณยุกต์ มีหรือไม่มีภาพประกอบ

7.3) วัตถุประสงค์การสอนเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปจากอินเทอร์เน็ต

8. การวัดและประเมินผล ประเมินผลด้วยแบบทดสอบความสามารถทางด้านภาษาไทยเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 7 ชุด แบ่งออกเป็น การประเมินการอ่าน และการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 1 ฉบับ สำหรับการประเมินก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรม และการประเมินการอ่านและการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ฉบับย่อย สำหรับการก่อนและหลังเรียนแต่ละสระ จำนวน 6 ฉบับ

9. สภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน คือ ห้องเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา โดยในห้องเรียนประกอบด้วย กระดาน โทรทัศน์ หรือเครื่องฉายวิดีโอ คอมพิวเตอร์ และเครื่องขยายเสียง

10. คู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีส่วนประกอบ ดังนี้

- 1) ความหมายของโปรแกรมฯ
- 2) คำแนะนำสำหรับครูผู้สอน
- 3) รายละเอียดองค์ประกอบของโปรแกรมฯ ประกอบด้วย
 - วัตถุประสงค์ของโปรแกรม
 - ลักษณะของผู้เรียนที่จะสอนหรือกลุ่มเป้าหมาย
 - คุณสมบัติของผู้สอน

- กระบวนการเรียนการสอน
 - เนื้อหาสาระ
 - กิจกรรมการเรียนรู้ของโปรแกรม
 - สื่อ วัสดุอุปกรณ์
 - การวัดและประเมินผล
 - สภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน
- 4) เกณฑ์การแบ่งระดับคำศัพท์
- 5) แผนการจัดการเรียนรู้
- 6) แบบฝึกหัด
- 7) ภาคผนวก ประกอบด้วย
- แนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
 - ความหมายและขั้นตอนการสอนตรง
 - ความหมายและขั้นตอนการเสริมต่อการเรียนรู้
 - ความหมายและขั้นตอนการเรียนรู้ร่วมแบบร่วมมือ

ตอนที่ 2 ผลการตรวจสอบคุณภาพร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แบ่งออกเป็น 2 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ผลการตรวจสอบคุณภาพร่างโปรแกรมฯ จากการสนทนากลุ่ม ได้ผลการตรวจสอบความสอดคล้อง ความเหมาะสมและคุณภาพร่างโปรแกรมฯ

ผลการตรวจสอบคุณภาพของร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้จากแบบสอบถามพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องของโปรแกรมฯ และจากการการสนทนากลุ่ม มีรายละเอียดดังนี้

จากแบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญมีข้อเสนอแนะในประเด็นดังนี้

1. ควรปรับวัตถุประสงค์เป็นเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านอ่านและการเขียน เพื่อให้สอดคล้องกับการประเมิน
2. แบบสอบถามควรลดจำนวนข้อหรืออ่านให้นักเรียนฟังเนื่องจากนักเรียนยังอ่านไม่คล่อง
3. แผนการสอนตัดจุดประสงค์และตัวชี้วัดที่ไม่จำเป็นออก
4. การแบ่งแบบฝึกหัดตามกลุ่มความสามารถอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจของนักเรียนที่รู้สึกถึงความแตกต่าง
5. ควรเลือกใช้คำศัพท์ให้ที่มีความหลากหลายมากขึ้น
6. แบบฝึกหัดมีภาพประกอบเพื่อสร้างความสนใจของนักเรียน
7. ควรเพิ่มเทคโนโลยีมาใช้ประกอบในการสอน
8. แบบฝึกหัดมีจำนวนค่อนข้างมาก เวลา 1 คาบเรียนไม่เพียงพอ อาจต้องขยายเวลาในการสอนเพิ่มหรือตัดแบบฝึกหัดบางส่วน

ผลที่ได้จากการถอดเทปการสนทนากลุ่มมีข้อคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านดังนี้

1. ด้านความเป็นประโยชน์ของโปรแกรม

เป็นโปรแกรมที่มีประโยชน์สามารถนำไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้จริง เนื่องจากจะช่วยส่งเสริมความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาไทยเรื่องสละดรูป สระ เปลี่ยนรูป กับนักเรียนในชั้นเรียน ซึ่งเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมตามระดับชั้นของนักเรียนตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้เนื้อหาในลำดับต่อไป รวมถึงความสามารถในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ

2. ด้านความเป็นไปได้

เป็นโปรแกรมที่มีความเป็นไปได้ที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ในการพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียน โดยครูผู้สอนเป็นผู้จัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ซึ่งหากมีการพัฒนาปรับปรุงองค์ประกอบของโปรแกรมในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ การลดจำนวนกิจกรรม ลดแบบฝึกหัดในคาบเรียน และเพิ่มสื่อการสอนที่ช่วยกระตุ้น ได้รับความสนใจของนักเรียน เช่น รูปภาพ หรือสื่อเทคโนโลยี

3. ด้านความเหมาะสม

โปรแกรมมีความเหมาะสม สามารถตอบสนองความต้องการและความคาดหวังของผู้เข้าร่วมโปรแกรมในการพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย ด้านการอ่าน การเขียนได้ โดยควรปรับและเลือกใช้คำศัพท์ในการสอน แบบฝึกหัดให้มีความยากง่าย เหมาะสมกับบริบทจริงใน

ชั้นเรียน ซึ่งโปรแกรมสามารถตอบสนองของความต้องการของโรงเรียนที่ต้องการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาไทยให้กับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ ต่อไป

4. ด้านความถูกต้องครอบคลุม

โปรแกรมมีความถูกต้องครอบคลุม สามารถวัดและประเมินความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้โดยเฉพาะการอ่าน และการเขียน จากโปรแกรมฯ ที่มีการจัดการเรียนการสอน การทำแบบฝึกหัด และการประเมินความสามารถทางด้านการอ่าน และการเขียนของนักเรียน ซึ่งความสามารถทางภาษาไทยด้านการฟัง และการพูด อาจจะยังไม่ครอบคลุมในการจัดการเรียนการสอนและการประเมินมากเท่าใด เนื่องจาก การประเมินการฟัง และการประเมินการพูดมีรูปแบบการประเมินที่ใช้การสังเกตเป็นส่วนใหญ่

จากแบบพิจารณาความสอดคล้องและการสนทนากลุ่มจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 8 ท่าน (ภาคผนวก ข) สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของโปรแกรมฯ ในหัวข้อด้านวัตถุประสงค์ของโปรแกรมฯ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.25 โดยควรปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะ ซึ่งในหัวข้อด้านอื่น ๆ มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5 จึงนำไปใช้ได้ และจากการสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าโปรแกรมมีความเหมาะสม และมีประโยชน์ สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปแก่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทั้งในด้านกระบวนการ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ การวัดและประเมินผล โดยมีข้อเสนอแนะในการปรับรูปแบบกิจกรรมในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ในลดน้อยลงเพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และเสนอให้พิจารณาการเลือกใช้คำศัพท์ให้มีความเหมาะสมกับนักเรียนที่มีระดับความสามารถที่หลากหลาย และควรพิจารณาเรื่องชื่อโปรแกรมกับวัตถุประสงค์ของโปรแกรม ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงโปรแกรมฯ ในประเด็นดังนี้

รายการประเมิน	ข้อเสนอแนะ	การปรับแก้ไข
วัตถุประสงค์ของโปรแกรม เพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาไทยเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป	ควรปรับวัตถุประสงค์เป็นเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านอ่านและการเขียน เพื่อให้สอดคล้องกับการประเมิน	อธิบายนิยามศัพท์คำว่า ความสามารถทางภาษาไทย เพิ่มเติม
กระบวนการของโปรแกรม - แบบสอบถาม - แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป - แบบฝึกหัดเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป	- แบบสอบถามควรลดจำนวนข้อ หรืออ่านให้นักเรียนฟัง เนื่องจากนักเรียนยังอ่านหนังสือไม่คล่อง - แผนการจัดการเรียนรู้ตัดจุดประสงค์และตัวชี้วัดที่ไม่จำเป็นออก - การแบ่งแบบฝึกหัดตามกลุ่มความสามารถอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจของนักเรียนที่รู้สึกถึงความแตกต่าง - ควรเลือกใช้คำศัพท์ให้มีความหลากหลายมากขึ้น - แบบฝึกหัดมีภาพประกอบเพื่อสร้างความสนใจของนักเรียน	- ผู้สอนเป็นผู้อ่านแบบสอบถามให้นักเรียนฟัง - ปรับแก้การเขียนวัตถุประสงค์ในแผนการจัดการเรียนรู้ - เตรียมแบบฝึกหัดที่หลากหลาย โดยนักเรียนที่มีความสามารถสูงที่ทำแบบฝึกหัดเสร็จก่อน ทำแบบฝึกหัดอื่นเสริม - พิจารณาและปรับคำศัพท์ให้เหมาะสมกับการสอน - เพิ่มแบบฝึกหัดที่มีภาพประกอบ
สื่อ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในโปรแกรม - สื่อวีดิทัศน์ บัตรคำ บัตรภาพ เกม	- ควรเพิ่มเทคโนโลยีมาใช้ประกอบในการสอน	- ปรับกิจกรรมการสอนโดยใช้สื่อวีดิทัศน์นำเข้าสู่บทเรียน เพื่อสร้างความกระตือรือร้นในการเรียนและเพื่อตอบสนองต่อรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย
การวัดและประเมินผลที่ใช้ในโปรแกรม - แบบฝึกหัด - แบบทดสอบหลังเรียนแต่ละสระ	- แบบฝึกหัดมีจำนวนค่อนข้างมาก เวลา 1 คาบเรียนไม่เพียงพอ อาจต้องขยายเวลาในการสอนเพิ่มหรือตัดแบบฝึกหัดบางส่วน	- ลดจำนวนข้อของแบบฝึกหัดต่อชุด ปรับเป็นแบบฝึกหัดย่อยสำหรับนักเรียนที่ทำเสร็จก่อน

ระยะที่ 2 ผลการตรวจสอบคุณภาพร่างโปรแกรมฯ จากการแบบประเมิน คุณภาพโปรแกรมฯ และการตรวจสอบองค์ประกอบของโปรแกรมฯ

จากการตรวจสอบความเหมาะสมและคุณภาพของโปรแกรมฯ โดยการ
สนทนากลุ่มกับผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยและด้านการศึกษาพิเศษ ผู้วิจัยได้ปรับแก้โปรแกรม
ฯ และดำเนินการตรวจสอบคุณภาพร่างโปรแกรมฯ จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน (ภาคผนวก ค)
อีกครั้ง โดยผลการตรวจสอบคุณภาพร่างโปรแกรมฯ มีผลดังตารางนี้

ตาราง 15 การตรวจสอบคุณภาพร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความ
หลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

รายการประเมิน	μ	ระดับความ คิดเห็น
ความเป็นประโยชน์ของโปรแกรม		
1. รายละเอียดโปรแกรมมีความชัดเจนและมีประโยชน์ในการนำไปใช้งาน	4.00	มาก
2. โปรแกรมมีประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	4.67	มากที่สุด
3. โปรแกรมมีประโยชน์สำหรับครูวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	4.67	มากที่สุด
4. โปรแกรมมีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในพัฒนาหลักสูตร การสอน และนโยบายในโรงเรียนระดับชั้นประถมศึกษา	4.33	มากที่สุด
5. โปรแกรมมีประโยชน์ต่อแนวทางในการพัฒนารูปแบบการสอนวิชาภาษาไทยในวงกว้าง	4.67	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.47	มากที่สุด
ความเป็นไปได้ของโปรแกรม		
1. ความเป็นไปได้ต่อการนำไปใช้พัฒนาความสามารถทางด้านภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความหลากหลาย	4.00	มาก
2. ความเป็นไปได้ในการนำไปใช้สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสบการณ์ในการสอนแตกต่างกัน	4.00	มาก

ตาราง 15 (ต่อ)

รายการประเมิน	μ	ระดับความคิดเห็น
3. ความเป็นไปได้ต่อการนำไปใช้ในสถานศึกษาที่มีบริบทแตกต่างกัน	4.67	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.22	มากที่สุด
ความเหมาะสมกับโปรแกรม		
1. โปรแกรมสามารถตอบสนองต่อหลักสูตรและนโยบายการศึกษาชาติได้อย่างเหมาะสม	4.33	มากที่สุด
2. โปรแกรมสามารถตอบสนองต่อการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละบุคคลที่มีความแตกต่างหลากหลายได้อย่างเหมาะสม	4.00	มาก
3. โปรแกรมสามารถตอบสนองต่อความสามารถในการสอนของครูที่มีความแตกต่างหลากหลายได้อย่างเหมาะสม	4.00	มาก
4. โปรแกรมสามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อตอบสนองต่อบริบทและสภาพแวดล้อมของแต่ละสถานศึกษาได้อย่างเหมาะสม	4.33	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.17	มาก
ความครอบคลุมของโปรแกรม		
1. โปรแกรมมีความครอบคลุมต่อการจัดการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	4.33	มากที่สุด

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

- ควรมีรายละเอียดคำแนะนำในการแบ่งกลุ่มความสามารถที่แตกต่างกันของนักเรียนแต่ละกลุ่ม สำหรับครู
- เนื่องจากในปัจจุบันอยู่ในช่วงสถานการณ์โรคระบาดโควิด ส่งผลให้นักเรียนบางส่วนไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบปกติ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อทักษะความสามารถ และความรู้พื้นฐานทางภาษาไทยของนักเรียน อาจต้องพิจารณาถึงระดับคำศัพท์ และการจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์และความสามารถจริงของนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรม

จากตาราง 15 การตรวจสอบคุณภาพร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถสรุปได้ว่าคุณภาพร่างโปรแกรม มีค่าเฉลี่ยรวมในด้านประโยชน์ของโปรแกรม คือ 4.47 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านความเป็นไปได้ของโปรแกรม มีค่าเฉลี่ยรวม คือ 4.22 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านความเหมาะสมของโปรแกรม ค่าเฉลี่ยรวม คือ 4.17 อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านความครอบคลุมของโปรแกรม มีค่าเฉลี่ยรวม คือ 4.33 อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการพัฒนาโปรแกรมให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นคือ การเพิ่มเติมรายละเอียดด้านเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มนักเรียน และการพิจารณาเนื้อหาการสอนให้มีความเหมาะสมกับสภาพปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อระดับความสามารถของนักเรียน

ตาราง 16 ผลการตรวจสอบคุณภาพองค์ประกอบของโปรแกรมฯ

รายการประเมิน	μ	ระดับความคิดเห็น
1. วัตถุประสงค์ของโปรแกรม		
เพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย	4.67	มากที่สุด
2. ลักษณะของผู้เรียนที่จะสอนหรือกลุ่มเป้าหมาย		
นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความแตกต่างหลากหลายทั้งด้านเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความสนใจ พัฒนาการและความพร้อมในการเรียนรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต ทักษะความสามารถในการทำสิ่งต่าง ๆ ระดับความรู้หรือเชาวน์ปัญญา รูปแบบความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียน รวมทั้งพื้นฐานของครอบครัวที่เรียนอยู่ในชั้นเรียนเดียวกัน	4.33	มากที่สุด
3. คุณสมบัติของผู้สอน		
ครูผู้สอนในโรงเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนหรือไม่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาก่อน โดยครูสามารถวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนเพื่อนำมาจัดการเรียนการสอนและสื่อการเรียนรู้ให้สามารถตอบสนองต่อความแตกต่างหลากหลายของนักเรียนได้อย่างเหมาะสม	4.00	มาก

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการประเมิน	μ	ระดับความคิดเห็น
4. กระบวนการเรียนการสอน		
คาบเรียนที่ 1 ประเมินความรู้ก่อนเรียน และใช้กระบวนการสอนตรง เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจพื้นฐานของแต่ละสาระให้นักเรียน	4.67	มากที่สุด
คาบเรียนที่ 2 จัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการสอนตรงและการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อสอนและทบทวนความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาเพิ่มเติม และให้นักเรียนเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติงานร่วมกับเพื่อน โดยมีครูคอยให้ความช่วยเหลือในการฝึกการอ่านและการเขียน	4.67	มากที่สุด
คาบเรียนที่ 3 จัดการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการทบทวนความรู้และการฝึกอ่าน เขียน และการนำคำศัพท์ไปใช้ผ่านกิจกรรมกลุ่ม	4.67	มากที่สุด
คาบเรียนที่ 4 รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อทบทวนความรู้ผ่านกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งในขั้นต้นจะมีครูเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือและ	4.67	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.67	มากที่สุด
5. เนื้อหาสาระ		
สระลดรูป สระเปลี่ยนรูป	33.4	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้ของโปรแกรม		
ระยะที่ 1 ระยะก่อนได้รับโปรแกรม รวบรวมข้อมูลจากฐานข้อมูลโรงเรียน เรื่องเชื้อชาติ ฐานะของ ผู้ปกครอง ความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยจากแบบสอบถามนักเรียน จำนวน 1 ฉบับ และประเมินความรู้เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปของนักเรียนก่อนเข้าร่วมโปรแกรม จำนวน 1 ฉบับ เพื่อนำข้อมูลมาวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องต่อความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน	4.33	มากที่สุด

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการประเมิน	μ	ระดับความคิดเห็น
<p>ระยะที่ 2 ได้รับโปรแกรม</p> <p>นักเรียนได้รับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ตามแนวความคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย</p> <p>เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย 1) แบบทดสอบประเมินความสามารถทางภาษาไทย จำนวน 6 ฉบับ ซึ่งแต่ละฉบับเป็นการทดสอบความสามารถด้านการอ่านและการเขียนคำศัพท์ เพื่อประเมินผู้เรียนเป็นรายบุคคลก่อนเรียน 2) แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 24 แผน ระยะเวลา 5 สัปดาห์ ที่อธิบายเกี่ยวกับเนื้อหาในการจัดกิจกรรม ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม สาระสำคัญของกิจกรรม จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม รูปแบบที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ การสอนแบบร่วมมือ โดยมีการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนให้มีความหลากหลาย สอดคล้องตามลักษณะความแตกต่างของนักเรียน 4) แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนรายบุคคล ที่ครูผู้สอนบันทึกในระหว่างการจัดการเรียนการสอนเพื่อนำข้อมูลมาพิจารณาการจัดเตรียมการเรียนการสอน</p>	4.33	มากที่สุด
<p>ระยะที่ 3 สิ้นสุดการรับโปรแกรม</p> <p>นักเรียนได้รับการประเมินความรู้เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปทั้ง 6 สระ และการประเมินด้านการอ่าน การเขียนของผู้เรียนภายหลังเข้าโปรแกรม โดยใช้แบบทดสอบ จำนวน 1 ฉบับ ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับการประเมินก่อนการได้รับโปรแกรม</p>	4.67	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.44	มากที่สุด

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการประเมิน	μ	ระดับความคิดเห็น
7. สื่อ วัสดุอุปกรณ์		
แบบฝึกหัดที่มีความแตกต่างกันตามระดับความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียน โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถน้อยกว่าเกณฑ์ นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถตามเกณฑ์ และนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าเกณฑ์	4.00	มาก
บัตรคำ บัตรภาพที่มีระดับความยากง่ายต่างกันสำหรับนักเรียนแต่ละกลุ่ม	4.00	มาก
เกม	4.33	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.11	มาก
8. การวัดและประเมินผล		
แบบฝึกหัด	4.00	มาก
การประเมินการทำกิจกรรมในชั้นเรียน	4.00	มาก
แบบประเมินความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระลรูป สระเปลี่ยนรูป (ก่อนและหลังเรียนรวมทุกสระ)	4.33	มากที่สุด
แบบประเมินความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระลรูป สระเปลี่ยนรูป (ก่อนและหลังเรียนแต่ละสระ)	4.33	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.17	มาก
9. สภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน		
ห้องเรียนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งมีนักเรียนที่มีความแตกต่างหลากหลาย	4.00	มาก
10. คู่มือการใช้โปรแกรมฯ		
องค์ประกอบของคู่มือการใช้โปรแกรมฯ	33.4	มากที่สุด
ความเหมาะสมของคู่มือการใช้โปรแกรมฯ	33.4	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	33.4	มากที่สุด

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การใช้สื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย สอดคล้องกับเด็กแต่ละกลุ่ม เพิ่มบัตรคำ บัตรภาพ เกม และแบบฝึกหัดประกอบในแต่ละแผนให้มากขึ้น การจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมกลุ่ม อาจส่งผลให้การจัดกิจกรรมไม่ประสบความสำเร็จตามที่คาดหวัง เนื่องจากสถานการณ์โรคระบาดทำให้นักเรียนอาจไม่ได้รับประสบการณ์ในการเรียนในโรงเรียนที่ทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันกับเพื่อน

จากตาราง 16 สามารถสรุปผลการตรวจสอบคุณภาพองค์ประกอบของโปรแกรมฯ จากผู้เชี่ยวชาญ ได้ดังนี้ ด้านวัตถุประสงค์มีค่าเฉลี่ย คือ 4.67 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านลักษณะของผู้เรียนที่จะสอนหรือกลุ่มเป้าหมาย ค่าเฉลี่ย คือ 4.33 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านคุณสมบัติของผู้สอน มีค่าเฉลี่ยคือ 4.00 อยู่ในระดับมาก ด้านกระบวนการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยรวม 4.67 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านเนื้อหาสาระ ค่าเฉลี่ยรวม 4.33 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านกิจกรรมการเรียนรู้อิงของโปรแกรม ค่าเฉลี่ยรวม 4.44 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านสื่อ วัสดุอุปกรณ์ มีค่าเฉลี่ย 4.11 อยู่ในระดับมาก ด้านการวัดและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยรวม 4.17 อยู่ในระดับมาก และด้านสภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน ค่าเฉลี่ยรวม คือ 4.00 อยู่ในระดับมาก ด้านคู่มือการใช้โปรแกรมฯ มีค่าเฉลี่ย 4.33 อยู่ในระดับมากที่สุด โดยผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการพัฒนาโปรแกรม คือ ควรใช้สื่อการเรียนรู้ที่มีความหลากหลายเพื่อให้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละกลุ่ม เช่น การเพิ่มบัตรคำ บัตรภาพ เกม และแบบฝึกหัดประกอบในแต่ละแผนให้มากยิ่งขึ้น และมีความคิดเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมกลุ่มอาจส่งผลให้การจัดกิจกรรมไม่ประสบความสำเร็จตามที่คาดหวัง เนื่องจากสถานการณ์โรคระบาดทำให้นักเรียนอาจไม่ได้รับประสบการณ์ในการเรียนในโรงเรียนที่ทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันกับเพื่อน

ระยะที่ 3 ผลการทดลองใช้และปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จากการยกร่างโปรแกรมฯ ในระยะที่ 2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลการทดลองแบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนักเรียนในระยะก่อนได้รับโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ในการวิจัยระยะก่อนได้รับโปรแกรมผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนเพื่อนำไปใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้และกิจกรรมสำหรับนักเรียนโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการตอบแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น คือ 1) ประสบการณ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย และ 2) ความหลากหลายด้านความชอบและความสนใจที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนและใช้โปรแกรมฯ ให้มีความเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละบุคคล ซึ่งมีผลดังนี้

ตาราง 17 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนได้จากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน

รายการ	เป็นประจำ		บางครั้ง		ไม่เคย	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ได้เรียนวิชาภาษาไทยเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน	0	0	3	37.5	5	62.5
ได้เล่นเกมในวิชาภาษาไทย	0	0	0	0	8	100
ได้ฟังนิทานหรือเรื่องเล่าต่าง ๆ	0	0	0	0	8	100
ได้ฟังเพลงในคาบเรียนวิชาภาษาไทย	0	0	0	0	8	100
ได้รับของรางวัลจากครูเมื่อตั้งใจเรียน	0	0	0	0	8	100
ได้คะแนนเพิ่มจากการทำกิจกรรมในชั้นเรียน	0	0	0	0	8	100
ได้ออกมาพูดเล่าเรื่องต่าง ๆ หน้าชั้นเรียน	0	0	0	0	8	100
ได้ทำแบบทดสอบก่อนเรียนเนื้อหาใหม่	0	0	0	0	8	100
ได้ทำแบบทดสอบหลังเรียนจบเนื้อหา	0	0	0	0	8	100
ได้เห็นภาพประกอบในขณะที่เรียน	0	0	0	0	8	100
ได้รับคำชมหรือเสียงปรบมือให้เมื่อตอบคำถาม	0	0	0	0	8	100
ได้ถูกต้อง						

จากตาราง 17 พบว่า เนื่องจากสถานการณ์โรคระบาดโควิด-19 ส่งผลให้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนภายในโรงเรียนมีการปรับเปลี่ยนเป็นการเรียนแบบออนไลน์ (On-hand) โดยการให้นักเรียนได้เรียนรู้จากเอกสารหรือใบงานที่ครูจัดทำให้นักเรียนแต่ละคนได้เรียนรู้ด้วย

ตนเองที่บ้าน จึงทำให้นักเรียนขาดประสบการณ์ในการเรียนในชั้นเรียนที่โรงเรียนที่ครูผู้สอนจะดำเนินการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในรูปแบบของเกมการเรียนรู้ การฟังนิทานหรือเรื่องเล่า การฟังเพลง การได้ดูภาพประกอบ การทดสอบก่อนและหลังเรียน การทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน การทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน และพฤติกรรมที่ช่วยส่งเสริมกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียนอันได้แก่ การให้รางวัล การกล่าวชื่นชม ปรบมือให้กำลังใจในการทำกิจกรรม แต่ทั้งนี้พบว่านักเรียนบางส่วนที่ได้เรียนวิชาภาษาไทยเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน โดยผู้ปกครองจัดการเรียนพิเศษเสริมนอกเวลาให้นักเรียนได้เรียนเพิ่มเติม จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5

ตาราง 18 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความหลากหลายของนักเรียนได้จากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน

รายการ	ชอบ		เฉย ๆ		ไม่ชอบ	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ชอบวาดรูป ระบายสีประกอบในหนังสือแบบฝึกหัด	8	100	0	0	0	0
ชอบเรียนวิชาภาษาไทย	7	87.5	1	12.5	0	0
ชอบให้มีรูปภาพมาสอนประกอบในชั้นเรียน	6	75	2	25	0	0
ชอบที่ได้ฟังหรือร้องเพลงที่ครูสอนในชั้นเรียน	6	75	2	25	0	0
ชอบและตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทย	6	75	2	25	0	0
ชอบและสามารถอ่าน เขียน สะกดคำในภาษาไทยได้	5	62.5	3	37.5	0	0
ชอบทำกิจกรรมกับเพื่อนมากกว่านั่งเรียนอยู่ที่โต๊ะ	5	62.5	1	12.5	2	25
ชอบและสนุกทุกครั้งที่ได้ออกมาทำกิจกรรมหน้าห้องเรียน	5	62.5	1	12.5	2	25

จากตาราง 18 พบว่า ลักษณะความหลากหลายที่นักเรียนสนใจและรูปแบบการเรียนรู้ที่ชื่นชอบมากที่สุดคือ โดยนักเรียนทั้งหมด 8 คน แสดงความคิดเห็นว่าชอบการวาดภาพระบายสี คิดเป็นร้อยละ 100 นักเรียนจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 ชอบเรียนวิชาภาษาไทย ชอบรูปภาพประกอบในการเรียนและการฟังเพลง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียน จำนวน 5 คน ชอบการทำกิจกรรมร่วมกันกับเพื่อนและชอบทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน คิดเป็นร้อยละ 62.5 ซึ่งผลที่

จากการแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนนี้ ผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีความเหมาะสม สอดคล้องต่อความแตกต่างหลากหลายของนักเรียนต่อไป

ส่วนที่ 2 ผลการเก็บข้อมูลความสามารถทางด้านภาษาไทย เรื่องสระลดรูป เปลี่ยนรูป ด้วยแบบทดสอบความสามารถทางภาษาไทยเรื่องสระลดรูป เปลี่ยนรูป ก่อนเข้ารับโปรแกรมฯ จำนวน 1 ฉบับ

ตาราง 19 การวิเคราะห์ผลคะแนนความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ฉบับก่อนเข้ารับโปรแกรมฯ

คนที่	การอ่าน (20 คะแนน)	การเขียน (20 คะแนน)	ผลรวม (40 คะแนน)	คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ	ระดับ ความสามารถ
D	17	17	34	85	เก่ง
H	12	15	27	67.5	เก่ง
A	13	13	26	65	ปานกลาง
E	10	10	20	50	ปานกลาง
F	11	9	20	50	ปานกลาง
B	11	7	18	45	ปานกลาง
C	9	2	11	27.5	อ่อน
G	7	4	11	27.5	อ่อน
ผลรวม	90	77	167		
ค่าเฉลี่ย	11.25	9.63	88.20		
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	56.25	48.13	2.52		

จากตาราง 19 พบว่านักเรียนมีคะแนนค่าเฉลี่ยด้านการอ่านเท่ากับ 11.25 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 56.25 มีคะแนนค่าเฉลี่ยด้านการเขียนเท่ากับ 9.63 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 48.13 มีคะแนนค่าเฉลี่ยรวมทั้งสองด้านเท่ากับ 20.88 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 52.2 ซึ่งสามารถแบ่งระดับความสามารถของนักเรียนได้เป็น 3 กลุ่ม ตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาไทยสูงอยู่ในกลุ่มเก่ง จำนวน 2 คน กลุ่มปานกลาง จำนวน 4 คน และกลุ่มอ่อน จำนวน 2 คน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียน

ผลการประเมินความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียน เรื่องสระลดรูปสระเปลี่ยนรูป โดยแบ่งออกเป็นการประเมินด้านการอ่าน และการเขียน แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่าน การเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเข้ารับโปรแกรม

ส่วนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่าน การเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแต่ละสระ จำนวน 6 สระ

ส่วนที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่าน การเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเข้ารับโปรแกรม

ตาราง 20 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเข้ารับโปรแกรม

คนที่	ก่อนเข้าโปรแกรมฯ (20 คะแนน)	หลังเข้าโปรแกรมฯ (20 คะแนน)	ความก้าวหน้า D
G	7	19	+12
C	9	20	+11
E	10	20	+10
B	11	20	+9
F	11	19	+8
H	12	20	+8
A	13	20	+7
D	17	20	+3
ผลรวม	90	158	68
ค่าเฉลี่ย	11.25	19.75	
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	56.25	98.75	

จากตาราง 20 สามารถสรุปผลการเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเข้ารับโปรแกรมได้ว่า นักเรียนทั้งหมด จำนวน 8 คน มีนักเรียนที่ได้คะแนนการอ่านก่อนเข้ารับโปรแกรมน้อยสุด คือ 7 คะแนน นักเรียนที่ได้คะแนนการอ่านมากที่สุดคือ 17 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คะแนนเฉลี่ยการอ่านก่อนเข้ารับโปรแกรม คือ 11.25 คะแนน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 56.25 และภายหลังการเข้ารับโปรแกรมมีนักเรียนได้คะแนนการอ่านน้อยสุดคือ 19 คะแนน

และสูงสุดคือ 20 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยหลังเข้ารับโปรแกรมคือ 19.75 คะแนน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 98.75 โดยค่าความต่างคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเข้ารับโปรแกรมน้อยสุดคือ 3 คะแนน และค่าความต่างมากที่สุด คือ 12 คะแนน

ตาราง 21 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเข้ารับโปรแกรม

คนที่	ก่อนเข้าโปรแกรมฯ (20 คะแนน)	หลังเข้าโปรแกรมฯ (20 คะแนน)	ความก้าวหน้า D
C	2	20	+18
G	4	18	+14
B	7	20	+13
F	9	19	+10
E	10	19	+9
A	13	20	+7
H	15	20	+5
D	17	20	+3
ผลรวม	77	156	79
ค่าเฉลี่ย	9.63	19.50	9.87
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	48.13	97.50	49.37

จากตาราง 21 สามารถสรุปผลการเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเข้ารับโปรแกรมได้ว่า นักเรียนทั้งหมด จำนวน 8 คน นักเรียนที่ได้คะแนนการเขียนก่อนเข้ารับโปรแกรมน้อยสุด คือ 2 คะแนน นักเรียนที่ได้คะแนนการเขียนมากที่สุดคือ 17 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คะแนนเฉลี่ยการอ่านก่อนเข้ารับโปรแกรม คือ 9.63 คะแนน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 48.13 และภายหลังการเข้ารับโปรแกรมนักเรียนได้คะแนนการเขียนน้อยสุดคือ 18 คะแนน และสูงสุดคือ 20 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยหลังเข้ารับโปรแกรมคือ 19.50 คะแนน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 97.50 โดยค่าความต่างคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเข้ารับโปรแกรมน้อยสุดคือ 3 คะแนน และค่าความต่างมากที่สุด คือ 18 คะแนน

ตาราง 22 การเปรียบเทียบวิเคราะห์ผลคะแนนความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ก่อนและหลังเข้ารับโปรแกรมฯ

คนที่	การประเมินก่อนเข้ารับโปรแกรมฯ					การประเมินหลังเข้ารับโปรแกรม					คะแนน พัฒนาการ ความก้าวหน้า
	การอ่าน (คะแนน 20)	การเขียน (คะแนน 20)	ผลรวม (คะแนน 40)	คะแนน เฉลี่ยร้อยละ	ระดับ ความสามารถ	การอ่าน (คะแนน 20)	การเขียน (คะแนน 20)	ผลรวม (คะแนน 40)	คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ	ระดับ ความสามารถ	
C	9	2	11	27.5	อ่อน	20	20	40	100	เก่ง	+29
G	7	4	11	27.5	อ่อน	19	18	37	92.50	เก่ง	+26
B	11	7	18	45	ปานกลาง	20	20	40	100	เก่ง	+22
E	10	10	20	50	ปานกลาง	20	19	39	97.50	เก่ง	+19
F	11	9	20	50	ปานกลาง	19	19	38	95	เก่ง	+18
A	13	13	26	65	ปานกลาง	20	20	40	100	เก่ง	+14
H	12	15	27	67.5	เก่ง	20	20	40	100	เก่ง	+13
D	17	17	34	85	เก่ง	20	20	40	100	เก่ง	+6
ผลรวม	90	77	167			158	156	314			
ค่าเฉลี่ย	11.25	9.63	88.20			19.75	19.50	39.25			
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	56.25	48.13	2.52			98.75	97.50	98.13			

จากตาราง 22 พบว่านักเรียนมีคะแนนค่าเฉลี่ยด้านการอ่านเท่ากับ 19.75 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 98.75 มีคะแนนค่าเฉลี่ยด้านการเขียนเท่ากับ 19.50 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 97.50 มีคะแนนค่าเฉลี่ยรวมทั้งสองด้านเท่ากับ 39.25 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 98.13 จึงสรุปได้ว่านักเรียนทุกคนภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายสามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปให้อยู่ในระดับความสามารถกลุ่มเก่งได้

ส่วนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่าน การเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแต่ละสระ

ตาราง 23 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 1 เรื่องสระอัว

คนที่	ก่อนเรียน (10 คะแนน)	หลังเรียน (10 คะแนน)	ความก้าวหน้า D
C	0	9	+9
A	5	10	+8
G	0	7	+7
B	3	9	+6
F	0	6	+6
E	4	9	+5
D	6	10	+4
H	3	7	+4
ผลรวม	21	67	49
ค่าเฉลี่ย	2.63	8.38	
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	26.25	83.75	

จากตาราง 23 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 1 สระอัว พบว่านักเรียนทุกคนมีคะแนนความก้าวหน้า โดยคะแนนก่อนเรียนนักเรียนได้น้อยที่สุดคือ 0 คะแนน จำนวน 3 คน และนักเรียนที่ได้คะแนนมากที่สุดคือ 6 คะแนน จำนวน 1 คน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คะแนนค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้ 2.63 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละก่อนเรียน คิดเป็น ร้อยละ 26.25 หลังจากนักเรียนได้เรียนแผนปฏิบัติการที่ 1 เรื่องสระอัว พบว่านักเรียนได้คะแนนน้อยที่สุด คือ 6 คะแนน จำนวน 1 คน และได้คะแนนมากที่สุดคือ 10 คะแนน จำนวน 2 คน คะแนนค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้ 8.38 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนคิดเป็น ร้อยละ 83.75 ซึ่งนักเรียนที่มีคะแนนความก้าวหน้ามากที่สุด คือ 9 คะแนน จำนวน 1 คน

ตาราง 24 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 1 เรื่องสระอัว

คนที่	ก่อนเรียน (10 คะแนน)	หลังเรียน (10 คะแนน)	ความก้าวหน้า D
G	0	8	+8
F	2	9	+7
B	2	8	+6
A	3	8	+5
C	2	7	+5
E	2	7	+5
H	5	8	+3
D	10	10	0
ผลรวม	26	65	49
ค่าเฉลี่ย	3.25	8.13	
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	32.50	81.25	

จากตาราง 24 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 1 สระอัว พบว่านักเรียนจำนวน 9 คน มีความก้าวหน้า ซึ่ง 1 คนที่ไม่มีคะแนนความก้าวหน้า เนื่องจากคะแนนทดสอบก่อนเรียนได้เต็ม 10 คะแนน โดยคะแนนก่อนเรียนนักเรียนได้น้อยที่สุดคือ 0 คะแนน จำนวน 1 คน และนักเรียนที่ได้คะแนนมากที่สุดคือ 10 คะแนน จำนวน 1 คน คะแนนค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้ 3.25 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละก่อนเรียน คิดเป็น ร้อยละ 32.50 หลังจากนักเรียนได้เรียนแผนปฏิบัติการที่ 1 เรื่องสระอัว พบว่านักเรียนได้คะแนนน้อยที่สุด คือ 7 คะแนน จำนวน 2 คน และได้คะแนนมากที่สุดคือ 10 คะแนน จำนวน 1 คน คะแนนค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้ 8.13 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนคิดเป็น ร้อยละ 81.25 ซึ่งนักเรียนที่มีคะแนนความก้าวหน้ามากที่สุด คือ 8 คะแนน จำนวน 1 คน

ตาราง 25 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 2 เรื่อง สระอะ

คนที่	ก่อนเรียน (10 คะแนน)	หลังเรียน (10 คะแนน)	ความก้าวหน้า D
H	4	10	+6
G	5	10	+5
F	7	10	+3
C	9	10	+1
E	9	10	+1
B	9	10	+1
A	9	10	+1
D	10	10	0
ผลรวม	62	80	18
ค่าเฉลี่ย	80.7	10	
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	78	100	

จากตาราง 25 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 2 สระอะ พบว่านักเรียนจำนวน 9 คน มีความก้าวหน้า ซึ่ง 1 คนที่ไม่มีคะแนนความก้าวหน้า เนื่องจากคะแนนทดสอบก่อนเรียนได้เต็ม 10 คะแนน โดยคะแนนก่อนเรียนนักเรียนได้น้อยที่สุดคือ 4 คะแนน จำนวน 1 คน และนักเรียนที่ได้คะแนนมากที่สุดคือ 10 คะแนน จำนวน 1 คน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คะแนนค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้ 7.80 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละก่อนเรียน คิดเป็น ร้อยละ 78 หลังจากนักเรียนได้เรียนแผนปฏิบัติการที่ 2 เรื่องสระอะ พบว่านักเรียนทุกคนได้คะแนนเต็ม 10 คะแนน คะแนนค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้ 10 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละหลังเรียน คิดเป็น ร้อยละ 100 ซึ่งนักเรียนที่มีคะแนนความก้าวหน้ามากที่สุด คือ 6 คะแนน จำนวน 1 คน

ตาราง 26 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 2 เรื่องสระอะ

คนที่	ก่อนเรียน (10 คะแนน)	หลังเรียน (10 คะแนน)	ความก้าวหน้า D
G	1	8	+7
B	3	8	+5
F	2	7	+5
H	6	10	+4
C	8	10	+2
E	8	9	+1
A	9	10	+1
D	10	10	0
ผลรวม	47	72	25
ค่าเฉลี่ย	5.90	9.00	
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	59	90	

จากตาราง 26 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 2 สระอะ พบว่านักเรียนจำนวน 9 คน มีความก้าวหน้า ซึ่ง 1 คนที่ไม่มีคะแนนความก้าวหน้า เนื่องจากคะแนนทดสอบก่อนเรียนได้เต็ม 10 คะแนน โดยคะแนนก่อนเรียนนักเรียนได้น้อยที่สุดคือ 1 คะแนน จำนวน 1 คน และนักเรียนที่ได้คะแนนมากที่สุดคือ 10 คะแนน จำนวน 1 คน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คะแนนค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้ 5.90 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละก่อนเรียน คิดเป็น ร้อยละ 59 หลังจากนักเรียนได้เรียนแผนปฏิบัติการที่ 2 เรื่องสระอะ พบว่านักเรียนได้คะแนนน้อยที่สุด คือ 7 คะแนน จำนวน 1 คน และได้คะแนนมากที่สุดคือ 10 คะแนน จำนวน 4 คน คะแนนค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้ 9.00 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนคิดเป็น ร้อยละ 90 ซึ่งนักเรียนที่มีคะแนนความก้าวหน้ามากที่สุด คือ 7 คะแนน จำนวน 1 คน

ตาราง 27 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 3 เรื่อง สระอะ

คนที่	ก่อนเรียน (10 คะแนน)	หลังเรียน (10 คะแนน)	ความก้าวหน้า D
G	3	10	+7
F	0	8	+8
H	5	10	+5
C	2	10	+8
E	7	10	+3
B	6	9	+3
A	9	10	+1
D	8	10	+2
ผลรวม	40	77	37
ค่าเฉลี่ย	00.5	9.63	
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	50	96.25	

จากตาราง 27 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 3 สระอะ พบว่านักเรียนทุกคนมีคะแนนความก้าวหน้า โดยคะแนนก่อนเรียนนักเรียนได้น้อยที่สุดคือ 0 คะแนน จำนวน 1 คน และนักเรียนที่ได้คะแนนมากที่สุดคือ 9 คะแนน จำนวน 1 คน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คะแนนค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้ 5.00 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละก่อนเรียน คิดเป็น ร้อยละ 50 หลังจากนักเรียนได้เรียนแผนปฏิบัติการที่ 3 เรื่องสระอะ พบว่านักเรียนได้คะแนนน้อยที่สุดคือ 8 คะแนน จำนวน 1 คน ได้คะแนนเต็ม 10 คะแนน จำนวน 6 คน คะแนนค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้ 9.63 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนคิดเป็น ร้อยละ 96.25 ซึ่งนักเรียนที่มีคะแนนความก้าวหน้ามากที่สุด คือ 8 คะแนน จำนวน 2 คน

ตาราง 28 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 3 เรื่องสระอะ

คนที่	ก่อนเรียน (10 คะแนน)	หลังเรียน (10 คะแนน)	ความก้าวหน้า D
G	3	10	+7
H	4	10	+6
A	5	10	+5
F	5	10	+5
B	7	9	+3
C	5	8	+3
D	8	10	+2
E	5	7	+2
ผลรวม	42	74	33
ค่าเฉลี่ย	5.25	9.25	
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	52.50	92.50	

จากตาราง 28 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 3 สระอะ พบว่านักเรียนทุกคนมีคะแนนความก้าวหน้า โดยคะแนนก่อนเรียนนักเรียนได้น้อยที่สุดคือ 3 คะแนน จำนวน 1 คน และนักเรียนที่ได้คะแนนมากที่สุดคือ 8 คะแนน จำนวน 1 คน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คะแนนค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้ 5.25 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละก่อนเรียน คิดเป็น ร้อยละ 52.50 หลังจากนักเรียนได้เรียนแผนปฏิบัติการที่ 3 เรื่องสระอะ พบว่านักเรียนได้คะแนนน้อยที่สุด คือ 7 คะแนน จำนวน 1 คน และได้คะแนนมากที่สุดคือ 10 คะแนน จำนวน 5 คน คะแนนค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้ 9.25 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนคิดเป็น ร้อยละ 92.50 ซึ่งนักเรียนที่มีคะแนนความก้าวหน้ามากที่สุด คือ 7 คะแนน จำนวน 1 คน

ตาราง 29 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 4 เรื่อง สระแอะ

คนที่	ก่อนเรียน (8 คะแนน)	หลังเรียน (8 คะแนน)	ความก้าวหน้า D
E	3	8	+5
C	4	8	+4
G	4	7	+3
H	5	8	+3
F	5	7	+2
D	6	8	+2
A	7	8	+1
B	7	8	+1
ผลรวม	41	62	21
ค่าเฉลี่ย	10.5	7.75	
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	51	50.77	

จากตาราง 29 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 4 สระแอะ พบว่านักเรียนทุกคนมีคะแนนความก้าวหน้า โดยคะแนนก่อนเรียนนักเรียนได้น้อยที่สุดคือ 3 คะแนน จำนวน 1 คน และนักเรียนที่ได้คะแนนมากที่สุดคือ 7 คะแนน จำนวน 2 คน จากคะแนนเต็ม 8 คะแนน คะแนนค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้ 5.10 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละก่อนเรียน คิดเป็น ร้อยละ 51 หลังจากนักเรียนได้เรียนแผนปฏิบัติการที่ 4 เรื่องสระแอะ พบว่านักเรียนได้คะแนนน้อยที่สุดคือ 7 คะแนน จำนวน 2 คน ได้คะแนนเต็ม 8 คะแนน จำนวน 6 คน คะแนนค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้ 7.75 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนคิดเป็น ร้อยละ 77.50 ซึ่งนักเรียนที่มีคะแนนความก้าวหน้ามากที่สุด คือ 5 คะแนน จำนวน 1 คน

ตาราง 30 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 4 เรื่องสระแอะ

คนที่	ก่อนเรียน (10 คะแนน)	หลังเรียน (10 คะแนน)	ความก้าวหน้า D
G	4	8	+4
A	5	8	+3
E	5	8	+3
F	5	8	+3
H	4	7	+3
C	4	7	+2
B	6	7	+1
D	7	8	+1
ผลรวม	40	61	33
ค่าเฉลี่ย	5.00	7.63	
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	62.50	95.31	

จากตาราง 30 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 4 สระแอะ พบว่านักเรียนทุกคนมีคะแนนความก้าวหน้า โดยคะแนนก่อนเรียนนักเรียนได้น้อยที่สุดคือ 4 คะแนน จำนวน 3 คน และนักเรียนที่ได้คะแนนมากที่สุดคือ 7 คะแนน จำนวน 1 คน จากคะแนนเต็ม 8 คะแนน คะแนนค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้ 5.00 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละก่อนเรียน คิดเป็น ร้อยละ 62.50 หลังจากนักเรียนได้เรียนแผนปฏิบัติการที่ 4 เรื่องสระแอะ พบว่านักเรียนได้คะแนนน้อยที่สุด คือ 7 คะแนน จำนวน 3 คน และได้คะแนนมากที่สุดคือ 8 คะแนน จำนวน 5 คน คะแนนค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้ 7.63 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนคิดเป็น ร้อยละ 95.31 ซึ่งนักเรียนที่มีคะแนนความก้าวหน้ามากที่สุด คือ 4 คะแนน จำนวน 1 คน

ตาราง 31 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 5 เรื่อง สระโอะ

คนที่	ก่อนเรียน (10 คะแนน)	หลังเรียน (10 คะแนน)	ความก้าวหน้า D
G	7	10	+3
F	7	10	+3
H	8	10	+2
C	10	10	0
E	10	10	0
B	10	10	0
A	10	10	0
D	10	10	0
ผลรวม	72	80	8
ค่าเฉลี่ย	00.9	10	
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	90	100	

จากตาราง 31 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 5 สระโอะ พบว่านักเรียนมีความก้าวหน้าจำนวน 3 คน โดยคะแนนก่อนเรียนนักเรียนได้น้อยที่สุดคือ 7 คะแนน จำนวน 2 คน และนักเรียนที่ได้คะแนนเต็ม 10 คะแนน จำนวน 5 คน คะแนนค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้ 9.00 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละก่อนเรียน คิดเป็น ร้อยละ 90 หลังจากนักเรียนได้เรียนแผนปฏิบัติการที่ 4 เรื่องสระแอะ พบว่านักเรียนทุกคนได้คะแนนเต็ม 10 คะแนน คะแนนค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้ 10 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนคิดเป็น ร้อยละ 100 นักเรียนที่มีคะแนนความก้าวหน้ามากที่สุด คือ 3 คะแนน จำนวน 2 คน

ตาราง 32 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 5 เรื่องสระโอะ

คนที่	ก่อนเรียน (10 คะแนน)	หลังเรียน (10 คะแนน)	ความก้าวหน้า D
G	5	10	+5
F	6	10	+4
H	6	10	+4
B	9	10	+1
C	10	10	0
E	8	10	+2
A	10	10	0
D	10	10	0
ผลรวม	64	80	16
ค่าเฉลี่ย	8.00	10.00	
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	80.00	100	

จากตาราง 32 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 5 สระโอะ พบว่านักเรียนทุกคนมีคะแนนความก้าวหน้า โดยคะแนนก่อนเรียนนักเรียนได้น้อยที่สุดคือ 5 คะแนน จำนวน 1 คน และนักเรียนที่ได้คะแนนมากที่สุดคือ 10 คะแนน จำนวน 3 คน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คะแนนค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้ 8.00 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละก่อนเรียน คิดเป็น ร้อยละ 80 หลังจากนักเรียนได้เรียนแผนปฏิบัติการที่ 5 เรื่องสระโอะ พบว่านักเรียนทุกคนได้คะแนนเต็ม 10 คะแนน คะแนนค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้ 10 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนคิดเป็น ร้อยละ 100 นักเรียนที่มีคะแนนความก้าวหน้ามากที่สุด คือ 5 คะแนน จำนวน 1 คน

ตาราง 33 การเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 6 เรื่อง สระเอก

คนที่	ก่อนเรียน (6 คะแนน)	หลังเรียน (6 คะแนน)	ความก้าวหน้า D
F	0	6	+6
G	0	6	+6
H	0	6	+6
B	3	6	+3
C	3	6	+3
E	3	6	+3
A	6	6	0
D	6	6	0
ผลรวม	22	48	27
ค่าเฉลี่ย	2.63	6	
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	26.25	100	

จากตาราง 33 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 6 สระเอก พบว่านักเรียนมีความก้าวหน้าจำนวน 6 คน โดยคะแนนก่อนเรียนนักเรียนได้น้อยที่สุดคือ 0 คะแนน จำนวน 3 คน และนักเรียนที่ได้คะแนนเต็ม 6 คะแนน จำนวน 2 คน คะแนนค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้ 2.63 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละก่อนเรียน คิดเป็น ร้อยละ 26.25 หลังจากนักเรียนได้เรียนแผนปฏิบัติการที่ 6 เรื่องสระเอก พบว่านักเรียนทุกคนได้คะแนนเต็ม 6 คะแนน คะแนนค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้ 6 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนคิดเป็น ร้อยละ 100 นักเรียนที่มีคะแนนความก้าวหน้ามากที่สุด คือ 6 คะแนน จำนวน 3 คน

ตาราง 34 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 6 เรื่องสระเออ

คนที่	ก่อนเรียน (6 คะแนน)	หลังเรียน (6 คะแนน)	ความก้าวหน้า D
G	0	6	+6
F	0	6	+6
H	0	6	+6
E	3	6	+6
B	3	6	+6
C	3	6	+3
D	4	6	+2
A	4	5	+1
ผลรวม	17	47	16
ค่าเฉลี่ย	2.13	5.88	
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	35.42	97.92	

จากตาราง 34 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแผนปฏิบัติการที่ 6 สระเออ พบว่านักเรียนทุกคนมีคะแนนความก้าวหน้า โดยคะแนนก่อนเรียนนักเรียนได้น้อยที่สุดคือ 0 คะแนน จำนวน 3 คน และนักเรียนที่ได้คะแนนมากที่สุดคือ 4 คะแนน จำนวน 2 คน จากคะแนนเต็ม 6 คะแนน คะแนนค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้ 2.13 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละก่อนเรียน คิดเป็น ร้อยละ 35.42 หลังจากนักเรียนได้เรียนแผนปฏิบัติการที่ 6 เรื่องสระเออ พบว่านักเรียนจำนวน 7 คน ได้คะแนนเต็ม 6 คะแนน คะแนนค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้ 5.88 คะแนน ค่าเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนคิดเป็น ร้อยละ 97.92 ซึ่งนักเรียนที่มีคะแนนความก้าวหน้ามากที่สุด คือ 6 คะแนน จำนวน 5 คน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิภาพของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2

ตาราง 35 ประสิทธิภาพของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการอ่าน (N = 8)

คนที่	คะแนนระหว่างเรียน (E_1)						รวมคะแนนระหว่างเรียน (54)	คะแนนหลังเรียน (E_2)
	สระอัว (10)	สระอะ (10)	สระเอะ (10)	สระแอะ (8)	สระโอะ (10)	สระเออ (6)		แบบทดสอบหลังเรียน (20)
1	13	10	10	10	8	10	6	54
2	11	9	10	9	8	10	6	52
3	9	9	10	10	8	10	6	53
4	17	10	10	10	8	10	6	54
5	10	9	10	10	8	10	6	53
6	11	6	10	8	7	10	6	47
7	7	7	10	10	7	10	6	50
8	12	7	10	10	8	10	6	51
รวม	90	67	80	77	62	80	48	414
เฉลี่ย	11.25	8.38	10.00	9.63	7.75	10.00	6.00	51.75
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	56.25	83.75	100.00	96.25	96.88	100.00	100.00	95.83
ค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2							$E_1 = 95.83$	$E_2 = 98.75$

จากตาราง 35 พบว่า โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพของกระบวนการทางด้านการอ่าน (E_1) เท่ากับ 95.83 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 80 และมีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ในด้านการอ่าน (E_2) เท่ากับ 98.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 80 เช่นเดียวกัน จึงกล่าวได้ว่าโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนอง

ต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพด้านการอ่าน 95.83/98.75 ผ่านตามเกณฑ์ 80/80 ที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้

ตาราง 36 ประสิทธิภาพของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านการเขียน (N = 8)

คนที่	คะแนนระหว่างเรียน (E_1)						คะแนนหลังเรียน (E_2)	
	สระอัว (10)	สระอะ (10)	สระเอะ (10)	สระแอะ (8)	สระโอะ (10)	สระเออ (6)	รวมคะแนน ระหว่างเรียน (54)	แบบทดสอบ หลังเรียน (20)
1	8	10	10	8	10	5	51	20
2	8	8	9	7	10	6	48	20
3	7	10	8	7	10	6	48	20
4	10	10	10	8	10	6	54	20
5	7	9	7	8	10	6	47	19
6	9	7	10	8	10	6	50	19
7	8	8	10	8	10	6	50	18
8	8	10	10	7	10	6	51	20
รวม	65	72	74	61	80	47	399	156
เฉลี่ย	8.13	9.00	9.25	7.63	10.00	5.88	49.88	19.50
ค่าเฉลี่ย ร้อยละ	81.25	90.00	92.50	95.31	100.00	97.92	92.36	97.50
ค่า ประสิทธิภาพ E_1/E_2	$E_1 = 92.36$						$E_2 = 97.50$	

จากตาราง 36 พบว่า โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพของกระบวนการทางด้านการเขียน (E_1) เท่ากับ 92.36 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 80 และมีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ในด้านการอ่าน (E_2) เท่ากับ 97.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 80 เช่นเดียวกัน จึงกล่าวได้ว่าโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนอง

ต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพด้านการเขียน 95.83/98.75 ผ่านตามเกณฑ์ 80/80 ที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness index: E.I.)

ตาราง 37 การวิเคราะห์ค่าประสิทธิผลของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (ด้านการอ่าน)

จำนวน คน (n)	คะแนน เต็ม	คะแนน ก่อนเรียน (X1)	คะแนน หลังเรียน (X2)	ความก้าวหน้า (D)	ร้อยละของ ความก้าวหน้า (X1- X2)	ดัชนี ประสิทธิผล (E.I.)
8	20	90	158	68	+42.50	0.97

จากตาราง 37 พบว่า หลังจากการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนมีคะแนนด้านการอ่านก่อนเรียนเท่ากับ 90 คะแนน และมีคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 158 คะแนน มีคะแนนความก้าวหน้า 68 คะแนน คิดเป็นร้อยละของคะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ +42.50 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลของโปรแกรมฯ เท่ากับ 0.97 ซึ่งหมายความว่านักเรียนที่เข้ารับโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถทางด้าน การอ่านสูงขึ้น

ตาราง 38 การวิเคราะห์ค่าประสิทธิผลของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (ด้านการเขียน)

จำนวน คน (n)	คะแนน เต็ม	คะแนน ก่อนเรียน (X1)	คะแนน หลังเรียน (X2)	ความก้าวหน้า (D)	ร้อยละของ ความก้าวหน้า (X1- X2)	ดัชนี ประสิทธิผล (E.I.)
8	20	77	156	79	+49.38	0.95

จากตาราง 38 พบว่า หลังจากการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนมีคะแนนด้านการเขียนก่อนเรียนเท่ากับ 77 คะแนน และมีคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 156 คะแนน มีคะแนนความก้าวหน้า 79 คะแนน คิดเป็นร้อยละของคะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ +49.38 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลของโปรแกรมฯ เท่ากับ 0.95 ซึ่งหมายความว่านักเรียนที่เข้ารับโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถทางด้านการเขียนสูงขึ้น

ตอนที่ 5 ผลการประเมินโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้วิจัยหลังจากการทดลองใช้เพื่อปรับปรุงเป็นโปรแกรมที่สมบูรณ์

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลการประเมินโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังทดลองใช้แล้ว ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ประเมินคู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ส่วนที่ 2 ประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 24 แผน โดยผู้วิจัยแบ่งการดำเนินการทดลองโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

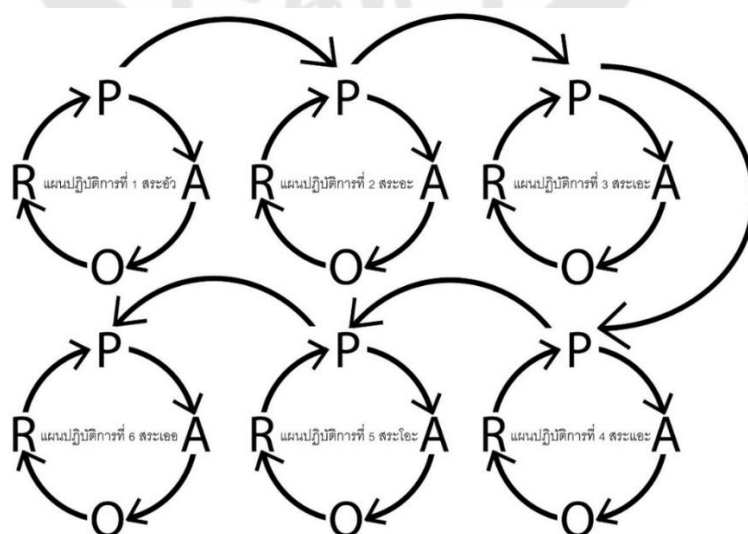
ส่วนที่ 3 ประเมินแบบฝึกหัดที่ใช้ในโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ส่วนที่ 1 ประเมินคู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผลการประเมินคู่มือการใช้โปรแกรมฯ พบว่า มีข้อค้นพบว่าที่ควรพัฒนา คือ ควรแนบเฉลยในท้ายคู่มือ โดยมีรายละเอียดของการใช้แบบฝึกหัดย่อยที่ใช้ให้ชัดเจน เพื่อให้ครูผู้สอนสามารถเลือกใช้แบบฝึกหัดได้อย่างสะดวก และมีความถูกต้องเป็นมาตรฐานในการตรวจและการใช้งาน รวมทั้งควรแยกแบบประเมินพฤติกรรมใส่ในภาคผนวกแทนการแนบท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากมีความซ้ำซ้อนในการใช้งาน

ส่วนที่ 2 ประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 24 แผน โดยผู้วิจัยแบ่งการดำเนินการทดลองโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จากการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ทั้ง 6 สระ สระละ 4 แผนการจัดการเรียนรู้ รวมเป็นจำนวน 24 แผน ผู้วิจัยดำเนินการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที จำนวน 6 สัปดาห์ รวมเป็น 24 คาบ โดยแบ่งออกเป็น 6 แผนปฏิบัติการตามจำนวนสระ ในแต่ละแผนปฏิบัติการของแต่ละสระจะดำเนินการแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นวางแผน (P) 2) ขั้นปฏิบัติการ (A) 3) ขั้นสังเกต (O) และ 4) ขั้นสะท้อนผล (R) ตามแบบแผนการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน ซึ่งเมื่อผู้วิจัยได้ใช้แผนปฏิบัติการที่ 1 และได้ผลการปฏิบัติการ การสังเกต และการสะท้อนผลแล้วจะนำไปวางแผนพัฒนาการสอนในแผนปฏิบัติการที่ 2 ต่อไป และดำเนินการพัฒนาแผนปฏิบัติการในลักษณะเช่นนี้ต่อไป ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 12 แผนการปฏิบัติการในชั้นเรียนของโปรแกรมฯ

การประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ มีรายละเอียดในแต่ละแผนปฏิบัติการ ดังนี้

แผนปฏิบัติการที่ 1 สระอัว

ขั้นวางแผน

ผู้วิจัยจัดทำวิเคราะห์ข้อมูลนักเรียนที่ได้จากขั้นเตรียมการเพื่อนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายด้านความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระอัว โดยใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ตามโปรแกรมที่ได้พัฒนาขึ้นจากการยกวางโปรแกรมในระยะที่ 2 และวางแผนใช้กิจกรรมที่มีความหลากหลายซึ่งสอดคล้องกับผลที่ได้จากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนที่ได้ดำเนินการเก็บไปในระยะก่อนการทดลอง ได้แก่ การดูและฟังเพลงสระอัว เกมจับผิดภาพ

ขั้นปฏิบัติการ

ผู้วิจัยสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายด้านความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระอัว โดยใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ใช้กิจกรรมเพลงการสอนสระอัวนำเข้าสู่บทเรียนในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 และใช้กิจกรรมเกมจับผิดภาพในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

ขั้นสังเกต

ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนขณะเรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายด้านความสามารถทางภาษาไทย เรื่องสระอัว พบว่าพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียนมีความสนใจ กระตือรือร้นในการเรียนดีจากกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การฟังเพลง การเล่นเกม แต่ยังไม่ค่อยกล้าแสดงความคิดเห็น หรือการยกมือตอบคำถามด้วยตนเอง เป็นผู้รับฟังคนอื่นได้ดี สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ดีแต่ต้องมีการติดตาม ให้คำแนะนำเพิ่มเติม

ขั้นสะท้อนผล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลงานนักเรียนที่จำแนกตามความแตกต่างหลากหลายของนักเรียน ได้แก่ ระดับความสามารถทางด้านภาษาไทย ความสนใจ และรูปแบบการเรียนรู้ และสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะเรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียน พบว่ามีนักเรียนจำนวนหนึ่งยังไม่มีความเข้าใจในเรื่องการเขียนสระให้ถูกตำแหน่ง ยังไม่สามารถจำรูปและเสียงของสระได้ ยังไม่สามารถคิดคำ หรือเขียนแต่งประโยคจากคำศัพท์ได้ แต่สามารถพูดและอ่านประโยคที่ไม่ซับซ้อนได้ ซึ่งความสามารถในการเรียนรู้เหล่านี้ส่งผลให้นักเรียนไม่กล้าแสดงตอบคำถามในชั้นเรียน ซึ่งครูผู้สอนต้องคำนึงถึงการปรับรูปแบบการมอบหมายในการทำงานให้เหมาะสม เช่น การตัด

กิจกรรมการคิดคำศัพท์เขียนแต่งประโยค และเพิ่มการติดตามดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดเป็นรายบุคคลเพิ่มเติม

แผนปฏิบัติการที่ 2 สระอะ

ชั้นวางแผน

จากแผนปฏิบัติการสอนที่ 1 เรื่องสระอัว ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนบางส่วนยังไม่รู้จักรูปสระและเสียงสระ จึงได้วางแผนการจัดการเรียนรู้ในแผนปฏิบัติการที่ 2 โดยการเรียงลำดับและรูปแบบกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้ใหม่ดังนี้ 1) เรียงเนื้อหาจากการอ่านการเขียนผสมคำที่ไม่มีตัวสะกดก่อนและตามด้วยคำที่มีตัวสะกด คำควบกล้ำ คำที่ประสมวรรณยุกต์และการอ่านออกเสียงคำ 2) ปรับแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 โดยเพิ่มการทบทวนการเขียนรูปสระอะ 3) ปรับกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เป็นกิจกรรมการเขียนแยกส่วนประกอบของคำ และการเติมสระลงในตาราง 4) ปรับกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ให้เป็นการโยงคำศัพท์กับรูปภาพ เพื่อให้ นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม 4) ตัดกิจกรรมการคิดคำศัพท์ และปรับเป็นกิจกรรมการอ่านเรื่องสั้นและหาคำศัพท์ที่ประสมสระอะ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 แทน

ชั้นปฏิบัติการ

ปฏิบัติการตามแผนที่ได้พัฒนาจากการสอนในแผนปฏิบัติการที่ 1 ดังนี้

- คาบเรียนที่ 1 ใช้รูปแบบการสอนตรง นำเข้าสู่บทเรียนด้วยกิจกรรมเปิดป้ายทายภาพ สอนโดยการทบทวนให้นักเรียนรู้จักรูปสระอะ การออกเสียงสระอะ เพิ่มแบบฝึกหัดการคัดรูปสระอะตามรอยประ และการอ่านออกเสียงและเขียนคำที่ประสมสระอะที่ไม่มีตัวสะกด
- คาบเรียนที่ 2 รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ นำเข้าสู่บทเรียนด้วยกิจกรรมการฟังเพลงสระอะ และจากการสอนในแผนปฏิบัติการที่ 1 เรื่องสระอัว จึงมีการปรับกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้จากการหาคำศัพท์จากเรื่องสั้นเป็นการทบทวนการอ่านเขียนรูปสระที่ไม่มีตัวสะกดด้วยการผลัดกันอ่านและเขียนคำศัพท์ และสอนการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะที่มีตัวสะกด ให้แก่นักเรียนทั้งชั้นเรียน และให้นักเรียนลงมือปฏิบัติแบบฝึกหัด ซึ่งหากนักเรียนที่มีความสามารถน้อยกว่าเกณฑ์ จะได้รับการสอนการอ่านเขียนเพิ่มเติมเป็นรายบุคคลโดยตรงจากครูผู้สอน และนักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถปานกลางและเก่งจะเรียนด้วยด้วยการช่วยเหลือกัน โดยมีครูดูแลเสริมและตรวจสอบการอ่านเขียนของนักเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และความเข้าใจที่ถูกต้อง ซึ่งกิจกรรมการหาคำศัพท์จากเนื้อเรื่องสั้นจะนำไปใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 แทน

- คาบเรียนที่ 3 การเรียนรู้แบบร่วมมือ จากการสอนในแผนปฏิบัติการที่ 1 เรื่อง สระตัว จึงมีการปรับกิจกรรมจากแผนการจัดการเรียนรู้เป็นการทบทวนการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะที่ไม่มีและมีตัวสะกด เพื่อตรวจสอบความรู้ความสามารถของนักเรียนรายบุคคล และจับกลุ่มให้นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถน้อย ปานกลางและเก่งนั่งเรียนด้วยกันเพื่อให้นักเรียนที่มีความสามารถน้อยกว่าได้เรียนรู้เมื่อครูเดินไปดูแลการทำแบบฝึกหัดการจับคู่ภาพกับคำศัพท์เพื่อเรียนรู้เรื่องความหมายของคำอย่างเป็นรูปธรรมและให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงทีละคน โดยเริ่มจากนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าก่อน ซึ่งแบบฝึกหัดที่ใช้มีความสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายของนักเรียนที่มีชอบรูปภาพประกอบในการเรียนและเรียนรู้ได้ดีจากการดูภาพที่เป็นรูปธรรม

- คาบเรียนที่ 4 การสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยมีการปรับกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้เป็นการทบทวนความรู้ด้านการอ่านออกเสียง การเขียน และความหมายของคำศัพท์ และให้นักเรียนร่วมมือกันหาคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระอะจากเนื้อเรื่องสั้น ๆ ในแบบฝึกหัด และดำเนินการประเมินความสามารถด้านการอ่าน เขียนคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระอะรายบุคคล ซึ่งกิจกรรมที่นำมาใช้ในคาบเรียนมีรูปแบบที่ส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายของนักเรียนที่มีความชอบในการทำกิจกรรมกลุ่ม หรือกิจกรรมในชั้นเรียน

ขั้นสังเกต

นักเรียนส่วนใหญ่มีความสนใจและสนุกสนานจากกิจกรรมขั้นนำที่มีเกมกระตุ้นความสนใจในการเรียน นักเรียนทุกคนมีความกระตือรือร้นในการเรียนโดยเฉพาะนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเขียน จะชอบการเป็นตัวแทนหน้าชั้นเรียน โดยนักเรียนที่มีความสามารถน้อยจะมีความมั่นใจในการอ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้นเรียนมากกว่า แต่เมื่อได้มีการปรับการสอนโดยการทบทวนความรู้พื้นฐานส่งผลให้นักเรียนมีความมั่นใจในการอ่านออกเสียง และเขียนคำมากขึ้น และสามารถอ่านเขียนคำได้ถูกต้องมากขึ้น การปรับกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการให้นักเรียนคัดรูปสระตามรอยประ ส่งผลให้นักเรียนมีความมั่นใจในการเขียน และเขียนได้ถูกต้อง รวมทั้งการปรับกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ให้เป็นกิจกรรมการโยงเส้นจับคู่ภาพกับคำศัพท์ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น สนุกสนานและเรียนรู้คำศัพท์รูปธรรมได้ชัดเจนขึ้น

ขั้นสะท้อนผล

นักเรียนมีความสามารถในการเรียนดีขึ้นกว่าแผนปฏิบัติการที่ 1 เนื่องจากได้มีการฝึกฝนให้นักเรียนเขียนรูปสระตามรอยประ และการสอนย้ำถึงรูปสระที่มีตัวสะกด และการอ่านประสมคำ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนได้ถูกต้อง โดยนักเรียนที่มี

ความสามารถน้อย จะได้รับการสอนโดยตรงจากครูเพิ่มขึ้นในขณะที่ทำแบบฝึกหัดทั้งด้านการอ่านและการเขียน และนักเรียนที่มีความสามารถตามเกณฑ์และสูงกว่าเกณฑ์ได้มีบทบาทในการช่วยเหลือหรือเป็นตัวแทนในชั้นเรียน ซึ่งช่วยส่งเสริมความมั่นใจและความภาคภูมิใจตนเอง และการปรับลำดับกิจกรรมและรูปแบบกิจกรรมส่งผลทางบวกต่อการเรียนรู้และพฤติกรรมของนักเรียน

แผนปฏิบัติการที่ 3 สระอะ

ขั้นวางแผน

จากแผนปฏิบัติการสอนที่ 2 เรื่องสระอะ นำไปสู่การวางแผนปฏิบัติการที่ 3 เรื่องสระอะ โดยการกำหนดให้นักเรียนได้เรียนรู้รูปร่างของสระโดยการคัดรูปสระอะตามรอยประ ทั้งรูป อะ และ ะ เพื่อให้นักเรียนจำและเข้าใจการใช้รูปสระอะก่อนการสอนอ่านสะกดคำ การเขียนคำ และความหมายของคำ และปรับลำดับและรูปแบบกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 2 3 และ 4 ลักษณะเดียวกับแผนปฏิบัติการที่ 2 และมีการเตรียมกระดาษที่มีภาพพร้อมสีไม้สำหรับให้นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนที่ทำแบบฝึกหัดเสร็จก่อนเวลา ในกรณีที่นักเรียนต้องการวาดรูประบายสีเพิ่มเติมนอกเหนือจากกิจกรรมการช่วยเหลือเพื่อนในชั้นเรียน

ขั้นปฏิบัติการ

ปฏิบัติการตามแผนที่ได้พัฒนาจากการสอนในแผนปฏิบัติการที่ 2 ดังนี้

- คาบเรียนที่ 1 ใช้รูปแบบการสอนตรง โดยทบทวนให้นักเรียนรู้จักรูปสระอะ การออกเสียงสระอะ เพิ่มแบบฝึกหัดการคัดรูปสระอะตามรอยประ และการอ่านออกเสียงและเขียนคำที่ประสมสระอะที่ไม่มีตัวสะกด

- คาบเรียนที่ 2 รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ โดยทบทวนการอ่านเขียนรูปสระอะที่ไม่มีตัวสะกดด้วยการผลัดกันอ่านและเขียนคำศัพท์ และสอนการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะที่มีตัวสะกด ให้แก่นักเรียนทั้งชั้นเรียน และให้นักเรียนลงมือปฏิบัติแบบฝึกหัด ซึ่งหากนักเรียนที่มีความสามารถน้อยกว่าเกณฑ์ จะได้รับการสอนการอ่านเขียนเพิ่มเติมเป็นรายบุคคลโดยตรงจากครูผู้สอน และนักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถปานกลางและเก่งจะเรียนด้วยด้วยการช่วยเหลือกัน โดยมีครูดูแลเสริมและตรวจสอบการอ่านเขียนของนักเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และความเข้าใจที่ถูกต้อง

- คาบเรียนที่ 3 การเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการทบทวนการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะที่ไม่มีและมีส่วนสะกด เพื่อตรวจสอบความรู้ความสามารถของนักเรียนรายบุคคล และจับกลุ่มให้นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถน้อย ปานกลางและเก่งนั่งเรียนด้วยกันเพื่อให้นักเรียนที่มี

ความสามารถน้อยกว่าได้เรียนรู้เมื่อครูเดินไปดูแลการทำงานแบบฝึกหัดและให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงทีละคน โดยเริ่มจากนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าก่อน

- คาบเรียนที่ 4 การสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยเนื้อหาเป็นการทบทวนความรู้ด้านการอ่านออกเสียง การเขียน และความหมายของคำศัพท์ จากแบบฝึกหัดที่มีความยาก ซับซ้อนยิ่งขึ้น และดำเนินการประเมินความสามารถด้านการอ่าน เขียน คำศัพท์ที่ประสมด้วยสระอะรายบุคคล

ขั้นสังเกต

นักเรียนทุกคนมีความเข้าใจในรูปแบบของกิจกรรมการเรียนรู้และการทำแบบฝึกหัดมากขึ้น มีความกระตือรือร้นในการเรียน โดยเฉพาะนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเขียน ที่ทำแบบฝึกหัดได้เร็ว จะขอแบบฝึกหัดเพิ่มเติม และนักเรียนจะชอบการเป็นตัวแทนหน้าชั้นเรียน โดยนักเรียนที่มีความสามารถน้อยยังคงมีความมั่นใจในการอ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้นเรียนมากกว่า โดยครูต้องดำเนินการเสริมแรงและช่วยเหลือเพื่อให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการพูดอ่านออกเสียง และเขียนมากยิ่งขึ้น

ขั้นสะท้อนผล

นักเรียนสามารถเรียนรู้รูปแบบกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างรวดเร็ว จึงทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำแบบฝึกหัด ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน เขียนจากการทำแบบฝึกหัดในจำนวนมากขึ้น นอกจากนี้นักเรียนยังชื่นชอบกิจกรรมในลักษณะที่มีภาพประกอบ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายได้มากยิ่งขึ้น แต่ทั้งนี้ครูควรเพิ่มแบบฝึกหัดให้นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนที่ทำแบบฝึกหัดได้เร็วกว่าเพื่อนในชั้นเรียนมากขึ้นเพื่อให้เพียงพอต่อความต้องการของนักเรียน

แผนปฏิบัติการที่ 4 สระอะ

ขั้นวางแผน

จากแผนปฏิบัติการสอนที่ 3 เรื่องสระอะ นำไปสู่การวางแผนปฏิบัติการที่ 4 เรื่องสระอะ โดยการกำหนดให้นักเรียนได้เรียนรู้รูปร่างของสระโดยการคัดรูปสระอะตามรอยประ ทั้งรูป อะ และ แอ เพื่อให้นักเรียนจำและเข้าใจการใช้รูปสระอะก่อนการสอนอ่านสะกดคำ การเขียนคำ และความหมายของคำ มีการปรับลำดับและรูปแบบกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 2 3 และ 4 ลักษณะเดียวกับแผนปฏิบัติการที่ 2 และเพิ่มแบบฝึกหัดสำรองสำหรับนักเรียนที่สามารถทำแบบฝึกหัดได้เร็ว รวมทั้งเตรียมกระดาษที่มีภาพพร้อมสีไม้สำหรับให้นักเรียนที่มี

ความสามารถในการเขียนที่ทำแบบฝึกหัดเสร็จก่อนเวลา ในกรณีที่นักเรียนต้องการวาดรูประบายสีเพิ่มเติมนอกเหนือจากกิจกรรมการช่วยเหลือเพื่อนในชั้นเรียน

ชั้นปฏิบัติการ

ปฏิบัติการตามแผนที่ได้พัฒนาจากการสอนในแผนปฏิบัติการที่ 3 ดังนี้

- คาบเรียนที่ 1 ใช้รูปแบบการสอนตรง โดยทบทวนให้นักเรียนรู้จักรูปสระและการออกเสียงสระและเพิ่มแบบฝึกหัดการคัดรูปสระและตามรอยประ และการอ่านออกเสียงและเขียนคำที่ประสมสระและที่ไม่มีตัวสะกด

- คาบเรียนที่ 2 รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ โดยทบทวนการอ่านเขียนรูปสระและที่ไม่มีตัวสะกดด้วยการผลัดกันอ่านและเขียนคำศัพท์ และสอนการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระและที่ไม่มีตัวสะกด ให้แก่นักเรียนทั้งชั้นเรียน และให้นักเรียนลงมือปฏิบัติแบบฝึกหัดซึ่งหากนักเรียนที่มีความสามารถน้อยกว่าเกณฑ์ จะได้รับการสอนการอ่านเขียนเพิ่มเติมเป็นรายบุคคลโดยตรงจากครูผู้สอน และนักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถปานกลางและเก่งนั่งเรียนด้วยกันเพื่อให้นักเรียนที่มีความสามารถน้อยกว่าได้เรียนรู้เมื่อครูเดินไปดูแลการทำแบบฝึกหัดและให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงทีละคน โดยเริ่มจากนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าก่อน

- คาบเรียนที่ 3 การเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการทบทวนการอ่านเขียนคำที่ประสมด้วยสระและที่ไม่มีและมีตัวสะกด เพื่อตรวจสอบความรู้ความสามารถของนักเรียนรายบุคคล และให้นักเรียนร่วมมือช่วยเหลือกันในการทำแบบฝึกหัดเพื่อเรียนรู้เรื่องความหมายของคำ โดยจับกลุ่มความสามารถของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าช่วยเหลือในการทำแบบฝึกหัดและเป็นต้นแบบในการอ่านคำศัพท์ที่มีระดับความยากให้กับนักเรียนที่มีความสามารถน้อยกว่า

- คาบเรียนที่ 4 การสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยเนื้อหาเป็นการทบทวนความรู้ด้านการอ่านออกเสียง การเขียน และความหมายของคำศัพท์จากแบบฝึกหัดที่มีความยาก ซับซ้อนยิ่งขึ้น และดำเนินการประเมินความสามารถด้านการอ่านเขียนคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระและรายบุคคล

ชั้นสังเกต

เมื่อนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่าน เขียน มีพฤติกรรมกระตือรือร้นที่ได้รับแบบฝึกหัดเพิ่มเติมจากการทำแบบฝึกหัดชุดแรกเสร็จ โดยมีบางส่วนจะสังเกตเพื่อนในชั้นเรียนที่ยังทำไม่เสร็จ และชอบเข้าไปให้การช่วยเหลือเพื่อน รวมทั้งมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน

ระหว่างกลุ่ม ซึ่งนักเรียนที่ทำแบบฝึกหัดเสร็จก่อนเพื่อนบางส่วนเลือกทำกิจกรรมวาดรูประบายสี เพื่อรอเพื่อนที่ยังทำงานไม่เสร็จ

ขั้นสะท้อนผล

นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในการอ่าน และเขียนคำที่ประสมด้วยสระแอะได้ดี มีพฤติกรรมในชั้นเรียนดี มีความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วม การอ่านออกเสียง การเขียนคำศัพท์ หน้าชั้นเรียน และการช่วยเหลือเพื่อน จึงควรเพิ่มโอกาสให้นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่าน และการเขียน เพื่อช่วยเหลือหรือตรวจสอบการทำแบบฝึกหัดของเพื่อนที่มีความสามารถน้อยกว่า แผนปฏิบัติการที่ สระโอะ 5

ขั้นวางแผน

จากแผนปฏิบัติการสอนที่ 4 เรื่องสระแอะ นำไปสู่การวางแผนปฏิบัติการที่ 5 เรื่อง สระโอะ โดยการกำหนดให้นักเรียนได้เรียนรู้รูปร่างของสระโดยการคัดรูปสระโอะตามรอยประ รูปโอะ และการอ่านออกเสียงเพื่อให้นักเรียนจำและเข้าใจการใช้รูปและออกเสียงสระโอะ ก่อนการ สอนอ่านสะกดคำ การเขียนคำ และความหมายของคำ และให้กับนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่า มีโอกาสในการช่วยเหลือเพื่อนที่มีความสามารถน้อยกว่า โดยมีครูเป็นผู้ประเมินทดสอบความ ถูกต้องในการอ่านสะกดคำและการเขียนคำของนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าก่อน รวมทั้งมี การปรับลำดับและรูปแบบกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 2 3 และ 4 ลักษณะเดียวกับ แผนปฏิบัติการที่ 2 ทั้งนี้ได้มีการเตรียมกระดาษที่มีภาพพร้อมสีไม้สำหรับให้นักเรียนที่มี ความสามารถในการเรียนที่ทำแบบฝึกหัดเสร็จก่อนเวลา ในกรณีที่นักเรียนต้องการวาดรูประบายสี เพิ่มเติมนอกเหนือจากกิจกรรมการช่วยเหลือเพื่อนในชั้นเรียน

ขั้นปฏิบัติการ

ปฏิบัติการตามแผนที่ได้พัฒนาจากการสอนในแผนปฏิบัติการที่ 4 ดังนี้

- คาบเรียนที่ 1 ใช้รูปแบบการสอนตรง โดยทบทวนให้นักเรียนรู้จักรูปสระแอะ การ ออกเสียงสระแอะ เพิ่มแบบฝึกหัดการคัดรูปสระแอะตามรอยประ และการอ่านออกเสียงและเขียน คำที่ประสมสระแอะที่ไม่มีตัวสะกด

- คาบเรียนที่ 2 รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ โดยทบทวนการอ่าน เขียนรูปสระแอะที่ไม่มีตัวสะกดด้วยการผลัดกันอ่านและเขียนคำศัพท์ และสอนการอ่านเขียนคำที่ ประสมด้วยสระโอะที่มีตัวสะกด ให้แก่นักเรียนทั้งชั้นเรียน และให้นักเรียนลงมือปฏิบัติแบบฝึกหัด ซึ่งหากนักเรียนที่มีความสามารถน้อยกว่าเกณฑ์ จะได้รับการสอนการอ่านเขียนเพิ่มเติมเป็น รายบุคคลโดยตรงจากครูผู้สอน และนักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถปานกลางและเก่งจะเรียนด้วย

ด้วยการช่วยเหลือกัน โดยมีครูดูแลเสริมและตรวจสอบการอ่านเขียนของนักเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และความเข้าใจที่ถูกต้อง

- คาบเรียนที่ 3 การเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการทบทวนการอ่านเขียนทำที่ประสมด้วยสระอะที่ไม่มีและมีตัวสะกด เพื่อตรวจสอบความรู้ความสามารถของนักเรียนรายบุคคล และให้นักเรียนร่วมมือช่วยเหลือกันในการทำแบบฝึกหัดเพื่อเรียนรู้เรื่องความหมายของคำ โดยจับกลุ่มความสามารถของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าช่วยเหลือในการทำแบบฝึกหัดและเป็นต้นแบบในการอ่านคำศัพท์ที่มีระดับความยากให้กับนักเรียนที่มีความสามารถน้อยกว่า รวมทั้งครูมอบหมายหน้าที่ให้นักเรียนที่มีความสามารถสูงและมีความกระตือรือร้น ชื่นชอบการเป็นตัวแทนในการทำกิจกรรมเป็นผู้ให้คำแนะนำเพื่อนที่มีความสามารถน้อยกว่า โดยครูเป็นผู้ประเมินและทดสอบความถูกต้องในการอ่านสะกดคำของนักเรียนก่อน นอกเหนือจากการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดสำรองชุดอื่น ๆ

- คาบเรียนที่ 4 การสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยเนื้อหาเป็นการทบทวนความรู้ด้านการอ่านออกเสียง การเขียน และความหมายของคำศัพท์ จากแบบฝึกหัดที่มีความยาก ซับซ้อนยิ่งขึ้น และดำเนินการประเมินความสามารถด้านการอ่าน เขียน คำศัพท์ที่ประสมด้วยสระอะรายบุคคล

ขั้นสังเกต

นักเรียนที่มีความสามารถสูงจะมีความกระตือรือร้นที่ได้รับมอบหมายให้ช่วยดูแลเพื่อนที่มีความสามารถน้อยกว่า และนักเรียนที่มีความสามารถที่น้อยลงมีความสบายใจและรู้สึกสนุกสนานในการฝึกอ่านออกเสียงกับเพื่อน นอกจากนี้ นักเรียนยังมีความชื่นชอบในการดูวิดีโอ เพลงสระอะ เนื่องจากมีทำนอง ภาพ และคำศัพท์ที่ทำให้เห็นถึงการเปลี่ยนรูปที่ชัดเจน

ขั้นสะท้อนผล

การเปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าเป็นผู้ช่วยเหลือดูแลเพื่อนที่มีความสามารถน้อยกว่าโดยมีครูเป็นผู้ดูแลกำกับอีกลำดับหนึ่ง ส่งผลดีต่อนักเรียนในด้านความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบในการเรียน การทำงาน และบรรยากาศในชั้นเรียน ซึ่งส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้และด้านพฤติกรรมในชั้นเรียน

แผนปฏิบัติการที่ 6 สระเออ

ขั้นวางแผน

จากแผนปฏิบัติการสอนที่ 5 เรื่องสระโอะ นำไปสู่การวางแผนปฏิบัติการที่ 6 เรื่องสระเออ โดยการกำหนดให้นักเรียนได้เรียนรู้รูปร่างของสระโดยการคัดรูปสระ-เออตามรอยประ ทั้งสระ

เออที่ไม่มีตัวสะกด สระเออที่มีตัวสะกด (ที่ไม่ใช่ ย) และสระเออที่มี ย เป็นตัวสะกด เพื่อให้เกิดความจำและเข้าใจการใช้รูปสระเออ ก่อนการสอนอ่านสะกดคำ การเขียนคำ และความหมายของคำ และให้กับนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่ามีโอกาสในการช่วยเหลือเพื่อนที่มีความสามารถน้อยกว่า โดยมีครูเป็นผู้ประเมินทดสอบความถูกต้องในการอ่านสะกดคำและการเขียนคำของนักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าก่อน รวมทั้งเตรียมแบบฝึกหัดที่มีคำที่ประสมด้วยสระลรูป และสระเปลี่ยนรูปอื่น ๆ ที่เคยได้เรียนมาเพื่อเป็นการทบทวนความรู้ ความเข้าใจคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลรูป สระเปลี่ยนรูปให้นักเรียนที่ทำแบบฝึกหัดหลักได้เร็ว ซึ่งมีการปรับลำดับและรูปแบบกิจกรรมในลักษณะเดียวกับแผนปฏิบัติการที่ 2

ขั้นปฏิบัติการ

ปฏิบัติการตามแผนที่ได้พัฒนาจากการสอนในแผนปฏิบัติการที่ 5 ดังนี้

- คาบเรียนที่ 1 ใช้รูปแบบการสอนตรง และการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยทบทวนให้นักเรียนรู้จักรูปสระเออ การออกเสียงสระเออ เพิ่มแบบฝึกหัดการคัดรูปสระเออตามรอยประ รูปที่ไม่มีตัวสะกด รูปที่มีตัวสะกดที่ไม่ใช่ ย เป็นตัวสะกด (เ - น) และรูปที่มี ย เป็นตัวสะกด (เ - ย) และการอ่านออกเสียงและเขียนแยกส่วนประกอบของคำที่ประสมสระเออ รูปที่ไม่มีตัวสะกด รูปที่มีตัวสะกดที่ไม่ใช่ ย เป็นตัวสะกด (เ - น)

- คาบเรียนที่ 2 รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ โดยทบทวนการอ่านเขียนรูปสระเออด้วยการผลัดกันอ่านและเขียนคำศัพท์รูปที่ไม่มีตัวสะกด รูปที่มีตัวสะกดที่ไม่ใช่ ย เป็นตัวสะกด (เ - น) ให้นักเรียนทั้งชั้นเรียน และให้นักเรียนลงมือปฏิบัติแบบฝึกหัด การเขียนแยกส่วนประกอบของคำที่ประสมด้วยสระเออ ที่มี ย เป็นตัวสะกด ซึ่งหากนักเรียนที่มีความสามารถน้อยกว่าเกณฑ์ จะได้รับการสอนการอ่านเขียนเพิ่มเติมเป็นรายบุคคลโดยตรงจากครูผู้สอน และนักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถปานกลางและเก่งจะเรียนด้วยด้วยการช่วยเหลือกัน โดยมีครูดูแลเสริมและตรวจสอบการอ่านเขียนของนักเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และความเข้าใจที่ถูกต้อง

- คาบเรียนที่ 3 การเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการทบทวนการอ่านเขียนทำที่ประสมด้วยสระเออที่ไม่มีและมีตัวสะกด เพื่อตรวจสอบความรู้ความสามารถของนักเรียนรายบุคคล และให้นักเรียนร่วมมือช่วยเหลือกันในการทำแบบฝึกหัดเพื่อเรียนรู้เรื่องความหมายของคำ โดยจับกลุ่มความสามารถของนักเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าช่วยเหลือในการทำแบบฝึกหัดและเป็นต้นแบบในการอ่านคำศัพท์ที่มีระดับความยากให้กับนักเรียนที่มีความสามารถน้อยกว่า รวมทั้งครูมอบหมายหน้าที่ให้นักเรียนที่มีความสามารถสูงและมีความกระตือรือร้น ขึ้น

ขอเป็นการเป็นตัวแทนในการทำกิจกรรมเป็นผู้ให้คำแนะนำเพื่อนที่มีความสามารถน้อยกว่า โดยครูเป็นผู้ประเมินและทดสอบความถูกต้องในการอ่านสะกดคำของนักเรียนก่อน นอกเหนือจากการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดสำรองชุดอื่น ๆ

- คาบเรียนที่ 4 การสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยเนื้อหาเป็นการทบทวนความรู้ด้านการอ่านออกเสียง การเขียน และความหมายของคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระเออ จากแบบฝึกหัดที่มีความยาก ซับซ้อนยิ่งขึ้น รวมทั้งแบบฝึกหัดที่รวมคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปอื่น ๆ สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถในการทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้องและรวดเร็ว และครูผู้สอนดำเนินการประเมินความสามารถด้านการอ่าน เขียนคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระเออ และประเมินความสามารถการอ่าน และการเขียนรวมทุกสระเป็นรายบุคคล

ขั้นสังเกต

นักเรียนสามารถอ่านและเขียนคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระเออที่ไม่มีตัวสะกดได้ แต่มีปัญหาในการอ่านและเขียนคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระเออที่มีตัวสะกด โดยมักจะเขียนผิดในรูป เอ็อน และ เอ็อย จึงต้องมีการสอนซ้ำและย้ำเพื่อให้นักเรียนเกิดความจำและเข้าใจในการเขียน คำสระเออที่มีตัวสะกดเพิ่มเติมทั้งในรูปแบบการสอนทั้งชั้นเรียน และการสอนตรงเป็นรายบุคคล

ขั้นสะท้อนผล

นักเรียนสามารถเรียนรู้การเขียนคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระเออ ที่มีตัวสะกดได้โดยการเน้นย้ำเพื่อสร้างความเข้าใจ เมื่อนักเรียนเข้าใจพื้นฐานแล้วส่งผลให้สามารถเขียนได้อย่างถูกต้อง และจากการทบทวนและประเมินความสามารถในการอ่านและเขียนคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปไป พบว่านักเรียนยังคงสามารถอ่านและเขียนคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง เนื่องจากนักเรียนมีความรู้ และความเข้าใจจากการเรียนการสอนและการทำแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมาย

ผลที่ได้จากกระบวนการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom Action Research) สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตาราง 39 การเปรียบเทียบผลจากกระบวนการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน

รายการ	ก่อนทดลองใช้	ข้อค้นพบและการปรับกระบวนการวิจัย
ขั้นวางแผน (P)	ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลนักเรียนที่ได้จากขั้นเตรียมการหรือจากการสอนในแผนปฏิบัติการก่อน	1. ปรับการวางแผนการสอนในแผนปฏิบัติการที่ 2 เป็นต้นไป โดยการเพิ่มกิจกรรมการคัดรูปสระตาม

ตาราง 39 (ต่อ)

รายการ	ก่อนทดลองใช้	ข้อค้นพบและการปรับ กระบวนการวิจัย
ขั้นวางแผน (P) (ต่อ)	หน้า เพื่อนำมาจัดทำแผนการ จัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อ ความหลากหลายด้าน ความสามารถทางภาษาไทยใน แต่ละสาระ โดยใช้รูปแบบการ สอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ตาม โปรแกรมที่ได้พัฒนาขึ้นจะการ ยกร่างโปรแกรมในระยะที่ 2	รอยประ เพื่อให้นักเรียนจำรูปสระ และตำแหน่งของการเขียนสระได้ ถูกต้อง และปรับการทำกิจกรรมการ แต่งประโยค เป็นการเติมคำศัพท์ลง ในประโยคให้มีความหมาย และ กิจกรรมการอ่านบทความสั้น ๆ และ หาคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่กำหนด 2. วางแผนจัดเตรียมแบบฝึกหัดย่อย หรือกิจกรรมเพิ่มเติมสำหรับนักเรียน ที่มีความสามารถในการทำ แบบฝึกหัดเสร็จก่อนเพื่อนหรือเวลา ที่กำหนด 3. วางแผนการมอบหมายการทำ กิจกรรมหรือการเป็นผู้นำเสริมให้กับ นักเรียนกลุ่มเก่งที่ปฏิบัติงานได้เร็ว โดยการเป็นตัวแทนการอ่าน เขียน หรือสอนเพื่อนที่มีความสามารถน้อย กว่า
ขั้นปฏิบัติการ (A)	ผู้วิจัยสอนตามแผนการจัดการ เรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความ หลากหลายด้านความสามารถ ทางภาษาไทยในแต่ละสาระ โดย แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ของ แต่ละสาระใช้รูปแบบการสอนตรง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ของ	1. รูปแบบการสอนที่ใช้ ทั้งการสอน ตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการ เรียนรู้แบบร่วมมือ ไม่มีการแก้ไข สามารถนำไปใช้ได้ 2. เพิ่มแบบฝึกหัดการคัดรูปสระตาม รอยประสำหรับนักเรียนที่ยังจำรูป สระ หรือตำแหน่งของสระไม่ถูกต้อง

ตาราง 39 (ต่อ)

รายการ	ก่อนทดลองใช้	ข้อค้นพบและการปรับ กระบวนการวิจัย
<p>ขั้นปฏิบัติการ (A) (ต่อ)</p>	<p>แต่ละสาระใช้รูปแบบการสอนตรง และการเสริมต่อการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ของแต่ละสาระใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ของแต่ละสาระใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งกิจกรรมและคำศัพท์ที่ใช้ในขั้นปฏิบัติการจะตอบสนองต่อความหลากหลายด้านความพร้อม ความสนใจ และรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในแต่ละกลุ่มระดับความสามารถที่แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับน้อยกว่าเกณฑ์ ระดับความเกณฑ์ และระดับสูงกว่าเกณฑ์ โดยนักเรียนจะได้รับ การมอบหมายแบบฝึกหัดจากเนื้อหาลงไปสู่อะไรที่มีความยากยิ่งขึ้น และสำหรับนักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถสูงกว่าเกณฑ์จะได้รับการมอบหมายในการเป็นผู้นำหรือตัวแทนในการอ่าน เขียนคำศัพท์บนกระดาน ในกลุ่มคำศัพท์ระดับยากเพื่อ</p>	<p>3. นักเรียนไม่สามารถแต่งประโยค จากคำศัพท์ที่กำหนดได้จึงเปลี่ยน กิจกรรมการแต่งประโยค เป็นการเติมคำศัพท์ลงในประโยคให้มีความหมาย และกิจกรรมการอ่านบทความสั้น ๆ และหาคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลครูป สระเปลี่ยนรูปที่กำหนด</p> <p>4. ให้นักเรียนที่สามารถทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้องและเสร็จก่อนเวลาที่กำหนด สามารถเลือกการทำกิจกรรมที่ตนเองต้องการและสนใจทำโดยไม่รบกวนเพื่อนร่วมห้องได้แก่ การทำแบบฝึกหัดเพิ่ม การวาดรูประบายสี การฝึกหัดอ่านคำศัพท์จากแบบฝึกหัดเพิ่มเติม และการเป็นผู้ช่วยครูในการช่วยเหลือดูแล ตรวจสอบการทำแบบฝึกหัด การฝึกอ่านของเพื่อนคนอื่น</p>

ตาราง 39 (ต่อ)

รายการ	ก่อนทดลองใช้	ข้อค้นพบและการปรับ กระบวนการวิจัย
<p>ขั้นปฏิบัติการ (A) (ต่อ)</p>	<p>ความท้าทาย รวมทั้งนักเรียนที่มี ความชื่นชอบในการทำกิจกรรม การเป็นผู้นำ และมีความยินดีใน การช่วยเหลือผู้อื่นจะได้รับ มอบหมายในการเป็นผู้ช่วยดูแล ทบทวนเพื่อนที่มีความสามารถ น้อยกว่า โดยมีครูเป็นผู้ดูแล ตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง เพื่อเป็นการเสริมสร้างความ ภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียน ในชั้นเรียน</p>	
<p>ขั้นสังเกต (O)</p>	<p>ผู้วิจัยสังเกตและบันทึก พฤติกรรมของนักเรียนขณะ เรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้น เรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ตอบสนองต่อความ หลากหลายด้านความสามารถ ทางภาษาไทย</p>	<p>1. นักเรียนบางส่วนยังขาดความรู้ ความเข้าใจเรื่องของรูปสระ การออก เสียงสระ และตำแหน่งการเขียนของ สระ</p> <p>2. นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถ น้อยชื่นชอบการทำงาน การเขียน เป็นกลุ่ม และการอ่านออกเสียง พร้อมเพื่อนในห้องมากกว่าการเป็น ตัวแทนคนเดียว เนื่องจากไม่ สามารถอ่าน เขียนได้ด้วยตนเอง และมีความกังวลว่าจะอ่าน เขียนไม่ ถูกต้อง</p> <p>3. นักเรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่ม</p>

ตาราง 39 (ต่อ)

ก่อน รายการ การใช้	ข้อค้นพบและการปรับกระบวนการวิจัย
ขั้น สังเกต (O) (ต่อ)	<p>เก่ง มีความมั่นใจ กล้าแสดงออก ชอบการเป็นตัวแทนนำในการอ่านออกเสียง การเขียนคำศัพท์บนกระดาน</p> <p>4. นักเรียนส่วนใหญ่ชื่นชอบและรู้สึกสนุกสนานกับการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน และการทำงานกิจกรรมกลุ่ม</p> <p>5. เมื่อนักเรียนได้รับการเสริมแรงด้วยคำชมเชย การปรบมือให้กำลังใจ นักเรียนมีความกระตือรือร้น ตั้งใจเรียน และนักเรียนในกลุ่มที่มีความสามารถน้อยมีความมั่นใจในการอ่าน การเขียนมากยิ่งขึ้น เพราะเมื่อนักเรียนอ่านหรือเขียนผิดจะได้รับการแก้ไขจากครูผู้สอนในทันที และได้รับการฝึกฝนเพิ่มเติมจนสามารถมีผลการอ่าน การเขียนได้เทียบเท่ากับเพื่อนในชั้นเรียนคนอื่น</p> <p>6. นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถระดับปานกลางหรือระดับเก่ง มีผลการอ่าน การเขียนที่สูงขึ้นอย่างเต็มศักยภาพ และมีความมั่นใจในการอ่าน การเขียนมากขึ้น จากการทำกิจกรรมการเป็น</p>

ตาราง 39 (ต่อ)

รายการ	ก่อนทดลองใช้	ข้อค้นพบและการปรับกระบวนการวิจัย
ขั้นสังเกต (O) (ต่อ)		ตัวแทนในการอ่าน เขียน และการเป็นผู้ช่วยในการดูแลช่วยเหลือเพื่อนคนอื่นเพิ่มเติม
ขั้นสะท้อนผล (R) (ต่อ)	ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลงานนักเรียนที่จำแนกตามความแตกต่างหลากหลายของนักเรียน ได้แก่ ระดับความสามารถทางด้านภาษาไทย ความสนใจ และ	รูปแบบกระบวนการวิจัยในชั้นเรียน ทำให้โปรแกรมฯ มีความยืดหยุ่น สอดคล้องลักษณะความแตกต่างของนักเรียนแต่ละบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากการที่โรงเรียนไม่ได้

รูปแบบการเรียนรู้ และสังเกต พฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่ เรียนและปฏิบัติกิจกรรมในชั้น เรียน	เปิดทำการเนื่องจากสถานการณ์การ แพร่ระบาดของโรคโควิด-19 แตกต่างกัน ได้ดี ทั้งในด้านเนื้อหา กระบวนการ สอน และแบบฝึกหัด ซึ่งส่งผลให้ นักเรียนทุกคนมีความสามารถในการ อ่าน การเขียนคำศัพท์สูงขึ้น และมีความเพลิดเพลินในการเรียน
---	--

ส่วนที่ 3 ประเมินแบบฝึกหัดที่ใช้ในโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จากการประเมินแบบฝึกหัดที่ใช้ในโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 ชุด ประกอบด้วย แบบฝึกหัดสระอัว สระอะ สระเอะ สระแอะ สระโอะ และสระเออ ผลพบว่า แบบฝึกหัดที่นำมาใช้ควรมีการปูพื้นฐานความรู้ให้กับนักเรียนตั้งแต่การเขียนตามรอยประ เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ส่งผลให้นักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนการเขียน และเรียนรู้จากครูผู้สอนในโรงเรียน จึงไม่สามารถจำรูปสระได้ และควรพัฒนาปรับปรุงรูปแบบของแบบฝึกหัด โดยปรับเป็นแบบฝึกหัดย่อยที่เริ่มจากแบบฝึกหัดง่าย ๆ ไปสู่แบบฝึกหัดที่ยาก ซึ่งหากนักเรียนอยู่ในกลุ่มเก่งจะสามารถทำแบบฝึกหัดย่อยได้เร็ว และได้รับแบบฝึกหัดใหม่ที่มีความท้าทายมากขึ้น แทนการใช้แบบฝึกหัดสำหรับนักเรียนแต่ละกลุ่มที่แตกต่างกัน เนื่องจากนักเรียนสังเกตเห็นถึงความแตกต่างและเกิดคำถามในการทำงาน

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบความแตกต่างของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทั้งก่อนและหลังการทดลองใช้ ดังตาราง 40

ตาราง 40 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังทดลองใช้

รายการ	ก่อนการทดลองใช้	หลังการทดลองใช้
1. วัตถุประสงค์ของ	เพื่อพัฒนาความสามารถทางด้าน	สามารถนำไปใช้ได้โดยเขียน

โปรแกรม	ภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยโปรแกรม การจัดการเรียนการสอนที่ ตอบสนองต่อความหลากหลาย ด้านความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1	อธิบายความหมายของ ความสามารถทางภาษาไทย ในคู่มือการใช้โปรแกรมฯ เพิ่มเติม ว่าหมายถึง ความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระลด รูป สระเปลี่ยนรูป
2. ลักษณะของผู้เรียนที่ จะสอนหรือ กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในชั้นเรียนปกติที่มีความ แตกต่างหลากหลายทางด้าน ความพร้อมทางด้านภาษาไทยอัน เกิดจากประสบการณ์ใน ชีวิตประจำวัน ระดับความรู้ ทางด้านภาษาไทย รูปแบบ ความชอบและความสนใจที่ส่งผล ต่อการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น การวาดภาพระบายสี การร้องหรือ ฟังเพลง ความกล้าแสดงออก	ไม่มีการแก้ไข สามารถ นำไปใช้ได้

ตาราง 40 (ต่อ)

รายการ	ก่อนการทดลองใช้	หลังการทดลองใช้
2. ลักษณะของผู้เรียนที่ จะสอนหรือ กลุ่มเป้าหมาย (ต่อ)	ความเป็นผู้นำ รวมทั้งการดูแล สนับสนุนการเรียนรู้ภาษาไทยจาก ผู้ปกครองและครูผู้สอน ซึ่งเด็ก ได้รับความยินยอมจากผู้ปกครอง ให้เข้าร่วมโปรแกรมได้ และ สามารถเข้าร่วมการวิจัยได้ ต่อเนื่องจนถึงสิ้นสุดโปรแกรม	
3. คุณสมบัติของผู้สอน	ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้น	ไม่มีการแก้ไข สามารถ

	<p>ประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนใน โรงเรียนประถมศึกษา โดยครู สามารถวิเคราะห์ข้อมูลของ นักเรียนเพื่อนำมาจัดการเรียนการ สอนและใช้สื่อการเรียนรู้อย่าง หลากหลายที่สามารถตอบสนอง ต่อความแตกต่างหลากหลายของ นักเรียนได้อย่างเหมาะสมตาม คู่มือโปรแกรมฯ</p>	นำไปใช้ได้
4. กระบวนการเรียนการ สอน	<p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ในแต่ ละสาระ ใช้รูปแบบการสอนตรง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ในแต่ ละสาระ ใช้รูปแบบการสอนตรง และการเสริมต่อการเรียนรู้ แผนกาการเรียนรู้ที่ 3 ในแต่ละ สาระ ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ในแต่ ละสาระ ใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการ</p>	ไม่มีการแก้ไข สามารถ นำไปใช้ได้

ตาราง 40 (ต่อ)

รายการ	ก่อนการทดลองใช้	หลังการทดลองใช้
4. กระบวนการเรียนการ สอน (ต่อ)	เรียนรู้แบบร่วมมือ	
5. เนื้อหาสาระ	<p>เรื่องสระลดรูป เปลี่ยนรูป ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 สระ ได้แก่ สระอัว สระอะ สระเอะ สระแอะ สระโอะ และสระเออ โดยเลือกใช้คำศัพท์</p>	ไม่มีการแก้ไข สามารถ นำไปใช้ได้

ในการสอนแต่ละแผนการเรียน
แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ
คำศัพท์กลุ่มง่าย คือ คำศัพท์ที่
ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยน
รูปที่ไม่มีตัวสะกด มีพยัญชนะต้น
1 ตัว ไม่มีวรรณยุกต์
คำศัพท์กลุ่มปานกลาง คือ
คำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป
สระเปลี่ยนรูปที่ไม่มีหรือมี
ตัวสะกด มีพยัญชนะต้น 1-2 ตัว
ไม่มีวรรณยุกต์ คำศัพท์ที่เป็น
รูปธรรมหรือคำศัพท์ที่เป็น
นามธรรมที่เป็นคำศัพท์ที่ใช้ใน
ชีวิตประจำวัน
คำศัพท์กลุ่มยาก คือ คำศัพท์ที่
ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยน
รูปที่มีตัวสะกด มีพยัญชนะต้น 1-
2 ตัว มีวรรณยุกต์ คำศัพท์ที่เป็น
รูปธรรมหรือคำศัพท์ที่เป็น
นามธรรม

ตาราง 40 (ต่อ)

รายการ	ก่อนการทดลองใช้	หลังการทดลองใช้
6. กิจกรรมการเรียนรู้ของ โปรแกรมฯ	แบ่งเป็น 3 ระยะ คือ 1) ระยะก่อนได้รับโปรแกรม 2) ระยะได้รับโปรแกรม 3) ระยะสิ้นสุดโปรแกรม	1) เนื่องจากนักเรียนได้รับ ผลกระทบด้านการเรียนใน โรงเรียนจากสถานการณ์การ แพร่ระบาดของโรคโควิด-19 จึงได้ เพิ่มการสอนปรับพื้นฐานเพื่อ ประเมินความพร้อมเบื้องต้น

เรื่องพยานุชณะ สระ และ
วรรณยุกต์ของนักเรียน
จำนวน 1 ครั้ง (100 นาที)
เพื่อนำมาวางแผนการสอน
ในระยะก่อนได้รับโปรแกรม
2) ระยะได้รับโปรแกรม มีการ
ปรับกิจกรรมเพื่อให้สอดคล้อง
กับนักเรียนกลุ่มที่มี
ความสามารถน้อยกว่าเกณฑ์
ที่ยังจำรูปสระไม่ได้ โดยการ
เพิ่มกิจกรรมการคัดรูปสระ
ตามรอยประ และปรับ
กิจกรรมการเขียนแต่งประโยค
เนื่องจากพบว่านักเรียนไม่
สามารถเขียนแต่งประโยค
จากคำศัพท์ด้วยตนเองได้
เป็นกิจกรรมการเติมคำศัพท์
ในประโยคและกิจกรรมการ
อ่านบทความสั้น ๆ เพื่อหา
สระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่
กำหนด

ตาราง 40 (ต่อ)

รายการ	ก่อนการทดลองใช้	หลังการทดลองใช้
6. กิจกรรมการเรียนรู้ของ โปรแกรมฯ (ต่อ)		3) ระยะสิ้นสุดโปรแกรม ไม่มี การแก้ไข สามารถนำไปใช้ได้
7. สื่อ วัสดุอุปกรณ์	แบบฝึกหัดย่อยที่เรียงตามระดับ ความยากง่าย เพื่อให้เหมาะสม สอดคล้องต่อความแตกต่างของ	ปรับกิจกรรมแบบการทำ แบบฝึกหัด โดยการเพิ่ม แบบฝึกหัดคัดรูปสระตามรอย

	<p>นักเรียนแต่ละบุคคล บัตรคำ บัตรภาพ</p>	<p>ประ เพื่อให้นักเรียนจำการเขียนรูปสระได้ และปรับกิจกรรมการแต่งประโยค เป็นกิจกรรมการเติมคำศัพท์ลงในประโยค และกิจกรรมการอ่านบทความสั้น ๆ เพื่อหาคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปที่กำหนด</p>
<p>8. การวัดและประเมินผล</p>	<p>ประเมินผลด้วยแบบทดสอบความสามารถทางด้านภาษาไทย เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 7 ชุด แบ่งออกเป็น การประเมินการอ่าน และการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 1 ฉบับ สำหรับการประเมินก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรม และการประเมินการอ่านและการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ฉบับย่อย สำหรับการก่อนและหลังเรียนแต่ละสระ จำนวน 6 ฉบับ</p>	<p>ไม่มีการแก้ไข สามารถนำไปใช้ได้</p>

ตาราง 40 (ต่อ)

รายการ	ก่อนการทดลองใช้	หลังการทดลองใช้
9. สภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน	ห้องเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา โดยในห้องเรียนประกอบด้วย กระดาน โทรทัศน์ หรือเครื่องฉายวิดีโอทัศน์ คอมพิวเตอร์ และเครื่องขยายเสียง	ไม่มีการแก้ไข สามารถนำไปใช้ได้
10. คู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	ประกอบด้วย <ol style="list-style-type: none"> 1) ความหมายของโปรแกรมฯ 2) คำแนะนำสำหรับครูผู้สอน 3) องค์ประกอบของโปรแกรมฯ 4) เกณฑ์การแบ่งระดับคำศัพท์ 5) ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ 6) ตัวอย่างแบบฝึกหัด 7) ภาคผนวก 	เพิ่มเฉลยแบบฝึกหัดและเพิ่มรายละเอียดของการใช้แบบฝึกหัดย่อยที่ใช้ให้ชัดเจนในคู่มือการใช้โปรแกรมฯ และแยกแบบประเมินพฤติกรรมใส่ในภาคผนวกแทนการแนบท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนในการใช้งานของครูผู้นำโปรแกรมไปใช้งาน

ผู้วิจัยได้ปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในส่วนของคู่มือการใช้โปรแกรมฯ แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบฝึกหัด ให้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับความต้องการจำเป็นของเด็กและครูผู้สอน และสามารถนำไปเผยแพร่ขยายผลได้ โดยมีการปรับแก้ไขจากร่างโปรแกรมฯ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ดังนี้

1. เพิ่มรายละเอียดด้านความหมายของความสามารถทางภาษาไทยในคู่มือการใช้โปรแกรมฯ ให้ชัดเจนว่า “ความสามารถในการอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป” เพื่อให้ครูผู้ที่จะนำโปรแกรมฯ ไปใช้ เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง

2. เพิ่มระยะเวลาและขั้นตอนการสอนปรับพื้นฐานความรู้ เรื่องพยัญชนะ และสระพื้นฐานให้แก่นักเรียน เนื่องจากนักเรียนได้รับผลกระทบการเรียนรู้ในชั้นเรียนจากสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ทำให้โรงเรียนปิดทำการ ไม่สามารถจัดการเรียนการสอนที่โรงเรียนได้
3. เพิ่มกิจกรรมการคัดรูปสระตามรอยประ เพื่อให้นักเรียนจดจำรูปสระและเขียนรูปสระได้ถูกต้อง
4. ปรับแบบฝึกหัดให้สอดคล้องกับระดับความสามารถของนักเรียนที่ไม่สามารถคิดและเขียนแต่งประโยคได้ด้วยตนเอง เป็นกิจกรรมการอ่านบทความสั้น ๆ และหาคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระที่กำหนดแทน
5. เพิ่มเติมเฉลยแบบฝึกหัด และรายละเอียดของการใช้แบบฝึกหัดในคู่มือการใช้โปรแกรมฯ เพื่อให้ครูสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง
6. นำแบบประเมินพฤติกรรมนักเรียนไปใช้ในภาคผนวก เพื่อลดความซ้ำซ้อนในการใส่ไว้ท้ายแผนการสอน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีรายละเอียดเกี่ยวกับความมุ่งหมาย วิธีการดำเนินการวิจัย สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ โดยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีความมุ่งหมายย่อย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความหลากหลายที่ส่งผลต่อเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อสร้างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
3. เพื่อทดลองใช้ และปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ได้มีการดำเนินการเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย และศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วยขั้นตอนย่อย 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย ความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน และศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน

ระยะที่ 2 สร้างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนย่อย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 นำข้อมูลที่ได้จากในระยะที่ 1 มาร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนที่ 2 ดำเนินการสนทนากลุ่มกับผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษที่สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อพิจารณาร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะที่ได้จากการสนทนากลุ่ม

ขั้นตอนที่ 3 นำร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้จากการสนทนากลุ่มมาพัฒนาแก้ไข และให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาคุณภาพของโปรแกรม

ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนที่ 1 ขึ้นเตรียมการก่อนใช้โปรแกรมฯ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาไทย ข้อมูลความสามารถทางภาษาไทยเรื่องสระลวดรูป สระเปลี่ยนรูปของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสม สอดคล้องต่อความแตกต่างระหว่างบุคคลในด้านความรู้ความสามารถทางภาษาไทย ความสนใจ และรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน

ขั้นตอนที่ 2 ขึ้นปฏิบัติการ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลวิจัยโดยการทดลองใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุปซึ่งเป็นระยะสิ้นสุดโปรแกรม ผู้วิจัยดำเนินการประเมิน ประสิทธิภาพและประสิทธิผลของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความ หลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากค่า E1/E2 และ E.I.

ขั้นตอนที่ 4 ปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อ ความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปี ที่ 1

สรุปผลการวิจัย

ระยะที่ 1 ศึกษาแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความ หลากหลาย และศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

โดยผลการศึกษาที่ได้จากระยะที่ 1 ประกอบด้วย

1. ผลการศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ได้ จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร เขตบางรัก

2. ผลการศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ได้ จากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน

1. ผลการศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ที่ได้จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร เขตบางรัก 1. สภาพ ปัญหา และแนวทางในการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาไทย

ผลจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย จำนวน 5 คน ด้วยแบบสัมภาษณ์กึ่ง โครงการ มีดังนี้

1.1 สภาพการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน

ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทั้งหมดได้ใช้หลักสูตร เนื้อหาตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด คือหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2551 โดย จะเน้นทางด้านทักษะการอ่าน เขียน ฟัง พูด ทั้งนี้ลักษณะการสอนของครูยังเป็นลักษณะการสอน บรรยายและให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดจากแบบเรียนเป็นหลัก โดยมีครูบางส่วนได้หาแบบฝึกหัดอื่น ๆ มาใช้ในการเรียนการสอนผสมผสานเพิ่มเติม ในด้านสื่อการสอนที่ครูนำมาใช้ส่วนใหญ่เป็น ลักษณะของสื่อทำมืออย่างง่าย ได้แก่ บัตรคำศัพท์ โดยมีครูส่วนน้อยที่มีการใช้สื่อวีดิทัศน์หรือสื่อ

จากหน่วยงานอื่น ๆ ที่สนับสนุนมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อันเนื่องมาจากโรงเรียนขาดความพร้อมทางด้านสื่อทัศนูปกรณ์และระบบอินเทอร์เน็ตที่รองรับการใช้งาน ในด้านการประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน พบว่าครูทุกโรงเรียนมีการประเมินผลนักเรียนด้วยการเก็บคะแนนแบบฝึกหัด และการประเมินผลทดสอบตลอดทั้งภาคเรียน อีกทั้งมีการประเมินความสามารถทางการอ่าน เขียน เป็นประจำทุกเดือนตามที่กระทรวงกำหนด

1.2 สภาพปัญหา และแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จากการวิจัยปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยคือ ความรู้และความสามารถพื้นฐานของนักเรียนที่จำปัญญชนะ สระไม่ได้ ซึ่งจะส่งผลต่อความสามารถในการอ่านเขียนและเรียนรู้หลักภาษาไทยในระดับที่ยากขึ้นไป ทั้งนี้ครูจำนวน 3 คน มีความเห็นว่าภาวะสมาธิในการเรียนสั้น หรือภาวะเรียนรู้ช้า (Slow Learner) ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทย ครูผู้สอนจำนวน 2 คน มีความคิดเห็นว่าเชื้อชาติของนักเรียนส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาไทย เนื่องจากนักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันกับครอบครัวจึงส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยที่ควรฝึกฝนเป็นประจำอย่างต่อเนื่อง บางครอบครัวมีปัญหาเนื่องจากผู้ปกครองที่ไม่สามารถทบทวนความรู้ให้แก่เด็กเรียนได้นอกเหนือเวลาเรียน เพราะไม่มีเวลาหรือขาดความรู้ความเข้าใจในภาษาไทย ครูจำนวน 3 คน แสดงความคิดเห็นว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการเตรียมพร้อม การเข้าเรียนระดับชั้นอนุบาล หรือย้ายมาโรงเรียนอื่น จะมีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาไทยเพราะขาดความต่อเนื่องในการเรียน นอกจากนี้ครูผู้สอนมีความคิดเห็นว่าจากสถานการณ์ทางสังคมเรื่องโรคระบาดในปัจจุบันเป็นปัจจัยส่งกระทบต่อการจัดการเรียนการสอนและพัฒนาทักษะความสามารถทางด้านภาษาไทยของนักเรียนเป็นอย่างมาก เพราะส่งผลต่อความต่อเนื่องในการเรียนรู้ฝึกฝน และมีการจำกัดระยะเวลาที่อยู่ในโรงเรียนทำให้นักเรียนไม่สามารถเรียนเพิ่มเติมในตอนเย็นได้

1.3 แนวทางการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอนของครู

จากการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนทั้งหมดมีแนวทางในการแก้ไขปัญหาให้นักเรียนที่ไม่สามารถอ่านออกเขียนได้โดยการสอนเสริมนอกเวลาเรียน ทั้งในช่วงเช้าก่อนเข้าเรียน ช่วงพักกลางวัน หรือช่วงเย็นให้แก่เด็กนักเรียนเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่มย่อย รวมทั้งการขอความร่วมมือกับผู้ปกครองในการช่วยทบทวนความรู้ ดูแลการทำบ้านของนักเรียนเพิ่มเติม ซึ่งผู้ปกครองบางส่วนให้ความร่วมมือในการช่วยเหลือดูแลนักเรียนเพิ่มเติมดี แต่บางส่วนไม่สามารถช่วยดูแลนักเรียนได้ อันเนื่องมาจากปัจจัยพื้นฐานของครอบครัว เช่น ผู้ปกครองเป็นชาวต่างชาติ หรือความรู้และเวลาของผู้ปกครองที่มีไม่เพียงพอ ซึ่งจะเป็นหน้าที่ครูในการช่วยเหลือนอกเวลาเรียน

นอกจากนี้ครูส่วนใหญ่ได้พยายามหาแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาไทยของนักเรียนโดยการหาแบบฝึกหัด กิจกรรมหรือสื่อการสอนต่าง ๆ เช่น รูปภาพ เกม นิทาน มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อช่วยกระตุ้นสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ที่ดียิ่งขึ้น แต่ทั้งนี้เนื้อหา คำศัพท์ที่ใช้ในการสอน และลักษณะของแบบฝึกหัดของนักเรียนจะเหมือนกันทั้งชั้นเรียน ไม่ได้มีการแบ่งเนื้อหา ระดับคำศัพท์ รูปแบบกิจกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพของนักเรียนแต่ละบุคคล

1.4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความคิดเห็นว่าการจัดการสรรครู้อสอนให้มีความเพียงพอและเหมาะสม จะส่งผลที่ดีต่อการพัฒนาความสามารถทางการเรียนให้แก่นักเรียนได้ เนื่องจากปัจจุบันครูมีภาระหน้าที่อื่น ๆ ต้องรับผิดชอบนอกเหนือการสอน และการที่ครูที่ไม่ได้จบเอกการสอนวิชาภาษาไทยมาสอนนั้นอาจไม่มีความเชี่ยวชาญเพียงพอที่จะพัฒนาศักยภาพของนักเรียนได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ ครูผู้สอนมีความคิดเห็นว่าคุณสมบัติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยนั้นมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ซึ่งหากมีรูปแบบในการจัดการสอนที่คำนึงถึงความแตกต่างหลากหลายของนักเรียนในชั้นเรียน ทั้งในด้านความสามารถในการเรียนรู้ ความสนใจ และความพร้อมของนักเรียนแต่ละคน จะช่วยพัฒนาประสิทธิภาพในการสอนและการเรียนในได้อย่างสูงสุด

2. ผลการศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ได้จากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน

ผลจากแบบสอบถามนักเรียนเรื่องความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน จำนวน 83 คน มีดังนี้

2.1 ความหลากหลายที่ครูใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน

นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการกิจกรรมที่ครูผู้สอนใช้ในการจัดการเรียนการสอนเป็นประจำคือ การทดสอบก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 67.47 รองลงมาคือการใช้คำชมเชย คิดเป็นร้อยละ 45.78 และการทำแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 43.37 โดยกิจกรรมที่ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยใช้ในการสอนน้อยที่สุด คือ การให้นักเรียนออกมาพูดหรือทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน คิดเป็นร้อยละ 16.87

2.2 ความหลากหลายในการเรียนรู้ที่นักเรียนชื่นชอบในวิชาภาษาไทย

จากการตอบแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน จำนวน 83 คน พบว่านักเรียนมีคิดเห็นที่ดีต่อวิชาภาษาไทยมาก คิดเป็น

ร้อยละ 83.13 โดยกิจกรรมที่นักเรียนชื่นชอบเป็นอันดับหนึ่งคือ การวาดรูป คิดเป็นร้อยละ 73.49 อันดับสองคือการร้อง/ฟังเพลง คิดเป็นร้อยละ 69.88 และอันดับสามคือ การทำกิจกรรมกับเพื่อน มากกว่าการนั่งเรียนที่โต๊ะเรียน คิดเป็นร้อยละ 63.86

ระยะที่ 2 สร้างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผลการตรวจสอบคุณภาพของร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีรายละเอียดดังนี้

1. ผลการประเมินและตรวจสอบคุณภาพร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสนทนากลุ่มพบว่าโปรแกรมฯ มีประโยชน์ มีความเป็นไปได้ มีความเหมาะสมต่อการนำไปใช้ และมีความครอบคลุม โดยมีข้อคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญเพิ่มเติม ซึ่งมีรายละเอียดที่ควรปรับ คือ ควรปรับวัตถุประสงค์เป็นเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านอ่านและการเขียน เพื่อให้สอดคล้องกับการประเมิน แบบสอบถามในการประเมินความหลากหลายที่ส่งผลกระทบต่อเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนควรลดจำนวนข้อหรือการช่วยอ่านออกเสียงให้นักเรียนในชั้นเรียน ตัดจุดประสงค์และตัวชี้วัดที่ไม่จำเป็นในแผนการจัดการเรียนรู้ ออก การแบ่งแบบฝึกหัดตามกลุ่มความสามารถอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจของนักเรียนที่รู้สึกถึงความแตกต่าง ควรเลือกใช้คำศัพท์ให้ที่มีความหลากหลายมากขึ้น แบบฝึกหัดมีภาพประกอบเพื่อสร้างความสนใจของนักเรียน ควรเพิ่มเทคโนโลยีมาใช้ประกอบในการสอน แบบฝึกหัดมีจำนวนค่อนข้างมาก เวลา 1 คาบเรียนไม่เพียงพอ อาจต้องขยายเวลาในการสอนเพิ่มหรือตัดแบบฝึกหัดบางส่วน

2. ผลการประเมินตรวจสอบคุณภาพของร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากผู้เชี่ยวชาญ พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมในด้านประโยชน์ของโปรแกรม คือ 4.47 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านความเป็นไปได้ของโปรแกรม มีค่าเฉลี่ยรวม คือ 4.22 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านความเหมาะสมของโปรแกรม ค่าเฉลี่ยรวม คือ 4.17 อยู่ในระดับมาก และด้านความครอบคลุมของโปรแกรม มีค่าเฉลี่ยรวม คือ 4.33 อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการพัฒนาโปรแกรมให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นคือ การเพิ่มเติมรายละเอียดด้านเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มนักเรียน และการพิจารณาเนื้อหาการสอนให้มีความเหมาะสมกับสภาพปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อระดับความสามารถของนักเรียน

3. ผลการตรวจสอบความเหมาะสมคุณภาพองค์ประกอบของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ความเหมาะสมด้านวัตถุประสงค์มีคะแนนค่าเฉลี่ย คือ 4.67 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านลักษณะของผู้เรียนที่จะสอนหรือกลุ่มเป้าหมาย ค่าเฉลี่ย คือ 4.33 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านคุณสมบัติของผู้สอน มีค่าเฉลี่ยคือ 4.00 อยู่ในระดับมาก ด้านกระบวนการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยรวม 4.67 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านเนื้อหาสาระ ค่าเฉลี่ยรวม 4.33 ระดับมากที่สุด ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของโปรแกรม ค่าเฉลี่ยรวม 4.44 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านสื่อ วัสดุอุปกรณ์ มีค่าเฉลี่ย 4.11 อยู่ในระดับมาก ด้านการวัดและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยรวม 4.17 อยู่ในระดับมาก และด้านสภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอน ค่าเฉลี่ยรวม คือ 4.00 อยู่ในระดับมาก ด้านคู่มือการใช้โปรแกรมฯ ค่าเฉลี่ยรวม 4.33 อยู่ในระดับมากที่สุด โดยผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการพัฒนาโปรแกรม คือ ควรใช้สื่อการเรียนรู้ที่มีความหลากหลายเพื่อให้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละกลุ่ม เช่น การเพิ่มบัตรคำ บัตรภาพ เกม และแบบฝึกหัดประกอบในแต่ละแผนให้มากยิ่งขึ้น และมีความคิดเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมกลุ่มอาจส่งผลให้การจัดกิจกรรมไม่ประสบความสำเร็จตามที่คาดหวัง เนื่องจากสถานการณ์โรคระบาดทำให้นักเรียนอาจไม่ได้รับประสบการณ์ในการเรียนในโรงเรียนที่ทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันกับเพื่อน

ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. การศึกษาผลการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนทุกคนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน และการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปสูงขึ้นกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรม โดยนักเรียนมีคะแนนด้านการอ่านก่อนเรียนเท่ากับ 90 คะแนน และมีคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 158 คะแนน มีคะแนนความก้าวหน้า 68 คะแนน คิดเป็นร้อยละของคะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ +42.50 และนักเรียนมีคะแนนด้านการเขียนก่อนเรียนเท่ากับ 77 คะแนน และมีคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 156 คะแนน มีคะแนนความก้าวหน้า 79 คะแนน คิดเป็นร้อยละของคะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ +49.38

2. ค่าประสิทธิภาพของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพของกระบวนการทางด้านการอ่าน (E1) เท่ากับ 95.83 และกระบวนการทางด้านการ

เขียน (E1) เท่ากับ 92.36 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 80 และมีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ในด้านการอ่าน (E2) เท่ากับ 98.75 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ในด้านการเขียน (E2) เท่ากับ 97.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 80 เช่นเดียวกัน จึงกล่าวได้ว่าโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพผ่านตามเกณฑ์ 80/80 ที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้

3. ค่าดัชนีประสิทธิผลของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนมีคะแนนด้านการอ่านก่อนเรียนเท่ากับ 90 คะแนน และมีคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 158 คะแนน มีคะแนนความก้าวหน้า 68 คะแนน คิดเป็นร้อยละของคะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ +42.50 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลของโปรแกรมฯ เท่ากับ 0.97 ซึ่งหมายความว่านักเรียนที่เข้ารับโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถทางด้านการอ่านสูงขึ้น และนักเรียนมีคะแนนด้านการเขียนก่อนเรียนเท่ากับ 77 คะแนน และมีคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 156 คะแนน มีคะแนนความก้าวหน้า 79 คะแนน คิดเป็นร้อยละของคะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ +49.38 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลของโปรแกรมฯ เท่ากับ 0.95 ซึ่งหมายความว่านักเรียนที่เข้ารับโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถทางด้านการเขียนสูงขึ้น

อภิปรายผล

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยประเภทการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยผู้วิจัยขออภิปรายผลเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาแนวความคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายศึกษาความแตกต่างหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ความมุ่งหวังในการวิจัยระยะนี้ เพื่อศึกษาความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และจากการตอบแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

โดยผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในด้านสภาพในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า

ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยทุกคนได้สอนตามมาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัด ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนด ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 สาระ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) สาระที่ 1 การอ่าน สาระที่ 2 การเขียน สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม โดยรูปแบบการ สอนนักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ครูผู้สอนได้สอนเด็กในการอ่านเป็นคำ วลี และประโยค มากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับพัฒนาการทางการอ่านของ แชล (Chall, 1983, อ้างถึงใน กอบกุล สกุล แก้ว, 2553) ที่ได้กล่าวว่า เด็กระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จะเป็น ชั้นเริ่มอ่าน ซึ่งเด็กจะหัดอ่านเบื้องต้น จะพยายามหาความสัมพันธ์ระหว่างเสียงสระ พยัญชนะกับ รูปของตัวอักษร ซึ่งเด็กอาจสามารถอ่านเป็นคำหรืออ่านเป็นประโยคได้แต่ยังช้าอยู่ รวมทั้งมีความ สอดคล้องกับ กุลยา ก่อสุวรรณ (2553) ที่ได้กล่าวถึงพัฒนาการด้านการอ่านของเด็กในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ว่าเด็กจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับกฎพื้นฐานของพยัญชนะ ความสัมพันธ์ระหว่างรูป พยัญชนะ เสียงของพยัญชนะ รวมถึงคำง่าย ๆ ที่ใช้เป็นประจำ นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยทั้งหมดได้ดำเนินการประเมินความสามารถในการอ่านของนักเรียน ตาม แนวทางการประเมินความสามารถด้านอ่านของผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (RT) ตามที่ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนด ซึ่งส่งผลต่อการฝึกฝนทักษะในการอ่าน และเขียนของนักเรียน แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการประเมินความสามารถในการอ่าน เขียนของนักเรียนใน ปัจจุบันควรคำนึงถึงบริบทสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอน และการ เรียนรู้ของนักเรียน เนื่องจากปัจจุบันการศึกษาในประเทศไทยนักเรียนได้รับผลกระทบทางตรงจาก สถานการณ์โรคระบาดโควิด-19 ที่ส่งผลให้โรงเรียนในพื้นที่ต่าง ๆ ของประเทศไทยหลายแห่งไม่ สามารถดำเนินการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบปกติได้ โดยบางส่วนมีความจำเป็นต้องปรับ รูปแบบการจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับการเรียนรู้วิถีใหม่ และสอดคล้อง กับบริบทของโรงเรียนและข้อจำกัดของนักเรียน ซึ่งแนวปฏิบัติของสถานศึกษาที่มีการนำมาใช้ ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนแบบออนแอร์ ออนไลน์ ออนแฮนด์ ออนดีมานด์ และออนไซต์ ตาม แนวทางที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด ซึ่งการเปิดปิดสถานศึกษาตามสถานการณ์ความรุนแรง ของโรคระบาด และข้อจำกัดของนักเรียนในบางครอบครัวในด้านการจัดเตรียมหาสื่ออุปกรณ์ เทคโนโลยีที่จะใช้ในการเรียนรู้ในรูปแบบออนแอร์ และออนไลน์ รวมทั้งข้อจำกัดของบางครอบครัว ที่ขาดความรู้และขาดเวลาในการดูแลทบทวนสอนให้ความรู้กับบุตรหลานที่เรียนในรูปแบบออน แฮนด์ นั้นส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้และความต่อเนื่องในการเรียนรู้ของนักเรียนและการจัดการ

เรียนการสอนของคุณเป็นอย่างมาก ซึ่งหากมีการนำเกณฑ์ประเมินความสามารถระดับชาติมาใช้ อาจส่งผลกระทบต่อหลายส่วน ได้แก่ สถานศึกษา ครูผู้สอน นักเรียน และผู้ปกครอง

ผลการวิจัยด้านปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทย พบว่ามีปัจจัยจากครูผู้สอนจบไม่ตรงสาย และภาระหน้าที่ต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากงานสอนของคุณ ซึ่งสอดคล้องกับวรรณิ โสมประยูร (2539) ที่กล่าวว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถทางภาษาของนักเรียน ได้แก่ ความรู้ของครูผู้สอน และสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่องสภาพและแนวทางแก้ไขปัญหาการอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ของณัฐพงศ์ เชื้อเพชร (2560) ที่พบว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นไม่ได้สอนในวิชาภาษาไทย โดยครูผู้สอนที่สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นไม่ได้จบเอกภาษาไทย จึงไม่รู้หลักในการสอนวิชาภาษาไทย รวมทั้งภาระหน้าที่ของครูผู้สอนที่มีมากเกินไป นอกจากนี้ ผลการวิจัยพบว่าด้านครอบครัวของนักเรียนส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เนื่องจากนักเรียนบางส่วนเป็นเด็กต่างด้าว ส่งผลให้ไม่ได้ฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันกับครอบครัว และผู้ปกครองไม่สามารถฝึกหัดทบทวนที่บ้านได้ ซึ่งสอดคล้องกับวรรณิ โสมประยูร (2539) และงานวิจัยณัฐพงศ์ เชื้อเพชร (2560) ที่พบว่าปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการทางด้านภาษาของนักเรียนเกิดจากการเลี้ยงดู ส่งสอน รวมทั้งเชื้อชาติ การใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของนักเรียนที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์และการพัฒนาทักษะทางด้านการใช้ภาษา ทั้งการฟัง ดู พูด อ่าน และเขียน ของนักเรียน นอกจากนี้ ยังพบว่า นักเรียนบางส่วนมีสมาธิในการเรียนน้อย หรือมีลักษณะการเรียนรู้ที่ช้ากว่าเด็กในวัยเดียวกัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความบกพร่องของนักเรียน ได้แก่ ภาวะสมาธิสั้น ที่ผดุง อารยะวิญญู (2544b) ได้กล่าวว่าเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้นจะมีลักษณะที่เสียสมาธิได้ง่าย ไม่ค่อยฟังหรือปฏิบัติตามคำสั่ง ไม่สามารถทำสิ่งใดนาน ๆ ได้ เป็นคนไม่มีระเบียบขาดทักษะในการเรียนหนังสือ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเรียนในชั้นเรียน และอาจส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาได้ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ

ผลจากการตอบแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ของนักเรียนนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า จากข้อคำถามด้านความชื่นชอบ ความตั้งใจในการเรียน และการประเมินความสามารถในการอ่านเขียนในวิชาภาษาไทยของตนเอง นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง ซึ่งมีแนวโน้มให้การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมีบรรยากาศในการเรียนดี สามารถกระตุ้นให้นักเรียนมีพัฒนาการในการเรียนที่ดีได้ และจากข้อคำถามด้านกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดในชั้นเรียนวิชาภาษาไทย พบว่านักเรียนมี

ความชื่นชอบกิจกรรมที่มีลักษณะที่หลากหลาย ทั้งการวาดรูประบายสี การฟังหรือร้องเพลง การใช้ภาพประกอบในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ หรือลีลาการเรียนรู้ของมนุษย์ (Learning style) ที่ มัณฑรา ธรรมบุศย์, 2555, อ้างถึงใน ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย (2548-2549) กล่าวว่าการรับรู้ของผู้เรียนสามารถแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ผู้ที่เรียนรู้ทางสายตา (Visual Learners) 2) ผู้ที่เรียนรู้ทางโสตประสาท (Auditory Learner) และ 3) ผู้ที่เรียนรู้ทางร่างกายและความรู้สึก นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนมีความชื่นชอบในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน และการทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดด้านรูปแบบการเรียนรู้ที่จำแนกตามพฤติกรรมที่แสดงออกในชั้นเรียนของ Grasha and Reichmann, 1975, อ้างถึงใน ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย (2548-2549) ที่กล่าวว่าพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกในชั้นเรียน ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) ซึ่งจะชื่นชอบในการทำงานกลุ่มร่วมและแสดงความคิดเห็นกับผู้อื่นมากกว่าการทำงานด้วยตนเองตามลำพัง และรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) ที่เรียนรู้และรับผิดชอบการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน

ซึ่งเมื่อได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และจากแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นปีที่ 1 จะสามารถนำไปใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนในโปรแกรมฯ ให้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพจริงในโรงเรียน และความแตกต่างหลากหลายของนักเรียนตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายต่อไปได้

ระยะที่ 2 สร้างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมการพัฒนากิจการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีประโยชน์ มีความเป็นไปได้ในการใช้โปรแกรม มีความเหมาะสม และมีความถูกต้องครอบคลุมต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งในการสร้างโปรแกรมมีความสอดคล้องกับแนวคิดของโปรแกรมการสอนที่ ดวงเดือน อ่อนน่วม, 2529, อ้างถึงใน ศิริประภา พงศ์ไทย (2542) ที่กล่าวว่าโปรแกรมการสอนหมายถึงรายละเอียดแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อมุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนโดยทั่วไปหรือผู้เรียนที่มีคุณสมบัติพิเศษ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาไปตามจุดมุ่งหมายหรือลักษณะของโปรแกรมที่วางไว้ โดยโปรแกรมที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยให้กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งในชั้นเรียนมีนักเรียนที่มีลักษณะความแตกต่างหลากหลาย โดย

องค์ประกอบของโปรแกรมที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับ สารีพันธ์ ศุภวรรณ (2545) ที่กล่าวถึงองค์ประกอบ 9 ประการ คือ 1) จุดประสงค์หรือวัตถุประสงค์ของโปรแกรม 2) ความต้องการของผู้เรียน ลักษณะของผู้เรียน ความสามารถของนักเรียน 3) คุณสมบัติของผู้สอน 4) กระบวนการเรียนการสอนหรือรูปแบบการเรียน 5) เนื้อหาสาระ 6) กิจกรรมการเรียนรู้ 7) สื่อการสอน 8) การวัดและประเมินผล และ 9) การจัดสภาพแวดล้อมในการเรียน ซึ่งแนวทางในการดำเนินการโปรแกรมนี้นี้มีความสอดคล้องกับ Tomlinson (1999) ที่มีแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนโดยทำการศึกษาความแตกต่างของนักเรียนเพื่อวางแผนการจัดการเรียนรู้ ให้ความสำคัญของรูปแบบสติปัญญาที่หลากหลาย ใช้การจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบที่หลากหลาย พิจารณาถึงเนื้อหาการสอน กระบวนการจัดการเรียนการสอน และการมอบหมายงานให้นักเรียน โดยต้องศึกษาความพร้อม ความสนใจ และรูปแบบการเรียนรู้ประกอบในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ เวลาที่ยืดหยุ่นตามความต้องการและความสามารถของนักเรียน นักเรียนเป็นผู้ช่วยเหลือเพื่อนและครูในชั้นเรียน และมีกระบวนการในวางแผนการดำเนินการโปรแกรมที่สอดคล้องกับแนวคิดของ Stephen และคนอื่น ๆ (2013) และ Tomlinson (2000) ที่มีแนวคิดในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเรียงเนื้อหาจากง่ายไปสู่ยาก ซึ่งในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนความรู้พื้นฐาน ตั้งแต่การเรียนรู้รูปร่างของคำจากการเขียนคัดตามรอยประ การอ่านออกเสียงสระ การประสมเสียงสระ ไปสู่เรื่องความหมายของคำ และการนำคำไปเติมในประโยค ดำเนินการจัดกลุ่มนักเรียนอย่างยืดหยุ่นตามลักษณะความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยได้ดำเนินกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 และ 4 ของแต่ละระดับโดยให้นักเรียนจับกลุ่มคละระดับความสามารถเก่ง ปานกลาง อ่อน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และช่วยเหลือกัน การให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่มีความแตกต่างกัน โดยในเบื้องต้นนักเรียนจะได้เรียนรู้พื้นฐานในชั้นเรียนร่วมกัน เพื่อเป็นการสอน และเป็นการทบทวนความรู้ ความเข้าใจให้กับนักเรียนกลุ่มเก่งที่อาจมีความรู้พื้นฐานล่วงหน้า และให้นักเรียนลงมือปฏิบัติงานเริ่มต้นที่เหมือนกัน ซึ่งนักเรียนที่มีสามารถทำงานได้ถูกต้องครบถ้วนก่อนเวลาที่กำหนด จะได้รับมอบหมายงานเพิ่มเติมที่มีความยาก ซับซ้อนและท้าทายยิ่งขึ้น

การจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น จึงได้ให้ความสำคัญต่อพัฒนาการและความพร้อมของนักเรียนแต่ละบุคคลที่มีความแตกต่างกัน โดยการเลือกใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการพัฒนาการเรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพและมีความภาคภูมิใจในตนเองที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้จากตนเอง ที่ได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนจากครูหรือเพื่อนที่มีความสามารถสูงกว่า จนสามารถปฏิบัติงานต่าง ๆ ร่วมกัน

กับเพื่อนและมีความรู้ ความเข้าใจและปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดพื้นที่ รอยต่อพัฒนาการของไวทสกี้ Vygotsky (1978) ที่กล่าวว่านักเรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ดีตาม พัฒนาการเรียนรู้ที่แตกต่างกันไปในแต่ละคน ซึ่งครูผู้สอนมีหน้าที่ในการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ให้ นักเรียนสามารถเรียนรู้และลงมือปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ได้ และเมื่อนักเรียนได้ฝึกฝนเรียนรู้จนมีความ เข้าใจหรือความเชี่ยวชาญจะทำให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระ

กระบวนการในการดำเนินการวิจัยของโปรแกรมมีความสอดคล้องแนวคิดของ Tomlinson และ McTighe (2006) และ Tomlinson และ Moon (2013) ที่มีการดำเนินการประเมิน รูปแบบการเรียนรู้ และการประเมินก่อนการเรียนการสอนเพื่อพิจารณาความรู้พื้นฐานของนักเรียน เพื่อเชื่อมโยงเนื้อหาในแต่ละระดับให้มีความเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน โดยโปรแกรมที่ผู้วิจัย ได้พัฒนาขึ้นดำเนินการประเมินนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่ม อ่อน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ศิริวรรณ วณิชพัฒน์ (2548-2549) โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์ใน การแบ่งกลุ่มนักเรียนตามสูตรการคำนวณแบ่งอันตรายภาคชั้นทางสถิติของบุญเรียง ขจรศิลป์ (2549) โดยคิดคะแนนเป็นร้อยละของการประเมินความรู้ด้านการอ่าน และการเขียนคำที่ ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป ดังนี้ ร้อยละ 65 ขึ้นไป อยู่ในเกณฑ์ เก่ง ร้อยละ 32-64 อยู่ใน เกณฑ์ ปานกลาง ต่ำกว่าร้อยละ 32 อยู่ในเกณฑ์ อ่อน การประเมินนักเรียนด้านความสนใจจาก แบบประเมินความหลากหลายของนักเรียนพบว่า ลักษณะความสนใจของนักเรียนไม่แตกต่าง ต่างกันอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงดำเนินแบ่งจัดกลุ่มนักเรียนในการทำกิจกรรมตามระดับ ความสามารถ และเลือกใช้กิจกรรมที่หลากหลายให้เหมาะสมกับนักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ เช่น นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่าน การเขียน และมีความกล้าแสดงออก มีภาวะผู้นำ เป็น ตัวแทนในการอ่านออกเสียงนำ หรือเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือเพื่อน และการเลือกใช้เนื้อหาหรือ คำศัพท์ที่มีเป็นรูปธรรมและเชื่อมโยงต่อชีวิตประจำวันของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Tomlinson และ McTighe (2006) ที่กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนควรมีการเชื่อมโยงเนื้อหาด้วย วัฒนธรรม ประสบการณ์หรือความสามารถพิเศษของนักเรียนแต่ละคน

กลยุทธ์ที่ใช้ในโปรแกรมฯ มีความสอดคล้องกับแนวคิดของ Tomlinson และ Imbeau (2010) คือ ใช้รูปแบบความแตกต่างหลากหลายในการสอนให้เหมาะสมกับผู้สอน โดยการใช้แบบ ประเมินความหลากหลายอย่างง่ายเพื่อพิจารณาความชอบและความสนใจของนักเรียนที่จะช่วย ส่งเสริม กระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียน และใช้การประเมินความพร้อมและรูปแบบการเรียนรู้ของ นักเรียนแต่ละคนโดยใช้การประเมินความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักเรียน เพื่อให้ครู ทราบพื้นฐานความรู้ ระดับความสามารถในการอ่าน การเขียน และการเรียนรู้ของนักเรียน และ

นำไปวางแผนการจัดการเรียนการสอนของครูให้เหมาะสมต่อความแตกต่างของเด็กต่อไป และใน ส่วนของการให้ระยะเวลาในการทำแบบฝึกหัดของนักเรียนแต่ละคนอย่างยืดหยุ่น ตามระดับ ความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน ซึ่งหากนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนรู้ดี สามารถปฏิบัติงานได้อย่างรวดเร็ว จะได้รับชิ้นงานที่มีความท้าทายเพิ่มขึ้น หรือการให้เป็นผู้ช่วย ในการดูแลให้คำแนะนำเพื่อนตามความต้องการของนักเรียน และนักเรียนที่มีความสามารถน้อย ครูผู้สอนจะให้ระยะเวลาในการฝึกฝนทำแบบฝึกหัดในระยะเวลาที่มากกว่า โดยมีครูดูแลกำกับ เพิ่มเติม ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้พิจารณารูปแบบการจัดการเรียนการสอนของโปรแกรม โดยใช้รูปแบบการ สอน 3 รูปแบบ คือ การสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งรูปแบบการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละสัปดาห์จะมีแนวทางเดียวกัน คือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ใช้รูปแบบการสอนตรง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ใช้การเสริมต่อการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ใช้การสอนแบบร่วมมือ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการ เรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้และเข้าใจในลักษณะของการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนในแต่ละสัปดาห์

ผลการพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่ารูปแบบ การจัดการเรียนการสอนที่นำมาใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละสัปดาห์มีความสอดคล้องกับ แนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ของแต่ละสัปดาห์สอดคล้องกับแนวคิดของกุลยา ก่อสุวรรณ (2553) และทีศนา แคมมณี (2556) ที่ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการสอนตรง โดยดำเนินการ นำเข้าสู่บทเรียนโดยการสร้างความเข้าใจและเตรียมความพร้อมนักเรียนก่อนเข้าสู่บทเรียน ที่ครู อธิบายเนื้อหาให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างชัดเจน มีการเรียบเรียงเนื้อหาด้วยภาษาที่นักเรียน เข้าใจได้ง่าย การอธิบายศัพท์ใหม่ และทบทวนย่อประเด็นสำคัญของเนื้อหา โดยผู้วิจัยดำเนินการ วิเคราะห์เนื้อหาแบ่งคำศัพท์ที่ใช้ในการสอนเป็นขั้นตอนย่อย ๆ จากง่ายไปสู่ยาก คือ คำศัพท์ที่ ประสมด้วยสระลรูป สระเปลี่ยนรูปที่ไม่มีตัวสะกด คำศัพท์ที่มีตัวสะกด จนไปสู่การสอนเรื่อง ความหมายของคำศัพท์และการนำคำศัพท์ไปใช้ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบความเข้าใจของ กลุ่มตัวอย่างเป็นระยะด้วยการให้นักเรียนเขียนคำ และอ่านออกเสียงคำให้ครูฟัง ในขณะที่ทำ แบบฝึกหัด ซึ่งหากนักเรียนเขียนหรืออ่านไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะดำเนินการชี้แนะ และสอนย้ำนักเรียน ทีละคนโดยตรงจนเกิดความเข้าใจและอ่านเขียนได้ถูกต้องด้วยตนเอง รวมไปถึงการสรุปเนื้อหา ท้ายคาบด้วยคำถามทบทวน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ในแต่ละสัปดาห์ มีความสอดคล้องกับแนวทางการเสริมต่อการเรียนรู้ของ Wood และคนอื่น ๆ (1976) โดยผู้วิจัยจัดสรรมอบหมายงานให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน ซึ่งเมื่อนักเรียนจะได้รับมอบหมายงานสำหรับแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ซึ่งมีความยากและซับซ้อนขึ้น เพื่อกระตุ้นส่งเสริมความสนใจและความท้าทายในการทำแบบฝึกหัด โดยผู้วิจัยจะอธิบายชี้แจงการทำแบบฝึกหัดอย่างละเอียด เพื่อลดความคับข้องใจของนักเรียนและให้นักเรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง ซึ่งก่อนการให้นักเรียนลงมือปฏิบัติงาน ผู้วิจัยได้ใช้กลยุทธ์ที่สอดคล้องกับ Eggen และ Kauchak (2016) โดยการเป็นต้นแบบในการอ่านสะกดคำ และเขียนคำให้นักเรียน และให้นักเรียนปฏิบัติตาม ใช้กระบวนการตั้งคำถามในการสอนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้สังเกตถึงวิธีการอ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระลรูป และสระเปลี่ยลรูป ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น สำหรับการทำแบบฝึกหัดช่วงต้นผู้วิจัยจะเป็นผู้ดูแลให้คำแนะนำในการทำงานของนักเรียนให้ถูกต้องก่อน แล้วจึงให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง และนักเรียนที่มีความสามารถสูงสามารถเป็นผู้ช่วยตรวจสอบให้คำแนะนำในการทำงานของเพื่อนได้

นอกจากนี้ กระบวนการในการดำเนินการวางแผนการจัดการเรียนการสอนของการวิจัยนี้ ที่มีกระบวนการในการวินิจฉัยปัญหาของผู้เรียนเป็นรายบุคคล และนำมาใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ มีความสอดคล้องกับการวิจัยเรื่องพัฒนากระบวนการสอนซ่อมเสริมตามแนวประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 ของสุขนรินทร์ บัณฑิตนันท์กุล (2557) ที่มีองค์ประกอบ 5 ประการ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วยขั้นการวินิจฉัยปัญหา ขั้นการสอน ขั้นการประเมินผล และการประเมินผล ซึ่งผลที่ได้จากการจัดการเรียนการสอนแบบเสริมต่อการเรียนรู้ของสุขนรินทร์ บัณฑิตนันท์กุล นั้นพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แผนการเรียนรู้ที่ 3 ผู้วิจัยได้เลือกใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งสอดคล้องกับหลักการของ จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson & Johnson, 1974, อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2556) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ที่ดีต้องอาศัยการหันหน้าเข้าหากัน มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูล และเกิดการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ร่วมกัน ซึ่งกิจกรรมการทำแบบฝึกหัดในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยเน้นให้นักเรียนได้ช่วยเหลือในการทำงานร่วมกัน นักเรียนจะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์ และได้ตัดสินใจร่วมกันในการเติมคำในช่องว่างให้ถูกต้อง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ที่ผู้วิจัยได้เลือกใช้รูปแบบการสอนที่ผสมผสานทั้งการ สอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อเป็นการสอนซ้ำย้ำทวนความรู้ ให้แก่นักเรียนด้วยรูปแบบการสอนตรง โดยเฉพาะกับนักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถน้อย และ มอบหมายแบบฝึกหัดที่ให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานด้วยตนเองโดยมีเพื่อนในกลุ่มที่มีละ ความสามารถเก่ง ปานกลางและอ่อนคอยให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รวมทั้งให้นักเรียนได้ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ของการใช้คำศัพท์ของตนเอง และร่วมมือกันในการ ทำงานในการเลือกใช้คำศัพท์เติมในประโยคให้ถูกต้อง

โดยการจัดการเรียนรู้และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในโปรแกรม ผู้วิจัยได้คำนึงถึงสิ่ง ต่าง ๆ ทั้งการลำดับเนื้อหาการสอน จากสิ่งที่ยากที่สุดคือการคัดรูปสระตามรอยประ และการอ่าน ออกเสียงตามครู ไปสู่สิ่งที่ง่ายยิ่งขึ้นคือ การเขียนแยกส่วนประกอบของคำ การเขียนคำใหม่จาก พยัญชนะและสระที่กำหนด การจับคู่คำศัพท์กับภาพ การนำคำศัพท์ไปเติมในประโยค การหา คำศัพท์ที่ประสมด้วยสระลรูปหรือสระเปลี่ยนรูปที่กำหนด และการอ่านออกเสียงคำด้วยตนเอง กิจกรรมการสอนในแต่ละแผนยังเน้นการสอนที่เน้นประสบการณ์ตรงของนักเรียนโดยการให้ นักเรียนฝึกหัดลงมือปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง มีการส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ตามขีด ความสามารถของตนเองจากแบบฝึกหัดที่เป็นแบบฝึกหัดย่อย ซึ่งเรียงจากแบบฝึกหัดที่ง่ายไปสู่ ยาก เพื่อให้ให้นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนน้อยได้มีเวลาในการทำแบบฝึกหัดของตนเอง โดยนักเรียนที่มีความสามารถสูงจะได้รับแบบฝึกหัดเพิ่มเติมซึ่งมีความท้าทายในการทำงานมาก ขึ้นและไม่เกิดความเบื่อหน่ายที่ต้องรอเพื่อนร่วมชั้นหรือนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนและ มีความเป็นผู้นำ ชอบการช่วยเหลือเพื่อน จะได้รับการมอบหมายให้ช่วยดูแลตรวจสอบความ ถูกต้องในการเขียนและการอ่านของเพื่อนที่มีความสามารถน้อยกว่า ซึ่งลักษณะของการจัดการ เรียนรู้ของโปรแกรมมีความสอดคล้องกับแนวทางการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียน รวม ที่รองทอง จุฬารัชนีกร (2556) ได้กล่าวว่า การสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนรวม ไม่แตกต่างจากการสอนเด็กปกติ แต่ควรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ได้แก่ การสอนจากสิ่งที่ยากที่สุด โดย ดำเนินการสอนเนื้อหาที่ต่ำกว่าระดับความสามารถของเด็กเล็กน้อย การสอนโดยใช้ประสบการณ์ ตรง เช่น การให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง การส่งเสริมให้เด็กเรียนรู้ตามขีด ความสามารถของตน เนื่องจากเด็กแต่ละคนมีความสามารถ ความถนัดและความพร้อมในการ เรียนรู้ที่แตกต่างกัน

การดำเนินการจัดการเรียนการสอนของโปรแกรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความ สอดคล้องกับรูปแบบการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom Action Research) ตามขั้นตอน

การปฏิบัติการในชั้นเรียน (สุวิมล ว่องวานิช, 2555) โดยมีกระบวนการในการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน คือ 1. ขั้นวางแผน (Plan) 2. ขั้นปฏิบัติการ (Act) 3. ขั้นสังเกตผล (Observe) 4. ขั้นสะท้อนผล (Reflect) ซึ่งในแต่ละขั้นตอนที่มีความยืดหยุ่นจะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถวางแผนและปรับเปลี่ยนแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีความเหมาะสม สอดคล้องต่อความหลากหลายของนักเรียนแต่ละบุคคลได้จริง เนื่องจากแผนการจัดการเรียนการสอนที่ได้ออกแบบไว้ในตอนต้นอาจไม่ตอบสนองต่อความต้องการ และความแตกต่างหลากหลายของนักเรียนได้ ส่งผลให้นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมสามารถได้พัฒนาความสามารถทางด้าน การอ่าน เขียนคำที่ประสมด้วยสระลรูป สระเปลี่ยนรูปได้อย่างเต็มศักยภาพของตนเอง

ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ความมุ่งหวังในการศึกษาระยะนี้ เพื่อทดลองใช้ และปรับปรุงโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผลการวิจัยในชั้นตอนที่ 1 โดยการให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความหลากหลายที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อวิชาภาษาไทย และความสามารถของตนเองที่มีในวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับสูง และมีระดับความชื่นชอบในกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยไม่แตกต่างจากผลการตอบแบบสอบถามของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตบางรัก ที่ได้วิจัยในระยะที่ 1 ทำให้เห็นภาพรวมและแนวโน้มของบรรยากาศที่จะเกิดขึ้นในชั้นเรียนได้ และสามารถนำไปใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้ช่วยกระตุ้นความสนใจในการเรียน และพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยให้แก่ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างของโปรแกรมฯ ได้อย่างเหมาะสมต่อไป

นอกจากนี้ ผลการประเมินความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียนก่อนเข้าโปรแกรมฯ พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มระดับความสามารถน้อยกว่าเกณฑ์ กลุ่มความสามารถตามเกณฑ์ และกลุ่มความสามารถสูงกว่าเกณฑ์ ซึ่งความสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ที่ประเมินผู้เรียนตามระดับทางสติปัญญาหรือผลการเรียนรู้ที่ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย (2548-2549) ได้กล่าวว่า ความสามารถทางสติปัญญาสามารถแบ่งนักเรียนได้ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มอ่อน กลุ่มปานกลาง และกลุ่มเก่ง ซึ่งระดับทางสติปัญญาเป็นตัวแปรสำคัญที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งการเรียนการสอนในชั้น

เรียนจริงมีนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาทั้งสูง กลาง และต่ำกว่าเกณฑ์ โดยในการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนควรให้ความสำคัญและช่วยเหลือต่อนักเรียนในทุกกลุ่มมากกว่าการคาดหวังให้ผู้เรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถปานกลาง ซึ่งเป็นกลุ่มผู้เรียนส่วนมากในชั้นเรียนเกิดการเรียนรู้เพียงกลุ่มเดียว ซึ่งจากการใช้โปรแกรมฯ พบว่าโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาไทย ด้านการอ่าน การเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปสูงขึ้น โดยนักเรียนกลุ่มอ่อน และกลุ่มปานกลางสามารถพัฒนาศักยภาพในการอ่าน และการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูป สระเปลี่ยนรูปได้ตามเกณฑ์ระดับความสามารถสูงสุด เทียบเท่าเพื่อนที่มีความสามารถสูงตั้งแต่ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ และนักเรียนที่มีความสามารถสูงสามารถพัฒนาความสามารถทางด้านคุณลักษณะและภาวะความเป็นผู้นำเพิ่มเติมนอกเหนือการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาไทย

ในด้านค่าประสิทธิภาพของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทางด้านการอ่าน (E1) เท่ากับ 95.83 และกระบวนการทางด้านการเขียน (E1) เท่ากับ 92.36 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 80 และมีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ในด้านการอ่าน (E2) เท่ากับ 98.75 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ในด้านการเขียน (E2) เท่ากับ 97.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 80 เช่นเดียวกัน ในด้านค่าดัชนีประสิทธิผลของโปรแกรมฯ เท่ากับ 0.97 ซึ่งหมายความว่านักเรียนที่เข้ารับโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถทางด้านการอ่านสูงขึ้น และมีค่าดัชนีประสิทธิผลของโปรแกรมฯ ด้านการเขียน เท่ากับ 0.95 ซึ่งหมายความว่านักเรียนที่เข้ารับโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถทางด้านการเขียนสูงขึ้น

ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย (2548-2549) ที่ได้กล่าวว่าการศึกษาความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน จะช่วยให้ผู้สอนทราบว่าผู้เรียนมีความพร้อมในการเรียนมากน้อยเพียงใด และใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการออกแบบการเรียนหรือใช้สื่อที่เหมาะสมกับวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน และสอดคล้องกับ Tomlinson (2000) ที่ได้กล่าวว่าข้อดีของการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายนั้นช่วยให้ครูมีความมั่นใจได้ว่าหลักสูตรการสอนมีความชัดเจน มุ่งไปสู่ข้อมูลและความเข้าใจได้มากยิ่งขึ้น และมั่นใจได้ว่า

นักเรียนจะสามารถเรียนรู้บทเรียน ปฏิบัติกิจกรรม และผลงานได้ซึ่งจะนำไปสู่ความเข้าใจที่แท้จริง นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Piasta (2014) ที่ได้วิจัยเรื่องการประเมินแนวทางการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายในการช่วยเหลือความรู้เรื่องตัวอักษรของเด็ก ซึ่งพบว่ารูปแบบการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายสามารถช่วยส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับตัวอักษรให้แก่เด็ก ทั้งในด้านการลำดับตัวอักษร การออกเสียงตัวอักษร การจำแนกลักษณะของตัวอักษรที่มีความคล้ายคลึงกัน รวมถึงการออกเสียงตัวอักษรที่สามารถออกได้หลายเสียง เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลาย จึงเหมาะสมกับเด็กที่มีความแตกต่างกันและสามารถช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ตัวอักษรและความต้องการของนักเรียนแต่ละคนในชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับงานวิจัยของกิกพิวรรณ โชติวิเชียร (2561) ที่ทำการศึกษาร่วมการพัฒนาการอ่านเขียนคำที่มีสระเปลี่ยนรูปโดยใช้ชุดกิจกรรมที่ตอบสนองต่อความหลากหลายของนักเรียนระดับชั้น Year 1 หลักสูตรนานาชาติ โดยพบว่านักเรียนระดับชั้น Year 1 หลักสูตรนานาชาติ ภายหลังจากเรียนด้วยชุดกิจกรรมที่ตอบสนองต่อความหลากหลายมีความสามารถด้านการอ่านและเขียนคำที่มีสระเปลี่ยนรูปสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความเหมาะสม สามารถนำไปเผยแพร่ ขยายผลต่อครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในการสอนเรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยในโรงเรียน ซึ่งมีนักเรียนที่มีความแตกต่างหลากหลายในชั้นเรียนเดียวกันต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูควรศึกษาคู่มือการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้ชัดเจนเพื่อนำไปใช้ในการจัดการสอนให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับชั้นเรียนของตนเองที่อาจมีความแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยทั้งในด้านจำนวนนักเรียน ภูมิหลังของนักเรียน รวมทั้งด้านสิ่งแวดล้อมและเวลาในการจัดการเรียนการสอน

1.2 ครูควรคำนึงถึงความแตกต่างหลากหลายและข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคลของนักเรียนก่อนนำโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้ได้ข้อมูลของ

นักเรียนไปใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนในชั้นเรียนที่มีความแตกต่างกัน เช่น ด้านพื้นฐานความรู้และประสบการณ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยก่อนเข้าเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งอาจส่งผลให้ความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนมีความแตกต่างกันมากขึ้นไป ทำให้ครูผู้สอนต้องสอนพื้นฐานความรู้ที่ง่ายเกินไปสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูง หรือนักเรียนอาจมีความรู้ความสามารถทางภาษาไทยที่ไม่แตกต่างกันจะส่งผลให้ไม่สามารถรูปแบบการจัดกิจกรรมที่ต้องการให้เพื่อนที่มีความสามารถสูงกว่าเป็นผู้ช่วยเหลือเพื่อนที่มีความสามารถน้อยกว่าได้

1.3 ครูควรคำนึงถึงความเหมาะสมและความสอดคล้องกับบริบทการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนสภาพจริงกับการวิจัย ด้านรูปแบบการสอน กิจกรรมการสอน และแบบฝึกหัดจากงานวิจัย เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดเล็ก อาจมีความแตกต่างจากการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนจริงที่มีนักเรียนจำนวนมาก ซึ่งอาจส่งผลให้ผลที่ได้จากการใช้โปรแกรมฯ มีความแตกต่างกัน

1.4 ผู้บริหารควรให้การสนับสนุน ส่งเสริมการใช้แนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายในชั้นเรียนรายวิชาภาษาไทยมากยิ่งขึ้น เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในด้านการอ่าน การเขียนภาษาไทยได้อย่างเต็มศักยภาพของตนเองโดยไม่เกิดความรู้สึกถึงการถูกทอดทิ้งในชั้นเรียน อีกทั้งยังช่วยลดภาระในการจัดการเรียนการสอนเพิ่มเติมนอกเวลาเรียนของครู เนื่องจากนักเรียนจะได้เรียนรู้และทำกิจกรรมร่วมกันในชั้นเรียน

1.5 ผู้บริหารควรสนับสนุนงบประมาณในการจัดเตรียมสื่อการเรียนการสอน เอกสารแบบฝึกหัด และสถานที่ เพื่อให้ครูสามารถสร้างสรรค์สื่อการเรียน เอกสาร แบบฝึกหัดที่มีความหลากหลาย ที่ช่วยกระตุ้นความสนใจในการเรียน และเพียงพอ ครอบคลุมต่อความหลากหลายทั้งในด้านความพร้อม ความสนใจ และรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยในระดับชั้นอื่น ๆ ที่มีนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษที่ได้รับการวินิจฉัยชัดเจน เช่น ภาวะสมาธิสั้น ภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านภาษาที่เรียนอยู่ในชั้นเรียนร่วม เพื่อเป็นการศึกษาผลการโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายช่วยส่งเสริมพัฒนาความสามารถในการเรียนของนักเรียนในชั้นเรียนร่วมได้ต่อไป

2.2 ควรศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนขนาดกลาง เพื่อนำไปใช้กับนักเรียนที่มีขนาดใหญ่ขึ้นและมีความแตกต่างหลากหลายในชั้นเรียนมากขึ้น

2.3 ควรศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย โดยใช้รูปแบบเทคนิคในการจัดการเรียนการสอนอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ เช่น การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) สำหรับนักเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้น เนื่องจากนักเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้นนั้นจะมีความรู้ความสามารถในการรับผิดชอบต่อการมอบหมายในการศึกษาและทำกิจกรรมได้เหมาะสมกว่าในเด็กระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 รวมทั้งการใช้รูปแบบที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Children Center) ที่นักเรียนจะได้เกิดการเรียนรู้แบบอิสระสามารถเลือกทำกิจกรรมที่เหมาะสมสอดคล้องต่อความต้องการและความแตกต่างหลากหลายของตนเองได้โดยมีครูเป็นผู้คอยช่วยเหลือ

2.4 ควรศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายโดยนำไปใช้ในการพัฒนาความสามารถในการเรียนรายวิชาอื่น ๆ เช่น ความสามารถในการอ่าน เขียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2.5 ควรศึกษาแนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถในการเรียนวิชาต่าง ๆ ในรูปแบบการจัดการเรียนการสอนออนไลน์ เพื่อเป็นการเตรียมพร้อม รับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคมในปัจจุบันและอนาคตที่ส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอนที่สถานศึกษา

บรรณานุกรม

- Boyle, P. G. (1981). *Planning better programs*. New York: Mc Graw-Hill.
- Broderick, A., Mehta-Parekh, H., และ Reid, D. K. (2005). Differentiating Instruction for Disabled Students in Inclusive Classrooms. *Theory Into Practice*, 44(3), 194-202.
- Eggen, P., และ Kauchak, D. (2016). *Educational psychology : windows on classrooms* (Tenth edition.) (Bibliographies Non-fiction): Pearson.
- Gregory, G. H., และ Chapman, C. (2007). *Differentiated instructional strategies : one size doesn't fit all* (2nd ed.) (Non-fiction): Corwin Press.
- Hogan, K., และ Pressley, M. (1997). *Scaffolding student learning: Instructional approaches and issues*. Cambridge: MAL Brookline Book.
- Johnson, D. W., และ Johnson, R. T. (1994). *Learning Together and Alone, Cooperative, Competitive, and Individualistic Learning*. Massachusetts: Prentice-Hall.
- Kenny, D. T. (1980). Direct instruction: An overview of theory and practice. *Special (Journal of the Association of Special Education Teachers)*, 15, 12-17.
- Mastropieri, M. A., Scruggs, T. E., Norland, J. J., Berkeley, S., McDuffie, K., Tornquist, E. H., และ Connors, N. (2006). Differentiated Curriculum Enhancement in Inclusive Middle School Science: Effects on Classroom and High-Stakes Tests. *Journal of Special Education - J SPEC EDUC*, 40, 130-137.
- Piasta, S. B. (2014). Moving to Assessment-Guided Differentiated Instruction to Support Young Children' s Alphabet Knowledge. *The Reading Teacher*, 66(3), 202-211.
- Rachmawati, M. A., Nu'man, T. M., Widiasmara, N., และ Wibisono, S. (2016). Differentiated Instruction for Special Needs in Inclusive Schools: A Preliminary Study. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 217, 585-593.
- Slavin, R. E. (2010). Co-operative learning: what makes group-work work? *Educational research and innovation*, 161-178.
- Stephen, J., Marlene, T., Gerard, S., และ Leela, R. (2013). The Impact of Differentiated Instruction in a Teacher Education Setting: Successes and Challenges.

International Journal of Higher Education.

- Taylor, B. K. (2015). Content, Process, and Product: Modeling Differentiated Instruction. *Kappa Delta Pi Record*, 51, 13-17.
- Tomlinson, C. A. (1999). *The differentiated classroom: Responding to the needs of all learners*. Alexandria, VA: Association for Supervision and Curriculum Development.
- Tomlinson, C. A. (2000). *Differentiation of Instruction in the Elementary Grades*. ERIC Digest.
- Tomlinson, C. A. (2001). *How to Differentiate Instruction in Mixed Ability Classrooms*.
- Tomlinson, C. A., Brighton, C., Hertberg, H., Callahan, C. M., Moon, T. R., Brimijoin, K., . . . Reynolds, T. (2003). Differentiated Instruction in Response to Student Readiness, Interest, and Learning Profile in Academically Diverse Classroom: A Review of Literature. *Journal of the Education of the Gifted. The Association for the Gifted*, 27(2/3), 119-145.
- Tomlinson, C. A., และ Imbeau, M. B. (2010). *Leading and Managing a Differentiated Classroom*. Alexandria, VA: ASCD.
- Tomlinson, C. A., และ McTighe, J. (2006). *Integrating Differentiated Instruction and Understanding by Design : Connecting Content and Kids*. Alexandria, VA: ASCD.
- Tomlinson, C. A., และ Moon, T. R. (2013). *Assessment and Student Success in a Differentiated Classroom*. Alexandria, VA: Association for Supervision and Curriculum Development.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Massachusetts: Harvard University Press.
- Wood, D., Bruner, J. S., และ Ross, G. (1976). The role of tutoring in problem solving. *Journal of child psychology and psychiatry*, 17(2), 89-100.
- Yarbrough, D. B., Shulha, L. M., Hopson, R. K., และ Caruthers, F. A. (2011). *The program evaluation standards : a guide for evaluators and evaluation users*: SAGE.
- กมลทิพย์ ศรีนุ้ม. (2558). การพัฒนาความสามารถการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึก. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). ศิลปากร, นครปฐม.

- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2533). ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- กรองทอง จุลิวัชนีกร. (2556). การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษระดับปฐมวัย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. In. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กอบกุล สกุกแก้ว. (2553). การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านแบบ *DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity)*. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- กันตวรรณ มีสมสาร. (2554). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาโดยบูรณาการแนวสมดุคภาษาและการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- กานดา ศรีพรวิสิฐ. (2539). การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้กิจกรรมที่นำการคิดในการอ่าน สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- กิจพิวรรณ โชติวิเชียร. (2561). การพัฒนาการอ่านเขียนคำที่มีสระเปลี่ยนรูปโดยใช้ชุดกิจกรรมที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนระดับชั้น Year 1 หลักสูตรนานาชาติ (ปริญญา นิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- กীরติ กุลบุตร. (2553). ผลของการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการอ่าน. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- กุกยา ก่อสุวรรณ. (2553). การสอนเด็กที่มีความบกพร่องระดับเล็กน้อย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เกศรินทร์ ศรีธนะ. (2559). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่าน การเขียนของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนเรียนรวม ตามกระบวนการอาร์ทีไอ. (ปริญญา

- นิพนธ์ปริญญาคุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). เทคนิคการอ่าน (*Reading Techniques*). กรุงเทพฯ: บุรพาสาส์น.
- ชัยณรงค์ ชำบัณฑิต. (2562). ผลการใช้โปรแกรมการสอนอ่านทางตรงส่งเสริมความพยายามที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสะกดคำของนักเรียนประถมศึกษาที่มีภาวะเสี่ยงต่อปัญหาด้านการอ่าน. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ณัฐพงศ์ เชื้อเพชร. (2560). สภาพและแนวทางแก้ไขปัญหาการอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ดารณี ศักดิ์ศิริผล. (2555). การพัฒนาความสามารถอ่านและเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้วิธี *P - Lips* : รายงานการวิจัย = *The development of reading and spelling skill for the students with learning disabilities in pratom sukxa I to III by P - Lips method*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดาวใจ อินทร์จันทร์. (2543). การพัฒนาโปรแกรมสร้างเสริมความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมในการจัดการขยะโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ทิตนา แหมมณี. (2556). รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นงลักษณ์ คำยิ่ง. (2541). การศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนคำใหม่โดยการใช้นิตานปริศนาคำทาย และการสอนตามคู่มือครู. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- นฤมล มณีงาม. (2547). การพัฒนาโปรแกรมสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับการประหยัดพลังงาน ตามหลักการเรียนรู้ด้วยการรับใช้สังคม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- นารี ศรีปัญญา, และ กระพัน ศรีงาน. (2555, กรกฎาคม-ธันวาคม). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, 4(2).
- นิชรา เรื่องดารกานนท์. (2551). เด็กออทิสติก เด็กสมาธิสั้น (พิมพ์ครั้งที่ 1.) (Non-fiction): โฮลิสติก

พับลิชซึ่ง.

นิภาพรรณ ศรีพงษ์. (2548). ทักษะการใช้ภาษา. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
อีสาน.

นียลักษณ์ คนใจดี. (2553). การศึกษาความสามารถเขียนประโยคและแรงจูงใจในการเรียนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการเรียนโดยใช้รูปแบบ
การเรียนการสอนตรงร่วมกับสื่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) และแบบฝึก. (ปริญญา
นิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

บุญชม ศรีสะอาด. (2541). การพัฒนาการสอน. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.

บุญเรียง ขจรศิลป์. (2549). สถิติวิจัย / (พิมพ์ครั้งที่ 9). นนทบุรี: โรงพิมพ์พีเอส.พีรินทร์.

ประเทือง ทาอามาตย์. (2560, มกราคม-เมษายน). การพัฒนารูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์
ภาษาไทยโดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์เขียนสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วารสารวิชาการธรรมศาสตร์, 17(1), 99-109.

ประภาศรี รอดสมจิตร. (2542). การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความสามารถในการคิดอย่างมี
วิจารณญาณ สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แนวคิดหมวกคิดหกใบของ
เดอบีโน. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

ผดุง อารยะวิญญู. (2533). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.

ผดุง อารยะวิญญู. (2542). หลักการสอนพูด. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.

ผดุง อารยะวิญญู. (2544a). เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.

ผดุง อารยะวิญญู. (2544b). วิธีสอนเด็กสมาธิสั้น. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.

พจนีย์ บุญสว่าง. (2558). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค STAD ที่ส่งเสริม
ความสามารถในการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดแม่กต สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.

พิชิต ฤทธิจัญญ. (2561). เทคนิคการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

เพ็ญแข ลิมศิลา, และ ธีรรัตน์ แทนขำ. (2540). การวินิจฉัยโรค ออทิสซึม (พิมพ์ครั้งที่ 1.):

โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์.

มาเรียม นิลพันธุ์, และ คนอื่น ๆ. (2555). การพัฒนานวัตกรรมการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความ
แตกต่างระหว่างบุคคล. มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.

วรรณิ์ โสมประยูร. (2539). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- วรรณิ โสภประยูร. (2553). เทคนิคการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้าวิชาการ.
- ศรียา นิยมธรรม. (2550). ทักษะศิลป์เพื่อการศึกษาศึกษาพิเศษ - *Visual art for special education* (พิมพ์ครั้งที่ 1.) (Non-fiction): แวนแก้ว.
- ศิริประภา พงศ์ไทย. (2542). การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการสอนภาษาแบบธรรมชาติสำหรับครูอนุบาล โดยใช้วิธีการไตร่ตรงสารนิทัศน์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย. (2548-2549, พฤศจิกายน-มีนาคม). การจัดการเรียนรู้ที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล Differentiation of Instruction. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 13(2), 65-75.
- ศิวพร ธีรลดานนท์. (2556). การศึกษาความสามารถอ่านและเขียนคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จากการสอนโดยใช้วิธีการสอนของแฮร์บาร์ต (*HERBART FORMAL MODEL STEP*) ร่วมกับเทคนิค CCC (*Copy Cover Compare*). (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- สกุณา นองมณี. (2549). การพัฒนาทักษะการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- สมเกตุ อุทธโยธา. (2560). การเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนปกติ (พิมพ์ครั้งที่ 13). เชียงใหม่: บริษัท ส.อินฟอร์เมชั่นเทคโนโลยี จำกัด.
- สารีพันธ์ุ ศุภวรรณ. (2545). การพัฒนาโปรแกรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาของเด็กเร่ร่อน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2563a). รายงานผลการทดสอบความสามารถด้านการอ่านออกของผู้เรียน (*Reading Test : RT*). กรุงเทพฯ:
- สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2563b). รายงานผลการทดสอบความสามารถพื้นฐานของผู้เรียนระดับชาติ (*National Test : NT*) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ:
- สุชนินทร์ บัณทุนันท์กุล. (2557). การพัฒนากระบวนการสอนซ่อมเสริมตามแนวประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

กรุงเทพฯ.

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2540). การวัดและประเมินผลการอ่าน. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุวิมล ว่องวาณิช. (2555). การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน (พิมพ์ครั้งที่ 16). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์. (2550). การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา: กลยุทธ์สู่ความสำเร็จในการ
พัฒนาการรู้หนังสือเพื่อปวงชน. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโรตารีแห่งประเทศไทย.

อดิยศ สรรคบุรานุรักษ์, และ ศศิณัฐ สรรคบุรานุรักษ์. (2557-2558). การจัดการเรียนการสอนที่เน้น
ความแตกต่างระหว่างบุคคล. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 12(1,2), 39-48.

อังคณา ชัยมณี. (2540). การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดย
ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม สำหรับนักเรียนระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
กรุงเทพฯ.

อัญชิสา ธนศิริกุล. (2559). ผลของการใช้แอปพลิเคชันการสอนอ่านสะกดคำภาษาไทยร่วมกับวิธีการ
สอนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยของนักเรียน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาทางการอ่าน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต).
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิศา ตันติเฉลิม .1

อาจารย์ .2ดร.อดิสรณ์ เรืองกิจจามันท์

อาจารย์ ดร.ทิวากรษ์ อาทิตวรากุล .3

อาจารย์กรรณิการ์ สงวนนวน .4

อาจารย์ทฤษฎ์ เกื้อสกุล .5

ภาคผนวก ข
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการสนทนากลุ่ม

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการสนทนากลุ่ม

- .1อาจารย์สุวิดา วินทะไชย
- .2อาจารย์นิภารัตน์ ยิ่งพระเดช
- .3อาจารย์ยุวดี นุชทรัพย์
- .4อาจารย์โสภิตา มุลเทพ
- .5อาจารย์ปวิเวช บุญเกิด
- .6อาจารย์ยุพิน แคนติ
- .7อาจารย์ฤทัยรัตน์ กล่อมสุข
- .8อาจารย์ปวีรัตน์ สาระพัด

ภาคผนวก ค
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรม
การจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย
เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย
สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผศ. ดร.ศศิพันธ์ สุขบุญพันธ์ .1

ผศ. ดร.วิศิธา จุ้ยดอนกลอย .2

อาจารย์ ดร.ภัทรภร เจนสุทธิเวชกุล .3

อาจารย์ยุวดี นุชทรัพย์ .4

อาจารย์ชลัญญา เทพไท .5

ภาคผนวก ง

ใบรับรองจริยธรรมการวิจัยที่ทำในมนุษย์

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยของข้อเสนอการวิจัย
เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยและยินยอม

หมายเลขข้อเสนอการวิจัย SWUEC-G- 289/2563E

ข้อเสนอการวิจัยนี้และเอกสารประกอบของข้อเสนอการวิจัยตามรายการแสดงด้านล่าง ได้รับการพิจารณาจาก คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแล้ว คณะกรรมการฯ มีความเห็นว่าข้อเสนอการวิจัยที่จะดำเนินการมีความสอดคล้องกับหลักจริยธรรมสากล ตลอดจนกฎหมาย ข้อบังคับและ ข้อกำหนดภายในประเทศ จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยตามข้อเสนอการวิจัยนี้ได้

ชื่อโครงการวิจัยเรื่อง: การพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลเพื่อพัฒนา

ความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ชื่อผู้วิจัยหลัก: นางสาว อรทัย ขวณนิยมตระกูล

สังกัด: คณะศึกษาศาสตร์

- เอกสารที่รับรอง:
1. แบบเสนอโครงการวิจัย
 2. โครงการวิจัย
 3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย
 4. หนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย

เอกสารที่พิจารณาทบทวน

1. แบบเสนอโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 9 พฤศจิกายน 2563
2. โครงร่างการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 9 พฤศจิกายน 2563
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 9 พฤศจิกายน 2563
4. หนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 9 พฤศจิกายน 2563

(ลงชื่อ).....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทันตแพทย์หญิงณปภา เอี่ยมจิระกุล)

กรรมการและเลขานุการคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

(ลงชื่อ).....

(แพทย์หญิงสุรพร ภัทรสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

หมายเลขรับรอง : SWUEC/E/G-289/2563

วันที่ให้การรับรอง : 09/11/2563

วันหมดอายุใบรับรอง : 09/11/2564

ที่ อว 8718/

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

9 พฤศจิกายน 2563

เรื่อง ขอแจ้งผลการพิจารณาโครงการวิจัยเลขที่ SWUEC-G- 289/2563E

เรียน นางสาว อรทัย ขวณนิยมตระกูล

สิ่งที่ส่งมาด้วย ใบรับรองโครงการวิจัย SWUEC/E/G-289/2563

ตามที่ท่านได้ส่งโครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โครงการวิจัยเลขที่ SWUEC-G 289/2563E เพื่อรับการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ นั้น

คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ได้พิจารณาโครงการวิจัยดังกล่าว บัดนี้ คณะกรรมการฯ ให้การรับรองโครงการวิจัยดังกล่าวแล้วเมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2563 รายละเอียดดังนี้

Certificate Number SWUEC/E/G-289/2563

Date of Approval 9 พฤศจิกายน 2563 (อายุใบรับรองโครงการวิจัย 12 เดือน)

Date of Expiration 9 พฤศจิกายน 2564

Continuing Review ทุก 12 เดือน (ครบกำหนดส่งรายงานครั้งแรก วันที่ 9 พฤศจิกายน 2564)

ในการนี้ คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ขอความกรุณาให้ผู้วิจัย ส่งรายงานความก้าวหน้าของการวิจัยและต่ออายุการรับรองก่อนกำหนดวันหมดอายุ 30 วัน เพื่อให้เป็นไปตามวิธีดำเนินการมาตรฐาน (SOPs version 2.0) ของคณะกรรมการฯ ทั้งนี้รายละเอียดของเอกสารที่ให้การรับรองตามที่ปรากฏใน Certificate of Approval (Certificate Number SWUEC/E/G-289/2563) ที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(แพทย์หญิงสุธีพร ภัทรสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

โทรศัพท์ 0-2649-5000 ต่อ 12430

โทรสาร 0-2259-1822

ภาคผนวก จ
ตัวอย่างเครื่องมือการวิจัย

ตัวอย่างโปรแกรม

ตัวอย่างคู่มือการใช้โปรแกรม

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

**โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล
เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย
สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1**

โดย นางสาวอรทัย ชวนนิยมตระกูล
นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาการศึกษาพิเศษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำนำ

โปรแกรมฉบับนี้เป็นโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย และเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่นักเรียนในชั้นเรียนมีความแตกต่างหลากหลาย ทั้งด้านเพศ ระดับความสามารถ ความพร้อม ความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาไทย ความชอบ ความสนใจ ซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ โดยในโปรแกรมนี้ ประกอบด้วย แผนการสอนวิชาภาษาไทย เรื่องสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป จำนวน 6 สระ ได้แก่ สระอัว สระอะ สระเอะ สระแอะ สระโอะ และสระเออ ซึ่งเป็นเนื้อหาตามมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด ที่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนด ซึ่งรายละเอียดของโปรแกรมฉบับนี้ ประกอบด้วย 1. วัตถุประสงค์ของโปรแกรม 2. ลักษณะของผู้เรียนที่จะสอน 3. คุณสมบัติของผู้สอน 4. กระบวนการเรียนการสอน 5. แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 24 แผน 6. แบบฝึกหัด จำนวน 6 ชุด และ 7. คำศัพท์ที่ใช้ในการประเมินความสามารถทางภาษาไทย จำนวน 7 ชุด

ผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่า โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะช่วยให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนในชั้นเรียนที่มีความแตกต่างหลากหลายได้อย่างเต็มศักยภาพของนักเรียน อันจะส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถในการอ่าน เขียน ภาษาไทยซึ่งจะส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ ต่อไป

อรทัย ขวนนิยมตระกูล

ผู้จัดทำ

สารบัญ

วัตถุประสงค์ของโปรแกรม	1
ลักษณะของผู้เรียนที่จะสอนหรือ	1
คุณสมบัติของผู้สอน	1
กระบวนการเรียนการสอน	1
คำศัพท์ที่ใช้สอนในโปรแกรมฯ	2
แผนการจัดการเรียนรู้	
แผนการจัดการเรียนรู้สระอัว	4
แผนการจัดการเรียนรู้สระอะ	20
แผนการจัดการเรียนรู้สระเอะ	34
แผนการจัดการเรียนรู้สระแอะ	47
แผนการจัดการเรียนรู้สระโอะ	66
แผนการจัดการเรียนรู้สระเออ	83
แบบสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียน	102
เกณฑ์ในการประเมินระดับความสามารถของนักเรียน	103
แบบฝึกหัด	128

1. วัตถุประสงค์ของโปรแกรม

เพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล ด้านความสามารถทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. ลักษณะของผู้เรียนที่จะสอน

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความแตกต่างหลากหลายทางด้านความพร้อมทางด้านภาษาไทยอันเกิดจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ระดับความรู้ทางด้านภาษาไทย รูปแบบความชอบและความสนใจที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น การวาดภาพระบายสี การร้องหรือฟังเพลง ความกล้าแสดงออก ความเป็นผู้นำ รวมทั้งการดูแลสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาไทยจากผู้ปกครองและครูผู้สอน ซึ่งอยู่ในชั้นเรียนเดียวกัน ซึ่งเด็กได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองให้เข้าร่วมโปรแกรมได้ และสามารถเข้าร่วมการวิจัยได้ต่อเนื่องจนสิ้นสุดโปรแกรม

3. คุณสมบัติของผู้สอน

ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนในโรงเรียนประถมศึกษา โดยครูสามารถวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนเพื่อนำมาจัดการเรียนการสอนและใช้สื่อการเรียนรู้ที่หลากหลายที่สามารถตอบสนองต่อความแตกต่างหลากหลายของนักเรียนได้อย่างเหมาะสม

4. กระบวนการเรียนการสอน

กระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ใช้ในโปรแกรมการสอนแต่ละแผน จะใช้เวลาในการสอน 50 นาที โดยใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ การเรียนรู้แบบร่วมมือ ในแต่ละสัปดาห์ โดยแบ่งออกเป็น

แผนการสอนที่ 1 ของแต่ละสัปดาห์ ใช้รูปแบบการสอนตรง

แผนการสอนที่ 2 ของแต่ละสัปดาห์ ใช้รูปแบบการสอนตรงและการเสริมต่อการเรียนรู้

แผนการสอนที่ 3 ของแต่ละสัปดาห์ ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ

แผนการสอนที่ 4 ของแต่ละสัปดาห์ ใช้รูปแบบการสอนตรง การเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ

คำศัพท์ที่นำไปใช้ในแผนการสอนแต่ละสระ

เกณฑ์การแบ่งระดับคำศัพท์

ง่าย คือ คำศัพท์ที่ประสมสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป มีพยัญชนะต้น 1 ตัว ไม่มีตัวสะกด ไม่มีวรรณยุกต์ คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม หรือคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

ปานกลาง คือ คำศัพท์ที่ประสมสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป มีตัวสะกดหรือไม่มีตัวสะกดแต่มีวรรณยุกต์ พยัญชนะต้น 1- 2 ตัว คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม หรือคำศัพท์นามธรรม

ยาก คือ คำศัพท์ที่ประสมสระลดรูป สระเปลี่ยนรูป มีตัวสะกด มีวรรณยุกต์ มีพยัญชนะต้น 1-2 ตัว คำศัพท์ที่เป็นนามธรรม

สระ	แผนการสอนที่	คำศัพท์ระดับง่าย	คำศัพท์ระดับปานกลาง	คำศัพท์ระดับยาก	หมายเหตุ
สระอัว	1	วัว ตัว บัว มัว	วัว ถั่ว ข้าว	คริว กลัว สวน กวน ขวน พวก อุยวน ทวน ควร ช่วย ล้วน	
	2	บัว หัว รั้ว หัว	ขบ มวย อ้วน ป่วย	ตรวจ ปลวก หมวก มะม่วง	
	3	วัว บัว หัว ถั่ว	ขุด มวย หมวก กล้วย	ตำรวจ	
	4	คริว กลัว คิ้ว รั้ว	บวก ปวด สาย นวด สวม สวด ดวง ขบ พวก	ท่อม บ้วน ป่วย ช่วย ช่วน ห่วง ท่อม ล้วน ตรวจ พรวน	
สระอะ	1	จะ ปะ มะระ	คละ กระบะ กระทะ ตะกละ	กัน ฉัน นัน มัน	
	2	มะระ	มะลิ มะนาว คะน้า มะละกอ ตะกร้า	ฟักทอง วัด วัน นิ่ง กัน ตั้ง ตะโกน	
	3	มะระ กระทะ มะละกอ กะละมัง	ฟัน	กลับ กวัก	
	4	กระต่าย ตะกร้า กะลา	ขัน ฟัน	ปิ่น นิ่ง หัน สิ้น	
สระเอะ	1	เตะ เละเทะ เอะอะ	เปิด เด็ก เก็บ	เมสึด เสรีง เคสึด	
	2	เตะ เละเทะ เอะอะ	เด็ก เปิด เก็บ เห็น เจ็ด เซ็ด	หวานเย็น เหม็น	

คู่มือการใช้

โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล
เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย
สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

โดย นางสาวอรทัย ชวนนิยมตระกูล
นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาการศึกษาพิเศษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

ที่พัฒนาตามแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย

หน่วยการเรียนรู้ที่ 19 สระ ะ - ั	เวลาเรียน 4 คาบ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง รู้จักสระ ะ - ั	เวลา 1 คาบเรียน

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ
แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

ตัวชี้วัด

ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียน
เรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมี
ประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ท 2.1 ป.1/1 คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด
และความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

ตัวชี้วัด

ท 3/1 ป.1/2 ตอบคำถามและเล่าเรื่องที่ฟังและดูทั้งที่เป็นความรู้และความบันเทิง

จุดประสงค์การเรียนรู้ผู้ตัวชี้วัด

1. นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการเขียนสระ ะ - ั และตำแหน่งของสระ ะ - ั (K)
2. นักเรียนสามารถเขียนสระ ะ - ั ได้ถูกวิธีและถูกตำแหน่ง (P)
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ะ - ั ได้ (P)
4. นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน (A)

สาระสำคัญ

สระ ะ - ั เป็นสระเสียงยาว เริ่มเขียนจาก ั ไว้ ข้างบนพยัญชนะต้น และ - ั ไว้ข้างหลัง
พยัญชนะต้น หากมีพยัญชนะต้น 2 ตัว ั จะอยู่บนพยัญชนะต้นตัวที่ 2 และ ะ ตามหลังพยัญชนะต้น
ตัวที่ 2

หากคำที่ประสมด้วยสระ ะ - ั มีตัวสะกดจะใช้รูป - ะ เขียนไว้ข้างหลังพยัญชนะต้น และตามด้วย
ตัวสะกด หากมีพยัญชนะต้น 2 ตัว - ะ จะตามหลังพยัญชนะต้นตัวที่ 2 และตามด้วยตัวสะกด

สาระการเรียนรู้

1. วิธีการเขียนสระ ะ - ั
2. ตำแหน่งของสระ ะ - ั

3. การอ่านออกเสียงสระ ัว

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร

- ทักษะการอ่าน
- ทักษะการเขียน

2. ความสามารถในการคิด

- การจำแนก

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

ใฝ่เรียนรู้

ตัวชี้วัดที่ 4.1 ตั้งใจ เพียรพยายามในการเรียนและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้

มุ่งมั่นในการทำงาน

ตัวชี้วัดที่ 6.1 ตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่การงาน

ตัวชี้วัดที่ 6.2 ทำงานด้วยความเพียรพยายามและอดทนเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย

รักความเป็นไทย

ตัวชี้วัดที่ 7.2 เห็นคุณค่าและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม

ชิ้นงานหรือภาระงาน

1. กระดาษคำตอบกิจกรรม “ย่ำคำ”
2. ใบงานเรื่อง “เติมสระ ัว”

กิจกรรม/คำศัพท์ที่ใช้ในคาบเรียนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

กลุ่มนักเรียน	ลักษณะของคำ	คำศัพท์
ความสามารถทางภาษาไทย น้อยกว่าเกณฑ์	เขียนสระ ัว ได้ถูกต้อง	วัว ตัว บัว ม้า
ความสามารถทางภาษาไทย ตามเกณฑ์	เขียนคำที่ประสมด้วยสระ ัว ที่ไม่มี ตัวสะกด และอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง	รั้ว ถั่ว ข้าว
ความสามารถทางภาษาไทย สูงกว่าเกณฑ์	เขียนคำที่ประสมด้วยสระ ัว ที่มี ตัวสะกด มีวรรณยุกต์ และอ่านออกเสียง ได้ถูกต้อง	ครัว กลับ สวน กวน ชวน พวง ญวน ทวน ควร ช่วย ล้วน

รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ : การสอนตรง

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

(ขั้นนำ)

1. ทดสอบความรู้ก่อนเรียนของนักเรียนด้วยการให้นักเรียนเขียนคำศัพท์ที่ประสมสระ ัว ตามคำบอก จำนวน 10 คำ ได้แก่ ัว ครัว ัวต ัวย ัวก ัวร ัวน ัวก ัวย และอ่านคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ ัว จำนวน 10 คำ ได้แก่ ัว ัว ัว ัว ัว ัว ัว ัว ัว ัว (คำศัพท์ 3 ระดับ)
2. ครูเขียน ัว และถามนักเรียนว่า สิ่งที่ครูเขียนบนกระดาน คือตัวอะไร คำตอบคือ ไม้หันอากาศ และครูเขียน ัว บนกระดาน และถามนักเรียนว่า พยัญชนะที่ครูเขียนบนกระดาน คือพยัญชนะอะไร คำตอบคือ ัว แหวน
3. ครูให้นักเรียนตอบคำถาม โดยครูถามว่า หากครูนำ ัว แหวน เขียนตามหลัง ัว จะกลายเป็นสระอะไร คำตอบคือ สระอัว หากนักเรียนตอบผิด ครูเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง และกล่าวคำชมเชยนักเรียนที่ร่วมตอบคำถาม

(ขั้นนำเสนอบทเรียน)

4. ครูอธิบายการเขียน และการอ่านคำสระอัว ว่าคำที่ประสมด้วยสระ ัว จะเป็นคำเสียงยาว ในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระ ัว ไม่มีตัวสะกด จะประกอบด้วย พยัญชนะต้น ไม้หันอากาศ และตามด้วย ัว แหวน เช่น ัว อ่านว่า หอ อัว ัว หรือ ัว อ่านว่า หอ ัว ัว ซึ่งหากมีพยัญชนะต้น 2 ตัว ัว จะอยู่บนพยัญชนะต้นตัวที่ 2 เช่น ัว อ่านว่า หอ อัว ัว ัว

5. ครูอธิบายการเขียน และการอ่านคำสระอัว ว่าการเขียนคำที่ประสมด้วยสระ ัว ที่มีตัวสะกด นั้นจะลดรูปโดย ัว จะหายไป และจะเขียนในรูป พยัญชนะต้น ัว แหวน และตามด้วยตัวสะกด เช่น ัว อ่านว่า หอ อัว ัว นอ ัว และ ัว อ่านว่า หอ อัว ัว นอ ัว

(ขั้นฝึกปฏิบัติตามแบบ)

5. ครูแสดงวิธีการเขียนสระ ัว บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนลองลากนิ้วมือเขียนตามบนโต๊ะ โดยให้นักเรียนสังเกตว่า ัว จะอยู่ข้างบนพยัญชนะต้น และ ัว อยู่หลังพยัญชนะต้น หากมีพยัญชนะต้น 2 ตัว ัว จะอยู่บนพยัญชนะต้นตัวที่ 2 และ ัว ตามหลังพยัญชนะต้นตัวที่ 2

6. ครูแจกใบงาน การเขียนคำใหม่ (คำที่ไม่มีตัวสะกด) เพื่อการเขียนคำที่ประกอบด้วย พยัญชนะต้นและสระอัว โดยครูเดินดูความเรียบร้อยและให้นักเรียนอ่านสะกดคำให้ครูฟังทีละคำ หากนักเรียนเขียนและอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะให้สอนและให้นักเรียนฝึกเขียนและอ่านใหม่จนถูกต้อง (นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถตามเกณฑ์ สูงกว่าเกณฑ์ หรือนักเรียนที่ทำใบงานฉบับแรกเสร็จและถูกต้อง จะไปสู่ขั้นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับ)

(ขั้นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับ)

7. ครูให้นักเรียนทำใบงาน การเขียนคำใหม่ (คำที่มีตัวสะกด) โดยครูจะคอยเดินตรวจความถูกต้องในการเขียนและฝึกอ่านออกเสียงของนักเรียนทีละคน (นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถสูงกว่าเกณฑ์หรือนักเรียนที่ทำใบงาน การเขียนคำใหม่ ได้เสร็จและถูกต้อง จะไปสู่ขั้นฝึกอิสระต่อไป)

(ขั้นฝึกอิสระ)

8. ครูให้นักเรียนทำใบงาน การเขียนคำใหม่ (คำที่มีวรรณยุกต์) โดยครูจะคอยเดินตรวจความถูกต้องในการเขียนและทบทวนการฝึกอ่านออกเสียงของนักเรียนทีละคน

(ขั้นสรุป)

8. ครูตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของนักเรียนเรื่องการเขียนสระ ัว โดยการให้นักเรียนตอบคำถามว่าถูกหรือผิด จำนวน 2 ข้อ ได้แก่

1. คำสระ ัว ที่ไม่มีตัวสะกด จะประกอบด้วย ั และ ู ใช่หรือไม่

2. คำสระ ัว ที่มีตัวสะกด ั จะหายไป แล้ว ู จะตามหลังพยัญชนะต้น และตามด้วยตัวสะกด ใช่หรือไม่

9. ครูชูบัตรคำที่ประสมด้วยสระ ัว ให้นักเรียนอ่านออกเสียงสะกดคำพร้อมกัน ได้แก่คำว่า บัว ถั่ว สวน

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำศัพท์สระ ัว

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผล

1.1 สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม

1.2 ตรวจใบงาน

2. เครื่องมือ

2.1 แบบสังเกตพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรม

3. เกณฑ์การประเมิน

การประเมินผลตามสภาพจริง

ด้านความรู้ความเข้าใจ (K)

ประเด็นในการประเมิน	3	2	1
นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการเขียนสระสระ ัว และตำแหน่งของสระสระ ัว และตำแหน่งของสระ ัว	สามารถอธิบายวิธีการเขียนสระ ัว และตำแหน่งของสระ ัว ได้ถูกต้องทั้งหมดด้วยตนเอง	สามารถอธิบายวิธีการเขียนสระ ัว และตำแหน่งของสระ ัว ได้ถูกต้องอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยตนเอง	สามารถอธิบายวิธีการเขียนสระ ัว และตำแหน่งของสระ ัว ได้ถูกต้องอย่างใดอย่างหนึ่งโดยมีครูให้คำแนะนำ

ด้านทักษะ (P)

ประเด็นในการประเมิน	3	2	1
นักเรียนสามารถเขียนสระ ัว ได้ถูกวิธีและถูกตำแหน่ง	เขียนสระ ัว ถูกต้องและถูกตำแหน่ง 90% ขึ้นไป	เขียนสระ ัว ถูกต้องและถูกตำแหน่ง 80% - 50%	เขียนสระ ัว ถูกต้องและถูกตำแหน่ง 50% - 10%
นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ัว ได้	อ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ัว 90% ขึ้นไป	อ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ัว 80% - 50%	อ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ัว 2 ข้อขึ้นไป 50% -10%

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

ที่พัฒนาตามแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย	
หน่วยการเรียนรู้ที่ 19 สระ ั ๖	เวลาเรียน 4 คาบ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การอ่านและเขียนคำสระ ั ๖	เวลา 1 คาบเรียน

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

ตัวชี้วัด

ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ท 2.1 ป.1/1 คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

ตัวชี้วัด

ท 3/1 ป.1/2 ตอบคำถามและเล่าเรื่องที่ฟังและดูทั้งที่เป็นความรู้และความบันเทิง

จุดประสงค์การเรียนรู้ผู้ตัวชี้วัด

1. นักเรียนบอกส่วนประกอบของคำที่ประสมด้วยสระ ั ๖ ได้ถูกต้อง (K)
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ั ๖ ได้ (P)
3. นักเรียนสามารถเขียนสระ ั ๖ ได้ถูกวิธีและถูกตำแหน่ง (P)
4. นักเรียนมีความตั้งใจในการอ่านและเขียนคำสระ ั ๖ (A)

สาระสำคัญ

สระ ั ๖ เป็นสระเสียงยาว ในการเขียนคำสระ ั ๖ จะประกอบด้วย ั และ ๖ โดยมี ั อยู่บนพยัญชนะต้น และ ๖ ตามหลังพยัญชนะต้น (ไม่มีตัวสะกด) หากมีพยัญชนะต้น 2 ตัว ั จะอยู่บนพยัญชนะต้นตัวที่ 2 และ ๖ ตามหลังพยัญชนะต้นตัวที่ 2 (ไม่มีตัวสะกด)

หากมีตัวสะกด จะลดรูป โดย ั จะหายไป เหลือ ๖ ตามหลังพยัญชนะต้น และตามด้วยตัวสะกด หากมีพยัญชนะต้น 2 ตัว ๖ จะตามหลังพยัญชนะต้นตัวที่ 2 และตามด้วยตัวสะกด

สาระการเรียนรู้

การเขียนและการอ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ั ๖

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร

- ทักษะการอ่าน
- ทักษะการเขียน
- ทักษะการฟัง การดู และการพูด

2. ความสามารถในการคิด

- การจำแนก
- การสรุปความรู้

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

ใฝ่เรียนรู้

ตัวชี้วัดที่ 4.1 ตั้งใจ เพียรพยายามในการเรียนและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้

มุ่งมั่นในการทำงาน

ตัวชี้วัดที่ 6.1 ตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่การงาน

ตัวชี้วัดที่ 6.2 ทำงานด้วยความเพียรพยายามและอดทนเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย

รักความเป็นไทย

ตัวชี้วัดที่ 7.2 เห็นคุณค่าและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม

ชิ้นงานหรือภาระงาน (หลักฐาน ร่องรอยแสดงความรู้)

กิจกรรมการเขียน การอ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ัว

เนื้อหาคำศัพท์ที่ใช้ในคาบเรียนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

กลุ่มนักเรียน	ลักษณะของคำ	คำศัพท์
ความสามารถทางภาษาไทยน้อยกว่าเกณฑ์	คำสระ ัว พยัญชนะต้น 1 ตัว ไม่มีตัวสะกด ไม่มีหรือมีวรรณยุกต์	บัว ัว ตัว ิว
ความสามารถทางภาษาไทยตามเกณฑ์	คำสระ ัว มีพยัญชนะต้น 1-2 ตัว มีตัวสะกด ไม่มีหรือมีวรรณยุกต์	ถั่ว ข้าว รั้ว ก้าว คราว
ความสามารถทางภาษาไทยสูงกว่าเกณฑ์	คำสระ ัว มีพยัญชนะต้น 1-2 ตัว มีตัวสะกด ไม่มีหรือมีวรรณยุกต์	ควร ช่วย กวน ขวน พวง ยวน ล้วน ทบพวน

รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ : การสอนตรงและการเสริมต่อการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ให้นักเรียนดูวิดีโอทัศน์เพลงสระ ัว ฟัง 1 รอบ และให้นักเรียนร้องตามอีก 1 รอบ โดยเนื้อเพลงมีดังนี้

บัว ถั่ว วัว ตัว ชั่ว กลั่ว
 รั้วสวนครัว มีสระอ้ว
 เรื่อย่ามั่ววื้ออ จงคู้ที่สระอ้ว
 มี ว แหวน และหันอากาศ (จ้ำ)
 ควร ช่วย กวน ขวน พวกญวน
 ล้วน ทบพวน มีสระอ้ว
 เรื่อย่ามั่ววื้ออ จงคู้ที่สระอ้ว
 มี ว แหวน ไม่มีหันอากาศ (จ้ำ)

(ชั้นนำเสนอเนื้อหาและปฏิบัติตามแบบ)

- ครูอธิบายว่า เพลงที่นักเรียนได้ฟังไป คือเพลงสระอ้ว จากเนื้อเพลงสรุปได้ว่า คำสระอ้วที่ไม่มีตัวสะกดจะประกอบด้วย ไหมหันอากาศ และ วอ แหวน แต่คำสระอ้วที่มีตัวสะกดจะประกอบเขียนด้วย วอ แหวน และตามด้วยตัวสะกด ไม่มีไหมหันอากาศ
- ครูให้นักเรียนร่วมกันร้องเพลงตามวิธีที่ค้นอีก 1 รอบ

(ขั้นให้ภาระงานใหม่ ปฏิบัติภายใต้การกำกับ และทำงานร่วมกับคนที่มีความสามารถสูงกว่า)

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม (ตามระดับความสามารถเก่ง ปานกลาง อ่อน) เพื่อให้ นักเรียนทำกิจกรรมแยกคำศัพท์จากเนื้อเพลงสระอ้ว ว่าคำใดเป็นคำศัพท์สระอ้วที่ไม่มีตัวสะกด และคำใดเป็นคำศัพท์สระอ้วที่มีตัวสะกด โดยครูจะแบ่งกระดาษออกเป็นสองฝั่ง ฝั่งละ 2 ช่อง คือช่องคำศัพท์ที่ไม่มีตัวสะกด และคำศัพท์ที่มีตัวสะกด ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มต่อแถวออกมาเขียนคำศัพท์หน้ากระดาษ
- ครูให้นักเรียนร่วมกันตรวจสอบคำตอบของแต่ละกลุ่ม ปรบมือชื่นชมและให้กำลังใจนักเรียนที่ทำกิจกรรม
- ครูแจกใบงาน การเขียนแยกส่วนประกอบของคำ โดยครูจะเดินตรวจสอบความถูกต้องพร้อมให้สุ่มคำศัพท์จากใบงานนักเรียนอ่านออกเสียงให้ครูฟังทีละคน หากนักเรียนไม่สามารถอ่านหรือเขียนได้ถูกต้องครูจะเป็นผู้สอนเขียนและอ่านสะกดคำเพิ่มเติม
- ครูให้นักเรียนฝึกหัดทำด้วยตนเองโดยครูคอยดูแลกำกับการทำงาน

(ขั้นสรุป)

- ให้นักเรียนและครูร่วมกันสรุปความรู้ ดังนี้
 - สระ ัว เป็นสระเสียงยาว ทำให้คำที่ประสมด้วยสระ ัว ออกเสียงยาว
 - การเขียนคำสระ ัว ประกอบด้วย และ ว โดย จะเขียนอยู่บนพยัญชนะต้น
 - หากมีพยัญชนะต้น 2 ตัว จะอยู่บนพยัญชนะต้นตัวที่ 2
 - หากคำสระ ัว มีตัวสะกด จะลดรูปหายไป

สื่อการเรียนรู้

1. วิธีที่ค้นเพลงสระอ้ว

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมิน

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม

2. เครื่องมือ

แบบสังเกตพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรม

3. เกณฑ์การประเมิน

การประเมินผลตามสภาพจริง

ด้านความรู้ความเข้าใจ (K)

ประเด็นในการประเมิน	3	2	1
นักเรียนสามารถบอกส่วนประกอบของคำที่ประสมด้วยสระ ะ - ะว	สามารถบอกส่วนประกอบของคำที่ประสมด้วยสระ ะ - ะว ได้ถูกต้องด้วยตนเองทั้งหมดและสามารถช่วยผู้อื่นได้	สามารถบอกส่วนประกอบของคำที่ประสมด้วยสระ ะ - ะว ได้ถูกต้องด้วยตนเองทั้งหมด	สามารถบอกส่วนประกอบของคำที่ประสมด้วยสระ ะ - ะว ได้ถูกต้องด้วยการได้รับความช่วยเหลือ

ด้านทักษะ (P)

ประเด็นในการประเมิน	3	2	1
นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ะ - ะว ได้	อ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ะ - ะว ได้ 4 คำขึ้นไป (90% ขึ้นไป)	อ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ะ - ะว ได้ 3 คำขึ้นไป (70%)	อ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ะ - ะว ได้ 2 คำขึ้นไป (50%)
นักเรียนสามารถเขียนสระ ะ - ะว ได้ถูกวิธีและถูกตำแหน่ง	เขียนสระ ะ - ะว ได้ถูกวิธีและถูกตำแหน่งได้ 4 ข้อขึ้นไป (90% ขึ้นไป)	เขียนสระ ะ - ะว ได้ถูกวิธีและถูกตำแหน่งได้ 3 ข้อขึ้นไป (70%)	เขียนสระ ะ - ะว ได้ถูกวิธีและถูกตำแหน่งได้ 2 ข้อขึ้นไป (50%)

ภาคผนวก จ
ค่าสถิติ

ค่าความยากของคำศัพท์ที่ใช้ในการประเมินความสามารถทางภาษาไทย (ด้านการอ่าน)

คำศัพท์	ค่าความยาก	ค่าอำนาจจำแนก
มัว	0.92	0.83
รู้	0.67	0.67
ดวง	0.83	1.00
ช่วง	1.00	1.00
นคะ	0.50	1.00
วัด	0.67	0.67
สิ้น	1.00	0.67
มะละกอ	0.67	1.00
ละเตะ	0.67	0.67
เปิด	0.42	0.67
เล็บ	0.92	0.50
แพะ	0.58	0.83
แคะ	0.25	0.83
แคะแกวีน	0.67	0.50
โต๊ะ	0.33	0.67
ชน	0.67	0.67
ลัม	0.33	0.67
เจอ	0.67	0.67
เงิน	0.67	0.67
เนย	0.50	0.50

ค่าความยากของคำศัพท์ที่ใช้ในการประเมินความสามารถทางภาษาไทย (ด้านการเขียน)

คำศัพท์	ค่าความยาก	ค่าอำนาจจำแนก
ตัว	0.75	0.50
ถั่ว	0.58	0.50
สวย	0.50	0.67
ป่วย	0.33	0.33
มะระ	0.83	0.33
ชั้น	0.25	0.50
บัน	0.25	0.50
กะละมัง	0.25	0.50
เตะ	0.58	0.50
เจ็บ	0.25	0.50
เด็ก	0.58	0.83
แกะ	0.50	0.67
และ	0.42	0.50
แข็งแรง	0.25	0.50
โปะ	0.42	0.50
คน	0.75	0.50
ส้ม	0.33	0.67
เฮอ	0.75	0.50
เกิด	0.25	0.50
เคย	0.25	0.50

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	น.ส.อรทัย ชวนนิยมตระกูล
วัน เดือน ปี เกิด	17 พฤษภาคม 2531
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2553 ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) สาขาศิลปศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2557 ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาศิลปศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2564 การศึกษาดุษฎีบัณฑิต (กศ.ด.) สาขาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	160/1059 แขวงทุ่งวัดดอน เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120
รางวัลที่ได้รับ	พ.ศ. 2552 นิสิตปฏิบัติการสอนดีเด่น คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2553 นิสิตสื่อการสอนดีเด่น คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย